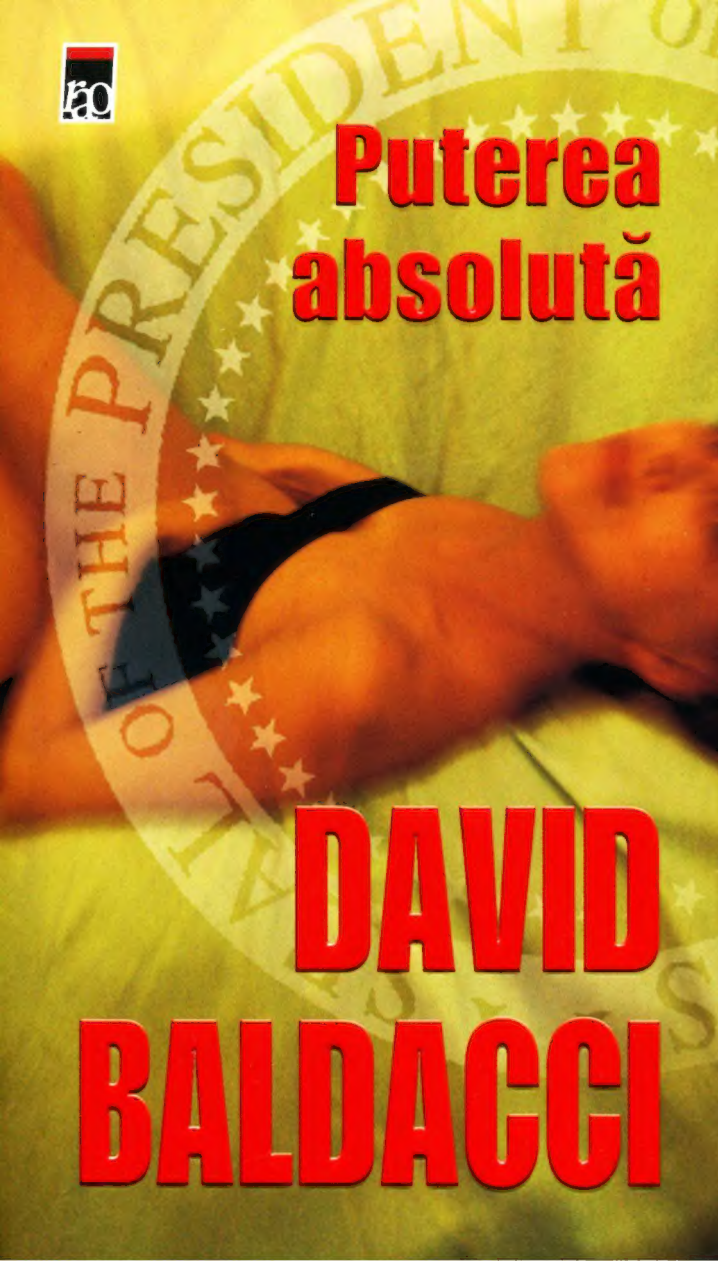
Puterea absolută
DAVID BALDACCI

DAVID BALDACCI

PUTEREA ABSOLUTĂ

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BALDACCI, DAVID.
Puterea absolută / David Baldacci; trad.: Liviu Radu
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2008
ISBN 978-973-103-633-5
I. Radu, Liviu (trad.)
821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

DAVID BALDACCI
Absolute Power
© 1996 by Columbus Rose, Ltd.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
LIVIU RADU

© RAO International Publishing Company, 2004
pentru versiunea în limba română

aprilie 2008

ISBN 978-973-103-633-5

Pentru Michelle, cea mai dragă prietenă, soţia mea iubitoare, fără de care acest vis ar fi rămas doar o sclipire plăpândă, într-o privire obosită.

Pentru mama şi pentru tatăl meu: alţi părinţi n-ar fi putut face mai mult.

Pentru fratele meu şi pentru sora mea, care şi-au ajutat mult fratele mai mic şi continuă s-o facă.

MULŢUMIRI

Lui Jennifer Karas, pentru că a fost o prietenă minunată, o susţinătoare devotată şi m-a ajutat ori de câte ori am avut nevoie. Lui Karen Spiegel, cel mai mare fan al meu de pe Coasta de Vest, fie ca în viitor să ai parte de multe filme mari şi de Oscaruri mici. Lui Jim şi Everne Spiegel, pentru tot sprijinul şi încurajările lor.

Lui Aaron Priest, omul care m-a smuls din obscuritate, prietenul şi agentul meu literar de-o viaţă şi, mai mult decât atât, un tip extraordinar. Şi asistentei lui, Lisa Vance, care a răspuns cu zel la fiecare dintre întrebările mele, indiferent cât de aiurea erau. Şi editorului de la Priest Agency, Frances Jalet-Miller, a cărei perspicacitate şi comentarii inteligente m-au făcut să sap mai adânc în psihologia personajelor mele, făcând astfel cartea mai bună.

Editorului meu, Maureen Egen, pentru că a făcut ca experienţa mea de debutant să fie fără dureri şi chiar plăcută. Şi lui Larry Kirshbaum, care, într-o noapte târzie, a văzut ceva în paginile acestea şi mi-a schimbat viaţa pentru totdeauna.

Lui Steven Wilmsen, coleg scriitor, care, ştiind cât e de greu, mi-a dat tot timpul sfaturi bune şi tone de încurajări. Mulţumesc, prietene!

Lui Steve şi Mary Jennings, pentru sfaturile lor în legătură cu diversele probleme tehnice şi juridice şi pentru că au fost cei mai buni prieteni pe care şi-i poate dori cineva. Lui Richard Marvin şi lui Joe Barry, de asemenea pentru „consultanţa“ oferită în legătură cu probleme tehnice şi cu sisteme de securitate.

Şi lui Art, Lynette, Roni, Scott şi Randy, pentru dragostea şi sprijinul lor.

Sincer vorbind, nu găsesc destule cuvinte.

„Puterea absolută corupe în mod absolut."
LORDUL ACTON

CAPITOLUL UNU

Bărbatul dădu drumul volanului, atunci când maşina, cu luminile stinse, se opri încet. Câteva bucăţi de pietriş scrâşniră sub pneuri, apoi îl înconjură tăcerea. Rămase un moment, ca să se acomodeze cu împrejurimile, după care scoase un binoclu pentru vedere pe timp de noapte, vechi dar eficient. Casa apăru încet în vizor. Bărbatul se lăsă pe spătar, găsindu-şi o poziţie comodă. Pe scaunul din faţă, de lângă el, se afla un sac din pânză. Interiorul maşinii era cam ponosit, dar curat.

Maşina fusese furată. Dintr-un loc de unde nimeni nu s-ar fi aşteptat.

De oglinda retrovizoare atârna o pereche de palmieri în miniatură. Bărbatul zâmbi, în timp ce se uită la ea. Ar trebui să ajungă şi el în curând în ţara palmierilor. Apă liniştită, albastră, limpede, apusuri de culoarea somonului şi sculat târziu dimineaţa... Trebuia să iasă din maşină. Venise timpul. De data asta se simţea în siguranţă, mai mult ca altădată.

Luther Whitney avea şaizeci şi şase de ani.

La vârsta asta, când încheieturile obosite nu te mai pot ţine drept, iar arterele ţi se îngroaşă după vacarmul unei vieţi, majoritatea oamenilor îşi încep o a doua carieră, ca bunici, îngrijindu-i pe copiii copiilor lor.

Luther avusese o singură carieră în întreaga lui existenţă. Pătrunsese prin efracţie în casele altora sau în birouri, de obicei în timpul nopţii, ca şi acum, şi luase cât putuse să care din lucrurile de acolo.

Deşi se aflase, în mod evident, de partea celor certaţi cu legea, Luther nu trăsese niciodată cu pistolul, nici nu lovise

cu cuţitul când fusese cuprins de furie sau de teamă, cu excepţia perioadei în care participase la războiul haotic dintre Coreea de Nord şi cea de Sud. Iar cu pumnii izbise doar în baruri, şi numai ca să se apere, din moment ce acolo bărbaţii pretindeau că sunt mai viteji decât ar fi trebuit să fie.

Luther avea un singur criteriu în alegerea obiectivelor sale: fura numai de la cei care-şi permiteau să piardă ceea ce lua el. Considera că nu se deosebeşte de armatele de oameni care-i răsfăţau de obicei pe cei bogaţi şi care-i convingeau să cumpere lucruri de care nu aveau nevoie.

O bună parte din cei peste şaizeci de ani ai săi fuseseră petrecuţi în închisori de siguranţă medie – apoi de securitate maximă – de pe Coasta de Est. Era creditat cu trei condamnări anterioare, în trei state diferite, condamnări care acum îi atârnau ca trei pietre de moară legate de gât. Pierduse mulţi ani din viaţă. Ani importanţi. Dar acum nu mai putea face nimic pentru a schimba lucrurile.

Îşi dezvoltase îndemânarea atât de mult, încât avea mari speranţe că nu va fi condamnat niciodată pentru a patra oară. Nu era nici un secret cu privire la ce-l aştepta în cazul unei noi condamnări: urma să se aleagă cu douăzeci de ani întregi. La vârsta lui, douăzeci de ani echivalau cu o condamnare la moarte. Puteau, la fel de bine, să-l trimită pe scaunul electric, după cum obişnuia să procedeze statul Virginia cu cetăţenii ei extrem de periculoşi. Cetăţenii acestui stat istoric erau oameni cu frica lui Dumnezeu şi doreau ca fiecare să primească după faptă şi răsplată. Statul reuşea să facă acest lucru condamnând la moarte mai multe persoane decât toate celelalte state, cu excepţia a două, iar liderii, Texas şi Florida, împărtăşeau sentimentele morale ale surorii lor din sud. Dar nu trimiteau la moarte pe cineva pentru un simplu jaf. Până şi mărinimoşii locuitori din Virginia aveau limitele lor!

Dar, din cauza riscului, Luther nu-şi lua ochii de la casă – un adevărat conac, unul care era îndreptăţit să poarte un asemenea nume. Îl obsedase luni de zile. Iar în noaptea asta, fascinaţia aceea va lua sfârşit.

Middleton, Virginia. La patruzeci şi cinci de minute de mers cu maşina spre vest de Washington, pe un drum îngust. O zonă cu domenii mari, unde maşinile scumpe erau obligatorii, iar caii proprietarilor aveau un preţ care ar fi ajuns pentru a-i hrăni timp de un an pe locatarii unui bloc dintr-un oraş. Casele din zona aceea erau răspândite pe terenuri cu atâtea frumuseţi, încât îşi meritau numele. Apreciase ironia numelui obiectivului său: *The Coppers*[1].

Fluxul de adrenalină care însoţea fiecare lovitură era cu adevărat unic. Luther îşi imagina că seamănă cu ceea ce simte jucătorul de baseball aflat la bătaie, în timp ce aleargă nonşalant către baze, fără să se grăbească absolut deloc, după ce mingea cea nouă din piele aterizase undeva, în stradă. Cu mulţimea la picioare, cu cincizeci de mii de perechi de ochi aţintiţi asupra unui singur om, de parcă tot aerul din lume fusese strâns într-un singur loc şi eliberat brusc, prin răsucirea splendidă a bâtei, de către acel jucător.

Luther cercetă îndelung împrejurimile, cu ochii lui încă ageri. Un licurici clipi către el. Altfel, era singur. Ascultă un moment ţîrâitul greierilor, un simplu zgomot de fond, obişnuit pentru orice persoană care locuia mai mult timp în zonă.

Luther conduse maşina mai departe pe drumul asfaltat şi o trase pe un drum scurt, de pământ, care se sfârşea într-un pâlc de arbori groşi. Părul cărunt al bărbatului era acoperit cu o căciulă neagră de schi. Figura lui tăbăcită fusese vopsită în negru, cu cremă de camuflaj. Avea ochi calmi, verzi, şi fălci masive, cenuşii. Pielea îi era la fel de întinsă ca-ntotdeauna. Arăta ca pe vremea când fusese cercetaş în armată. Luther ieşi din maşină.

Se ascunse după un copac şi privi obiectivul. *The Coppers*, ca multe conace de ţară ai căror proprietari nu erau propriu-zis crescători de animale, avea o poartă uriaşă, ornamentată, din fier forjat, prinsă de două coloane identice din cărămizi, dar nu avea şi gard. Se putea pătrunde direct de pe drum sau din pădure. Luther intră prin pădure.

---

[1] Gologanii (engl.)

Îi trebuiră doar două minute ca să ajungă la marginea câmpului de porumb de lângă casă. Era clar că proprietarul nu avea nevoie de zarzavaturi cultivate în gospodărie, dar se părea că-şi luase în serios rolul de moşier local. Luther nu se putea plânge, din moment ce găsise o cărare ce-i permitea să ajungă nevăzut până aproape de uşa din faţă a clădirii.

Aşteptă câteva momente, apoi dispăru în desişul tulpinilor de porumb.

Terenul era, în cea mai mare parte, curăţat de resturi, iar pantofii lui de tenis nu scoteau nici un sunet, un lucru important, pentru că, în liniştea de aici, orice zgomot se auzea de departe. Luther continuă să privească drept înainte, iar picioarele sale, călite, găseau singure drumul printre şirurile dese, nestânjenite de uşoarele denivelări ale solului. Aerul nopţii era rece, după căldura ameţitoare a verii ce se încăpăţînase să nu-i părăsească, dar nu suficient de rece pentru ca respiraţia să se transforme în aburi ce ar fi putut fi zăriţi de la distanţă de ochii cuiva care nu-şi găsea astâmpăr sau care suferea de insomnie.

Luther îşi cronometrase acţiunea de mai multe ori în lunile trecute, oprindu-se întotdeauna la marginea câmpului, înainte de a păşi pe terenul din faţa casei. În mintea lui, fiecare amănunt fusese întors pe toate feţele de sute de ori, până când ajunsese la un scenariu minuţios a ceea ce avea de făcut.

Se ghemui la marginea terenului din faţa clădirii şi privi încă o dată în jur. Nu avea de ce să se grăbească. Nu existau câini, deci nu avea grija lor, ceea ce era un lucru bun. Un om, indiferent cât de tânăr şi de sprinten ar fi fost, nu putea să întreacă un câine. Iar lătratul îi făcea pe cei din tagma lui Luther să înlemnească. În exterior nu se vedea nici vreun sistem de securitate, probabil din cauza nenumăratelor alarme false provocate de cerbii, veveriţele şi ratonii care mişunau în zonă. Oricum, Luther urma să aibă de-a face în curând cu un sistem sofisticat de apărare, având la dispoziţie doar treizeci şi trei de secunde pentru a-l scoate din funcţiune – în asta incluzând şi cele zece secunde necesare pentru a scoate panoul de comandă.

Patrula firmei de pază trecuse prin zonă cu treizeci de minute în urmă. Ar fi trebuit să-şi schimbe încontinuu rutina şi să treacă o dată pe oră, la întâmplare, prin sectoarele pe care le supravegheau. Dar, după o lună de urmărire, Luther descoperise cu uşurinţă o schemă de patrulare. Avea la dispoziţie cel puţin trei ore, înainte să apară următoarea echipă. Nici nu avea nevoie de atât de mult timp.

Solul era acoperit cu asfalt negru, iar de zidurile din preajma intrării se prinseseră tufişuri dese – un element vital pentru hoţi – ca un cuib de omizi pe creanga unui copac. Luther verifică fiecare fereastră a casei: toate întunecate. Peste tot tăcere. Urmărise caravana cu care plecaseră locatarii casei spre sud, cu două zile în urmă, şi făcuse cu multă atenţie inventarul proprietarilor şi al angajaţilor. Cea mai apropiată casă se afla la mai bine de trei kilometri.

Luther respiră adânc. Planificase totul, dar în „meseria" asta regula era că nu puteai niciodată să prevezi totul.

Dezlegă legăturile rucsacului şi se strecură afară din câmpul cultivat, cu paşi lungi, uşori, şi în zece secunde ajunse în faţa uşii solide, groase, din lemn întărit cu oţel, cu o încuietoare prinsă în întărituri, ca să reziste. Nimic care să-l îngrijoreze pe Luther.

Scoase o cheie din buzunarul hainei şi o introduse în broască, dar fără s-o răsucească.

Ascultă câteva secunde. Apoi îşi dădu jos raniţa şi-şi schimbă pantofii, ca să nu lase nici o urmă de pământ în casă. Îşi pregăti şurubelniţa electrică specială, cu ajutorul căreia putea să scoată de zece ori mai repede la iveală circuitele la care trebuia să ajungă, decât dacă ar fi făcut treaba folosind o şurubelniţă obişnuită.

Următorul lucru pe care-l scoase din sac cântărea exact o sută şaptezeci şi cinci de grame şi era puţin mai mare decât un calculator de buzunar. În afară de fiica sa, reprezenta cea mai bună investiţie pe care o făcuse în viaţa lui. Dispozitivul acela, pe care îl poreclise Wit[1] îl ajutase pe Luther să nu dea greş în ultimele lui trei spargeri.

---

[1] Inteligenţă, spirit

Cele cinci cifre ce alcătuiau codul de siguranţă al locuinţei îi fuseseră deja furnizate lui Luther şi fuseseră programate şi în calculatorul său. Secvenţa corectă reprezenta însă un mister pentru el, dar acest obstacol urma să fie înlăturat de tovarăşul său mititel, din metal, fire şi microcipuri, evitând astfel urletul înfiorător al celor patru sirene, plasate în fiecare colţ al fortăreţei de trei mii de metri pătraţi, pe care o invadase. După aceea ar fi urmat anunţarea poliţiei de către calculatorul fără nume, cu care avea să se lupte peste câteva momente. De asemenea, ferestrele şi podeaua casei erau dotate cu un sistem care era sensibil la presiune, adăugând un plus de siguranţă încuietorii de la uşă. Dar toate astea nu însemnau nimic, dacă Wit putea să descopere secvenţa corectă a codului sistemului de alarmă.

Luther se uită la cheia vârâtă în broască şi, cu un gest ce-i devenise obişnuinţă, îl agăţă pe Wit de centură, astfel încât calculatorul să-i atârne într-o parte. Cheia se învârti în broască, iar Luther se pregăti să suporte zgomotul pe care urma să-l audă, adică ţiuitul sistemului de siguranţă, care avertiza intrusul că o să vină sfârşitul lumii, dacă n-o să introducă răspunsul corect în intervalul de timp alocat, fără să întârzie nici măcar cu o milisecundă.

Luther îşi înlocui mănuşile din piele cu altele, mai flexibile, din plastic, care aveau un strat dublu în dreptul vârfului degetelor şi al palmelor. Nu avea de gând să lase vreo dovadă în urma lui. Luther respiră adânc, apoi deschise uşa. Ţiuitul strident al sistemului de siguranţă îl izbi de îndată. Bărbatul intră iute în holul enorm şi se uită la panoul de alarmă.

Şurubelniţa lui specială se rotea fără să scoată vreun zgomot, cele şase şuruburi din metal căzură în mâna lui Luther şi fură puse într-un compartiment al centurii sale. Firele subţiri legate de Wit sclipiră în argintiul luminii lunii, care pătrundea prin fereastra de lângă uşă, apoi Luther, arătând pentru o clipă ca un chirurg ce privea în cavitatea toracică a unui pacient, descoperi locul corect, făcu legăturile, apoi îşi puse tovarăşul sub tensiune.

Din partea cealaltă a holului ţîşni o rază stacojie, drept spre el. Detectorul cu raze infraroşii descoperise deja semnalul

termic al lui Luther. În timp ce secundele treceau, Luther aştepta cu răbdare ca „mintea" sistemului de securitate să decidă dacă intrusul era prieten sau vrăjmaş.

Numerele sclipeau, într-o culoare chihlimbarie, pe ecranul digital al lui Wit, schimbându-se mai iute decât putea percepe ochiul. Timpul alocat licărea într-un dreptunghi micuţ, în colţul din dreapta sus, al aceluiaşi ecran.

Trecură cinci secunde, apoi pe ecranul de sticlă al lui Wit apărură numerele 5, 13, 9, 3, 11 şi se opriră.

Ţiuitul încetă, sistemul de alarmă fiind blocat, lumina roşie se stinse şi fu înlocuită cu una verde, prietenoasă, iar Luther putea, în sfârşit, să-şi înceapă treaba. Scoase firele, puse placa la loc şi-şi aşeză echipamentul în sac, apoi încuie cu grijă uşa din faţă.

Dormitorul principal se afla la etajul al treilea, la care se putea ajunge cu un ascensor din holul principal, de la primul etaj, dar Luther preferă să urce pe scări. Era mai bine să nu depindă de nimic asupra căruia nu avea controlul deplin. Din planul lui de luptă nu făcea parte să rămână închis timp de mai multe săptămâni într-un ascensor.

Se uită la detectorul din colţul încăperii, care-i zâmbea cu gura lui dreptunghiulară, cu razele lui de supraveghere adormite acum. Luther se îndreptă spre scări.

Uşa dormitorului nu era închisă. După câteva secunde, bărbatul îşi aprinse lanterna de joasă tensiune, fără strălucire, şi rămase un timp privind în jur. Lucirea verde a unui al doilea panou de comandă, montat lângă uşa dormitorului, întrerupea întunericul.

Casa fusese construită în ultimii cinci ani. Luther verificase actele de la tribunal şi reuşise chiar să aibă acces la un set de planuri ale locuinţei, aflat în biroul împuternicitului cu planificarea. Schiţele erau acolo pentru că această clădire era atât de mare, încât proprietarul avusese nevoie de aprobarea guvernului statal pentru a o construi, de parcă statul le-ar fi refuzat vreodată celor bogaţi ceea ce îşi doreau.

Nu găsise nici o surpriză în planul de construire. Era vorba de o casă mare, solidă, care merita milioanele plătite în bani gheaţă de către proprietar.

Luther mai vizitase o dată casa, la lumina zilei, când erau oameni peste tot. Fusese chiar în camera aceea şi văzuse ce trebuia să vadă. Tocmai de aceea se afla aici în noaptea asta.

Coroana de aproape cincisprezece centimetri, aflată deasupra patului imens, cu baldachin, părea să-l urmărească atunci când îngenunche. Alături era o noptieră. Pe ea se aflau un ceas mic din argint, cel mai nou roman de dragoste şi un cuţit pentru deschis scrisori, vechi, argintat, cu mânerul gros, din piele.

Tot ce se găsea în camera aceea era mare şi scump. În încăpere se deschideau trei debarale, fiecare având dimensiunile sufrageriei lui Luther. Două erau ocupate cu haine femeieşti, pantofi, poşete şi alte lucruri pe care-şi cheltuiesc femeile banii, în mod raţional sau iraţional. Luther se uită la fotografiile înrămate de pe noptieră şi se strâmbă dezgustat, remarcând femeiuşca de douăzeci şi ceva de ani, alături de soţul de şaptezeci şi ceva.

Existau multe feluri de loterii în lume şi nu toate erau organizate de stat.

Multe dintre fotografii o arătau pe stăpâna casei cât se poate de goală, iar o examinare rapidă a dulapului dovedi că-i plăcea să se îmbrace în chestii vaporoase.

Apoi Luther se uită la oglinda de mari dimensiuni, cercetându-i ornamentele de pe margini. După aceea îi cercetă laturile. O mobilă grea, elegantă, prinsă de perete, sau aşa părea, dar Luther ştia că balamalele erau ascunse cu grijă, în adâncituri de douăzeci de centimetri, de sus şi până jos.

Luther se mai uită o dată la oglindă. Avea avantajul că văzuse un obiectiv ca acesta cu vreo doi ani în urmă, deşi nu plănuise să-l spargă. Dar nu poţi să ignori un al doilea ou de aur, doar pentru că ai mai ţinut unul în palmă, iar acel ou de aur valorase vreo cincizeci de mii. Premiul aflat în spatele acestei oglinzi putea să fie de vreo zece ori mai mare.

Dacă folosea forţa şi o pârghie, ar fi putut să-i vină de hac încuietorii, dar ar fi consumat timp preţios. Şi, mai mult decât atât, ar fi lăsat în urmă semne că locuinţa fusese violată. Deşi clădirea urma să rămână goală în următoarele săptămâni, nu puteai să ştii ce se va întâmpla. Când va părăsi *The Coppers*, trebuia să nu lase nici un semn. Chiar după ce se vor întoarce, proprietarii nu vor verifica imediat seiful. În orice caz, nu trebuia să folosească metode dure.

Se duse iute către televizorul cu ecran mare, lipit de un perete al încăperii imense. Zona fusese amenajată ca o cameră de zi, cu fotolii asortate, acoperite cu creton, şi cu o masă mare pentru cafea. Luther se uită la cele trei telecomenzi aflate pe masă. Una pentru televizor, alta pentru videocasetofon, iar a treia părea că-i va uşura efortul cu nouăzeci la sută. Pe fiecare era înscrisă o marcă şi toate semănau între ele, dar un scurt experiment dovedi că două dintre ele porneau aparatura potrivită, iar a treia nu pornea nimic.

Parcurse încăperea, îndreptă telecomanda către oglindă şi apăsă pe singurul buton roşu, plasat în partea de jos a dispozitivului. De obicei, acest lucru declanşa pornirea înregistrării pe videocasetă. Dar în noaptea aceea, apăsarea însemna că banca se deschisese pentru un client norocos.

Luther văzu cum uşa se deschide încet, în tăcere, rotindu-se pe balamalele acum vizibile. Din obişnuinţă, puse telecomanda exact acolo unde fusese, scoase un sac din pânză din rucsac şi intră în galerie.

În timp ce lumina cu lanterna prin întuneric, fu surprins să vadă un scaun capitonat în mijlocul încăperii – încăpere ce părea să fie lungă de doi metri şi tot atât de lată. Pe braţul fotoliului se afla o telecomandă identică, evident, o măsură de siguranţă, pentru a evita să rămâi închis accidental acolo. Apoi văzu rafturile de pe fiecare perete.

Luă la început banii, legaţi în pachete, apoi conţinutul cutiilor subţiri, care, bineînţeles, nu aveau în ele bijuterii false. Luther socoti că erau acolo vreo două sute de mii de dolari în bonuri

negociabile şi alte valori, două cutiuţe cu monede vechi şi alta cu stampe, incluzând una cu o siluetă răsturnată, care-l făcu pe Luther să gâfâie. Ignoră cecurile în alb şi cutiile pline cu acte, care nu valorau nimic pentru el. O evaluare rapidă îi spuse că era vorba de două milioane de dolari, poate chiar mai mult.

Mai privi o dată în jur, având grijă să nu rateze vreun ascunziş. Pereţii erau groşi – îşi imagină că erau protejaţi împotriva incendiilor sau cel puţin atât de protejaţi cât era omeneşte posibil. Încăperea nu era închisă ermetic, iar aerul era proaspăt, nu stătut. Cineva putea să stea acolo zile întregi.

*

Limuzina înainta cu viteză pe drum, urmată de furgonetă, fiecare şofer fiind suficient de bun ca să facă acest lucru fără să aprindă farurile.

În interiorul spaţios al limuzinei se aflau un bărbat şi două femei. Una din ele era aproape beată şi făcea tot ce putea ca să-l dezbrace pe bărbat chiar acolo, în ciuda slabelor eforturi ale victimei de a se apăra.

Cealaltă femeie stătea pe bancheta opusă, cu gura încleştată, încercând în mod ostentativ să ignore spectacolul ridicol, care mai includea chicoteli de fetişcană şi multe gâfâieli. În realitate, ea urmărea îndeaproape fiecare gest al perechii. Îşi îndreptase atenţia asupra unei agende mari, pe care o ţinea în poală şi în care se înghesuiau programări pentru întâlniri şi notiţe, şi asupra bărbatului din faţa ei, care profită de faptul că tovarăşa sa îşi rupsese un toc de la pantof pentru a-şi turna de băut. Rezistenţa lui la alcool era enormă. Putea să bea de două ori cantitatea pe care o băuse în seara aceea, fără să se vadă, fără să se bâlbâie sau să se împiedice – asta ar fi însemnat sfârşitul pentru un om aflat în funcţia lui.

Femeia îl admira pe el, obsesiile lui, slăbiciunile de care dădea uneori dovadă, reuşind, în acelaşi timp, să arate lumii o faţă ce exprima seninătate şi putere, dar şi de măreţie. Fiecare femeie din America era îndrăgostită de el, amorezată de frumuseţea lui clasică, de uriaşa lui siguranţă de sine şi de ceea ce reprezenta el

pentru toţi. Iar el întorcea această admiraţie universală cu o pasiune – oricum, deplasată – care o uimea pe femeie.

Din nefericire, această pasiune nu fusese îndreptată niciodată în direcţia ei, în ciuda mesajelor ei subtile, a atingerilor care durau puţin cam mult, a faptului că aranja astfel lucrurile ca să-l vadă dis-de-dimineaţă, când ea arăta cel mai bine, a conotaţiilor sexuale folosite în timpul şedinţelor de strategie. Dar până când va veni timpul – şi va veni, îşi spunea ea – trebuia să aibă răbdare.

Se uită pe fereastră. Chestia asta dura prea mult, strica totul. Strânse din buze, dezgustată.

*

Luther auzi vehiculele intrând pe aleea din faţă. Se strecură la fereastră şi privi minicaravana ce se ducea în spate, unde nu o mai putea vedea. Numără patru persoane în limuzină şi una în furgonetă. Mintea lui scotocea de zor printre identităţile posibile. Grupul era prea mic pentru a fi vorba de proprietarii conacului. Prea mare pentru a fi vorba de o simplă verificare a casei. Nu recunoscuse nici o figură. Pentru o clipă, Luther se întrebă dacă locuinţa aceea avea să fie jefuită de două ori în aceeaşi noapte. Ar fi fost o coincidenţă mult prea mare. În „meseria" asta – ca în multe altele – te bazezi pe statistică. În plus, delincvenţii nu-şi atacă obiectivele purtând haine de seară.

În timp ce zgomotul ajungea până la el, probabil de afară, din spatele casei, îşi dădu seama că îi fusese tăiată orice cale de retragere şi se gândi ce plan de acţiune să aplice.

Îşi înhăţă raniţa, fugi la tabloul de alarmă de lângă uşa dormitorului şi activă sistemul de securitate al casei, bucuros că are o memorie atât de bună a cifrelor. Apoi se strecură în camera-seif şi închise cu grijă uşa în urma sa. Se trase cât putu mai mult în fundul încăperii. Acum nu-i rămăsese decât să aştepte.

Îşi blestemă ghinionul. Totul mersese ca pe roate! Apoi scutură din cap şi se strădui să respire regulat. Era ca atunci când zbori: cu cât faci mai mult lucrul ăsta, cu atât e mai mare şansa să se întâmple ceva rău. Nu-i rămânea decât să spere că

nou-veniţii nu trebuiau să depună ceva în banca particulară pe care o ocupa el acum.

Un hohot de râs, apoi un bubuit de voci ajunseră până la el, împreună cu ţiuitul puternic al alarmei, care răsună de parcă i-ar fi trecut pe deasupra capului un avion cu reacţie. Se părea că se făcuse o uşoară greşeală în ceea ce privea codul. Pe fruntea lui Luther apărură stropi de sudoare, când îşi imagină că alarma se va declanşa complet, iar poliţia va dori să cerceteze fiecare petic din casă, începând cu cuibuşorul lui.

Se întrebă cum ar trebui să reacţioneze dacă ar auzi uşa cu oglindă deschizându-se, iar lumina s-ar aprinde înăuntru, fără nici o posibilitate de a se ascunde. Figuri străine uitându-se la el, pistoale întinse, citirea drepturilor... Aproape că-l apucă râsul. Era prins în capcană, ca un şoarece nenorocit, fără să aibă unde să se ducă. Nu mai fumase de treizeci de ani, dar acum simţea cu disperare nevoia unei ţigări. Puse rucsacul jos şi-şi întinse picioarele încet, ca să nu-i amorţească.

Auzi paşi grei pe treptele din lemn de stejar. Intruşilor nu le păsa dacă se afla că erau acolo. Luther numără patru, poate cinci persoane. Apoi paşii se îndreptară spre stânga şi se apropiară de el.

Uşa dormitorului se deschise cu un scârţîit uşor. Luther se gândi bine. Toate lucrurile fuseseră puse la locul lor. Se atinsese doar de telecomandă, pe care o aşezase exact în urma uşoară pe care o lăsase în praf, atunci când o luase. Acum Luther auzea doar trei voci, una de bărbat şi două de femei. Una din femei părea beată, tonul celeilalte era al unei femei de afaceri. Apoi Doamna „Femeie-de-afaceri" dispăru, uşa fu închisă, dar nu şi încuiată, iar Doamna „Beată-criţă" şi bărbatul rămaseră singuri. Unde erau ceilalţi? Unde se dusese Doamna „Femeie-de-afaceri"? Chicotelile continuară. Paşii se apropiară de oglindă. Luther se ghemui într-un colţ cu speranţa că fotoliul îl va ascunde, ştiind însă că aşa ceva nu era posibil.

Apoi îl izbi în ochi o rază de lumină, iar el aproape gemu la trecerea bruscă a micii sale lumi de la bezna de tuş la lumina puternică a zilei. Clipi iute, ca să se adapteze la noul nivel de

luminozitate, pupilele lui – care fuseseră dilatate aproape complet – ajungând în câteva secunde la dimensiunile unui vârf de ac. Dar nu urmară nici ţipete, nici feţe de oameni, nici pistoale.

În cele din urmă, după ce trecu un minut întreg, Luther privi din spatele fotoliului şi primi un al doilea şoc. Uşa camerei-seif părea că dispăruse, iar el privea acum drept în dormitorul acela afurisit. Fu cât pe ce să cadă pe spate, dar reuşi să se reechilibreze. Înţelese brusc de ce era acolo fotoliul.

Îi recunoscu pe cei doi din încăpere. Pe femeie o văzuse chiar în seara aceea, în fotografii: soţia cea tânără, căreia îi plăcea să se îmbrace ca o târfă.

Pe bărbat îl cunoştea din cu totul altă parte, nu era în nici un caz stăpânul casei. Luther clătină din cap, uluit, apoi respiră. Îi tremurau mâinile şi-l cuprinsese un fel de scârbă. Luptă împotriva senzaţiei de greaţă şi privi în dormitor.

Uşa camerei-seif servea ca oglindă prin care se putea privi. Cu lumina de afară şi cu întunericul din spaţiul acela strâmt, era ca şi cum s-ar fi uitat la un televizor gigantic.

Apoi văzu ceva ce-i tăie respiraţia: colierul de diamante de la gâtul femeii. Ochiul lui de specialist îl aprecie la două sute de mii, poate mai mult. Exact genul de lucruşor pe care cineva îl pune, din obişnuinţă, în seiful casei, înainte de a se pregăti pentru seară. Apoi se relaxă, văzând-o cum şi-l scoate şi-i dă drumul pe podea.

Teama îi mai trecuse, aşa că se ridică, se aplecă peste fotoliu şi se aşeză încet pe el. Aşadar, bătrânul stătea aici şi privea cum femeiuşca lui se regula cu o cohortă de bărbaţi. După cum arăta ea, Luther îşi imagină că unii dintre ei erau tineri cu leafă mică sau chiar indivizi dubioşi. Dar domnul din seara aceea făcea parte din altă categorie.

Luther se uită în jur, cu urechile ciulite, încercând să audă zgomotele făcute de ceilalţi locuitori ai casei. De fapt, ce putea să facă? Nu mai fusese niciodată într-o situaţie asemănătoare în cei peste treizeci de ani de furturi, aşa că decise să facă singurul lucru posibil. Despărţit de distrugere doar de un geam gros de-un deget, rămase liniştit în fotoliu şi aşteptă.

CAPITOLUL DOI

La trei cvartale depărtare de imensa clădire albă a Congresului Statelor Unite, Jack Graham deschise uşa din faţă a apartamentului său, îşi aruncă pardesiul pe podea şi se duse direct la frigider. Cu sticla de bere în mână, se aşează pe canapeaua jerpelită din camera de zi. În timp ce sorbea din băutură, se uită la cămăruţa în care se afla. Era cu totul diferită de locul în care abia fusese. Păstră un timp berea în gură, apoi o înghiţi. Muşchii fălcilor lui late se încordară, apoi se relaxară. Ghimpii enervanţi ai îndoielii dispăruseră încet, dar se vor ivi din nou, întotdeauna se întâmpla aşa.

Altă petrecere importantă cu Jennifer, viitoarea lui soţie, cu familia ei şi cu grupul lor de cunoştinţe din lumea mondenă şi a afacerilor. Se părea că oamenii atât de sofisticaţi nu aveau simpli prieteni. Fiecare din ei avea o funcţie anume, întregul fiind mai mare decât suma părţilor. Sau, cel puţin, aşa se dorea, deşi Jack avea propria opinie în privinţa asta.

Industria şi finanţele erau bine reprezentate, cuprinzând nume pe care Jack le întâlnea în *Wall Street Journal*, înainte să-l arunce şi să păstreze numai paginile de sport, ca să vadă ce mai făceau „Pieile" sau „Gloanţele"[1].

Politicienii fuseseră prezenţi în forţă, strângând voturi viitoare şi dolari. Din grup mai făceau parte, evident, şi avocaţi – iar unul dintre ei era Jack – un medic cu un papion de modă veche şi vreo doi tipi din zona publică, veniţi să demonstreze că

---

[1] *Skins, Bullets* – porecle ale unor echipe de fotbal american (n.tr.)

puternicii zilei manifestă simpatie pentru situaţia oamenilor de rând.

Îşi termină berea şi porni televizorul. Îşi aruncă pantofii, iar şosetele cu model, de patruzeci de dolari, pe care i le cumpărase logodnica lui, ajunseră pe abajur. Cu timpul, o să-i cumpere perechi de două sute de dolari, cu cravate asortate, pictate de mână. Rahat! Îşi frecă degetele de la picioare şi se gândi dacă era cazul să mai bea o sticlă de bere. Televizorul se străduia să-i câştige atenţia, dar nu prea reuşea. Îşi dădu părul negru şi des din ochi şi se gândi pentru a mia oară la direcţia spre care se îndrepta viaţa sa – după toate aparenţele, cu viteza unei navete cosmice.

Limuzina companiei lui Jennifer îi dusese pe amândoi la casa ei din oraş, aflată în partea de nord-vest a Washingtonului, unde, probabil, avea să se mute şi Jack după căsătorie, pentru că Jennifer detesta locuinţa lui. Nunta urma să aibă loc peste şase luni, ceea ce după standardele miresei însemna că nu mai rămăsese deloc timp, iar el stătea acolo, chinuit de îndoieli.

Jennifer Ryce Baldwin avea o frumuseţe care te cucerea imediat, iar femeile se uitau după ea la fel de des ca şi bărbaţii. Era şi deşteaptă, reuşise în viaţă, provenea dintr-o familie bogată şi intenţiona să se mărite cu Jack. Tatăl ei conducea una dintre cele mai mari companii de construcţii din ţară. Centre comerciale, clădiri pentru birouri, staţii radio... era implicat în toate afacerile la care te-ai fi putut gândi şi se descurca mai bine decât oricine. Străbunicul ei din partea tatălui fusese unul dintre magnaţii de început ai industriei din Vestul Mijlociu, iar familia mamei lui Jennifer deţinuse cândva o mare parte din Boston. Jennifer Baldwin cunoscuse de mică bunăvoinţa zeilor. Toţi indivizii pe care-i cunoştea Jack îl invidiau teribil.

Se ghemui pe canapea şi încercă să maseze un cârcel de la umăr. Nu reuşea să scape de el de-o săptămână. Trupul lui de un metru optzeci şi cinci era, la treizeci şi doi de ani, la fel de puternic ca în perioada liceului, când fusese un adevărat bărbat printre băieţi în toate sporturile pe care le încercase. În colegiu, competiţia fusese ceva mai dură, dar reuşise să obţină rezultate

remarcabile ca luptător de categoria grea şi ca atlet. Combinaţia asta îl dusese la Facultatea de Drept a Universităţii Virginia, pe care o absolvise printre primii din promoţia sa, pentru a se angaja imediat după aceea ca apărător din oficiu în sistemul juridic al Districtului Columbia.

Colegii lui optaseră cu toţii pentru firme mari, încă din timpul facultăţii. Îi transmiseseră numerele de telefon ale unor psihiatri care puteau să-l ajute să se vindece de „nebunia" lui. Jack zâmbi, amintindu-şi, şi se duse să-şi ia a doua bere. Acum, frigiderul era gol.

Primul an ca apărător din oficiu fusese greu până când a învăţat cum se trag sforile. Pierduse mai mult decât câştigase. Cu timpul, s-a ocupat de delicte mai grave. Şi, întrucât îşi consuma cu fiecare caz energia tinerească, talentul înnăscut şi bunul-simţ, soarta a început să-i surâdă.

Apoi a început, la tribunal, să pună indivizi importanţi în situaţii neplăcute.

Descoperise că se descurca bine în rolul ăsta, că era tot atât de priceput la interogatorii încrucişate, cum fusese la aruncatul indivizilor mai solizi decât el, pe vremea când luptase pe salteaua groasă de cinci centimetri. Era respectat şi iubit ca avocat, dacă puteţi să credeţi aşa ceva.

Apoi o întâlnise pe Jennifer, la barou. Ea era vicepreşedintele Departamentului de dezvoltare şi marketing la Baldwin Enterprises. Avea o prezenţă activă şi învăţase cum să-i facă pe cei cu care vorbea să se simtă importanţi, le asculta opiniile, chiar dacă nu ţinea întotdeauna cont de ele. Era o femeie frumoasă, care nu avea nevoie să se bazeze doar pe averea ei.

Când treci de faza schimbului de priviri, descoperi că există ceva mai mult decât atât. Sau aşa ţi se pare. Jack n-ar fi fost om, dacă nu s-ar fi simţit atras de ea. Iar ea îi arătase limpede, de la bun început, că atracţia era reciprocă. Cu toate că fusese impresionată de faptul că se dedicase apărării drepturilor celor acuzaţi de delicte în capitală, Jennifer îl convinsese pe Jack, încetul cu încetul, că-şi făcuse datoria faţă de cei săraci, proşti sau fără

de noroc, că acum ar trebui să înceapă să se gândească la el şi la viitorul său – şi că ea dorea să facă parte din viitorul acela. Când, în cele din urmă, Jack părăsise postul de apărător din oficiu, colegii dăduseră o petrecere de despărţire. Asta ar fi trebuit să-i amintească faptul că mai rămăseseră destui indivizi săraci, proşti sau fără de noroc, care aveau nevoie de ajutorul lui. Nu se aştepta să simtă vreodată o emoţie mai puternică decât cea resimţită pe când fusese apărător public. Îşi imagina că momente ca acelea apar o dată în viaţă, apoi dispar. Venise vremea să treacă mai departe. Chiar şi băieţeii ca Jack Graham trebuie să se maturizeze într-o zi. Poate că acea zi tocmai venise.

Închise televizorul, înhăţă o pungă cu fulgi de porumb şi se duse în dormitor, păşind peste grămada de rufe murdare, strânse în faţa uşii. Nu putea s-o condamne pe Jennifer pentru că nu-i plăcea locuinţa lui: era un tip dezordonat. Dar îl îngrijora faptul că era sigur că Jennifer n-ar fi consimţit să locuiască acolo, nici dacă apartamentul ar fi fost curat lună. Pe de o parte, nu se afla în cartierul potrivit, adică în Capitol Hill, dar nu în partea plebee a zonei. Nu era nici măcar în apropiere de Capitol Hill.

Şi mai era problema spaţiului. Casa ei din oraş avea peste o mie de metri pătraţi, fără a mai socoti camera menajerei şi garajul pentru două maşini, ce găzduia un Jaguar şi un Range Rover ultimul tip, de parcă ar fi avut nevoie cineva care locuia în Departamentul Columbia – cu străzile lui strangulate de trafic – de un vehicul capabil să urce pe panta verticală a unui munte înalt de şapte mii de metri.

El avea doar patru camere, dacă socoteai şi baia. Jack se duse în dormitor, îşi scoase hainele şi se aruncă pe pat. În partea cealaltă a încăperii, pe o plăcuţă care atârnase în biroul său până când se plictisise s-o tot privească, se afla anunţul că se va alătura firmei Patton, Shaw & Lord. PS & L era cea mai importantă firmă din Washington. Oferea servicii juridice pentru sute de companii de prim rang, inclusiv pentru cea a viitorului său socru, de la care urma să obţină contracte de mai multe milioane de dolari, iar aceasta, în schimb, îi garanta parteneriatul,

la prima reorganizare. Parteneriatul la Patton şi Shaw valora mult, cel puţin o jumătate de milion pe an. Mărunţiş pentru familia Baldwin, dar el nu era un Baldwin. Nu încă.

Trase pătura peste el. Instalaţiile clădirii lăsau mult de dorit. Înghiţi două aspirine şi sorbi restul de Coca-Cola, care rămăsese pe noptieră, apoi se uită la haosul din dormitor. Îi amintea de camera în care crescuse. O amintire caldă, prietenoasă. Casele trebuie să arate locuite, trebuie să lase loc ţipetelor copiilor care aleargă din încăpere în încăpere, căutând noi aventuri şi alte obiecte de spart.

Asta era altă problemă pe care o avea cu Jennifer: ea îi explicase foarte clar că lipăitul de picioruşe reprezenta un proiect îndepărtat – dacă avea să fie dus vreodată la îndeplinire. Cariera era pe primul loc în mintea şi în sufletul ei – poate, simţea Jack, mai mult decât era el însuşi.

Se întoarse într-o parte şi încercă să închidă ochii. Vântul izbea în ferestre, iar Jack se uită spre ele. Apoi, resemnat, privi din nou spre cutie.

Aceasta conţinea o parte din colecţia sa de premii şi trofee vechi, din liceu şi din colegiu. Dar nu obiectele acelea reprezentau centrul atenţiei sale. Întinse braţul prin semiîntuneric şi luă o fotografie înrămată, renunţă, apoi se răzgândi din nou.

Apucă fotografia. Chestia asta devenise aproape un ritual. Nu avea de ce să fie îngrijorat că logodnica lui ar fi putut să dea peste ea, pentru că Jennifer refuzase pur şi simplu să intre în dormitorul lui pentru mai mult de un minut. Dacă se vârau între cearşafuri împreună, atunci făceau acest lucru la ea acasă, unde Jack stătea întins pe pat şi se uita la tavanul aflat la patru metri deasupra, pe care se afla o frescă reprezentând cavaleri şi fecioare, în timp Jennifer se distra singură până se prăbuşea, iar atunci se rostogoleau, pentru ca el să termine deasupra. Sau în locuinţa de la ţară a părinţilor ei, unde tavanul era şi mai sus, iar pictura fusese luată dintr-o biserică din secolul al treisprezecelea, din Roma, chestie care-l făcea pe Jack să se simtă de parcă Dumnezeu l-ar fi privit în timp ce era călărit de frumoasa şi complet

dezbrăcata Jennifer Ryce Baldwin, iar el va trebui să îndure focul veşnic pentru acele câteva momente de plăcere viscerală.

Femeia din poză avea păr castaniu, mătăsos, care se cârlionţa uşor la capăt. Zâmbetul ei îi era adresat lui Jack, iar acesta îşi aminti ziua în care îi făcuse fotografia.

O călătorie cu bicicleta departe, în zona rurală din districtul Albemarle. Tocmai începuse Facultatea de Drept, iar ea era în al doilea an de colegiu, la Universitatea Jefferson. Erau abia la a treia întâlnire, dar se simţeau ca şi cum n-ar fi trăit niciodată unul fără celălalt.

Kate Whitney.

Rosti numele încet, iar mâna lui urmări instinctiv curba zâmbetului ei, gropiţa singuratică aflată chiar deasupra obrazului stâng, care-i dădea figurii ei un aspect uşor asimetric. Oasele obrajilor, în formă de migdală, mărgineau un nas fin, care se ridica deasupra unei perechi de buze senzuale. Bărbia ascuţită te avertiza cât e de încăpăţînată. Jack se întoarse din nou la chip şi se opri la ochii mari, în formă de lacrimă, care păreau întotdeauna plini de ironie.

Jack se răsuci şi-şi puse fotografia pe piept, astfel încât fata să se uite direct la el. Nu putea să se gândească la Kate fără să vadă imaginea tatălui ei, cu spiritul său iute şi cu zâmbetu-i şiret.

Jack îl vizitase deseori pe Luther Whitney în căsuţa sa din vecinătatea Arlingtonului, căsuţă care apucase şi zile mai bune. Petreceau ore în şir bând bere şi povestind – adică Luther povestind şi Jack ascultând.

Kate nu-şi vizita niciodată tatăl, iar acesta nu încercase niciodată s-o contacteze. Jack îi descoperise identitatea aproape din întâmplare şi, în ciuda obiecţiilor lui Kate, dorise să-l cunoască pe omul acela. Rareori se întâmpla ca pe figura ei să nu fie un zâmbet, dar exista un lucru anume, care n-o făcea niciodată să zâmbească.

După ce Jack absolvise facultatea, se mutaseră în Columbia, iar ea se înscrisese la Facultatea de Drept din Georgetown. Viaţa părea idilică. Kate venise la primele lui procese, în timp

ce el lupta împotriva crampelor şi a greţurilor, încercând să-şi amintească la care masă trebuie să se aşeze. Dar, pe măsură ce creştea seriozitatea delictelor de care erau acuzaţi clienţii lui, entuziasmul ei se micşorase.

Se despărţiseră după primul lui an de practică juridică.

Motivul fusese simplu: Kate nu înţelegea de ce alesese el să reprezinte oameni care încălcau legea şi nu tolera faptul că-l simpatiza pe tatăl ei.

Jack îşi amintea că în ultimele clipe ale vieţii lor împreună stătuseră chiar în camera aceea, iar el îi ceruse, o implorase chiar să nu plece. Numai că ea plecase. Trecuseră patru ani, iar el n-o mai văzuse, nici nu mai auzise de ea de atunci.

Ştia că-şi luase o slujbă la biroul procuraturii statale din Alexandria, Virginia, unde, fără îndoială, era ocupată să-i bage la închisoare pe foştii lui clienţi, care încălcaseră legile statului ei adoptiv. În afară de asta, Kate Whitney îi era complet străină.

Dar, în timp ce zăcea în pat, iar ea îl privea şi-i zâmbea într-un fel ce-i spunea un milion de lucruri pe care nu le aflase niciodată de la femeia cu care trebuia să se însoare peste şase luni, Jack se întrebă dacă fosta lui prietenă îi va rămâne străină, dacă nu cumva îi fusese hărăzit să aibă o viaţă mult mai complicată decât intenţionase vreodată. Luă telefonul şi formă un număr.

După ce telefonul sună de patru ori, îi auzi vocea. Avea o nuanţă pe care nu şi-o amintea sau, poate, era ceva nou. După semnalul robotului, începu să lase un mesaj, ceva amuzant, fără pic de melancolie, dar când să spună poanta deveni nervos şi închise iute, cu mâinile tremurând şi gâfâind. Îşi scutură capul. Isuse! Avusese de-a face cu cinci crime într-un caz, iar acum se fâstâcea ca un puşti de şaisprezece ani, care încearcă să-şi facă suficient curaj ca să-i dea un telefon primei iubite.

Puse fotografia de-o parte şi-şi imagină ce făcea Kate în minutul acela. Probabil că era încă la birou, gândindu-se câţi ani să ia din viaţa cuiva.

Apoi Jack se întrebă ce făcea Luther. Se afla, oare, în clipa aceea de partea nepotrivită a uşii cuiva? Sau pleca, având în spate o boccea cu lucruri furate?

Ce familie alcătuiau Kate şi Luther! Atât de deosebiţi şi atât de asemănători! Se concentrau asupra unui lucru, ca nimeni altcineva, dar lucrurile asupra cărora se concentrau cei doi făceau parte din galaxii diferite. În ultima noapte, după ce Kate ieşise din viaţa lui, se dusese la Luther, să-şi ia rămas-bun şi să bea o ultimă bere. Stătuseră în grădiniţa bine îngrijită, privind clematita şi iedera căţărate pe gard. Mirosul de liliac şi de trandafiri se întinsese ca o plasă peste ei.

Bătrânul îl ţinuse toată noaptea, îi pusese câteva întrebări şi-i dorise lui Jack numai bine. Ceva nu mersese. Luther înţelegea asta, ca oricine. Dar când Jack plecase în noaptea aceea, observase sclipirea din ochii bătrânului – apoi uşa închisese acel capitol din viaţa lui.

În cele din urmă, Jack stinse lumina şi închise ochii, ştiind că ziua de mâine se apropia de el. Partea lui de răsplată-ce-se-întâmplă-o-dată-în-viaţă se mai apropiase cu o zi de realitate. Asta nu era ceva care să-ţi facă somnul uşor.

CAPITOLUL TREI

Când Luther privi prin geam, îi trecu prin minte că, într-adevăr, cei doi alcătuiau o pereche reuşită. O idee absurdă, având în vedere circumstanţele, dar asta nu făcea concluzia mai puţin valabilă. Bărbatul era înalt, arătos, un tip de vreo patruzeci şi cinci de ani, foarte distins. Femeia nu depăşise cu mult douăzeci de ani. Avea păr des, auriu, faţa ovală şi drăguţă, cu o pereche de ochi albaştri imenşi, care priveau acum cu dragoste spre bărbatul elegant. Acesta îi mângâie obrazul neted, iar ea îşi lipi buzele de mâna lui.

Bărbatul ţinea două cupe şi le umplu cu conţinutul unei sticle pe care o adusese cu el. Îi întinse femeii una. După ce ciocniră paharele, privindu-se, bărbatul îşi termină băutura dintr-o înghiţitură, în timp ce femeia se mulţumi să-şi înmoaie buzele. Puseră paharele jos şi se îmbrăţişară în mijlocul camerei. Mâinile lui coborâră către spatele ei, apoi urcară către umerii ei goi. Braţele şi umerii femeii aveau o culoare arămie. Bărbatul îi pipăi admirativ braţele, în timp ce se apleca s-o sărute pe ceafă.

Luther privi în jos, stânjenit să vadă o scenă atât de intimă. O emoţie ciudată pentru un om aflat în pericolul de a fi prins. Dar nu era atât de bătrân ca să nu poată aprecia tandreţea şi pasiunea de care dădeau dovadă cei din faţa lui.

Când ridică din nou privirea, îl apucă râsul. Perechea dansa încet, prin toată încăperea. Se vedea că bărbatul se pricepea la chestia asta; partenera lui mai puţin, dar el o conducea cu blândeţe, până când ajunseră lângă pat.

Individul se opri ca să-şi umple din nou paharul, apoi îl goli dintr-o înghiţitură. Sticla se golise. O îmbrăţişă pe femeie din

nou, iar aceasta se lipi de el, îi trase haina şi începu să-i dezlege cravata. Mâinile bărbatului prinseră fermoarul rochiei şi-l descheiară încet. Rochia neagră căzu, iar femeia ieşi încet din ea. Purta chiloţi negri şi ciorapi, dar nu şi sutien.

Avea acel gen de trup care le făcea pe femeile ce nu arătau la fel de bine să devină imediat invidioase. Fiecare curbă se afla acolo unde trebuia să fie. Talia îi era subţire, cât s-o cuprinzi cu mâinile. Când se întoarse într-o parte, ca să-şi scoată ciorapii, Luther îi observă sânii mari, rotunzi şi plini. Picioarele erau zvelte şi bine conturate, probabil datorită orelor de exerciţii zilnice, sub supravegherea atentă a antrenorului ei personal.

Bărbatul se dezbrăcă iute, până rămase în chiloţi, şi se aşeză pe marginea patului, uitându-se la femeia care nu se grăbea să iasă din lenjeria de corp. Tânăra avea un fund rotund şi tare, alb ca laptele în comparaţie cu bronzul fără cusur. Când îşi scoase ultima piesă de îmbrăcăminte, bărbatul zâmbi. Avea dinţi albi şi puternici. În ciuda alcoolului, avea ochii limpezi, plini de atenţie.

Întâlnindu-i privirea, femeia surâse şi se apropie încet. Când ajunse lângă el, bărbatul o prinse cu mâinile-i lungi şi o trase spre el, iar ea se frecă de pieptul lui.

Din nou, Luther privi în jos, dorind mai mult decât orice ca spectacolul să se termine cât mai curând, iar cei doi să plece. Avea nevoie doar de câteva minute ca să se întoarcă la maşina sa, iar noaptea aceea să-i rămână în amintire ca o experienţă unică, potenţial dezastruoasă.

În momentul acela văzu că bărbatul o strânse puternic de fese, apoi începu să i le pălmuiască de câteva ori. Luther tresări, simţind parcă durerea loviturilor repetate; pielea ei albă se făcuse roşu-aprins. Dar, fie că femeia era prea beată ca să simtă durerea, fie că-i plăcea să fie tratată astfel, oricum, zâmbetul nu-i dispăruse de pe buze. Luther simţi că i se întoarce stomacul pe dos, văzând degetele bărbatului înfigându-se în carnea moale.

Buzele individului dansau pe pieptul femeii, iar ea îşi trecu degetele prin părul lui des, în timp ce-şi unduia trupul între picioarele lui. Apoi închise ochii, cu un zâmbet plin de mulţumire

pe chip, după care îşi lăsă capul pe spate. Deschise după un timp ochii şi-şi lipi buzele de ale lui.

Degetele puternice ale bărbatului abandonară fesele lovite şi începură să-i maseze cu blândeţe spatele. Apoi se înfipseră cu putere, până când femeia tresări şi se trase de lângă el. Zâmbi uşor, iar el se opri, când femeia îi atinse degetele cu degetele ei. Bărbatul îşi îndreptă atenţia către sâni, începând să-i sugă. Ea închise din nou ochii, iar respiraţia i se transformă într-un geamăt uşor când bărbatul începu s-o sărute pe gât. Ţinea ochii larg deschişi, uitându-se direct spre locul în care stătea Luther, dar fără să aibă idee de prezenţa acestuia.

Luther îl privi pe bărbat, îi privi ochii şi nu-i plăcu ceea ce văzu. Erau nişte oceane de întuneric, înconjurate de roşu, ca o planetă sinistră văzută prin telescop. Îi trecu prin minte că femeia aceea goală se afla în strânsoarea cuiva care nu era atât de blând şi de iubitor, pe cât, probabil, anticipase ea.

În cele din urmă, femeia deveni nerăbdătoare şi-şi împinse amantul pe pat. Se crăcănă peste el, oferindu-i lui Luther o imagine din spate, care ar fi trebuit să fie rezervată doar ginecologului sau soţului ei. Se trânti peste bărbat, dar acesta o împinse într-o parte, cu o izbucnire subită de energie, şi se căţără pe ea, apucând-o de picioare şi ridicându-le până ajunseră perpendiculare pe pat.

Luther încremeni pe scaun, văzând următoarea mişcare a bărbatului. Acesta apucă femeia de ceafă şi-i trase capul în sus, vârându-l între picioarele lui. Gestul fu atât de brusc, încât femeia gâfâi, cu gura la doar un centimetru de el. Apoi bărbatul izbucni în râs şi o aruncă la loc pe pat. Ameţită, tânăra reuşi să zâmbească uşor şi se sprijini în coate, în timp ce el se ridică deasupra ei. Bărbatul îşi apucă mădularul erect cu o mână, iar cu cealaltă îi desfăcea picioarele. În timp ce femeia se lăsă supusă pe spate, gata să-l primească, individul o privea cu furie.

Dar, în loc să o pătrundă, o apucă de sâni şi – se pare – o strânse prea tare, pentru că Luther auzi un ţipăt de durere, iar femeia îl pălmui pe bărbat. Acesta îi dădu drumul şi, la rândul

lui, o pălmui şi el, cu răutate, iar la colţul gurii ei apăru o pată de sânge, care se întinse pe buzele groase, acoperite cu ruj.

– Ticălos nenorocit!

Femeia se rostogoli din pat şi se aşează pe podea, frecându-şi buzele, simţind gustul de sânge, iar mintea îi deveni lucidă pentru moment. Primele cuvinte pe care le auzise Luther în toată noaptea îl izbiseră ca un baros. Se ridică şi se aplecă spre geam.

Bărbatul rânji. Luther îngheţă când îi văzu zâmbetul. Semăna mai mult cu rânjetul unui animal sălbatic, gata să ucidă, decât cu cel al unui om.

– Ticălos nenorocit! repetă femeia, ceva mai potolită, de-abia putând să articuleze cuvintele.

Când tânăra se ridică, partenerul ei o apucă de braţ şi i-l răsuci, iar ea căzu cu zgomot pe podea. Bărbatul stătea pe pat şi se uita la ea, triumfător.

Luther stătea în faţa geamului, cu respiraţia accelerată, strângând şi desfăcând pumnii, în timp ce continua să privească şi să spere că însoţitorii celor doi se vor întoarce. Se uită la telecomanda de pe fotoliu, apoi privi din nou în dormitor.

Femeia se ridicase pe jumătate de pe podea, venindu-şi treptat în fire. Simţămintele romantice pe care le avusese dispăruseră. Luther îşi dădu seama de acest lucru după mişcările ei, precaute, decise. Tovarăşul ei părea că nu observă schimbarea din gesturile ei, nici sclipirea de furie din ochii albaştri, altfel nu s-ar fi ridicat şi n-ar fi întins o mână către ea.

Bărbatului îi dispăru brusc zâmbetul, atunci când genunchiul ei îl izbi între picioare, făcându-l să se cocârjeze şi punând capăt pasiunii pe care o simţise. În timp ce se ghemuia pe podea, nu scoase nici un sunet, cu excepţia respiraţiei greoaie. Femeia îşi înhăţa chiloţii şi începu să se îmbrace.

El o prinse de gleznă şi o aruncă pe podea, cu chiloţii la jumătatea picioarelor:

– Boarfă mică!

Rostise cuvintele în gâfâituri scurte, în timp ce încerca să-şi recapete răsuflarea. O ţinea de gleznă şi o trăgea spre el. Femeia

îl izbi cu piciorul, de mai multe ori, în piept, dar bărbatul continuă s-o țină.

– Curvulița dracului!

Auzind amenințarea din vorbele acelea, Luther se apropie de geam, întinzând o mână către suprafața netedă, de parcă ar fi putut să treacă prin ea, să-l apuce pe individ și să-l facă să-i dea drumul femeii.

Bărbatul se ridică greoi în picioare, iar privirea lui îl înfioră pe Luther.

Mâinile bărbatului apucară gâtul femeii.

Mintea ei, întunecată de alcool, își revenea cu cea mai mare viteză. Ochii ei, acum plini de teamă, priveau în dreapta și în stânga, în timp ce el o strângea tot mai tare de gât, iar respirația începu să-i devină mai slabă. Îi zgârie brațele cu unghiile, lăsându-i dâre adânci.

Luther văzu sângele țîșnind pe pielea bărbatului, dar acesta nu slăbi strânsoarea.

Femeia dădea din picioare și se zbătea, dar individul era de două ori mai greu decât ea și nu se clintea.

Luther se uită din nou la telecomandă. Putea să deschidă ușa. Putea să oprească ceea ce se întâmpla. Dar i se muiaseră picioarele. Privea neajutorat prin geam, cu fruntea acoperită de transpirație – fiecare por din trupul lui părea că erupe. Abia reușea să respire. Își puse amândouă mâinile pe geam.

I se opri respirația atunci când femeia privi – pentru o clipă – noptiera. Apoi, cu o mișcare violentă, înhăță cuțitul pentru desfăcut scrisorile și, cu un gest fulgerător, crestă bărbatului brațul.

Acesta gemu de durere, îi dădu drumul și-și strânse brațul plin de sânge. Se uită o clipă la rana sa, parcă fără să-i vină să creadă că fusese vătămat în felul acela. Rănit de o femeie.

Când bărbatul își ridică privirea, Luther aproape simți urletul plin de dorința de a ucide, înainte de a fi slobozit de pe buzele individului.

Apoi bărbatul o lovi, mai puternic decât văzuse Luther vreodată un bărbat lovind o femeie. Pumnul tare izbi carnea moale, iar sângele țîșni pe gura și pe nasul tinerei.

Poate din cauza băuturii sau dintr-o cauză pe care Luther n-o cunoştea, lovitura aceea care ar fi trebuit să schilodească un om o întărâtă însă şi mai mult. Cu mişcări convulsive, tânăra reuşi să se ridice. Când se întoarse către oglindă, Luther văzu groaza din privirea ei, dându-şi seama cum îi fusese distrusă frumuseţea. Examinându-se cu ochi mari, plini de neîncredere, femeia îşi atinse nasul zdrobit. Un deget coborî şi pipăi locul în care i se clătinau câţiva dinţi. Devenise un portret deformat al ei înseşi, calităţile sale cele mai importante dispăruseră.

Se întoarse să-l înfrunte pe bărbat, iar Luther văzu că muşchii spatelui ei se încordaseră atât de puternic, încât arătau ca nişte bucăţi de lemn. Izbi fulgerător cu piciorul în vintrele individului. Imediat, bărbatul deveni din nou vulnerabil, cu membrele de nefolosit, copleşit de greaţă. Se prăbuşi pe podea şi se rostogoli pe spate, gemând. Se chirci şi-şi duse mâinile, protector, către vintre.

Femeia, cu sângele şiroindu-i pe faţă şi cu o privire în care groaza fusese înlocuită de dorinţa de a ucide, îngenunche lângă el şi ridică deasupra capului cuţitul de tăiat hârtie.

Luther înhăţă telecomanda şi făcu un pas spre uşă, cu degetul pe buton.

Bărbatul, văzându-şi sfârşitul aproape, în timp ce cuţitul se îndrepta către pieptul său, răcni disperat, cu toată puterea. Iar chemarea lui nu rămase fără de răspuns.

Înlemnit, Luther văzu cum uşa dormitorului se deschide.

Doi bărbaţi, cu părul tuns scurt, îmbrăcaţi în costume care nu le ascundeau fizicul impresionant, năvăliră în încăpere, cu pistoalele în mâini. Înainte ca Luther să apuce să facă încă un pas, cei doi apreciaseră situaţia şi luaseră o decizie.

Ambele arme traseră simultan.

*

Kate Whitney stătea în biroul ei, parcurgând încă o dată dosarul.

Individul avea patru condamnări anterioare şi fusese arestat de încă şase ori, dar nu şi acuzat, pentru că martorii fuseseră

prea speriaţi ca să vorbească sau spuseseră doar prostii. Tipul era o bombă umblătoare, gata să explodeze asupra altei victime. Toate victimele fuseseră femei.

Acuzaţia actuală era de asasinat în timpul săvârşirii unui jaf cu viol, ceea ce, conform legilor din Virginia, însemna că se îndeplineau condiţiile care justificau pedeapsa capitală. Iar de data asta, Kate decisese să meargă direct la ţintă: moartea. Nu mai ceruse o asemenea pedeapsă până atunci, dar, dacă merita cineva o asemenea sentinţă, atunci individul acela o merita cu prisosinţă. De ce să trăiască, dacă el pusese capăt, cu cruzime şi sălbăticie, vieţii unei studente de nouăsprezece ani, care făcuse greşeala de a se duce la magazin, în plină zi, ca să-şi cumpere nişte ciorapi şi o pereche de pantofi?

Kate se frecă la ochi şi-şi prinse părul într-o coadă de cal, cu un elastic. Se uită în jur, la biroul ei mic, banal. Dosarele cazurilor se strânseseră în teancuri înalte, jur-împrejurul încăperii. Se întrebă pentru a milioana oară dacă vor înceta vreodată crimele. Sigur că nu vor înceta. Dacă lucrurile se înrăutăţeau, tot ce-i rămânea de făcut era să stăvilească vărsarea de sânge. Putea să înceapă cu execuţia lui Roger Simmons Jr., în vârstă de douăzeci şi doi de ani, cel mai înrăit criminal pe care-l întâlnise ea vreodată – şi avusese de-a face cu o armată de criminali în cariera ei atât de scurtă. Îşi aminti cum o privise într-o zi, la tribunal. Avea o expresie lipsită complet de remuşcări, de îngrijorare sau de altă emoţie pozitivă. Observă însă şi lipsa de speranţă întipărită pe chip şi, după ce aflase în ce mediu crescuse, i se păruse o poveste de groază despre copilărie. Dar asta nu era problema ei. De fapt, era singura problemă care nu era a ei.

Clătină din cap şi-şi privi ceasul: trecuse de miezul nopţii. Se duse să-şi mai toarne nişte cafea, pentru că începuse să nu se mai poată concentra. Ultimul procuror plecase cu cinci ore în urmă. Femeile de serviciu, de trei ore. Se duse până în hol, în ciorapi, şi merse până la bucătărie. Dacă Charlie Manson ar fi fost liber şi şi-ar fi făcut treburile acum, ar fi reprezentat unul

dintre cazurile ei uşoare, ar fi fost un amator, în comparaţie cu monştrii cu care avea de-a face în ziua de azi.

Se întoarse în birou cu ceaşca de cafea în mână. Se opri o clipă, ca să se privească pe fereastră. În meseria ei, aspectul nu conta. Nu mai fusese la o întâlnire de peste un an. Dar nu putea să-şi desprindă privirea de la imaginea aceea. Era înaltă şi zveltă, poate prea slabă în unele zone, dar nu renunţase la obiceiul de a alerga opt kilometri pe zi, iar consumul ei caloric se redusese încontinuu. Trăia îndeosebi cu cafea proastă şi biscuiţi, dar se limita la două ţigări pe zi şi spera – dacă avea un pic de noroc – să renunţe complet la fumat.

Se simţi vinovată de abuzurile la care-şi supunea trupul, în urma orelor nesfârşite de serviciu şi a stresului de a trece de la un caz oribil la altul. Ce putea să facă? Să-şi dea demisia pentru că nu arăta precum femeile de pe coperta revistei *Cosmopolitan?* Se consolă cu faptul că slujba lor era să arate bine timp de douăzeci şi patru de ore pe zi. A ei era să se asigure că oamenii care încălcau legea, cei care le făceau rău altora vor fi pedepsiţi. Orice criterii ar fi avut în vedere, rezulta că viaţa ei era, de departe, mult mai utilă decât a altora.

Îşi scutură coama. Trebuia s-o tundă, dar de unde timp şi pentru asta? Faţa îi era relativ nemarcată de poverile pe care le găsea din ce în ce mai greu de purtat. Faţa ei, a unei femei de douăzeci şi nouă de ani, rămăsese neschimbată, în ciuda celor patru ani cu nouăsprezece ore de muncă zilnică şi a nenumăratelor procese. Oftă, dându-şi seama că, probabil, nu va mai rezista mult. În colegiu, graţia ei îi făcea pe mulţi să întoarcă după ea capul, să-şi simtă inima bătând mai cu putere sau, uneori, să-i treacă sudori reci, văzând-o. Dar acum, când se pregătea să intre în al treizecilea an de viaţă, îşi dădea seama că frumuseţea aceea, care i se păruse a fi ceva ce i se cuvenea de drept – şi de care îşi bătuse joc în multe împrejurări – nu-i va mai aparţine mult timp. Şi, dintre nenumăratele lucruri pe care le credea fireşti sau pe care le ignora pur şi simplu, pentru că i se

păreau lipsite de importanţă, ştia că-i va lipsi cel mai mult modul în care se făcea linişte ori de câte ori intra într-o încăpere...

Faptul că aspectul îi rămăsese acelaşi în ultimii câţiva ani reprezenta un lucru remarcabil, având în vedere că făcuse relativ puţin ca să şi-l păstreze. Probabil că avea gene bune, avusese noroc. Apoi îşi aminti de tatăl ei şi îşi spuse că nu avusese în totalitate noroc în ceea ce privea genele ei. Un om care fură de la alţii şi care pretinde apoi că duce o viaţă normală. Un om care minte pe oricine, inclusiv pe soţia şi pe fiica sa. Un om pe care nu te poţi bizui.

Se aşeză la biroul ei şi sorbi un pic din cafeaua fierbinte. Mai puse zahăr în ea şi se uită la dosarul domnului Simmons, în timp ce amesteca adâncurile întunecate ale lichidului care-o ajuta să reziste în fiecare noapte.

Ridică telefonul şi sună acasă, să-şi verifice mesajele. Avea cinci, două de la alţi procurori, unul de la un poliţist pe care intenţiona să-l aducă să depună mărturie împotriva domnului Simmons şi unul de la un investigator din echipa lor, care obişnuia s-o sune la ore ciudate, de obicei ca să-i transmită informaţii fără valoare. Ar trebui să-şi schimbe numărul de telefon... Ultimul mesaj fusese întrerupt. Dar auzea respiraţia puternică de la sfârşit şi deslușise un cuvânt, două. Vocea aceea i se păru familiară, dar nu reuşi s-o identifice. Oameni care n-au altceva mai bun de făcut!

Cafeaua curgea prin venele ei, iar ea reuşi să se concentreze asupra dosarului. Se uită spre mica ei bibliotecă. Deasupra se afla o fotografie veche, în care se vedeau răposata ei mamă şi Kate, la vârsta de zece ani. Din fotografie fusese tăiată bucata în care se aflase Luther Whitney. Lângă mamă şi fiică rămăsese un spaţiu mare. Un gol uriaş.

*

– Isuse!

Preşedintele Statelor Unite se ridică, acoperindu-şi cu o mână mădularul vătămat şi neputincios, iar cu cealaltă ridicând cuţitul de deschis scrisori care, cu un moment mai devreme,

fusese cât pe-aci să devină arma morţii sale. Acum, pe cuţit se afla ceva mai mult decât sângele său.

– Isuse! Bill, la naiba, aţi omorât-o!

Ţinta acestor reproşuri veni să-l ajute, în timp ce tovarăşul său verifica starea femeii. Un lucru inutil, având în vedere cele două gloanţe de calibru mare care-i trecuseră prin creier.

– Îmi pare rău, domnule, dar nu mai aveam timp. Îmi pare rău, domnule!

Bill Burton era agent al Serviciului Secret de doisprezece ani. Înainte de asta fusese soldat în armata Statului Maryland, timp de opt ani. Unul dintre gloanţele lui tocmai făcuse praf capul unei tinere frumoase. În ciuda pregătirii sale, tremura ca un copil care tocmai se trezise dintr-un coşmar.

Mai omorâse şi altă dată, în timpul serviciului. Oprirea unei maşini, o chestie de rutină, se lăsase cu împuşcături. Dar decedatul fusese un individ condamnat de patru ori, care declanşase o vendetă împotriva poliţiştilor şi care folosise un pistol semiautomat Glock, încercând cu adevărat să-i zboare lui Burton capul de pe umeri.

Bill se uită în jos, la trupul micuţ, gol, şi i se făcu rău. Colegul său, Tim Collin, se uită la el şi-l apucă de braţ. Burton înghiţi în sec şi dădu din cap. O să reziste.

Apoi cei doi îl ajutară cu grijă pe Alan J. Richmond, preşedintele Statelor Unite, un erou politic şi conducătorul celor tineri, al celor de vârstă medie, dar şi al celor bătrâni, acum gol puşcă şi beat criţă. Preşedintele se uită la ei, groaza iniţială îi trecuse, pe măsură ce alcoolul îşi făcea efectul, şi întrebă:

– E moartă?

Cuvintele fuseseră un pic bolborosite, iar ochii i se roteau în cap ca nişte bile de marmură.

– Da, domnule, răspunse Collin, pe un ton sec.

Nu laşi fără răspuns o întrebare a preşedintelui, indiferent dacă acesta este beat sau nu.

Burton îşi revenise. Se uită din nou la femeie, apoi la preşedinte. Asta era munca lor, munca lui. Să-l protejeze pe şeful

administrației. Pe afurisitul ăsta! Indiferent ce s-ar fi întâmplat, viața lui nu trebuia să se sfârșească, nu în felul acela. Nu înjunghiat ca un porc, de o curvă beată.

Gura președintelui se strâmbă în ceva care semăna cu un zâmbet, deși nici Collin, nici Burton nu și-l vor reaminti ulterior așa. Președintele începu să se ridice și întrebă:

– Unde-mi sunt hainele?

– Chiar aici, domnule.

Burton, revenindu-și, se duse să-i aducă hainele. Erau pătate zdravăn cu sângele femeii, ca de altfel tot ce se mai afla în cameră.

– Bine, ridicați-mă și îmbrăcați-mă, ce naiba! Trebuie să țin un discurs undeva!

Președintele izbucni într-un râs strident. Burton se uită la Collin, Collin se uită la Burton. Apoi priviră amândoi cum președintele coboară din pat.

*

Când se auziseră bubuiturile, Gloria Russell, șefa de cabinet, era în baia de la primul etaj. Cât mai departe posibil de camera aceea.

Îl însoțise pe președinte la multe întâlniri ca aceasta, dar, în loc să se obișnuiască, o scârbeau tot mai mult. O scârbea să și-l imagineze pe șeful ei, cel mai puternic om de pe fața pământului, culcându-se cu toate târfele celebrităților, cu muieruștile acelea care se învârteau în jurul politicienilor. Nu putea să înțeleagă chestia asta, dar aproape că se obișnuise să o ignore. Aproape.

Își ridică iute chiloții, își înhăță poșeta, deschise ușa și fugi pe coridor, reușind ca, în ciuda pantofilor cu toc înalt, să sară câte două trepte deodată. Când ajunse la ușa dormitorului, agentul Burton o opri.

– Doamnă, nu vreți să vedeți așa ceva, nu arată prea frumos.

Gloria trecu pe lângă el și se opri. Primul gând care-i trecu prin minte fu să fugă de acolo, să coboare pe scări, să urce în limuzină, să iasă din curte, din statul acela, din țara aia mizerabilă. Îi părea rău pentru Christy Sullivan, care-și dorise să fie regulată

şi de preşedinte. Ăsta fusese ţelul ei în ultimii doi ani. Ei, uneori nu obţii ce-ţi doreşti, iar uneori obţii mai mult decât vrei.

Gloria se stăpâni şi se întoarse către agentul Collin.

– Ce naiba s-a întâmplat aici?

Tim Collin era tânăr, deştept şi devotat omului pe care trebuia să-l apere. Fusese pregătit să moară apărându-l pe preşedinte şi ştia că va face acest lucru, dacă va fi nevoie. Trecuseră mai mulţi ani de când oprise un atacator în parcarea unui centru comercial, unde trebuia să vină candidatul la preşedenţie, Alan Richmond. Collin îl trântise pe asasinul potenţial pe asfalt şi-l imobilizase, înainte ca individul să fi apucat să-şi scoată complet pistolul din buzunar şi înainte să fi reacţionat altcineva. Singura misiune pe care o avea Collin în viaţa lui era să-l apere pe Alan Richmond.

Agentul Collin avu nevoie doar de un minut pentru a-i raporta Gloriei Russell faptele, în propoziţii succinte şi coerente. Burton îi confirmă, grav, relatarea.

– Era vorba de el sau de ea, doamnă Russell. Nu aveam altă posibilitate de a opri lucrurile.

Burton privi, instinctiv, către preşedinte, care zăcea întins pe pat, indiferent la tot şi toate. Agenţii îi acoperiseră părţile „strategice“ ale trupului cu un cearşaf.

– Vrei să-mi spui că n-aţi auzit nimic? N-aţi auzit nici un zgomot care să indice violenţă, mai înainte de momentul ăla? întrebă Gloria, arătând spre balamucul din încăpere.

Agenţii se uitară unul la celălalt. Auziseră tot felul de sunete din dormitoarele prin care fusese şeful lor. Unele puteau fi considerate violente, altele, nu. Dar până atunci totul se terminase cu bine.

– Nimic neobişnuit, răspunse Burton. Apoi l-am auzit pe preşedinte ţipând şi am intrat în cameră. Cuţitul se afla la doar zece centimetri de pieptul lui. Singurul lucru care-l putea opri suficient de repede era un glonţ.

Bărbatul stătea în poziţie de drepţi şi o privea în ochi. El şi Collin îşi făcuseră datoria, iar femeia aia nu avea de ce să le spună că nu era aşa. Nu aveau de ce să fie învinuiţi inutil.

– În camera asta exista un cuţit? întrebă Gloria, privindu-l neîncrezătoare pe Burton.

– Dacă ar fi după mine, preşedintele n-ar fi trebuit să meargă în asemenea... excursii. În jumătate din cazuri nu ne lasă să aruncăm nici o privire în camere. E totuşi preşedintele, doamnă! adăugă el, de parcă asta ar fi justificat totul.

Şi, de obicei, asta justifica totul pentru Gloria Russell, iar Burton era conştient de acest lucru.

Gloria se uită prin încăpere, observând fiecare detaliu. Fusese profesor de ştiinţe politice la Stanford, cu o bună reputaţie la nivel naţional, înainte să răspundă solicitării lui Alan Richmond, care căuta să ajungă preşedinte. El părea atât de puternic, încât toţi doriseră să sară în barca lui.

În acel moment, Gloria Russell era şefă de cabinet, cu şanse mari să ajungă secretar de stat, dacă Richmond era reales – lucru pe care toţi credeau că-l va face cu uşurinţă. Dar, cine ştie? Poate că va fi vorba de o echipă Richmond-Russell. Ar alcătui o echipă strălucită. Ea era strategul, el era perfect pentru campania electorală. Viitorul ei devenea mai strălucit cu fiecare zi. Şi acum? Acum avea de-a face cu un cadavru şi cu un preşedinte beat, într-o casă care ar fi trebuit să fie goală.

Simţi că pierde teren. Apoi refuză să accepte. Nu din cauza gunoiului ăluia uman! Nici gând!

– Vreţi să chemăm poliţia, doamnă? o întrebă Burton.

Russell se uită la el, de parcă agentul şi-ar fi pierdut minţile.

– Burton, din câte ştiu, treaba ta este să aperi interesele preşedintelui în orice împrejurare. Nimic – absolut nimic – nu-i mai important decât acest lucru. E limpede?

– Doamnă, femeia e moartă. Cred că...

– Ai dreptate. Tu şi Collin aţi împuşcat-o, iar ea e moartă...

După ce ţîşniră din gura Gloriei Russell, cuvintele rămaseră, suspendate, în aer. Collin îşi frecă degetele. O mână i se îndreptă, instinctiv, către arma din toc. Se uită spre răposata doamnă Sullivan, de parcă şi-ar fi dorit s-o poată readuce la viaţă.

Burton îşi îndreptă umerii săi largi, apoi se dădu un pic mai aproape de Gloria Russell, astfel încât diferenţa semnificativă de înălţime dintre ei să aibă efect maxim.

– Dacă n-am fi tras, preşedintele ar fi murit. Asta-i datoria noastră: să-l păstrăm pe preşedinte întreg şi sănătos.

– Ai dreptate, Burton. Iar acum, că aţi salvat viaţa preşedintelui, cum o să explici poliţiei, soţiei preşedintelui, superiorilor voştri, avocaţilor, ziariştilor, Congresului, pieţei financiare, ţării şi restului lumii ce căuta preşedintele aici? Ce făcea aici? Care au fost circumstanţele care au dus la faptul că tu şi agentul Collin aţi fost obligaţi să o împuşcaţi pe soţia unuia dintre cei mai bogaţi şi mai influenţi oameni din Statele Unite? Pentru că, dacă veţi anunţa poliţia, dacă veţi anunţa pe oricine, asta va trebui să faceţi. Iar acum, dacă eşti pregătit să accepţi responsabilitatea deplină pentru această acţiune, ridică telefonul şi sună la poliţie.

Burton păli şi se dădu înapoi. Înălţimea lui nu-i mai folosea la nimic. Collin înlemnise, privindu-i atent pe cei doi. Nu văzuse până atunci pe cineva vorbindu-i pe tonul acela lui Bill Burton. Bărbatul acela ar fi putut să-i frângă gâtul doamnei Russell cu un simplu gest.

Burton se uită încă o dată la cadavru. Cum să explice, astfel încât să scape cu toţii cu bine? Răspunsul era simplu: nu avea cum.

Russell îl privi cu atenţie. Burton se uită la ea. Pleoapele îi tremurară vizibil, nu îndrăzni s-o privească în ochi. Femeia câştigase. Gloria zâmbi cu amabilitate şi dădu din cap. De acum, ea conducea spectacolul.

– Du-te şi fă nişte cafea! O oală întreagă, îi ordonă ea lui Burton, bucurându-se pentru moment de schimbarea de roluri. Apoi rămâi lângă uşa din faţă, să nu ne trezim cu vreun vizitator la ora asta târzie din noapte. Collin, du-te la camionetă şi vorbeşte cu Johnson şi Varney. Nu le spune ce s-a întâmplat aici. Doar că a avut loc un accident, dar că preşedintele e bine. Asta-i tot. Şi să rămâneţi acolo. Aţi înţeles? O să vă chem când

o să am nevoie de voi. Acum trebuie să mă gândesc la o soluţie.

Burton şi Collin dădură din cap şi plecară. Nici unul din ei nu fusese instruit să ignore ordine date cu atâta autoritate. Iar Burton nu voia să fie silit să dea socoteală în faţa individei. Nu-l plăteau suficient pentru aşa ceva.

*

Luther nu se mişcase din clipa în care împuşcăturile sfărâmaseră capul femeii. Era prea înspăimântat. Starea de şoc trecuse, în cele din urmă, dar se trezea uitându-se mereu spre podea şi spre tânăra care fusese până adineauri o fiinţă plină de viaţă. În toată existenţa sa de delincvent văzuse doar o singură persoană ucisă. Un pedofil condamnat de trei ori, căruia un alt deţinut îi înfipsese o aşchie de zece centimetri în coloana vertebrală. Emoţiile care-l copleşiseră acum erau de cu totul altă natură, de parcă ar fi fost singurul pasager al unei nave care ajunsese într-un port străin. Nimic nu arăta familiar. Nu-i folosea să scoată vreun sunet, dar se dădu înapoi şi se aşeză pe fotoliu, înainte să-l lase picioarele, care-i tremurau.

O privi pe doamna Russell învârtindu-se prin cameră şi oprindu-se lângă femeia moartă, fără s-o atingă. După aceea, Russell ridică de jos cuţitul pentru deschis scrisori, apucându-l de vârful lamei cu o batistă pe care o scosese din buzunar. Se uită îndelung şi cu atenţie la obiectul care fusese gata să pună capăt vieţii şefului ei şi care jucase un rol important în uciderea altei persoane. Apoi puse cu grijă cuţitul în poşeta ei din piele, pe care o aşezase pe noptieră, şi vârî batista la loc, în buzunar. După care aruncă o privire către cadavrul contorsionat al lui Christine Sullivan.

Admiră modul în care Richmond îşi îndeplinea activităţile extraprofesionale. Toate „însoţitoarele“ lui erau femei bogate, cu poziţie în societate. Toate erau căsătorite. Asta îi garanta că în ziarele de scandal nu va ajunge nici o relatare despre comportarea sa adulterină. Femeile cu care se culca aveau la fel de

mult de pierdut ca şi el – dacă nu mai mult – şi înţelegeau lucrul acesta foarte bine.

Cât despre presă... Russell zâmbi. În vremurile astea, preşedintele era permanent supravegheat de priviri scrutătoare. Nu putea să facă pipi, să fumeze un trabuc sau să sughită, fără ca publicul să afle totul, în cele mai intime amănunte. Sau – cel puţin – aşa credeau americanii de rând. Iar această credinţă se baza pe supraestimarea rolului presei şi a abilităţii ei de a dezvălui orice poveste picantă. Ceea ce nu înţelegea opinia publică era că preşedintele era înconjurat de oameni deosebit de capabili, care-i erau credincioşi, în ciuda faptului că preşedinţia pierduse, în decursul anilor, ceva din puterea-i enormă, pe măsură ce problemele globale depăşeau capacitatea unei persoane de a le face faţă. Era înconjurat de oameni al căror nivel de pregătire în activităţi secrete îl depăşea cu mult pe cel al reporterilor obişnuiţi, a căror idee despre felul în care se poate afla o poveste de scandal se reducea la punerea unor întrebări banale unui congresman dornic să vorbească, pentru a apărea pe prima pagină a ediţiei de seară a ziarelor. Se ştia că preşedintele Alan Richmond putea să umble pe unde dorea, fără să-i fie teamă că va afla cineva pe unde a fost. Putea chiar să dispară din atenţia publicului, cât timp voia, deşi acest lucru reprezenta antiteza a ceea ce spera să realizeze un politician de succes într-o zi de muncă. Iar acest privilegiu se reducea la un numitor comun.

Serviciul Secret. Agenţia era alcătuită din cei mai buni dintre cei mai buni. Un grup de elită care dovedise, în decursul timpului, că ştia cum să facă acest lucru, aşa cum făcuse şi-n ziua respectivă.

După-amiază, Christy Sullivan ieşise din salonul de cosmetică din Upper Northwest. Mersese un pic pe jos şi intrase în holul unui bloc, iar treizeci de secunde mai târziu ieşise, îmbrăcată într-o pelerină cu glugă, pe care o scosese din sacoşă. Ochii îi erau ascunşi de ochelari de soare. Se plimbase un timp, uitându-se din când în când la vitrine, apoi luase metroul până la Metro Center. Când coborâse din tren, mersese încă puţin pe

jos şi pătrunsese într-o alee dintre două clădiri ce urmau să fie demolate. După două minute, o maşină cu ferestre fumurii ieşise din alee. Collin era la volan. Christy Sullivan se afla pe bancheta din spate. Fusese închisă într-un loc sigur, cu Bill Burton, până când preşedintele ar fi putut să i se alăture mai târziu, în timpul nopţii.

Se considerase că locuinţa de la ţară a familiei Sullivan ar fi locul perfect pentru interludiul amoros al celor doi, pentru că, în mod ironic, ar fi fost ultimul loc în care s-ar fi aşteptat cineva să se afle Christy Sullivan. Iar Gloria ştia că locuinţa era complet goală, păzită doar de un sistem de siguranţă care nu reprezenta un obstacol în calea planurilor lor.

Gloria Russell se aşeză pe un scaun şi închise ochii. Da, în casă se aflau doi dintre cei mai capabili membri ai Serviciilor Secrete. Şi, pentru prima oară, acest lucru o tulbura pe şefa de cabinet. Cei patru agenţi care-l însoţeau mereu fuseseră aleşi chiar de preşedinte pentru micile sale distracţii, dintre cei aproximativ o sută de agenţi repartizaţi echipei prezidenţiale. Erau toţi loiali şi bine pregătiţi. Aveau grijă de omul de stat şi-şi ţineau gura, indiferent ce li se cerea să facă. Până în noaptea aceea, pasiunea lui Richmond pentru femei căsătorite nu crease probleme deosebite. Dar evenimentele din acea seară reprezentau o ameninţare serioasă. Russell clătină din cap, încercând să găsească un plan de acţiune.

*

Luther îi privi figura. Inteligentă, atractivă, dar şi plină de duritate. Aproape că îi vedeai mintea funcţionând, în timp ce fruntea i se încrunta, apoi se relaxa. Timpul trecea, iar ea nu se mişca. Apoi Gloria Russell deschise ochii şi privi prin încăpere, fără să piardă nici un amănunt.

Luther se dădu înapoi, involuntar, atunci când privirea femeii trecu peste el, ca lumina unui reflector prin curtea unei închisori. Apoi atenţia ei se îndreptă asupra patului şi se opri acolo. Gloria se uită îndelung la bărbatul adormit, după care

figura ei căpătă o expresie pe care Luther n-o înţelese. Era ceva pe jumătate zâmbet, pe jumătate grimasă.

Femeia se ridică, se duse lângă pat şi se uită în jos, spre bărbat. Un Om al Poporului sau, cel puţin, aşa credeau oamenii. Un Om pentru Eternitate. Acum nu arăta deloc măreţ. Trupul îi era doar pe jumătate în pat, cu picioarele întinse în lături, cu tălpile aproape atingând podeaua, o poziţie cel puţin ciudată pentru cineva fără nici o haină pe el.

Gloria se tot uita la trupul preşedintelui, zăbovind asupra anumitor locuri, lucru care-l uimea pe Luther, având în vedere ce zăcea pe podea. Înainte de sosirea Gloriei Russell şi de discuţia ei cu Burton, Luther se aşteptase să audă sirene, să vadă poliţişti şi detectivi, infirmieri şi medici, precum şi o droaie de maşini care să se strângă afară, într-o coloană imensă. Se vedea însă că femeia avea un altfel de plan.

Luther o văzuse pe Gloria Russell la CNN şi la alte posturi de ştiri importante. Apăruse în ziare de nenumărate ori. Femeia avea trăsături dinstincte. Un nas lung, acvilin, între obraji cu pomeţi proeminenţi, moştenire de la un strămoş cherokee. Păr negru, ca pana corbului, cu fir drept, tăiat la nivelul umerilor. Ochi mari, de-un albastru-închis care semăna cu apa oceanului, două adâncuri gemene, pline de pericole pentru cei neatenţi sau nechibzuiţi.

Luther se mişcă atent în scaun. Una era să o vezi pe femeia aceea în faţa unui cămin din Casa Albă, dirijând ultimele probleme politice, şi cu totul altceva s-o priveşti mergând într-o cameră ce adăpostea un cadavru şi un bărbat beat, gol, care era conducătorul Lumii Libere. Un spectacol pe care Luther nu voia să-l vadă, dar de la care nu-şi putea dezlipi privirea.

Russell se uită la uşă, străbătu apoi iute încăperea, îşi scoase batista, închise uşa şi o încuie. Apoi se întoarse să se uite la preşedinte. Întinse mâna, iar Luther tresări, dar femeia se mulţumi să atingă faţa preşedintelui. Luther se relaxă, dar se încordă din nou, în clipa în care mâna Gloriei se aşeză pe pieptul celui ce dormea, zăbovind un moment în părul des de acolo, apoi coborî

mai jos, către abdomenul plat, care se ridica şi cobora lent, în timpul somnului profund.

După aceea, mâna ei coborî şi mai mult, trase încet cearşaful şi-l lăsă să cadă pe podea. Ajunse cu mâna între picioarele lui şi o ţinu acolo. Apoi femeia se uită din nou la uşă şi îngenunche în faţa preşedintelui. Luther închise ochii. Nu împărtăşea interesul ciudat pentru privit al proprietarului casei.

Trecură câteva minute, iar când Luther deschise ochii, Gloria Russell îşi scotea chiloţii, aranjându-i cu grijă pe un scaun. Apoi se căţără cu grijă pe preşedintele adormit.

Luther închise din nou ochii. Se întrebă dacă pe scări se auzea scârţîitul patului. Probabil că nu, pentru că era o casă foarte mare. Şi chiar dacă cei de afară ar fi auzit, ce-ar fi putut să facă?

După zece minute, Luther auzi gâfâitul uşor, involuntar, al bărbatului, şi geamătul slab al femeii. Dar Luther îşi ţinu ochii închişi. Nu ştia de ce. Poate dintr-o combinaţie de teamă şi dezgust, provocate de lipsa de respect faţă de moartă.

Când Luther deschise ochii, Russell se uita direct la el. Simţi că-i stă inima în loc, apoi mintea îi spuse că lucrurile erau în regulă. Femeia îşi puse iute chiloţii. După care îşi dădu cu ruj pe buze, cu mişcări pline de încredere.

Zâmbea şi era roşie în obraji. Arăta mai tânără. Luther se uită la preşedinte. Acesta revenise la somnul lui profund. Probabil că ultimele douăzeci de minute fuseseră considerate de mintea lui un vis plăcut şi extrem de real. Luther se uită din nou la Russell.

Îl enerva s-o vadă pe femeia aceea zâmbind spre el, în încăperea aceea a morţii, fără să ştie că el era acolo. Pe faţa femeii se citea puterea. Şi o expresie pe care Luther o mai văzuse în camera aceea. Femeia asta era şi ea periculoasă.

*

– Vreau să fie curăţată toată casa, cu excepţia lucrului ăstuia! zise Gloria Russell, arătând spre răposata doamnă Sullivan. Staţi o clipă! Probabil că a lăsat urme pe ea. Burton, să verifici

fiecare centimetru al cadavrului şi să faci să dispară tot ce arată ca şi cum n-ar fi de aici. Apoi îmbrac-o!

Burton, cu mănuşi în mâini, se duse să îndeplinească ordinul.

Collin stătea lângă preşedinte, turnându-i pe gât încă o ceaşcă de cafea. Cafeina ajuta la înlăturarea mahmurelii, dar mintea preşedintelui se va limpezi complet doar odată cu trecerea timpului. Russell se aşeză lângă el şi-l luă pe preşedinte de mână. Acesta era acum complet îmbrăcat, dar avea părul vâlvoi. Îl durea braţul, deşi îi bandajaseră rana cât de bine putuseră. Preşedintele era perfect sănătos, avea să se vindece repede.

– Domnule preşedinte! Alan! *Alan!*

Russell îi întoarse faţa spre ea.

Simţise oare ce-i făcuse? Femeia se îndoia. Preşedintele dorise cu disperare să se culce cu o femeia în noaptea asta, să fie în interiorul unei femei. Iar ea îi dăruise trupul ei, fără nici o problemă. Din punct de vedere legal, Gloria făptuise un viol. Avea însă convingerea că împlinise multe din visele bărbatului. Nu conta că el nu-şi va aminti sacrificiul ei. Dar va şti în mod sigur ce făcea acum pentru el.

Ochii preşedintelui deveneau, din când în când, lucizi. Collin îi masa ceafa, iar preşedintele începu să-şi revină. Russell se uită la ceas. Ora două dimineaţa. Trebuia să se întoarcă. Îl pălmui, nu prea tare, dar suficient cât să-i atragă atenţia. Simţi cum Collin se încordează. Doamne, indivizii ăştia purtau ochelari de cal!

– Alan, ai făcut sex cu ea?

– Aa...

– Ai făcut sex cu ea?

– Aaa... Nu. Nu cred. Nu-mi amin...

– Mai dă-i nişte cafea, toarnă-i-o pe gât, dacă trebuie, dar fă-l să se trezească!

Collin dădu din cap şi se apucă de treabă. Gloria se duse lângă Burton, ale cărui mâini înmănuşate examinau fiecare porţiune de corp a răposatei doamne Sullivan.

Burton fusese implicat în numeroase anchete ale poliţiei. Ştia cu exactitate ce căutau detectivii şi unde se uitau. Nu-şi imaginase niciodată că va folosi aceste cunoştinţe de specialitate ca să împiedice desfăşurarea unei anchete, după cum nu-şi imaginase vreodată ceva asemănător celor întâmplate.

Se uită prin cameră, socotind în minte ce zone trebuiau să fie curăţate şi ce alte încăperi fuseseră folosite. Nu putea face nimic cu semnele de pe gâtul femeii şi cu alte dovezi microscopice, din pielea ei. Legistul le va descoperi, indiferent ce-ar încerca să facă. Dar nici una dintre dovezile acelea nu putea conduce la preşedinte, dacă poliţia nu-l considera pe acesta suspect, lucru ce nu părea posibil.

Nepotrivirea dintre tentativa de strangulare şi moartea provocată prin împuşcare urma să fie lăsată pe seama imaginaţiei poliţiştilor.

Burton îşi îndreptă atenţia către decedată şi începu să-i pună chiloţii. Atunci simţi o bătaie pe umăr.

– Verific-o!

Burton se uită în sus şi vru să spună ceva.

– Verific-o!

Russell îşi încruntase sprâncenele. Burton o văzuse făcând asta de un milion de ori, cu cei din personalul Casei Albe. Toţi îi ştiau de frică. Lui nu-i era frică de ea, dar avea suficientă minte ca să fie atent, când femeia aia se afla în preajmă. Aşa că făcu ceea ce îi ceruse. După aceea aşeză cadavrul exact aşa cum căzuse. Apoi raportă îndeplinirea ordinului, cu o clătinare din cap.

– Eşti sigur?

Gloria Russell nu părea convinsă, deşi ştia, din interludiul ei cu preşedintele, că existau mari şanse ca acesta să nu fi pătruns în femeie, sau, dacă făcuse asta, să nu fi terminat. Se putea însă să fi rămas urme. În zilele acelea se puteau afla îngrozitor de multe lucruri din cele mai mici indicii.

– Nu-s ginecolog. N-am văzut nimic şi cred că aş fi descoperit dacă era ceva, dar nu umblu cu un microscop după mine!

Russell se decise să lase lucrurile aşa. Aveau încă multe de făcut şi nu dispuneau de timp.

– Johnson şi Varney au văzut ceva?

Collin se uită la ei, în timp ce preşedintele înghiţea a patra ceaşcă de cafea.

– Se întreabă ce naiba s-a întâmplat, dacă asta doreaţi să ştiţi.

– Nu le-ai spus...

– Doar ce mi-aţi zis să le spun, atât, doamnă. Sunt oameni buni, doamnă Russell! Sunt alături de preşedinte încă din timpul campaniei electorale. Nu vor face nimic care să încurce lucrurile.

Russell îl răsplăti pe Collin cu un zâmbet. Un puşti arătos şi, lucru mult mai important, un membru loial al gărzii personale a preşedintelui. Îi va fi foarte folositor. Burton ar putea să-i facă probleme. Dar ea dispunea de un atu foarte tare: el şi Collin apăsaseră pe trăgaci, poate datorie, dar cine putea şti cu adevărat? Concluzia era clară: şi ei erau implicaţi până peste cap în afacerea asta.

*

Luther privea activitatea din cameră cu o admiraţie care-l făcea să se simtă vinovat, ţinând seama de circumstanţe. Bărbaţii aceia erau buni: metodici, atenţi, observau totul şi nu uitau nimic. Oamenii legii şi delincvenţii de profesie nu se deosebeau prea mult. Pregătirea, tehnicile erau cam aceleaşi, doar scopul era diferit, iar asta însemna că scopul constituia singura diferenţă dintre ei.

Femeia fusese îmbrăcată complet şi zăcea exact acolo unde căzuse. Collin terminase cu unghiile ei. Îi injectase o soluţie sub fiecare, iar un dispozitiv de absorbţie curăţase orice urmă de piele sau alte resturi incriminatoare.

Patul fusese aranjat, cearşafurile pline de dovezi fuseseră puse într-un sac pentru gunoi şi pregătite pentru destinaţia lor finală: cuptorul. Collin trecuse deja la scări.

Orice obiect care fusese atins de vreunul dintre ei, cu excepţia unuia, fusese şters. Burton curăţa covorul cu aspiratorul

şi, fiind ultimul care ieşea din încăpere, se îndrepta spre uşă, înlăturând cu grijă orice urmă a trecerii lor.

Mai devreme, Luther îi privise pe agenţi scotocind camera. Scopul lor evident îl făcuse să zâmbească, fără să vrea. Jaf. Colierul fusese pus într-o pungă, împreună cu mulţimea de inele ale femeii. Voiau să lase impresia că femeia fusese surprinsă de un hoţ în casă, iar acesta o ucisese, fără să ştie că la doi metri de ei se afla un hoţ adevărat, care privise şi ascultase tot ce făcuseră.

Un martor ocular!

Luther nu fusese niciodată martor la un jaf, altul decât cel comis de el. Delincvenţii urăsc martorii oculari. Indivizii ăia l-ar fi omorât pe Luther, dacă ar fi ştiut că se afla acolo. Chestia asta era absolut certă. Un delincvent bătrân, condamnat de trei ori, nu însemna un sacrificiu prea mare pentru Omul Poporului.

Preşedintele, încă ameţit, dar sprijinit de Burton, ieşi încet din încăpere. Russell îl privi plecând. Ea nu urmărise percheziţionarea frenetică a camerei, făcută de Collin. În cele din urmă, privirea acestuia se oprise şi asupra poşetei Gloriei Russell de pe noptieră. Din ea ieşea o bucată din mânerul cuţitului de deschis scrisorile. Collin luă o pungă din plastic, scoase iute cuţitul şi se pregăti să-l şteargă. Luther tresări, văzând-o pe Gloria fugind şi apucându-l pe agent de mână.

– Nu face asta, Collin!

Collin nu era atât de deştept ca Burton, nici vorbă să se poată măsura cu Gloria Russell. Răspunse, mirat:

– Sunt amprente peste tot, doamnă. Şi ale ei, dar şi altele, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. E piele, se îmbibă uşor.

– Agent Collin, am fost angajată de preşedinte ca planificator strategic şi tactic. Ceea ce ţie ţi se pare limpede îmi impune mie multă gândire şi chibzuinţă. Nu vei şterge acel obiect până când nu voi termina acea analiză. Pune-l în ceva potrivit, apoi dă-mi-l înapoi!

Collin vru să protesteze, dar privirea amenințătoare a Gloriei îl făcu să tacă. Puse cuțitul pentru deschis scrisori într-o pungă și i-l întinse.

– Vă rog să fiți atentă cu lucrul ăsta, doamnă Russell.

– Tim, sunt întotdeauna atentă, răspunse Gloria și-l răsplăti cu un zâmbet.

Agentul zâmbi și el. Doamna Russell nu-i spusese niciodată pe numele mic, nici nu-și închipuise că-l știe. Remarcă – și nu pentru prima dată – că șefa de cabinet arăta foarte bine.

– Da, doamnă, zise el și începu să-și strângă echipamentul.

– Tim...

Agentul se uită la ea. Femeia se apropie, se uită în jos, apoi îl privi drept în ochi. După aceea șopti, pe un ton jenat, după cum i se păru lui Collins:

– Tim, ne confruntăm cu o situație unică. Mă străduiesc să găsesc o soluție. Înțelegi?

Collin dădu din cap și răspunse:

– Chiar că este o situație unică! M-am speriat îngrozitor când am văzut cuțitul ăla gata să se înfigă în pieptul președintelui!

Gloria îi atinse brațul. Avea unghii lungi, cu manichiură perfectă. Ridică cuțitul și zise:

– Treaba asta rămâne între noi, Tim. Bine? Să nu afle nimeni. Nici președintele. Nici măcar Burton.

– Nu știu dacă...

– Tim, zise Gloria, apucându-l de braț, am nevoie de ajutorul tău. Președintele nu știe ce s-a întâmplat, iar Burton nu vede lucrurile prea rațional, pentru moment. Am nevoie de cineva pe care să mă bizui. Am nevoie de tine, Tim. Este vorba de ceva foarte important. Știi asta, nu-i așa? Nu ți-aș cere ajutorul, dacă n-aș fi sigură că o să te descurci.

Bărbatul zâmbi, măgulit, și se uită drept în ochii ei.

– Bine, doamnă Russell. Voi face așa cum spuneți.

În timp ce Collin termina de împachetat, Russell se uită la bucata de metal însângerată care fusese cât pe-aci să pună capăt aspirațiilor ei politice. Dacă președintele ar fi fost ucis, lucru-

rile n-ar fi putut fi ascunse. Un cuvânt urât acest „ascunse", dar deseori necesar în lumea politicii de vârf. Se cutremură, gândindu-se la titlurile ce-ar fi apărut în ziare: „PREŞEDINTELE GĂSIT MORT ÎN DORMITORUL UNUI PRIETEN APROPIAT. SOŢIA ACESTUIA ARESTATĂ PENTRU CRIMĂ. ŞEFUL DE CABINET, GLORIA RUSSELL, ESTE CONSIDERATĂ RESPONSABILĂ DE CĂTRE CONDUCĂTORII PARTIDULUI". Dar asta nu se întâmplase. Şi nici nu se va întâmpla.

Obiectul acela pe care-l ţinea în mână valora mai mult decât un munte de arme atomice, mai mult decât producţia totală a Arabiei Saudite.

Cine ştie ce se va întâmpla, dacă păstra acel obiect? Poate chiar o candidatură Russell-Richmond? Posibilităţile erau infinite.

Zâmbi şi puse punga de plastic în poşeta ei.

*

Luther întoarse capul brusc, auzind răcnetul. Durerea din ceafă fu atât de puternică, încât aproape că ţipă şi el.

Preşedintele intră în dormitor. Avea ochii deschişi, dar era încă pe jumătate beat. Amintirea ultimelor ore îi revenise, ca un Boeing 747 ce-i aterizase în cap.

Burton alergă după el. Preşedintele se uită la cadavru. Gloria Russell îşi puse poşeta pe noptieră şi-i ieşi în întâmpinare preşedintelui, împreună cu Collin.

– La naiba! E moartă! Am omorât-o! Oh, Doamne, ajută-mă! Am omorât-o!

Preşedintele ţipă, plânse, apoi ţipă din nou. Încercă să treacă de zidul din faţa sa, dar era încă prea lipsit de vlagă, iar Burton îl prinse din spate când fu aproape să se prăbuşească.

Atunci Richmond se eliberă, într-o izbucnire de putere, ţîşni în cameră şi se izbi de perete, rostogolindu-se peste noptieră. În cele din urmă, preşedintele Statelor Unite se încovrigă pe podea, ca un fetus, scâncind, lângă femeia cu care dorise să facă sex în noaptea aceea.

Luther privea, dezgustat. Îşi masă ceafa şi clătină încet din cap. Lipsa de verosimilitate a evenimentelor la care asista devenea greu de suportat.

Preşedintele se ridică încet. Burton părea să simtă aproape ce simţea şi Luther, dar nu spuse nimic. Collin se uită la Gloria Russell, aşteptând instrucţiuni. Femeia îi surprinse privirea şi acceptă această schimbare subtilă a atitudinii agentului de pază.

– Gloria?

– Da, Alan.

Luther văzuse felul în care se uitase doamna Russell la cutitul pentru deschis scrisori. Şi mai ştia acum ceva, un lucru pe care nu-l ştia nimeni din cameră.

– Va fi bine? Fă să fie bine, Gloria! Te rog! Oh, Gloria!

Femeia îşi puse mâna pe umărul preşedintelui, într-un fel liniştitor, aşa cum făcuse de-a lungul sutelor de mii de kilometri parcurşi în timpul campaniei electorale.

– Situaţia e sub control, Alan. Ţin *totul* sub control.

Preşedintele era încă prea beat ca să prindă înţelesul, dar femeii nu-i păsa.

Burton îşi atinse casca din ureche, ascultă cu atenţie un moment, apoi se întoarse către Gloria.

– Ar trebui să plecăm naibii de aici. Varney a descoperit o maşină de patrulare venind pe drum.

– Alarma? spuse Gloria neliniştită.

Burton clătină din cap şi-i răspunse:

– Probabil că-i o chestie de rutină a agenţiei de pază, dar dacă patrula vede ceva...

Nu era nevoie să spună mai mult.

Să plece cu limuzina din regiunea asta locuită de oameni bogaţi era cea mai bună soluţie. Gloria Russell Îi mulţumi lui Dumnezeu pentru că obişnuia să folosească pentru aventuri de felul acela limuzine închiriate fără şofer. Numele de pe formulare erau false, chiria şi garanţia erau plătite cu bani gheaţă, iar maşina era luată şi înapoiată în afara orelor de program. Nu

exista nici un chip care să fie legat de tranzacţie. Maşina va fi curăţată. Poliţia nu va ajunge nicăieri, dacă ar identifica limuzina – lucru destul de îndoielnic, de altfel.

– Să mergem! zise Gloria Russell, cuprinsă de-o uşoară panică.

Preşedintele fu ajutat să se ridice. Gloria ieşi împreună cu el. Collin înhăţă bagajele, apoi se opri.

Luther simţi că i se pune un nod în gât.

Collin se întoarse, luă poşeta Gloriei de pe noptieră şi ieşi.

Burton porni aspiratorul, curăţă încăperea şi ieşi, închizând uşa şi stingând lumina.

*

Lumea lui Luther se cufundă în beznă deplină.

Era prima oară când rămânea singur în încăpere cu femeia moartă. Ceilalţi păruseră că se obişnuiseră cu silueta însângerată ce zăcea pe podea, păşind fără să-şi dea seama peste sau pe lângă cea care devenise acum doar un obiect neînsufleţit. Dar Luther nu se obişnuise cu moarta aflată la doar trei metri de el.

Nu mai vedea mormanul de haine pătate cu sânge, cu un trup lipsit de viaţă în ele, dar ştia că se află acolo. „O târfă bogată terminată", probabil că ăsta va fi epitaful ei neoficial. Da, îşi înşelase soţul, deşi individul nu părea să se fi sinchisit de asta. Dar nu meritase să moară aşa. Individul ar fi ucis-o, fără urmă de îndoială. Dacă femeia n-ar fi contraatacat atât de iute, preşedintele ar fi săvârşit o crimă.

Nu-i putea învinovăţi cu adevărat pe oamenii din Serviciul Secret. Îşi făcuseră meseria. Femeia alesese greşit bărbatul pe care să-l ucidă, în momentele acelea năucitoare. Poate că aşa fusese mai bine. Dacă ar fi avut mâna mai iute sau dacă agenţii ar fi ripostast ceva mai încet, Christy Sullivan şi-ar fi petrecut restul vieţii în închisoare. Sau ar fi fost executată pentru că ucisese un preşedinte.

Luther se întinse în fotoliu. Picioarele i se muiaseră. Se chinui să se relaxeze. Va trebui să plece curând de aici. Trebuia să fie gata s-o ia la goană.

Avea multe lucruri la care trebuia să se gândească, având în vedere că, fără să vrea, indivizii îl transformaseră pe Luther Whitney în suspectul numărul unu în ceea ce, fără îndoială, avea să fie considerată drept o crimă odioasă. Faptul că victima era bogată va impune folosirea unor forţe de poliţie uriaşe, pentru găsirea vinovatului. Şi-n nici un caz nu-l vor căuta la numărul 1600 din Pennsylvania Avenue. Vor căuta în altă parte şi, în ciuda meticulozităţii cu care-şi pregătise Luther lovitura, s-ar putea să dea de el. Fusese bun, foarte bun, dar nu înfruntase niciodată forţe de felul celor care vor fi asmuţite ca să rezolve cazul.

Îşi analiză planul făcut pentru noaptea aceea. Nu remarcă vreun punct slab, dar, de obicei, există unul pe care nu-l bagi în seamă. Îşi împleti şi-şi despleti degetele, îşi întinse picioarele, ca să se liniştească. Să facă lucrurile pe rând. Nu plecase încă de acolo. Multe lucruri puteau merge rău. Unul sau două vor merge prost în mod sigur.

Trebuia să mai aştepte două minute. Numără secundele în minte, imaginându-şi cum indivizii încarcă maşina. Probabil că vor aştepta până vor vedea sau vor auzi patrula, înainte să plece.

Deschise cu grijă sacul. În el se afla cea mai mare parte a conţinutului încăperii în care se afla. Uitase că venise acolo ca să fure şi că, de fapt, şi furase. Maşina sa se afla la o distanţă de o jumătate de kilometru. Îi mulţumi lui Dumnezeu că se lăsase de fumat cu mulţi ani în urmă. Avea nevoie de toată capacitatea plămânilor săi. Câţi agenţi ai Serviciului Secret fuseseră? Cel puţin patru. Rahat!

Uşa cu oglindă se deschise încet, iar Luther ieşi afară. Apăsă pe telecomandă încă o dată, apoi o aruncă înăuntru, în timp ce se închidea uşa.

Se uită la fereastră. Plănuise o retragere alternativă, prin deschiderea aceea. Avea în rucsac o funie dintr-un nailon foarte rezistent, lungă de treizeci de metri, cu noduri la fiecare cincisprezece centimetri.

Ocoli de departe cadavrul, având grijă să nu calce în vreo pată stacojie. Ţinuse minte poziţiile acestora. Se uită o singură

dată la Christine Sullivan. Nimeni nu-i putea reda viaţa. Luther se străduia acum să şi-o păstreze pe a sa.

Avu nevoie de câteva secunde ca să ajungă la noptieră şi să caute în spatele ei.

Degetele lui Luther apucară punga din plastic. Izbitura preşedintelui în mobilă răsturnase poşeta Gloriei Russell. Punga de plastic, cu conţinutul ei de-o valoare inestimabilă, căzuse şi alunecase în spatele noptierei.

Luther pipăi lama cuţitului pentru desfăcut scrisori, prin plastic, înainte de a-l vârî în sacul lui de pânză. Se duse iute la fereastră şi se uită cu grijă afară. Limuzina şi furgoneta erau încă acolo. Asta nu era bine.

Se duse în cealaltă parte a camerei, scoase funia şi o legă de un picior al scrinului enorm. Trase funia către fereastra care dădea în spatele casei, de unde nu putea fi văzut din drum. Deschise fereastra cu grijă, rugându-se ca balamalele să fie unse. Ruga îi fu ascultată.

Dădu drumul funiei afară şi o privi cum şerpuieşte în jos, pe lângă zidul de cărămidă al casei.

*

Gloria Russell se uită la faţada masivă a conacului. Acolo se aflau bani adevăraţi. Bani şi poziţie socială, pe care Christine Sullivan nu le meritase. Le câştigase cu ţîţele ei, cu fundul arătat artistic şi cu gura ei ordinară, care îl însufleţiseră într-un fel pe bătrânul Walter Sullivan, trezind o anume emoţie îngropată adânc în străfundurile sufletului său. După şase luni, n-o să-i mai simtă lipsa. Oamenii foarte bogaţi şi puternici îşi văd întotdeauna de drumul lor.

Apoi îşi dădu seama.

Ieşise pe jumătate din limuzină, înainte s-o prindă Collin de braţ şi să-i întindă poşeta din piele, pe care şi-o cumpărase cu o sută de dolari din Georgetown, dar care valora acum mult mai mult pentru ea. Se aşeză pe scaun, respirând iarăşi normal. Îi zâmbi lui Collin, jenată.

Preşedintele, căzut într-o stare de semiinconştienţă, nu remarcase primirea obiectului.

Apoi Gloria se uită în poşetă, doar ca să fie sigură. Rămase cu gura căscată şi scotoci cu frenezie cele câteva lucruri din poşetă. Avu nevoie de toată stăpânirea de sine să nu ţipe, în timp ce se uita îngrozită la agent. Cuţitul pentru deschis scrisori nu se afla acolo. Trebuia să fi rămas în casă.

Collin fugi înapoi pe scări, iar Burton, zăpăcit, alergă după el.

Luther se afla la jumătatea zidului, când îi auzi venind.

Mai avea trei metri.

Agenţii intrară în dormitor.

Încă doi metri.

Uluiţi, cei doi agenţi descoperiră funia. Burton se duse spre ea.

Încă o jumătate de metru. Luther îşi dădu drumul şi izbi solul.

Burton fugi la fereastră. Collin trase noptiera într-o parte. Nu era nimic în spatele ei. Se duse lângă Burton, la fereastră. Luther dispăruse deja, după colţ. Burton vru să iasă pe fereastră, dar Collin îl opri. Ajungeau mai repede pe unde veniseră.

Deschiseră uşa.

*

Luther gonea prin câmpul cu porumb, fără să-i pese dacă lăsa vreo urmă, preocupat doar să supravieţuiască. Sacul îi încetinea fuga, dar lucrase prea mult în ultimele luni ca să plece cu mâna goală.

Ţâşni afară din ascunzişul lanului şi ajunse în zona cea mai periculoasă a drumului său: o porţiune de o sută de metri de drum deschis. Luna dispăruse în spatele norilor groşi, iar la ţară nu existau becuri pe străzi. Cu hainele lui negre, devenea aproape invizibil. Dar ochiul uman descoperă foarte bine mişcarea în întuneric, iar el se mişca iute, cât de iute putea.

*

Cei doi agenţi ai Serviciului Secret se opriră un moment lângă furgonetă. Plecară mai departe împreună cu agentul Varney şi fugiră prin lan.

Gloria Russell se ghemui lângă fereastra maşinii şi-i privi, şocată. Chiar şi preşedintele se trezise oarecum, dar femeia îl linişti, iar el se întoarse la picoteala lui.

Collin şi Burton îşi puseră ochelarii pentru vedere pe timp de noapte. Ceea ce vedeau semăna cu un joc pe calculator. Imaginile termice apăreau în roşu, restul se vedea verde.

Agentul Travis Varney, înalt şi sprinten, se afla în frunte, deşi era doar vag conştient de ceea ce se întâmpla. Fugea cu mişcările uşoare ale unui alergător de semifond, pentru că făcuse acest sport în timpul colegiului.

Varney făcea parte din Serviciul Secret de trei ani, nu era căsătorit, se dedicase complet profesiei şi-l privea pe Burton ca pe un tată, care-l înlocuia pe cel adevărat, ucis în Vietnam. Căutau pe cineva care făcuse ceva în casă, ceva legat de preşedinte. Aşadar, legat şi de el însuşi. Varney îi plângea deja de milă celui pe care-l vâna, dacă avea să-i pice în mână.

*

Luther auzea zgomotul făcut de oamenii din urma sa. Recuperaseră terenul mai repede decât se aşteptase. Îl cuprinsese ameţeala, dar mai avea încă putere. Făcuseră o mare greşeală că nu se urcaseră în camionetă, ca să-l urmărească. Ar fi trebuit să ştie că avea un mijloc de transport. Acţionau de parcă el fusese paraşutat acolo. Dar era mulţumit că nu fuseseră atât de deştepţi pe cât ar fi trebuit să fie. Dacă ar fi fost, în mod sigur, el n-ar mai fi apucat răsăritul soarelui.

O luă pe o scurtătură din pădure, pe care o descoperise în timpul ultimei plimbări de cercetare. Câştigă aproape un minut. Respira greu, în rafale, ca focul unei mitraliere. Hainele atârnau grele pe el, iar picioarele i se mişcau cu încetinitorul, ca în vis.

În cele din urmă, ieşi dintre copaci, văzu maşina şi fu fericit că o parcase cu spatele.

*

Pe ecranele lui Burton şi Collin care preluau imagini în infraroşu apăru o siluetă – alta decât cea a lui Varney. Se afla la

o sută de metri în faţă. Un bărbat care alerga din răsputeri. Amândoi îşi duseră mâinile la tocurile pistoalelor. Nu aveau arme cu bătaie lungă, dar nu le păsa de asta acum.

Apoi se auzi un motor pornind, iar Burton şi Collins o luară la goană, de parcă-i fugărea o tornadă.

Varney se afla încă înaintea lor, în stânga. Putea să ochească mai bine, dar avea, oare, de gând să tragă? Ceva le spunea că n-o va face. Nu fusese instruit să tragă într-o persoană care fugea şi care nu mai reprezenta un pericol pentru omul pe care jurase să-l apere. Varney nu ştia ce era în joc. O instituţie întreagă nu va mai fi niciodată la fel ca înainte, iar doi agenţi ai Serviciului Secret ştiau cu certitudine că nu greşiseră cu nimic, dar erau suficient de inteligenţi ca să-şi dea seama că numai ei doi vor fi blamaţi.

Burton nu fusese niciodată un bun alergător, dar grăbi pasul, în timp ce prin minte îi trecură aceste gânduri, iar Collin, mai tânăr, se silea să se ţină după el. Însă Burton ştia că ajunseseră prea târziu. Picioarele începuseră să-l lase când maşina porni şi se îndepărtă de ei. Într-o clipă, parcursese două sute de metri pe drum.

Burton se opri din fugă, se lăsă în genunchi, ridică pistolul, dar zări doar praful lăsat în urmă de vehiculul care gonea. Apoi luminile de poziţie dispărură, iar ţinta fu pierdută complet.

Se întoarse şi-l văzu pe Collin lângă el. Părea că începe să priceapă realitatea întregii poveşti. Burton se ridică, puse arma în toc şi-şi scoase ochelarii pentru vedere pe timp de noapte. Collin îl imită.

Se uitară unul la celălalt.

Burton respira cu greutate. Picioarele îi tremurau. Trupul lui reacţiona, în sfârşit, la eforturile recente, după ce adrenalina încetase să curgă. Se terminase totul.

Apoi sosi şi Varney, alergând. Burton fu în stare să remarce, cu invidie şi cu un strop de mândrie, că tânărul nu gâfâia. O să aibă grijă ca Varney şi Johnson să nu sufere, împreună cu el şi partenerul lui. Nu meritau una ca asta.

El şi Collin aveau s-o păţească, dar asta era tot. Îi păru rău pentru Collin; oricum, nu se putea face nimic. Dar când Varney vorbi, îngrijorarea lui Burton dispăru complet, lăsând loc unei licăriri de speranţă.

– Am văzut numărul maşinii.

*

– Unde naiba a fost? întrebă Gloria Russell, privind neîncrezătoare în dormitor. A fost sub pat?

Încercă să-l facă pe Burton să-şi coboare privirea. Individul nu fusese nici sub pat, nici în vreunul dintre dulapuri. Burton verificase toate spaţiile posibile, atunci când curăţase încăperea, şi-i spuse acest lucru în termeni foarte clari. Apoi agentul se uită la funie şi la fereastra deschisă.

– Isuse, se pare că tipul ne-a privit tot timpul şi a ştiut exact când am părăsit casa!

Burton se uită în jur, de parcă, pe undeva, s-ar fi ascuns alt individ. Privi oglinda, se duse spre ea, se opri şi se întoarse.

Se uită la covorul din faţa oglinzii.

Curăţase zona de mai multe ori, cu aspiratorul, până când covorul devenise neted. Nimeni nu trecuse pe acolo, de când se întorseseră în cameră.

Dar când se opri, ochii lui descoperiră urme slabe de paşi. Nu le remarcase până atunci, pentru că întreaga zonă fusese turtită, de parcă ar fi măturat-o ceva... Îşi puse mănuşile, se duse la oglindă şi pipăi în jurul marginilor ei. Îl strigă pe Collin să-i aducă nişte scule, în timp ce Gloria Russell se uita uluită la el.

Burton înfipse cricul pe la jumătatea laturii oglinzii, apoi el şi Collin apăsară cu toată greutatea. Broasca nu era prea rezistentă, mizând mai mult pe viclenie decât pe forţă brută, pentru a-şi păzi secretele.

Se auzi un scârţîit, apoi un trosnet, după care uşa se deschise.

Burton se vârî înăuntru, cu Collin după el. Pe perete se găsea un comutator. Camera se lumină, iar cei doi priviră în jur.

Gloria Russell se uită înăuntru şi văzu scaunul. În timp ce se uita, privirea i se opri asupra laturii interioare a uşii-oglindă.

Vedea patul. Patul în care, cu puţin timp înainte... Îşi masă tâmplele, simţind o durere groaznică străbătându-i craniul.

„O oglindă prin care se putea privi!“

Se întoarse şi-l văzu pe Burton uitându-se peste umărul ei, prin oglindă. Remarca ei anterioară, că avea impresia că îi privea cineva, se dovedise profetică...

Burton o privi neajutorat şi zise:

– Trebuie să fi fost aici tot timpul. Tot timpul! Nu-mi vine să cred! Se pare că a luat o grămadă de lucruri, adăugă el, uitându-se la rafturile goale din seif. Probabil bani şi lucruri ce nu pot fi identificate.

– Cui îi pasă? se răsti Gloria, arătând spre oglindă. Individul a văzut şi a auzit totul, iar voi l-aţi lăsat să scape!

– Avem numărul maşinii, zise Collin, sperând să fie recompensat cu un zâmbet, dar nu avu parte de aşa ceva.

– Şi ce dacă? Crezi că o să aştepte să-i dăm de urmă şi să-i batem la uşă?

Gloria se aşează pe pat. O cuprinsese ameţeala. Dacă individul fusese acolo, atunci văzuse totul. Îşi scutură capul. O situaţie neplăcută, dar controlabilă, devenise brusc un dezastru de neînţeles, scăpat complet de sub controlul ei. Mai ales dacă ţinea seama de informaţia pe care i-o furnizase Collin, când intrase în dormitor.

Ticălosul ăla luase cuţitul! Amprente, sânge, tot ce trebuia ca să o conducă drept la Casa Albă.

Se uită la oglindă, apoi la patul în care, cu puţin timp înainte, îl călărise pe preşedinte. Instinctiv, îşi strânse jacheta în jurul trupului. I se făcu deodată greaţă. Se sprijini de stâlpul patului.

Collin ieşi din camera-seif şi zise:

– Nu uitaţi că a comis un delict, fiind aici. Poate să aibă necazuri mari, dacă se duce la poliţie.

Tânărului agent îi venise ideea în timp ce se uitase prin camera-seif. Ar fi trebuit să se gândească mai bine.

Gloria Russell rezistă impulsului puternic de a vomita.

– Nu trebuie să se ducă şi să se predea ca să spună ce ştie. Ai auzit vreodată de telefon? Probabil că sună la poliţie chiar acum. La naiba! Iar după aceea la toate ziarele de scandal, iar la sfârşitul săptămânii o să-l vedem la Oprah şi la Sally, filmat pe insuliţa unde s-a ascuns. Iar după asta o să apară cărţi şi filme! Rahat!

Gloria se mai gândea şi la un pachet trimis poliţiei, FBI-ului sau procurorului general, sau direct la biroul conducătorului minorităţii din Senat, toate variantele posibile provocând pagube politice maxime, fără să mai pomenească de repercusiunile legale.

Biletul care ar fi însoţit pachetul l-ar fi rugat, desigur, pe destinatar să verifice dacă amprentele şi sângele se potrivesc cu cele ale preşedintelui Statelor Unite. Ar fi părut o glumă, dar verificarea s-ar fi făcut, totuşi. Sigur că s-ar fi făcut. Amprentele lui Richmond erau deja în fişier. ADN-ul lui s-ar fi potrivit. Trupul femeii va fi găsit, sângele ei va fi verificat, iar lor li se vor pune mai multe întrebări decât ar fi posibil să se răspundă într-o viaţă.

Erau morţi, erau morţi cu toţii! Iar ticălosul ăla stătuse pur şi simplu acolo, aşteptându-şi şansa. Fără să ştie că noaptea aceea îi va aduce cea mai mare pradă din viaţa lui. Nu ceva atât de simplu ca banii. Putea să dărâme un preşedinte, strivindu-l fără să-i lase vreo şansă de supravieţuire. Cât de des poate cineva să facă un asemenea lucru? Doar Woodward şi Bernstein deveniseră eroi, unii aflaţi dincolo de greşeală. Scoseseră tot ce se putea scoate din Watergate. De data asta era ceva mult mai grav, ca să mai poţi rezolva ceva.

Gloria Russell se duse în baie. Burrton se uită la cadavru, apoi la Collin. Nu spuseră nimic, iar inimile le băteau cu repeziciune, pe măsură ce gravitatea situaţiei se întipărea pe chipurile lor, ca placa de piatră a unei cripte. Nemaiavând nici o idee, Burton şi Collin începură să adune echipamentul, în timp ce Gloria Russell îşi golea stomacul. Într-o oră, strânseră totul şi plecară.

*

Uşa se închise în urma lui.

Luther îşi imaginä că dispunea de cel mult două zile. Riscă să aprindă lumina, apoi privi iute interiorul camerei de zi.

Viaţa lui ajunsese de la normal – sau, mă rog, aproape normal – direct pe tărâmul groazei.

Îşi scoase rucsacul, stinse lumina şi se furişă lângă fereastră.

Nimic. Linişte peste tot. Fuga din casa aceea reprezentase cea mai groaznică experienţă din viaţa sa, mai rea decât atunci când fusese urmărit de nord-coreeni. Îi tremurau încă mâinile. Pe drumul de întoarcere, i se păruse că fiecare maşină pe care o întâlnise îi vâră farurile în ochi, încercând să scoată de la el secretul acela teribil. De două ori trecuseră pe lângă el maşini de poliţie, iar el transpirase şi i se oprise respiraţia.

Maşina fusese lăsată în parcarea de unde o „împrumutase" cu o seară înainte. Numărul nu-i putea conduce pe agenţi nicăieri, dar altceva putea să-i îndrume spre el.

Se îndoia că-l zăriseră. Chiar dacă acest lucru se întâmplase, ştiau despre el doar lucruri generale: greutatea şi înălţimea. Vârsta, rasa şi trăsăturile feţei rămâneau un mister pentru ei, iar fără astea nu aveau nimic. După cât de iute fugise, îşi închipuiau, probabil, că au de-a face cu un om mai tânăr. Exista însă un lucru şi se gândise, pe drumul de întoarcere, cum să-l rezolve. Pentru moment, se apucă să strângă cât se putea din ceea ce agonisise în ultimii treizeci de ani şi făcu două pachete. Nu intenţiona să se întoarcă aici.

Voia să-şi golească toate conturile a doua zi, de dimineaţă. Asta i-ar fi permis să fugă departe. De data asta avusese de-a face cu un pericol mai mare decât tot ce înfruntase în timpul lungii sale vieţi. Era uşor de ales între a dispărea şi a lupta împotriva preşedintelui Statelor Unite.

Prada din noaptea aceea fusese bine ascunsă. Muncise trei luni pentru o răsplată care putea să ducă la uciderea sa. Încuie uşa şi dispăru în noapte.

CAPITOLUL PATRU

La ora şapte dimineaţa, uşile vopsite în auriu ale liftului se deschiseră, iar Jack păşi în spaţiul larg, decorat cu meticulozitate, al holului de la intrarea în firma Patton & Shaw.

Lucinda nu ajunsese încă, deci biroul principal de la recepţie – din lemn solid de tec, cântărind vreo cinci sute de kilograme şi costând cam patruzeci de dolari kilogramul – era liber.

Jack merse prin holul larg, sub luminile blânde ale candelabrelor neoclasice, de perete, apoi o luă la stânga şi deschise uşa solidă, din stejar, a biroului său. În spate se auzea sunet vag de telefoane care sunau, semn că oraşul s-a trezit şi s-a apucat de treabă.

Imperiul lui Patton, Shaw & Lord cuprindea şase etaje, cu o suprafaţă de peste treizeci de mii de metri pătraţi, plasaţi la cea mai bună adresă din oraş, care găzduiau peste două sute de avocaţi foarte bine retribuiţi, o bibliotecă pe două etaje, sală de sport complet echipată, saună, duşuri şi vestiare pentru femei şi pentru bărbaţi, zece camere de şedinţe, o echipă de deservire de câteva sute de oameni şi – lucrul cel mai important – o listă de clienţi pe care o invidia orice firmă serioasă din ţară.

Firma supravieţuise perioadei mizere de la sfârşitul anilor optzeci, apoi prinsese avânt, după ce recesiunea luase sfârşit. Acum se dezvolta din plin, în timp ce mulţi dintre concurenţii săi îşi reduseseră personalul. Avea unii dintre cei mai buni avocaţi în fiecare domeniu juridic – sau, cel puţin, în domeniile cel mai bine plătite. Mulţi fuseseră racolaţi de la alte firme de succes, ispitiţi cu premii la semnarea contractului şi

cu făgăduiala că nu vor pierde nici un ban în perioada în care vor căuta clienţi noi.

Trei parteneri mai vechi fuseseră numiţi de guvernul actual în funcţii importante. Firma îi răsplătise pe fiecare cu un premiu de câte două milioane de dolari, înţelegându-se implicit că aveau să fie reprimiţi la sfârşitul mandatului guvernamental, aducând cu ei contracte de zeci de milioane de dolari, încheiate prin intermediul relaţiilor pe care le stabiliseră în acest timp.

Regula nescrisă a firmei, dar respectată cu stricteţe, era că nu se accepta nici un client nou dacă plata minimă nu depăşea o sută de mii de dolari. Comitetul de conducere decisese că o sumă mai mică ar însemna ca firma să piardă timpul de pomană. Iar firma nu avusese dificultăţi în respectarea regulii, deci se dezvoltase fără încetare. În capitala naţiunii, oamenii doresc ce-i mai bun şi nu se sinchisesc dacă trebuie să plătească pentru acest privilegiu.

Firma făcuse o singură excepţie de la această regulă. Ironia soarţii era că excepţia fusese făcută pentru singurul client pe care-l avea Jack, în afară de Baldwin. Jack îşi spuse că va testa regula aceea, din ce în ce mai des. Dacă va scăpa de chestia aceea, dorea s-o facă – pe cât posibil – în termenii săi. Ştia că victoriile sale vor fi mărunte la început, dar asta nu-l deranja.

Se aşeză la birou, îşi deschise capacul paharului de cafea şi răsfoi ziarul *Washington Post*. Patton, Shaw & Lord aveau cinci bucătării şi trei administratori care aveau calculatoare proprii. În firmă se consumau, probabil, cinci sute de oale de cafea pe zi, dar Jack îşi cumpăra băutura de dimineaţă dintr-o cafenea de la colţul străzii, pentru că nu-i plăcea marca de la serviciu. Era ceva special, de import, care costa o avere şi avea gust de gunoi amestecat cu alge.

Se lăsă pe speteaza scaunului şi se uită în jur. Biroul său era mare, după standardele asociaţilor importanţi ai firmei, de aproape cinci metri pe cinci metri, cu o vedere frumoasă, spre Connecticut Avenue.

La Biroul Avocaţilor din Oficiu, Jack împărţise un birou cu un alt avocat. Nu aveau fereastră, doar un poster gigantic,

cu o plajă hawaiiană, pe care Jack îl prinsese în piuneze pe perete, într-o dimineaţă deosebit de rece. Îi plăcuse mai mult cafeaua de acolo.

Când va deveni partener la firmă, va avea un birou nou, de două ori mai mare – poate că treaba nu se va face imediat, dar era pe drumul cel bun. Având contractul cu Baldwin, ajunsese al patrulea pe lista de aşteptare, iar cei trei de deasupra lui aveau cincizeci-şaizeci de ani şi erau cu gândul mai mult la terenul de golf decât la muncă. Jack se uită la ceas. Era timpul să dea drumul la calculator.

De obicei sosea printre primii, dar sediul urma să se umple curând de forfota oamenilor. Patton şi Shaw ofereau salarii comparabile cu cele de la firmele importante din New York şi se aşteptau, în schimb, la eforturi susţinute, pe măsura veniturilor. Clienţii plăteau enorm, iar solicitările lor juridice erau la fel de mari. O greşeală, la nivelul acela, putea însemna pierderea unui contract de patru miliarde de dolari în domeniul apărării sau declararea unui oraş în stare de faliment.

Fiecare partener sau asociat mai tânăr din firmă, pe care-l cunoştea Jack, avea probleme cu stomacul; un sfert dintre ei urmau un tratament. Jack le privea figurile palide şi trupurile vlăguite, în timp ce treceau zilnic prin holul firmei, ducând la îndeplinire altă muncă a lui Hercule, în domeniul juridic. Era preţul pe care trebuiau să-l plătească pentru a merita să se afle printre cei cinci la sută cei mai buni specialişti din ţară.

Dintre toţi, doar el nu avea grija parteneriatului. Controlul asupra clienţilor era cel care, în domeniul juridic, îi făcea egali pe toţi. Jack lucra la Patton şi Shaw de un an, fusese un avocat începător în legislaţia corporaţiilor, dar cei mai importanţi şi mai experimentaţi membri ai firmei îi acordaseră respectul lor.

Acest lucru ar fi trebuit să-l facă să se simtă vinovat şi nefolositor – şi aşa s-ar fi simţit, dacă n-ar fi fost atât de sărac în restul vieţii.

Aruncă în gură ultimul covrigel, se aplecă în scaun şi deschise un fişier. Munca pentru corporaţii era deseori monotonă,

iar nivelul lui de pregătire superior făcea ca sarcinile pe care le avea să nu i se pară foarte interesante. Revedea contracte de bază, completa formulare UCC[1], înfiinţa companii cu răspundere limitată, redacta referate pentru înţelegeri şi documente pentru plasamente particulare, asta făcea toată ziua, iar zilele deveneau tot mai lungi, dar învăţa repede, trebuia să înveţe dacă voia să supravieţuiască, pentru că experienţa lui din tribunal nu-i folosea aici.

De obicei, firma nu se ocupa de litigii, preferând să se dedice problemelor mai rentabile ale corporaţiilor şi impozitelor. Când apărea un litigiu, acesta era încredinţat unor firme de elită, specializate în litigii, care, la rândul lor, recomandau firma Patton şi Shaw celor care aveau nevoie de asistenţă juridică, dar nu şi de procese. Un aranjament care mersese bine de-a lungul anilor.

Pe la prânz, Jack rezolvase două teancuri de documente de intrare, dictase trei liste de verificare şi două scrisori. Primise patru telefoane de la Jennifer, care-i amintea de dineul de la Casa Albă, unde urmau să se ducă în seara aceea.

Tatăl ei fusese declarat Omul de Afaceri al Anului de o organizaţie oarecare. Se vorbea mult despre relaţia strânsă a preşedintelui cu oamenii de afaceri, aşa că un asemenea eveniment merita să aibă loc la Casa Albă. Jack era sigur că o să-l vadă pe preşedinte de aproape. Probabil că nu se putea pune problema să-i fie prezentat, dar puteai să ştii ce se va întâmpla?

– Ai un minut liber? îl întrebă Barry Alvis, vârându-şi capul chel pe uşă.

Era un membru asociat mai vechi al firmei, ceea ce însemna că fusese cât pe ce să devină partener de mai mult de trei ori, dar nu reuşise niciodată să facă pasul următor. Muncea din greu şi cu succes, fiind un avocat pe care orice firmă şi l-ar fi dorit. Dar priceperea sa de a sta la şuetă cu clientul, în scopul de a-şi asigura perspective, era zero. Câştiga o sută şaizeci de

[1] Uniform Commercial Code – codul comercial uniform, care stabileşte echivalările între legislaţiile diferitelor state. (n.tr.)

mii de dolari pe an şi lucra suficient de mult ca să i se acorde premii de încă douăzeci de mii. Soţia lui nu muncea, copiii urmau şcoli particulare, conducea un Beemer de ultimul tip, nimeni nu se aştepta ca el să facă rost de contracte, iar el nu se plângea de nimic.

Fiind un avocat foarte experimentat, cu zece ani de activitate intensă în domeniul tranzacţiilor la nivel înalt, îi purta ranchiună lui Jack Graham.

Jack îi făcu semn să intre. Ştia că Alvis nu-l simpatiza, înţelegea de ce şi nu forţa lucrurile. Putea să îndure multe din partea celor mai buni dintre ei, dar mai târziu avea să se impună.

– Jack, avem de lucru la fuziunea Bishop.

Jack îl privi inexpresiv. Afacerea – o adevărată belea – murise. Sau, cel puţin, el aşa crezuse. Scoase un teanc hârtii, cu mâinile tremurând.

– Am crezut că Raymond Bishop nu vrea să se încurce cu TCC.

Alvis se aşeză, puse pe biroul lui Jack un dosar gros de treizeci de centimetri şi se rezemă de speteaza scaunului.

– Afacerile mor, dar revin ca să te bântuie. Avem nevoie până mâine după-amiază de comentariile tale la documentele de finanţare secundară.

Jack fu cât pe-aci să scape stiloul din mână. Exclamă:

– Sunt paisprezece înţelegeri şi *peste* cinci sute de pagini! Când ai aflat de treaba asta?

Alvis se ridică, iar pe figură îi trecu o umbră de zâmbet.

– Cincisprezece înţelegeri, iar numărul oficial al paginilor este de şase sute treisprezece, la un rând, fără să mai socotim şi expunerile. Mulţumesc, Jack! Patton şi Shaw apreciază eforturile tale. Oh, distracţie plăcută în seara asta, cu preşedintele! adăugă el, întorcându-se din drum. Şi transmite-i salutări domnului Baldwin!

Apoi Alvis ieşi.

Jack se uită la teancul din faţa sa şi-şi masă tâmplele. Se întrebă de cât timp ştia ticălosul acela nenorocit că afacerea Bishop

revenise în actualitate. Ceva îi spunea că individul nu aflase în dimineaţa aceea.

Se uită la ceas şi îşi sună secretara. Reuşi să-şi planifice restul zilei, apoi luă dosarul de patru kilograme şi se duse în sala numărul nouă, cea mai mică şi mai liniştită dintre sălile de şedinţă ale firmei, unde putea să se ascundă ca să lucreze. Putea să trudească şase ore, să se ducă la petrecere, să se întoarcă, să lucreze toată noaptea, să se ducă la saună, să facă un duş şi să se radă, să termine comentariile şi să le pună pe biroul lui Alvis pe la ora trei, cel mai târziu patru. Ce individ de rahat!

După şase înţelegeri, Jack mâncă ultimul biscuit, termină de băut sticla de Coca-Cola, îşi puse haina şi coborî zece etaje, până în hol.

Taxiul îl lăsă în faţa casei. Rămase cu gura căscată.

Jaguarul era parcat în faţa clădirii. Viitoarea lui soţie îl aştepta sus. Probabil că era supărată pe el. Nu se îndura să vină în locuinţa lui decât dacă se supărase pe el, din cine ştie ce cauză, şi voia să-i spună acest lucru.

Se uită la ceas. Întârziase un pic, dar mai era încă timp. Descuie uşa din faţă şi-şi pipăi obrazul. Poate că mergea şi fără să se radă... Jennifer stătea pe canapea după ce, mai întâi, aşezase un cearşaf. Recunoscu, în sinea sa, că arăta nemaipomenit. Avea cu adevărat sânge albastru, indiferent cât mai conta asta în zilele noastre. Jennifer se ridică şi-l privi, fără să-i zâmbească, apoi îi zise:

– Ai întârziat.

– Ştii că nu eu sunt şeful...

– Asta nu-i o scuză. Şi eu muncesc.

– Da, dar diferenţa este că şeful tău are acelaşi nume de familie şi face tot ce-i spune fiica lui.

– Mama şi tata au plecat înainte. Limuzina va ajunge aici peste douăzeci de minute.

– Am destul timp, zise Jack, după care se dezbrăcă şi sări sub duş. Jenn, vrei să-mi cauţi costumul albastru, la două rânduri? zise el, trăgând perdeaua la o parte.

Jennifer intră în baie şi-l privi cu un dezgust abia ascuns.

– Invitaţia spune să porţi ţinută de seară.

– Opţional, o corectă el, spălându-şi săpunul din ochi.

– Jack, nu face asta! Ce naiba, e Casa Albă, avem de-a face cu preşedintele!

– Mi-au oferit o opţiune, cu ţinută de seară sau fără. Îmi exercit dreptul, renunţînd la ţinuta de seară. Şi nici n-am smoching, adăugă el, rânjind, apoi trase perdeaua.

– Ar fi trebuit să ai unul!

– Am uitat. Jenn, pentru numele lui Dumnezeu, nimeni n-o să se uite la mine, nimănui n-o să-i pese ce port!

– Mulţumesc, mulţumesc foarte mult, Jack Graham! Ţi-am cerut şi eu ceva!

– Ştii cât costă aşa ceva?

Îi rămăsese săpun în ochi. Se gândi la Barry Alvis, la faptul că trebuia să lucreze toată noaptea, că trebuia să-i explice lucrul ăsta lui Jennifer, apoi tatălui ei. Se înfurie.

– Şi de câte ori o să port chestia aia blestemată? O dată sau de două ori pe an?

– După ce o să ne căsătorim, o să fim invitaţi la o mulţime de reuniuni unde ţinuta de seară nu-i opţională, ci obligatorie. E o investiţie bună.

– Mai degrabă mi-aş investi banii de pensie în cartonaşe cu jucători de baseball.

Scoase capul de după perdea, ca să-i arate că glumea, dar Jennifer nu mai era acolo.

Îşi frecă părul cu un prosop, îşi înfăşură altul în jurul mijlocului şi se duse în dormitor, unde descoperi un smoching nou, atârnat de uşă. Se ivi şi Jenifer, zâmbind.

– Cu complimente din partea celor de la Baldwin Enterprises. E un Armani. Va arăta minunat pe tine.

– De unde ştii ce număr port?

– Eşti un patruzeci şi doi perfect ca înălţime. Ai putea să fii model. Modelul personal al lui Jennifer Baldwin.

Îşi puse braţele parfumate în jurul umerilor lui şi se lipi de el. Jack simţi sânii ei mari apăsându-l pe spate şi blestemă în gând că nu avea timp ca să profite de situaţie. Măcar o dată, fără frescele acelea blestemate, fără îngeraşi şi caleşti. Poate ar fi fost altfel.

Se uită, tânjind, la patul lui mic, nearanjat. Îşi aminti că avea de lucru în noaptea aceea. Afurisitul de Barry Alvis şi nătăfleţul de Raymond Bishop!

De ce spera de fiecare dată când o vedea pe Jennifer că lucrurile ar putea merge altfel? Altfel însemnând mai bine. Că s-ar schimba ea sau el, sau că se vor întâlni undeva, la mijloc. Ea era atât de frumoasă şi avea tot ce-şi dorea în lume! Isuse, ce nu era în regulă cu el?

*

Limuzina înainta iute prin traficul de după orele de lucru. Centrul capitalei era pustiu după ora şapte seara, în zilele din timpul săptămânii.

Jack se uită la logodnica lui. Rochia ei uşoară, dar foarte scumpă, nu-i ascundea linia prelungă a gâtului. Trăsăturile perfect cizelate erau acoperite de o piele fără cusur, care, uneori, compuneau un zâmbet perfect. Părul ei des, castaniu-roşcat, fusese strâns într-un coc, în vârful capului. De obicei, îl purta despletit. Arăta ca una dintre supermodelele acelea cu un singur nume.

Se trase mai aproape de ea. Jennifer îi zâmbi, îşi verifică machiajul, care era desăvârşit, şi-l bătu uşor pe mână.

Jack îi prinse piciorul şi-i trase rochia în sus. Ea îl împinse de lângă ea şi-i şopti, ca să n-o audă şoferul:

– Poate mai târziu...

Jack zâmbi şi-i mormăi că s-ar putea să aibă dureri de cap, mai târziu. Ea râse, iar Jack îşi aminti că n-o să existe „mai târziu“ în noaptea aceea.

Se trase înapoi, pe bancheta confortabilă, şi se uită pe fereastră. Nu fusese niciodată la Casa Albă. Jennifer mai fusese de două ori. Ea nu părea nervoasă, dar el era. Îşi aranjă papionul şi-şi netezi părul, în timp ce intrară pe Aleea Executivului.

Paznicii Casei Albe îi verificară metodic. Ca de obicei, Jennifer atrase privirile tuturor bărbaţilor şi femeilor de acolo. Când se aplecă, pentru a-şi aranja tocurile înalte, rochia ei de cinci mii de dolari aproape că o lăsă dezbrăcată, făcându-i fericiţi pe mulţi dintre membrii personalului de la Casa Albă.

Jack se alese cu obişnuitele priviri invidioase din partea bărbaţilor. Apoi intrară în clădire şi îşi arătară invitaţiile tipărite unui sergent de Marină, care-i escortă prin coridorul de intrare de la subsol, iar apoi pe scări, până în Salonul din Est.

*

– Fir-ar să fie!

Preşedintele se aplecase să ridice o copie a discursului pe care trebuia să-l ţină în timpul evenimentului din seara aceea, iar durerea îi străbătuse umărul.

– Gloria, cred că mi-a tăiat un tendon!

Gloria Russell stătea într-un fotoliu larg, din pluş, cu care soţia preşedintelui decorase Salonul Oval.

Prima Doamnă avea gusturi bune, chiar dacă-i lipseau multe altele. Părea drăguţă, dar era cam prostuţă. Nu-i crea probleme preşedintelui şi aducea multe voturi.

Provenea dintr-o familie cu reputaţie ireproşabilă. Aveau bani, aveau relaţii. Legătura preşedintelui cu facţiunea conservatoare bogată şi influentă a ţării nu pusese piedici colaborării lui cu contingentul liberal, în principal datorită carismei sale şi a talentului în realizarea consensului. Dar şi înfăţişării sale plăcute, care conta mai mult decât îndrăznea cineva să recunoască.

Un preşedinte de succes trebuia să fie capabil să discute despre sport, şi Richmond juca baseball mult mai bine decât Ted Williams.

– Cred că ar trebui să văd un doctor.

Preşedintele nu era bine dispus, dar nici doamna Russell nu era.

– Şi cum o să explici presei de la Casa Albă că te-ai rănit?

– A dispărut oare confidenţialitatea doctor-pacient?

Gloria îşi dădu ochii peste cap. „Cât de tâmpit poate să fie uneori!“

– Tot ce are legătură cu tine este informaţie publică, Alan!

– Nu chiar totul.

– Asta rămâne de văzut. Treaba nu s-a încheiat, Alan!

De noaptea trecută şi până acum, Gloria Russell fumase trei pachete de ţigări şi băuse două oale de cafea. În orice clipă, lumea lor şi cariera ei puteau să se prăbuşească. Poliţia putea să bată oricând la uşă. Tot ce putea să facă era să se stăpânească să nu fugă ţipând din încăpere. Iar greaţa o potopea încontinuu. Strânse din dinţi, ţinându-se de fotoliu. Imaginea distrugerii totale nu-i dispărea din minte.

Preşedintele parcurse discursul, ţinând minte o parte, restul urmând să improvizeze. Avea o memorie fenomenală, care-l slujise foarte bine.

– Nu te am pe tine, Gloria, pentru aşa ceva? Ca să faci lucrurile să meargă bine? zise preşedintele, uitându-se la ea.

Pentru o clipă, Gloria se întrebă dacă preşedintele ştia. Dacă ştia ce făcuse cu el. Trupul ei se încordă, apoi se relaxă. Nu putea să ştie, era imposibil. Gloria îşi aminti bâiguielile lui de beţiv. Cât de mult putea să schimbe un om o biată sticlă de whisky!

– Sigur că da, Alan. Dar trebuie luate anumite decizii. Trebuie să pregătim strategii alternative, în funcţie de ceea ce vom avea de înfruntat.

– Nu pot să-mi anulez toate planurile. Iar individul ăla nu poate face nimic.

– Nu suntem siguri de asta, replică doamna Russell, clătinând din cap.

– Gândeşte-te bine! Va trebui să recunoască faptul că se afla acolo ca să jefuiască. Ţi-l închipui ducându-se la ştirile de seară cu o asemenea poveste? O să-l vâre imediat în cămaşa de forţă. Sunt în siguranţă, zise preşedintele. Individul nu-mi poate face nimic, Gloria! Nici într-un milion de ani.

Discutaseră despre o strategie în limuzină, în timp ce se întorceau în oraş. Poziţia lor urma să fie simplă: negare categorică. Urmau să lase absurditatea acuzării – dacă va fi vreuna – să acţioneze pentru ei. Şi era o poveste absurdă, în ciuda

faptului că era adevărată. Toată simpatia Casei Albe pentru sărmanul tâlhar nebun, care-şi recunoscuse vina, şi pentru familia lui, făcută de ruşine.

Exista şi o altă posibilitate, dar doamna Russell preferase să nu i-o prezinte încă preşedintelui. De fapt, ajunsese la concluzia că reprezenta un scenariu mult mai posibil. Era singurul lucru care o făcea să fie încă în stare să acţioneze.

– S-au întâmplat lucruri şi mai ciudate, zise ea, uitându-se la preşedinte.

– Locul a fost curăţat. N-a rămas acolo nimic, în afară de ea? o întrebă preşedintele, cu un strop de nervozitate în glas.

– N-a rămas nimic, răspunse Gloria, lingându-şi buzele.

Preşedintele nu ştia de cuţitul pentru deschis scrisori cu sângele şi amprentele sale, cuţit care se afla în posesia hoţului care fusese martor la toate.

Doamna Russell se ridică şi se plimbă prin încăpere.

– Bineînţeles, nu pot să spun nimic în privinţa unor posibile urme de contact sexual. Dar acestea nu pot să trimită la tine.

– Isuse, nici măcar nu-mi aduc aminte dacă am făcut-o sau nu. Am impresia că am făcut-o.

Gloria nu se putu împiedica să nu zâmbească, auzindu-i remarca. Preşedintele se întoarse spre ea şi o întrebă:

– Ce-i cu Burton şi Collin?

– Ce-i cu ei?

– Ai discutat cu ei?

Mesajul lui era clar.

– Au la fel de mult de pierdut ca şi tine, Alan!

– Ca şi *noi*, Gloria! mormăi preşedintele, privindu-se în oglindă şi aranjându-şi cravata. Vreo ştire despre Tom Degeţel?

– Încă nu.

– Când crezi că vor descoperi dispariţia lui Christy?

– Sper să se întâmple acest lucru cât mai curând, având în vedere cât de cald e în timpul zilei.

– Foarte amuzant!

– Va fi dată dispărută, deci se vor face cercetări. Va fi anunţat soţul ei, poate că se vor duce la casă. Peste o zi, poate două, cel mult trei.

– Apoi poliţia va începe ancheta.

– În privinţa asta nu putem face nimic.

– Dar tu o să urmăreşti totul?

Pe figura preşedintelui se văzu o urmă de îngrijorare, de parcă i-ar fi trecut prin minte diferite scenarii. „Am regulat-o pe Christy Sullivan? Sper că am regulat-o. În felul ăsta, noaptea n-ar fi fost chiar un dezastru total."

– Sigur, dar atât cât o să pot, fără să trezesc prea multe bănuieli.

– E o chestie uşoară. Poţi să te foloseşti de faptul că Will Sullivan îmi este prieten apropiat şi aliat politic, deci este normal să mă interesez personal de caz. Gândeşte cu curaj, Gloria, de aceea te plătesc!

„Şi te-ai culcat cu nevasta lui, gândi Gloria. Ce mai prieten!"

– M-am gândit şi eu la motivul acesta, Alan!

Gloria aprinse o ţigară şi expiră încet fumul. Foarte bine, trebuia să ştie totul înaintea lui. Dacă va fi doar cu un pas înainte, va fi foarte bine. Nu va fi uşor, individul era inteligent, dar şi arogant. Oamenii aroganţi îşi supraestimează, de obicei, capacităţile şi le subestimează pe ale altora.

– Nimeni nu ştie că se întâlnea cu tine?

– Cred că a fost discretă. Christy n-avea prea multe în cap, talentele ei se aflau ceva mai jos, dar înţelegea problemele băneşti, zise preşedintele, făcându-i cu ochiul şefului său de personal. Ar fi pierdut opt milioane de dolari, dacă soţul ei ar fi aflat că-l înşală. Chiar dacă ar fi fost vorba de preşedinte.

Doamna Russell ştia despre obiceiul pervers al bătrânului Walter Sullivan de a privi de dincolo de oglindă. Dar fiind vorba de o întâlnire despre care nu ştia nimic, deci pe care nu urma s-o privească, cine putea şti ce reacţie ar fi avut? Slavă Domnului că acolo, în întuneric, nu stătuse Sullivan!

– Te-am avertizat, Alan, că activităţile tale „extraşcolare“ pot să-ţi aducă necazuri.

Richmond se uită la ea, dezamăgit.

– Ascultă, crezi că sunt primul preşedinte care se distrează un pic? Nu mai fi atât de naivă, Gloria! Cel puţin, eu am fost mai discret decât unii dintre predecesorii mei. Mi-am asumat responsabilitatea funcţiei... deci mă bucur de toate avantajele posibile. Ai priceput?

Gloria se scărpină în cap, nervoasă, şi răspunse:

– În totalitate, domnule preşedinte.

– Avem de-a face cu un singur individ, care nu poate face nimic.

– E suficient să iei o carte, ca să se prăbuşească întregul castel din cărţi de joc.

– Da? Există o mulţime de oameni care locuiesc în castelul ăla. Nu uita asta.

– Îmi amintesc în fiecare zi, şefule!

Se auzi un ciocănit la uşă, apoi asistentul lui Russell intră în cameră.

– Mai sunt cinci minute, domnule.

Preşedintele dădu din cap şi-i făcu semn să plece.

– Grozav moment pentru întrunirea asta!

– Ransome Baldwin a contribuit din greu la campania ta electorală, la fel ca toţi prietenii lui.

– Nu-i cazul să-mi explici cum e cu recompensele politice, scumpo!

Gloria se ridică şi se duse lângă el. Îi luă braţul sănătos şi se uită cu atenţie la el. Pe obrazul stâng se vedea o cicatrice mică. O amintire de la un şrapnel din timpul unei scurte perioade petrecute în armată, spre sfârşitul războiului din Vietnam. Pe când cariera lui politică se afla în ascensiune, femeile fuseseră cu toate de acord că această mică imperfecţiune îi mărea atractivitatea. Gloria Russell se trezi uitându-se la cicatrice.

– Alan, o să facem tot ce trebuie ca să-ţi apărăm interesele. O să scapi şi de asta, dar trebuie să colaborăm. Suntem o

echipă, Alan, o echipă puternică. N-o să ne doboare nimeni, dacă vom acţiona împreună.

Preşedintele o studie un moment, apoi o răsplăti cu zâmbetul care însoţea, de obicei, titlurile de pe prima pagină a ziarelor. O sărută pe obraz şi o trase la pieptul lui, iar ea se prinse de el.

– Te iubesc, Gloria! Eşti un adevărat camarad!

Preşedintele îşi luă foaia cu discursul şi zise:

– Să-nceapă spectacolul!

Se întoarse şi ieşi. Doamna Russell se uită după el, se şterse cu grijă pe obraz, apoi îl urmă.

*

Jack se uită în jur, la eleganţa exagerată a Camerei de Est. În încăpere se aflau unii dintre cei mai puternici oameni din ţară. Peste tot se bârfea cu pricepere, aşa că nu-i rămase altceva de făcut decât să stea deoparte şi să caşte gura. O văzu pe logodnica sa în cealaltă parte a camerei, înghesuind într-un colţ un congresman dintr-un stat din vest, momindu-l, probabil, cu banii de la Baldwin Enterprises, pentru ca respectivul membru al legislativului să o ajute în privinţa drepturilor riveranilor.

Logodnica sa petrecea mult timp făcându-se cunoscută de deţinătorii puterii, la toate nivelurile. Jennifer măgulea tot felul de indivizi, de la simplii trimişi ai diverselor ţinuturi până la preşedinţii comitetelor Senatului, având grijă ca toţi instrumentiştii importanţi să fie la locul lor, atunci când Baldwin Enterprises orchestra altă afacere-mamut. Dublarea valorii companiei tatălui ei în ultimii cinci ani se datora în mare parte faptului că excela în treaba asta. Sincer vorbind, ce bărbat i-ar fi rezistat?

Ransome Baldwin, un bărbat înalt de un metru nouăzeci, cu păr des, cărunt şi voce de bariton, îşi făcea turul, scuturând cu putere mâinile politicienilor pe care-i controla deja şi discutând cu puţinii pe care nu-i controla încă.

Din fericire, ceremonia premierii fusese scurtă. Jack se uită la ceas. Trebuia ca peste puţin timp să se întoarcă la birou. Pe drum, Jennifer pomenise de o petrecere particulară, la Willard Hotel, la ora unsprezece. Ce ghinion avusese!

Tocmai voia s-o tragă pe Jennifer deoparte, ca să-i explice pentru ce trebuia să plece, când preşedintele se îndreptă spre ea, însoţit de tatăl logodnicei sale, apoi toţi trei veniră spre el.

Jack îşi puse băutura pe-o masă şi-şi drese glasul, ca să nu pară caraghios când cuvintele îi vor ieşi din gură. Jennifer şi tatăl ei discutau cu preşedintele ca nişte vechi prieteni. Râdeau, pălăvrăgeau, îşi dădeau coate, de parcă preşedintele ar fi fost vărul Ned, abia venit din Oklahoma. Dar nu era vărul ei, Ned, era preşedintele Statelor Unite, ce naiba!

– Aşadar, tu eşti norocosul!

Preşedintele îi zâmbi amabil. Îşi strânseră mâinile. Acesta era la fel de înalt ca şi Jack, iar tânărul avocat îl admiră pentru că se păstrase zvelt, cu o muncă precum aceea pe care o avea.

– Jack Graham, domnule preşedinte! Sunt onorat să vă cunosc.

– Am impresia că te cunosc deja, Jack! Jennifer mi-a povestit multe despre tine. În general, de bine, adăugă el, rânjind.

– Jack este partener la Patton, Shaw & Lord, interveni Jennifer, care-l ţinea pe preşedinte de braţ, apoi se uită la Jack şi-i zâmbi încântător.

– Ei, nu-s încă partener...

– Asta-i o problemă de timp, răsună vocea lui Ransome Baldwin. Având Baldwin Enterprises drept client, poţi să-ţi fixezi singur salariul la orice firmă din ţara asta. Nu uita asta! Nu-l lăsa pe Sandy Lord să te fraierească!

– Ascultă-l, Jack! E vocea experienţei.

Preşedintele îşi ridică paharul, apoi tresări, involuntar. Jennifer se împletici şi dădu drumul braţului preşedintelui.

– Îmi pare rău, Jennifer! Prea mult tenis. Braţul ăsta afurisit îmi face iar probleme. Ransome, se pare că ai un protejat pe cinste.

– Va trebui să se lupte cu fiica mea pentru imperiu. S-ar putea ca Jack să fie regina, iar Jenn regele. Nu luptăm pentru drepturi egale? hohoti Ransome, de-i asurzi pe toţi.

Jack simţi că se înroşeşte şi mormăi:

– Sunt doar un avocat, Ransome! Nu ţin neapărat să ocup un tron. Mai există şi alte lucruri în viaţă.

Apoi îşi luă băutura de pe masă. Nu se descurcase aşa cum ar fi vrut. Se simţea în defensivă. Îşi puse un cub de gheaţă în pahar. Ce credea oare Ransome Baldwin despre viitorul lui ginere? Ce credea chiar în clipa asta? Ideea era că lui Jack nu-i păsa.

Ransome încetă să râdă şi se uită atent la el. Jennifer îşi încruntă fruntea, aşa cum făcea când Jack spunea ceva ce ei i se părea nepotrivit – lucru care se întâmpla aproape tot timpul. Preşedintele îi privi pe toţi trei, schiţă un zâmbet iute şi plecă, după ce se scuză. Se duse într-un colţ, unde stătea o femeie.

Jack se uită după el. O văzuse pe femeie la televizor, apărând poziţia preşedintelui într-un miliard de emisiuni. Gloria Russell nu părea foarte fericită, dar probabil că fericirea era un lucru rar în munca ei, ţinând seama de toate crizele din lume.

Apoi îi trecu prin minte un gând. Jack îl întâlnise pe preşedinte, îi strânsese mâna. Spera ca braţul acestuia să se vindece. O luă pe Jennifer deoparte şi-şi ceru scuze. Jennifer nu păru încântată.

– E inacceptabil, Jack! Îţi dai seama că pentru tata e o noapte deosebită?

– Sunt un om care munceşte. Ai auzit de ore decontabile?

– E ridicol! Şi ştii şi tu că-i aşa! Nimeni de la firma aia nu poate să-ţi ceară ceva, cu atât mai puţin un simplu asociat!

– Jenn, nu-i mare scofală! M-am distrat, tatăl tău şi-a primit premiul, acum a venit timpul să mă întorc la treabă. Alvis e băiat bun. Îmi mai dă câte un şut în fund, dar munceşte la fel de mult, dacă nu chiar mai mult decât mine. Fiecare trebuie să-şi facă meseria.

– Nu-i corect, Jack! Mie nu-mi convine!

– Jenn, e slujba mea! Am spus să nu-ţi faci griji, deci nu-ţi face griji! O să iau un taxi.

– Tata va fi dezamăgit.

– Tatăl tău nici n-o să-mi simtă lipsa. Hai, linişteşte-te! Îţi aminteşti ce-ai spus despre „mai târziu"? Îmi rămâi datoare, poate o facem la mine, ca să schimbăm şi noi ceva!

Jennifer îi permise s-o sărute. Dar, după ce Jack plecă, se repezi după tatăl ei.

CAPITOLUL CINCI

Kate Whitney intră cu maşina în parcarea clădirii. În timp ce alerga pe scări, punga de la băcănie se lovea de unul din picioarele ei, iar servieta supraîncărcată de celălalt. Clădirile cu apartamente care aveau chirii accesibile aveau ascensoare, dar nu din acelea care funcţionează mereu.

Se schimbă în trening, îşi verifică mesajele şi ieşi din nou. Îşi întinse membrele lungi, izgonind crampele şi cârceii, în faţa statuii lui Ulysses Grant, apoi începu să alerge.

Se îndreptă spre vest, trecu pe lângă Muzeul Aerului şi Spaţiului Cosmic, apoi pe lângă Smithsonian, cu turnurile, meterezele şi arhitectura lui italiană din secolul al doisprezecelea, care semăna cu locuinţa unui savant nebun. Paşii ei uşori, metodici, o duseră prin Mall, în punctul cel mai îndepărtat al ocolului pe care-l făcu de două ori Monumentului Washington.

Apoi respiraţia îi deveni mai accelerată, transpiraţia începu să-i iasă prin tricou, pătând hanoracul cu sigla Georgetown Law, pe care îl purta. În timp ce-şi făcea loc pe marginea Docului Plutitor, mulţimea deveni tot mai deasă. Începutul de toamnă făcuse să sosească avioane, autobuze şi maşini pline cu oameni care sperau să evite năvala de vară a turiştilor şi ucigătoarea căldură a Washingtonului.

În timp ce ocolea un copil care hoinărea, se ciocni de un alt alergător, care venea din faţa ei. Se prăbuşiră, claie peste grămadă.

– Rahat! exclamă bărbatul, care se rostogoli repede într-o parte şi se ridică.

Kate dădu să se ridice şi se uită spre bărbat, gata să-şi ceară scuze, apoi, brusc, se aşeză pe caldarâm. Trecu un moment

îndelungat, timp în care clanurile din Arkansas şi Iowa, ce aveau ca totem camerele de luat vederi, dansară în jurul lor.

– Salut, Kate! zise Jack, întinzându-i mâna şi ajutând-o să meargă sub unul dintre cireşii desfrunziţi care înconjurau Docul Plutitor.

Jefferson Memorial se ridica, mare şi impunător, dincolo de apa liniştită, cu silueta înaltă al celui de-al treilea preşedinte al ţării vizibilă în rotondă.

Pe Kate începu s-o doară glezna. Îşi scoase pantoful şi începu să şi-o maseze.

– Nu credeam că mai ai timp de alergat, Jack!

Kate se uită la el: părul nu i se rărise, nu avea burtă, nu avea riduri. Timpul stătuse pe loc pentru Jack Graham. Trebuia să recunoască cinstit că Jack arăta grozav. Iar ea era un dezastru absolut şi total.

Kate se înjură în gând pentru că nu se tunsese, apoi se mai înjură o dată, pentru că-i trecuse prin minte un asemenea gând. Un strop de transpiraţie i se strânse pe nas, iar ea îl şterse cu un gest nervos al mâinii.

– Şi eu mă întrebam acelaşi lucru, în legătură cu tine. Credeam că procurorii n-au voie să plece acasă înainte de miezul nopţii. V-aţi mai potolit?

– Da, răspunse ea, frecându-şi glezna, care o durea foarte tare.

Jack văzu că o doare, se aplecă şi-i luă piciorul în mâini. Kate se trase înapoi, iar Jack îi zise, uitându-se la ea:

– Îmi amintesc că am făcut lucrul ăsta cât pentru o viaţă şi tu erai cea mai bună clientă a mea – şi singura. N-am văzut niciodată o femeie cu glezne atât de fragile ca ale tale, deşi restul trupului îţi e atât de zdravăn.

Kate se relaxă şi-l lăsă să-i maseze glezna, apoi şi piciorul. Îşi dădu seama curând că Jack nu-şi pierduse îndemânarea. La ce se referise când spusese că arăta zdravănă? Kate se încruntă. La urma urmei, ea îl părăsise. Şi avusese dreptate.

– Am auzit despre Patton şi Shaw. Felicitări!

– Aiurea! Orice avocat care controlează afaceri juridice de milioane ar fi putut face acelaşi lucru, replică el, zâmbind.

– Mda, am citit şi despre logodnă. Încă o dată, felicitări!

De data asta, Jack nu mai zâmbi, iar Kate se întrebă de ce.

Bărbatul îi puse şoseta, apoi pantoful, după care se uită la ea.

– N-o să poţi alerga o zi sau două, e destul de umflată. Am maşina în apropiere. Hai să te duc acasă.

– O să iau un taxi.

– Ai mai multă încredere într-un taxi din Washington decât în mine? exclamă Jack, prefăcându-se ofensat. Şi nu văd nici un buzunar. O să negociezi cu el, să te ducă pe gratis? Mult succes!

Kate se uită la şortul ei. Avea cheia în buzunar. Jack văzuse deja umflătura. Bărbatul zâmbi, văzând-o în încurcătură. Kate îşi strânse buzele, strecurându-şi limba printre ele. Jack îşi aminti că avea de mult obiceiul ăsta. Deşi nu-l mai văzuse de ani de zile, îi dădu sentimentul că nu fusese niciodată departe de ea.

Jack îşi întinse picioarele şi se ridică, zicând:

– Te-aş împrumuta cu nişte bani, dar sunt şi eu lefter.

Kate se ridică, se sprijini de umărul lui, ca să-şi încerce glezna, apoi îi ripostă:

– Credeam că e rentabil să lucrezi pentru firmele particulare.

– Rentează, dar nu m-am priceput niciodată să-mi gospodăresc banii, după cum ştii prea bine.

Era adevărat, ea fusese cea care echilibra finanţele. Nu că ar fi fost mult de echilibrat pe atunci...

O ţinu de braţ, în timp ce Kate ţopăia către maşina lui, o Subaru veche de zece ani.

– Nu te-ai săturat de rabla asta?

– Mai e în stare să parcurgă o mulţime de kilometri. Şi are o întreagă istorie. Vezi pata aia? De la cornetul tău cu îngheţată Dairy Queen, presărată cu bomboane din unt şi zahăr, din 1986, în noaptea dinaintea examenului meu final. Tu nu puteai să dormi, iar eu nu mai voiam să învăţ. Îţi aminteşti? Ai luat curba prea repede.

– Eşti un caz neplăcut de memorie selectivă. Eu îmi amintesc că mi-ai vărsat paharul de milkshake, pentru că mă plângeam că mi-e cald.

– Oh, da, şi asta!

Râseră amândoi şi urcară în maşină.

Kate examină pata cu atenţie şi se uită în jur, în interiorul maşinii. Trecutul năvălea peste ea, în valuri uriaşe. Se uită la bancheta din spate. Dacă spaţiul acela ar putea vorbi... Se întoarse şi-l surprinse pe Jack privind-o. Se pomeni că roşeşte.

Intrară în traficul rar şi se îndreptară spre est. Kate se simţea nervoasă, dar nu stingherită, de parcă ar fi fost cu patru ani în urmă şi abia săriseră în maşină, să cumpere nişte cafea, ziare sau să meargă să ia micul dejun la Corner, în Charlottesville, sau la una dintre cafenelele răspândite în jurul Dealului Capitolului. Trebui să-şi reamintească faptul că asta se întâmplase cu ani în urmă. Că nu era prezentul. Prezentul era foarte diferit. Coborî încetişor fereastra.

Jack se uita cu un ochi la trafic şi cu un ochi la ea. Întâlnirea lor nu fusese întâmplătoare. Kate alerga prin Mall, de fapt pe acelaşi traseu, de când se mutaseră împreună în Washington şi locuiseră în cocioaba aceea micuţă din Southeast, de lângă Eastern Market.

În dimineaţa aceea, Jack se trezise cuprins de-o disperare pe care n-o simţise de când îl părăsise Kate, cu patru ani în urmă, şi când îi trebuise o săptămână după plecarea ei ca să-şi dea seama că n-o să se mai întoarcă. Acum, când nu mai era mult până la căsătoria sa, simţise că trebuie s-o vadă pe Kate. Nu voia, nu putea să lase lumina aceea să se stingă. Nu încă. Se părea că el era singurul dintre ei doi care simţea că rămăsese un pic de lumină. Şi, pentru că nu avea curaj să-i lase un mesaj pe robot, nu-i rămăsese decât s-o găsească în Mall, în mijlocul turiştilor şi a localnicilor. Şi o găsise.

Până să se ciocnească, alergase timp de o oră, privind prin mulţime, căutând figura din fotografia lui înrămată. O descoperise cu cinci minute înainte de întâlnirea lor bruscă. Dacă

pulsul nu i se dublase din cauza efortului, atunci i se dublase când o văzuse alergând. Nu intenţionase să-i scrântească glezna, dar acesta era motivul pentru care Kate se afla acum în maşina lui, iar el o conducea acasă.

Kate îşi trase părul pe spate şi-l legă într-o coadă de cal, folosind şnurul pe care-l avusese la încheietura mâinii, apoi îl întrebă:

– Cum te descurci la serviciu?

– Bine, mormăi el; nu voia să discute despre serviciu. Ce mai face tatăl tău?

– Ştii mai bine decât mine.

Ea nu voia să discute despre tatăl ei.

– Nu l-am mai văzut de când...

– Eşti norocos, replică ea, apoi se cufundă în tăcere.

Jack clătină din cap, mirându-se de prostia de a aduce vorba despre Luther. Sperase că în anii aceia, tatăl şi fiica se împăcaseră. Evident că nu se întâmplase aşa ceva!

– Am auzit lucruri grozave despre tine, la Procuratură.

– Ce să zic!

– Vorbesc serios.

– De când?

– Toţi se maturizează, Kate.

– Nu şi Jack Graham! Doamne, nu şi el!

Jack coti pe Bulevardul Constituţiei şi o luă către Union Station. Apoi îşi dădu seama că greşise. Ştia în ce direcţie să meargă, fapt pe care nu voia să-l cunoască şi ea.

– M-am cam rătăcit, Kate. În ce direcţie trebuie s-o iau?

– Îmi pare rău. Ocoleşte Capitolul, mergi pe Maryland şi coteşte la stânga, pe Strada a Treia.

– Îţi place zona?

– La salariul meu e tocmai bună. Hai să ghicesc! Probabil că locuieşti în Georgetown, în una din casele acelea de oraş, cu camere pentru menajere. Nu-i aşa?

– Nu m-am mutat, răspunse el, dând din umeri. Am rămas tot acolo.

– Şi ce faci cu atâţia bani? îl întrebă Kate, privindu-l mirată.

– Cumpăr tot ce vreau. Numai că nu vreau prea multe, răspunse Jack, uitându-se la ea. Ce ai zice de un cornet de înghețată Dairy Queen, presărată cu bomboane din unt și zahăr?

– Nu se găsește așa ceva în orașul ăsta. Am căutat.

Întoarse mașina în loc, rânji auzind zgomotul claxoanelor și demară în viteză.

– Se pare, doamnă procuror, că n-ați căutat suficient de bine!

*

După treizeci de minute, intră cu mașina în parcarea de lângă locuința ei. Sări din mașină, s-o ajute să coboare. Glezna se umflase încă un pic. Cornetul cu înghețată cu bomboane dispăruse.

– Te ajut să urci.

– Nu-i nevoie.

– Ți-am rănit glezna. Ajută-mă să mă eliberez de vină.

– Gata, Jack!

Tonul îi era foarte cunoscut, chiar și după patru ani. Zâmbi rușinat și dădu înapoi. Kate ajunsese la jumătatea scării, mișcându-se încet, iar el se ducea spre mașină, când ea se întoarse spre el.

– Jack!

Bărbatul se uită spre ea.

– Mulțumesc pentru înghețată!

Apoi Kate intră în clădire.

În timp ce pleca, Jack nu-l observă pe bărbatul care stătea lângă pâlcul de copaci, de la intrarea în parcare.

Luther ieși din umbra arborilor și se uită spre blocul de locuințe.

Aspectul lui se schimbase drastic în ultimele două zile. Din fericire, îi creștea repede barba. Își tunsese părul foarte scurt, iar ce mai rămăsese din el fusese acoperit de-o pălărie. Ochii vii îi erau ascunși de ochelari de soare, iar un pardesiu larg îi acoperea trupul zvelt.

Sperase s-o mai vadă o dată, înainte să plece. Fusese șocat, zărindu-l pe Jack, dar asta era bine. Îi plăcea Jack.

Îşi strânse pardesiul în jurul trupului. Se pornise vântul şi era mai frig decât de obicei în perioada aceea a anului. Luther se uită la fereastra apartamentului fiicei sale.

Apartamentul numărul paisprezece. Îl cunoştea foarte bine, intrase înăuntru de mai multe ori. Bineînţeles, fără ştirea fiicei sale. Încuietoarea standard a uşii din faţă era pentru el o simplă joacă de copil. Dura mai mult să o deschidă cineva care avea cheia. Se aşezase pe fotoliul din camera de zi şi se uitase în jur, la o sută de lucruşoare, fiecare dintre ele încărcat de amintiri, unele bune, dar majoritatea nefericite.

Uneori închisese ochii şi analizase diferitele miresme din aer. Ştia ce parfum foloseşte Kate – foarte subtil şi foarte greu de descris. Mobilierul ei era mare, solid şi uzat. De obicei, în frigider nu se găsea nimic. Lui Luther i se strângea inima, când vedea conţinutul redus al dulapurilor fetei. Kate era ordonată, dar nu extrem de ordonată. Casa arăta locuită, aşa cum trebuia.

Kate primea o mulţime de telefoane. Ascultase câteva mesaje. Îl făcuseră să-şi dorească mult ca fata lui să-şi fi ales altă meserie. Fiind el însuşi un delincvent, ştia foarte bine că există destui ticăloşi ţicniţi printre aceştia. Dar pentru el era prea târziu, nu putea să-i recomande singurului său copil să-şi schimbe meseria.

Ştia că avea o relaţie ciudată cu unica sa odraslă, dar Luther îşi imagina că aşa merita. În minte îi apăru imaginea soţiei sale. O femeie care-l iubise şi care-i fusese alături toţi anii aceia. Şi cu ce se alesese? Cu durere şi chinuri. Apoi venise moartea timpurie a simţămintelor, iar soţia îl părăsise. Luther se întrebă, pentru a suta oară, de ce-şi continuase activitatea de infractor. Nu din cauza banilor. Se mulţumise întotdeauna cu puţin. De multe ori dăruise ceea ce obţinuse în urma jafurilor. Drumul pe care şi-l alesese în viaţă o înnebunise pe soţia lui şi o îndepărtase pe fiica lui de el. Şi, pentru a suta oară, nu reuşi să dea un răspuns satisfăcător la întrebarea de ce continuase să fure de la cei bogaţi şi bine apăraţi. Poate doar pentru a arăta că-i în stare.

Se uită încă o dată la fereastra apartamentului fiicei sale. Nu fusese acolo când ea avusese nevoie, de ce ar fi ea prezentă când avea el nevoie? Ar fi putut să intre, dacă ea ar fi dorit acest lucru, dar ştia că fiica sa nu-şi va dori niciodată aşa ceva.

Luther plecă, apoi fugi ca să prindă un autobuz care se îndrepta către staţia de metrou, de la Union Station. Fusese întotdeauna o persoană independentă şi nu depinsese niciodată de altcineva. Era un singuratic şi îi plăcuse să fie aşa. Iar acum se simţea foarte singur. De data asta, sentimentul respectiv nu-l mai mulţumea deloc.

Începu să plouă, iar Luther se uită pe geamul autobuzului care-şi făcea drum către staţia de metrou ce fusese salvată de faliment de o renovare ambiţioasă a magazinelor din incinta ei. Ploaia cădea cu putere pe suprafaţa netedă a ferestrei şi-l împiedica să revadă locul pe care tocmai îl vizitase. Îşi dori să se ducă acolo, dar acum nu putea.

Se aşeză mai bine pe scaun, îşi trase pălăria pe ochi şi strănută în batistă. Luă de pe banchetă un ziar aruncat de cineva şi se uită la titlurile vechi. Se întrebă când vor descoperi femeia. Va afla acest lucru imdiat, pentru că toată lumea din oraş va şti de moartea lui Christine Sullivan. Dacă un om bogat e ucis, ştirea apare pe prima pagină a ziarelor. Oamenii săraci sau cei din clasa de mijloc apar doar în rubricile de fapt divers. Christy Sullivan va fi, cu siguranţă, pe prima pagină, în centru.

Aruncă ziarul pe jos şi se ghemui în scaun. Trebuia să vadă un avocat, apoi să dispară. Autobuzul merse mai departe, Luther închise ochii, fără să doarmă. În clipa aceea stătea în camera de zi a fiicei sale, şi, de data aceasta, ea se afla acolo, împreună cu el.

CAPITOLUL ŞASE

Luther se aşeză la masa din sala mică de şedinţe, o cameră foarte sărac mobilată. Scaunele şi masa erau vechi, pline de zgârieturi. Covorul era jerpelit şi nu foarte curat. Pe masă se afla doar dosarul său şi o mapă pentru cărţi de vizită. Luther luă o carte de vizită şi se uită la ea. Legal Services, Inc. Indivizii nu făceau parte dintre cei mai buni din branşă, nu aveau de-a face cu puternicii oraşului. Absolvenţi de mâna a treia a facultăţilor de Drept, fără şansă de a fi angajaţi de firmele de avocatură cu tradiţie, o duceau de pe o zi pe alta, sperând să le apară norocul în drum. Dar visele lor despre birouri mari, clienţi serioşi şi – lucrul cel mai important – mulţi bani, se reduceau cu fiecare an ce trecea. Însă Luther nu avea nevoie de cei mai buni. Îi trebuia doar un jurist şi documente corect întocmite.

– Totul e în ordine, domnule Whitney!

Puştiul părea de vreo douăzeci şi cinci de ani, era încă plin de speranţe şi de energie. Firma asta nu reprezenta destinaţia sa finală. Se vedea limpede că aşa credea. Dar pe figura obosită, apatică, a bărbatului mai în vârstă din spatele lui nu se citea o asemenea speranţă.

– Dumnealui este Jerry Burns, şeful avocaţilor, şi va fi celălalt martor al testamentului dumneavoastră. Avem dreptul de atestare, deci nu trebuie să ne prezentăm în faţa Curţii pentru a susţine că suntem martori testamentari.

În cameră apăru o femeie cu înfăţişare severă, având în mână un stilou şi un sigiliu notarial.

– Domnule Whitney, Phyllis este notarul nostru.

Se aşezară cu toţii la masă, iar tânărul întrebă:

– Îmi permiteţi să vă citesc prevederile testamentului?

Jerry Burns stătea la masă, arătând plictisit de moarte, privind în gol şi visând la locurile în care i-ar fi plăcut să fie. Jerry Burns, şeful avocaţilor! Arăta de parcă ar fi preferat să rânească bălegarul vacilor într-o fermă din Vestul Mijlociu. Se uită dispreţuitor la colegul său mai tânăr.

– Le-am citit, răspunse Luther.

– Bine, zise Jerry Burns. Atunci, să începem.

După cincisprezece minute, Luther ieşi din sediul firmei Legal Services, Inc., având în buzunar două exemplare ale testamentului său.

Ai naibii avocaţi, nu poţi nici să te pişi, să te caci sau să mori fără ei! Asta pentru că avocaţii fac toate legile. Şi-i ţin pe toţi ceilalţi de boaşe. Apoi îşi aminti de Jack şi zâmbi. Jack nu era aşa. Jack era altfel. Apoi îşi aminti de fiica sa, iar zâmbetul îi dispăru. Nici Kate nu era precum ceilalţi avocaţi. Dar Kate îl ura.

Se opri la un magazin cu aparate de fotografiat. Cumpără un Polaroid OneStep şi un pachet cu filme. Nu intenţiona să lase pe cineva să developeze fotografiile pe care intenţiona să le facă. Se întoarse la hotel. După o oră, făcuse zece fotografii. Le înfăşurase în hârtie şi le pusese într-un plic pe care-l ascunsese în rucsacul său.

Se aşeză şi se uită pe fereastră. Trecu o oră înainte să se mişte de acolo, trăgându-se discret într-o parte, apoi prăbuşindu-se pe pat. Era un tip dur. Dar nu atât de indiferent încât să nu-i pese de moartea cuiva şi să nu fie îngrozit de o întâmplare care răpise viaţa unei femei care ar mai fi putut trăi încă mult timp. Iar culmea era că în povestea asta fusese implicat preşedintele Statelor Unite. Un om pe care Luther îl respectase, pentru care votase. Un om care ocupa cea mai înaltă funcţie în stat aproape că ucisese cu mâinile lui o tânără! Luther n-ar fi fost mai scârbit sau mai şocat nici dacă ar fi văzut o rudă apropiată ciomăgind cu sânge rece pe cineva. Se simţea ca şi cum ar fi fost atacat el însuşi, ca şi cum mâinile acelea ucigaşe s-ar fi strâns în jurul gâtului său.

Numai că altceva îl înhăţase, ceva ce nu putea înfrunta. Îşi întoarse faţa spre pernă şi închise ochii, într-un efort zadarnic de a adormi.

*

– E grozav, Jenn! zise Jack, uitându-se la conacul din cărămidă şi piatră, care se întindea pe mai mult de şaptezeci de metri şi care avea mai multe camere decât un cămin al unui colegiu.

Se întrebă de ce veniseră acolo. Aleea se termina cu un garaj pentru patru maşini, aflat în spatele clădirii masive. Peluza fusese tunsă perfect, încât Jack avea impresia că se uita la un bazin imens, din jad. Terenul din spate era terasat şi fiecare dintre cele trei terase avea propria piscină. Proprietatea mai includea tot ce-ar fi putut să-i mulţumească pe cei foarte bogaţi: terenuri de tenis, grajduri şi douăzeci de pogoane – un adevărat imperiu, după standardele din Virginia de Nord – pe care să hoinăreşti.

Agenta de vânzări imobiliare aştepta lângă uşa din faţă. Mercedesul ei, ultimul tip, fusese parcat lângă fântâna imensă, din piatră, acoperită cu trandafiri cât pumnul, sculptaţi în granit. Dolarii pentru comision erau calculaţi şi recalculaţi în mare viteză. Nu erau ei o tânără pereche fermecătoare? Agenta le repetase asta de atâtea ori, încât pe Jack îl apucase durerea de cap.

Jennifer Baldwin îl luă de braţ. După două ore, terminară turul proprietăţii. Jack păşi pe marginea peluzei şi admiră pădurea deasă, în care se luptau pentru supremaţie grupuri amestecate de ulmi, molizi, arţari, pini şi stejari. Frunzele începuseră să-şi schimbe culoarea, iar Jack privi dansul nuanţelor de roşu, galben şi portocaliu.

– Aşadar, cât?

Simţea că are dreptul să întrebe. Oricum depăşea veniturile lor. Ale lui, în mod cert. Trebuia să recunoască faptul că era o locuinţă convenabilă. Doar la patruzeci şi cinci de minute de serviciu. Dar nu aveau cum să o cumpere. Se uită la logodnica sa, aşteptând.

Aceasta era nervoasă şi se juca cu o şuviţă de păr.

– Trei milioane opt.

Jack se făcu cenuşiu la faţă.

– Trei milioane opt sute de mii? De dolari?

– Jack, valorează de trei ori pe atâta.

– Atunci de ce naiba o vând cu trei milioane opt sute? Jenn, nu ne-o putem permite! S-o lăsăm baltă!

Jennifer îi răspunse dându-şi ochii peste cap, apoi făcu un semn cu mâna, s-o liniştească pe agenta imobiliară, care stătea în maşină, scriind contractul.

– Jenn, eu câştig o sută douăzeci de mii de dolari pe an. Tu câştigi cam tot atât, poate un pic mai mult.

– Când o să ajungi partener la firmă...

– Da, salariul meu o să crească, dar nu suficient ca să ne permitem aşa ceva. Nu putem să plătim ipoteca. Credeam că o să ne mutăm în locuinţa ta.

– Nu-i potrivită pentru o pereche căsătorită.

– Nu-i potrivită? E un adevărat palat.

Jack se duse spre o bancă vopsită în verde şi se aşeză.

Jennifer se postă în faţa lui, cu braţele încrucişate, având pe chip o expresie plină de hotărâre. Bronzul de vară începuse să dispară. Purta o pălărie bej-deschis, de sub care părul ei lung se revărsa pe umeri. Avea pantaloni croiţi perfect, care-i puneau în valoare formele zvelte, elegante. Cizmele lustruite îi acopereau picioarele şi dispăreau sub pantaloni.

– N-o să facem nici o ipotecă, Jack!

Bărbatul se uită în sus, spre ea, apoi o întrebă:

– De ce? Ne vor dărui locuinţa asta, pentru că suntem o pereche fermecătoare?

Jennifer ezită, apoi spuse:

– Tata va plăti cu bani gheaţă, iar noi o să-i dăm banii înapoi.

Jack se aşteptase la aşa ceva.

– O să-i dăm înapoi? Cum naiba o să-i dăm înapoi?

– Mi-a sugerat un plan de plăţi foarte comod, care ţine seama de speranţele de câştig în viitor. Ce naiba, Jack, aş putea plăti locuinţa asta din dobânzile strânse la depozitele mele,

dar ştiu că te-ai opune, zise Jennifer şi se aşează lângă el. M-am gândit că, dacă am face aşa, te-ai simţi mai bine. Ştiu ce gândeşti despre banii familiei Baldwin. O să-i dăm înapoi banii tatălui meu. Nu-i un cadou, ci un împrumut cu dobândă. O să-mi vând locuinţa. O să primesc vreo opt sute. Trebuie să dai şi tu nişte bani. Treaba asta nu-i pe gratis.

Jennifer îi înfipse în joacă un deget în piept, ca să-şi întărească spusele. Apoi se uită spre casă.

– Nu-i frumoasă? Vom fi fericiţi aici. Suntem făcuţi să locuim în ea.

Jack se uită la casă, fără s-o vadă cu adevărat. La fiecare fereastră a monolitului o vedea pe Kate Whitney.

Jennifer îl strânse de braţ şi se lipi de el. Durerea de cap a lui Jack se transformă în panică. Mintea lui refuza să funcţioneze. I se uscase gâtul, îşi simţea membrele ţepene. Îşi desprinse cu blândeţe braţul din strânsoarea logodnicei sale, se ridică şi se îndreptă încet spre maşină.

Jennifer rămase locului un timp, nevenindu-i să creadă, apoi se repezi furioasă după el.

Agenta imobiliară, care privise cu atenţie, din Mercedesul ei, schimbul de cuvinte dintre cei doi, încetă să mai redacteze contractul şi se strâmbă, nemulţumită.

*

Luther ieşi dis-de-dimineaţă din hotelul micuţ, ascuns în cartierul rezidenţial din nord-vestul Washingtonului. Luă un taxi până la staţia Metro Central, cerându-i şoferului s-o ia pe o rută ocolitoare, sub pretextul că dorea să vadă diferite locuri importante din capitală. Cererea nu-l surprinse pe taximetrist, care parcurse în mod automat traseul pe care-l făcea de o mie de ori înainte de închiderea oficială a sezonului pentru turişti – dacă aşa ceva era posibil în oraşul acesta.

Cerul ameninţa cu ploaie, dar nu aveai cum să ştii ce se va întâmpla. Vremea imprevizibilă se abătea asupra zonei, evitând oraşul sau lovindu-l din greu, înainte să alunece spre Atlantic.

Luther se uită în bezna pe care soarele abia răsărit nu reuşea s-o pătrundă.

Va mai fi în viaţă peste şase luni? Probabil că nu. Existau mari şanse să-l găsească, în ciuda precauţiilor pe care şi le lua. Însă avea de gând să se bucure de timpul care-i mai rămăsese.

Metroul îl duse la Aeroportul Naţional Washington şi de acolo luă un autobuz până la terminalul principal. Îşi predase bagajul pe care voia să-l ia cu sine companiei American Airlines, cu care intenţiona să zboare până în Dallas-Fort Worth, unde avea să schimbe avionul şi să se îndrepte spre Miami. Voia să rămână acolo peste noapte, apoi un alt avion îl va duce în Puerto Rico. Zborul final îl va purta în Barbados. Totul fusese plătit cu bani gheaţă, paşaportul susţinea că-l cheamă Arthur Lanis, de şaizeci şi cinci de ani, din Michigan. Avea vreo şase documente de identitate de felul acela, toate profesionalist realizate, dar întru totul false. Paşaportul era valabil pentru încă opt ani şi arăta că se plimbase mult prin lume.

Se aşeză în sala de aşteptare şi simulă că citeşte un ziar. Sala era plină de lume zgomotoasă, ca-n orice zi obişnuită din timpul săptămânii în acest aeroport aglomerat. Din când în când Luther ridica privirea, verificând dacă îi acorda cineva mai multă atenţie decât ar fi fost normal. Nu remarcă nimic. Făcea lucrul acesta de prea multă vreme ca să nu fi simţit ceva, dacă ar fi existat vreun motiv de îngrijorare. Fu anunţat zborul său, înmână biletul şi coborî rampa spre proiectilul zvelt care urma să-l depună peste trei ore în inima Texasului.

Avionul companiei American Airlines, care efectua zborul spre Dallas-Fort Worth era foarte aglomerat, dar, în mod surprinzător, alături de el rămase un loc liber. Luther îşi scoase pardesiul şi-l puse pe scaun, ca şi cum ar fi fost ocupat. Apoi se aşeză pe locul lui şi se uită pe fereastră.

În timp ce se îndreptau către pista de decolare, Luther văzu vârful Monumentului Washington ivindu-se pe deasupra ceţii dese, învârtejite, a dimineţii aceleia reci şi umede. În scurt timp, fiica lui, aflată la un kilometru de locul acela, va începe să se

pregătească să plece la serviciu, iar el, Luther, va urca în nori, ca să înceapă o viaţă nouă undeva, chiar dacă nu făcea lucrul acesta cu tragere de inimă.

În timp ce avionul prindea viteză în aer, Luther să uita la terenul de sub el, remarcând şerpuirea Potomac-ului, până când acesta rămase în urmă: Se gândi un pic la soţia sa, de mult decedată, apoi la fiica sa, cea foarte vie.

Văzu figura zâmbitoare a însoţitoarei de zbor şi ceru o cafea. După un minut, acceptă micul dejun simplu, pe care aceasta i-l oferi. Sorbi lichidul fierbinte, apoi se întinse şi atinse suprafaţa ferestrei, pe care se vedeau dungi şi urme bizare. Îşi şterse ochelarii şi-şi dădu seama că-i lăcrimau ochii. Se uită în jur. Majoritatea pasagerilor îşi terminau micul dejun sau trăgeau un pui de somn, înainte de aterizare.

Luther împinse tava deoparte, îşi desfăcu centura de siguranţă şi se duse la toaletă. Acolo, se privi în oglindă. Avea ochii umflaţi, cu pete roşii. Şi pungi mari sub ei. Îmbătrânise vizibil în ultimele treizeci şi şase de ore.

Îşi dădu cu apă pe faţă, lăsând-o să i se scurgă în jurul gurii, apoi se stropi din nou. Îşi şterse din nou ochii. Îl dureau. Luther se rezemă de chiuvetă, încercând să-şi stăpânească muşchii care i se contractau.

În ciuda voinţei sale, gândurile i se întorceau la camera aceea, în care văzuse cum o femeie era bătută cu sălbăticie. Preşedintele Statelor Unite era un beţiv, care-şi înşela nevasta şi bătea femei. E drept că le zâmbea ziariştilor, săruta copii şi făcea curte unor bătrâne încântate, ţinea şedinţe importante, zbura în jurul lumii, în calitate de conducător al ţării sale, dar era un ticălos care regula femei măritate, după care le bătea şi punea să fie ucise.

Câte calităţi!

Era mai mult decât putea suporta cineva.

Luther se simţi foarte singur. Şi înnebunit.

Cel mai mult îl întrista faptul că ticălosul ăla avea să-i vină de hac.

Luther îşi tot spunea că, dacă ar fi fost cu treizeci de ani mai tânăr, ar fi luptat. Dar nu era. Avea nervii mai tari decât ai multora, dar, precum pietrele de râu, se tociseră odată cu trecerea anilor. Nu mai erau ce fuseseră. La vârsta lui, bătăliile deveneau chestii pe care le purtau, le pierdeau sau le câştigau alţii. Îi sunase ceasul. Nu avea ce să facă. Doar să înţeleagă şi să accepte realitatea.

Luther se privi din nou în oglindă. Un suspin îi zăbovi un pic în gâtlej, înainte de a răbufni şi a umple încăperea aceea mică.

Nici o scuză nu va justifica lucrurile pe care nu le făcuse. Nu deschisese uşa-oglindă. Nu o apărase pe Christine Sullivan de bărbatul acela. Ar fi putut împiedica moartea femeii, ăsta era adevărul. Dacă ar fi acţionat, Christine ar fi fost încă în viaţă. Luther îşi cumpărase libertatea, poate chiar viaţa, cu preţul vieţii altcuiva. A cuiva care ar fi putut beneficia de ajutorul său, care se luptase să scape cu viaţă, în timp ce Luther se mulţumise să privească. A unei fiinţe care avea doar o treime din anii lui Luther. Fusese un laş, iar chestia asta îl sugruma, ca o anaconda furioasă, care-l strângea atât de tare, că puteau să-i pocnească toate organele din trup.

Se aplecă deasupra chiuvetei, simţind că nu-l mai ţin picioarele. Luther era bucuros că i se făcuse rău. Nu mai era nevoit să se privească în oglindă. O rafală de vânt lovi avionul, iar lui Luther i se făcu greaţă.

După câteva minute, Luther umezi un şervet din hârtie cu apă rece şi-şi şterse cu el faţa şi ceafa. Reuşi, în cele din urmă, să se întoarcă împleticindu-se, în scaunul său. Şi, în timp ce avionul zbura prin furtună, Luther îşi dădu seama că sentimentul său de vinovăţie creştea cu fiecare kilometru parcurs.

*

Sună telefonul. Kate se uită la ceas. Ora unsprezece. În mod normal, ar fi ignorat apelul. Ceva o făcu însă să întindă mâna şi să ridice receptorul, înainte să pornească robotul.

– Alo.

– Cum de nu eşti încă la serviciu?

– Tu eşti, Jack?

– Ce-ţi face glezna?

– Îţi dai seama cât e ceasul?

– Îmi controlam pacientul. Medicii nu dorm niciodată.

– Pacientul tău se simte bine. Mulţumesc pentru grijă, zise Kate, zâmbind fără să vrea.

– Îngheţată cu bomboane cu unt. Reţeta asta n-a dat greş niciodată.

– Aşadar, există şi alţi pacienţi!

– Avocatul meu m-a sfătuit să nu răspund la această întrebare.

– Un sfat înţelept.

Jack şi-o închipuia stând lângă telefon şi jucându-se cu o buclă, aşa cum făcea când învăţau împreună. El se chinuia cu legea asigurărilor, iar ea învăţa limba franceză.

– Părul tău e suficient de încreţit la capăt, ca să nu mai fie nevoie să-l ajuţi...

Kate îşi trase degetul, zâmbi, apoi se încruntă. Fraza aceea declanşase o mulţime de amintiri, nu toate plăcute.

– E târziu, Jack! Mâine trebuie să mă duc la tribunal.

Jack se ridică şi se plimbă prin încăpere, cu receptorul în mână, încercând să găsească un subiect care s-o mai ţină la telefon câteva secunde. Se simţea vinovat, de parcă s-ar fi furişat lângă ea. Se uită, fără să vrea, peste umăr. Nu era nimeni acolo, cel puţin nu cineva pe care să-l poată zări.

– Îmi pare rău că am sunat atât de târziu.

– Nu-i nimic.

– Şi îmi pare rău că ţi-am scrântit glezna.

– Te-ai mai scuzat.

– Mda... Ce mai faci? Adică în afară de gleznă...

– Jack, chiar mi-e somn!

Jack sperase că o să spună asta.

– Atunci povesteşte-mi la prânz.

– Ţi-am spus că mă duc la tribunal!

– După ce termini treaba la tribunal.

– Nu mi se pare o idee bună. De fapt, sunt convinsă că-i o mare tâmpenie.

Jack se întrebă ce voia să spună. Avea prostul obicei de a căuta subînţelesuri în vorbele ei.

– Doamne! E vorba doar de un prânz. Nu-ţi cer să te măriţi cu mine! zise Jack şi izbucni în râs, ştiind însă că-i ieşise un porumbel din gură.

Kate nu se mai juca deloc cu părul ei. Şi ea se ridicase în picioare. Se văzu în oglinda din hol. Îşi aranjă gulerul cămăşii de noapte. Fruntea îi era încruntată.

– Îmi pare rău, zise liniştit Jack. N-am vrut să spun asta. Ascultă, fac cinste! Trebuie să cheltuiesc banii ăia pe ceva.

Kate nu-i răspunse. De fapt, Jack nu ştia dacă ea mai era la telefon.

Ultimele două ore şi le petrecuse imaginându-şi cum avea să decurgă convorbirea. Analizase fiecare întrebare posibilă, fiecare schimb de cuvinte sau divagaţie. Trebuia să fie calm, iar ea trebuia să fie înţelegătoare. S-ar fi înţeles foarte bine. Dar până acum nu mersese nimic conform planului. Recurse la planul de rezervă. Decise să se roage de ea.

– Te rog, Kate! Trebuie neapărat să discut cu tine. Te rog!

Kate se aşează, îşi strânse picioarele sub ea şi-şi masă degetele. Apoi trase adânc aer în piept. Anii n-o schimbaseră atât de mult pe cât crezuse. Asta era bine sau era rău? Dar în clipa aceea n-avea chef să răspundă la întrebarea aceea.

– Când şi unde?

– La Morton?

– Ca să prânzim?

Jack îşi imaginä expresia neîncrezătoare, ce-i apăruse pe chip când auzise numele acestui restaurant foarte scump, întrebându-se în ce fel de lume trăia el acum.

– Bine, ce zici atunci de restaurantul cu delicatese din Old Town, de lângă Founder's Park? La ora două? O să evităm mulţimea de la ora prânzului.

– Aşa-i mai bine. Dar nu-ţi promit nimic. O să te sun, dacă n-o să pot să vin.

Jack, care-şi ţinuse răsuflarea, expiră încet şi zise:

– Mulţumesc, Kate.

Apoi puse telefonul în furcă şi se prăbuşi pe canapea. Acum, după ce planul lui funcţionase, se întrebă ce naiba făcea. Ce-i va spune el? Dar ea ce-i va spune? Nu voia să se certe. Nu minţise, voia doar să discute cu ea. Şi s-o vadă. Asta era tot. Îşi repetă de mai multe ori acest lucru.

Se duse în baie, îşi cufundă capul în chiuveta plină cu apă rece, luă o bere şi se duse la piscina de pe terasa de pe acoperişul clădirii. Rămase acolo, în întuneric, privind avioanele care coborau deasupra Potomac-ului, în timp ce se apropiau de Aeroportul Naţional. Luminile gemene, roşii, ale Monumentului Washington, clipeau către el, consolându-l. Cu şase etaje mai jos de el, străzile erau tăcute – excepţie făcând sirena ocazională a unei ambulanţe sau a poliţiei.

Jack se uită la suprafaţa liniştită a piscinei, îşi vârî piciorul în apa de-acum rece şi privi cum se vălurea apa. Îşi bău berea, apoi coborî scările şi adormi pe un fotoliu din camera de zi, cu televizorul zumzăind în faţă. Nu auzi când sună telefonul. Nu-i lăsă nimeni nici un mesaj. La două mii de kilometri de el, Luther Whitney puse telefonul în furcă şi îşi aprinse prima sa ţigară, după mai bine de treizeci de ani.

*

Camionul Federal Express cobora încet drumul izolat de ţară, în timp ce şoferul privea atent cutiile poştale ruginite, căutând adresa corectă. Nu mai făcuse niciodată vreo livrare acolo. Vehiculul părea că alunecă din şanţ în şanţ, pe drumul îngust.

Trase pe aleea ultimei locuinţe şi începu să dea înapoi. Se uită din întâmplare peste umăr şi văzu adresa de pe scândurica atârnată lângă uşă. Clătină din cap şi zâmbi. Cineva avusese noroc.

Casa era mică şi nu părea bine întreţinută. Obloanele din aluminiu învechit, la modă cu vreo douăzeci de ani înainte

de naşterea şoferului, atârnau ca şi cum ar fi obosit şi doreau să se odihnească.

Femeia în vârstă care răspunsese la bătaia în uşă era îmbrăcată într-o rochie din jerseu, cu imprimeu înflorat şi cu un şal gros, înfăşurat în jurul umerilor. Avea încheieturile umflate, roşii, dovada unei proaste circulaţii şi a nenumărate alte boli. Păruse surprinsă de livrare, dar semnase chitanţa.

Şoferul se uită la semnătură. Edwina Broome. După aceea se urcă în camion şi plecă. Femeia îl privi îndepărtându-se, apoi încuie uşa.

*

Aparatele walkie-talkie pârâiau.

Fred Barnes practica meseria asta de şapte ani. Mergea cu maşina prin cartierul celor bogaţi, vedea case imense, terenuri îngrijite, uneori zărea maşini scumpe, cu pasagere ce arătau ca nişte manechine ieşind pe aleile cu asfalt perfect, trecând prin porţile masive. Nu fusese niciodată în vreo casă pe care era plătit să o păzească. Nici nu se aştepta la asta.

Se uită la clădirea impunătoare. Valorând patru-cinci milioane de dolari, îşi dădu el cu părerea. Mai mulţi bani decât ar fi câştigat el în cinci vieţi. Uneori nu i se părea că-i corect aşa...

Discută la radio. Trebuia să arunce o privire în jurul locuinţei. Nu ştia exact despre ce era vorba. Doar că proprietarul sunase şi ceruse ca o maşină de patrulare să facă o verificare.

Aerul rece care-l lovea în faţă îl făcu pe Barnes să se gândească la o ceaşcă de cafea şi la un cârnat, urmate de opt ore de somn, pentru ca apoi să iasă din nou cu automobilul său Saturn ca să apere încă o noapte proprietăţile celor bogaţi. Leafa nu era rea, chiar dacă nu avea alte beneficii. Nevasta lui lucra şi ea cu normă întreagă, însă aveau trei copii, iar veniturile lor cumulate abia le ajungeau. Dar toată lumea are probleme... Se uită la garajul pentru cinci maşini din spatele piscinei, la terenurile de tenis. Ei, poate nu chiar toată lumea...

În timp ce dădea colţul casei, văzu o funie atârnând, iar gândul la cafea şi la un cârnat suculent dispăru. Se ghemui, cu

braţele lângă trup. Înhăţă radioul şi dădu alarma, cu o voce răguşită. Poliţia urma să sosească de îndată. Putea să aştepte sau să cerceteze el însuşi. Se gândi că nu merita să rişte, pentru opt dolari pe oră.

Primul sosi şeful lui Barnes, într-o dubă albă, solidă, cu emblema companiei pe portieră. După treizeci de secunde, prima dintre cele cinci maşini de patrulare intră pe asfaltul aleii. Maşinile se înşirară acolo, în faţa casei, ca un tren în gară.

Doi poliţişti îndreptară armele spre fereastră. Probabil că făptaşii părăsiseră de mult timp locul, dar era periculos să-ţi dai cu părerea când aveai de-a face cu o situaţie ca aceasta.

Patru poliţişti se duseră în faţa casei, încă doi în spate. Cei patru poliţişti, care lucrau în perechi, pătrunseră în clădire. Remarcară faptul că uşa din faţă era descuiată, iar alarma decuplată. Examinară parterul, apoi începură să urce cu grijă scările, atenţi la orice sunet sau mişcare.

Când ajunseră la al doilea etaj, nările sergentului îi spuseră că nu aveau de-a face cu o spargere obişnuită.

După patru minute, poliţiştii stăteau în cerc, în jurul celei care fusese până de curând o femeie tânără, frumoasă. Păliseră cu toţii.

Sergentul, om de vreo cincizeci de ani şi tată a trei copii, se uită la fereastra deschisă. „Slavă Domnului că a rămas deschisă!“ îşi spuse el, pentru că, în ciuda aerului care pătrundea de afară, atmosfera din cameră era insuportabilă. Sergentul se uită încă o dată la cadavru, apoi se repezi la fereastră şi inspiră cu putere aerul proaspăt.

Avea o fată cam de aceeaşi vârstă. Pentru o clipă, şi-o imaginase pe podea, cu viaţa curmată cu brutalitate. Problema depăşea atribuţiile sale, dar îşi dorea un singur lucru: să fie de faţă când va fi prins cel care făptuise crima aceea atroce.

CAPITOLUL ŞAPTE

Când sună telefonul, Seth Frank se străduia, în acelaşi timp, să mestece o bucată de pâine prăjită şi să lege fundele fiicei sale de şase ani, care trebuia să plece la şcoală. Privirea soţiei îi spuse tot ce voia să ştie. Femeia termină de legat fundele, iar Seth înhăţă telefonul şi, în timp ce-şi făcea nodul la cravată, ascultă vocea calmă şi convingătoare a dispecerului. După două minute era în maşină. Girofarul oficial lumina inutil de pe capota Fordului său de serviciu, în timp ce automobilul gonea pe drumurile laterale, aproape pustii, ale ţinutului.

Silueta înaltă, solidă, a lui Frank începuse inevitabil să se fleşcăiască, iar părul lui negru, creţ, apucase zile când fusese mai des. Dar, în general, Frank era un om fericit. Viaţa nu fusese prea rea cu el. Încă. Se afla în poliţie de suficient timp ca să ştie cât de brusc se pot schimba lucrurile.

Frank îşi vârî în gură o lamă de gumă Juicy Fruit şi o mestecă încet, în timp ce trecea pe lângă şiruri compacte de pini. Îşi începuse cariera de om al legii ca poliţist în una dintre cele mai periculoase zone din New York, unde expresia „valoarea vieţii" era un oximoron. Văzuse acolo aproape toate modurile în care o persoană putea fi ucisă. Ulterior, ajunsese detectiv, chestie care o bucurase pe soţia lui. Cel puţin acum sosea la scena crimei *după* ce băieţii răi plecaseră. Femeia dormea mai bine noaptea, ştiind că îngrozitorul ţârâit al telefonului nu o va anunţa că viaţa ei tocmai a fost distrusă. Pentru că asta era tot ce putea spera, dacă se măritase cu un poliţist.

În cele din urmă, Frank fusese repartizat la Omucideri, ceea ce însemna provocarea supremă în meseria lui. După câţiva ani, decisese că slujba îi plăcea, că-i plăcea şi provocarea, dar nu în ritmul de şapte cadavre pe zi. Aşa că se transferase spre sud, în Virginia.

Era acum detectiv principal în Brigada Omucideri a ţinutului Middleton, funcţie care suna mai frumos decât era în realitate, pentru că întâmplarea făcea să fie singurul detectiv din ţinut specializat propriu-zis în cazuri de omucidere. Dar proprietăţile relativ inofensive ale acestei zone rustice din Virginia nu-i dăduseră prea mult de lucru, de-a lungul timpului. Nivelul veniturilor din juridicţia sa, pe cap de locuitor, depăşea media. Aveau loc şi aici asasinate, dar nimic deosebit, doar neveste care-şi împuşcau soţii – sau invers, ori puşti cu gândul la moştenire care-şi lichidau părinţii. În asemenea cazuri era uşor de aflat făptaşul, aveai nevoie mai mult de muncă judiciară, decât de efort intelectual. Dar telefonul dispecerului promitea că toate astea se vor schimba.

Drumul în serpentine trecea printr-o zonă împădurită, apoi dădea de spaţii largi, cu pajişti împrejmuite, în care cai de rasă cu picioare lungi se bucurau, leneşi, de o nouă dimineaţă. Dincolo de porţile impresionante şi de aleile lungi, şerpuite, se aflau reşedinţele celor norocoşi – de care, în prezent, Middleton-ul nu ducea lipsă. Frank îşi dădu seama că n-o să primească nici un fel de ajutor de la vecini. Odată intraţi în fortăreaţa lor, probabil că nu mai vedeau şi nu mai auzeau nimic de afară. De fapt, asta îşi doreau şi plăteau scump acest privilegiu.

În timp ce Frank se apropia de domeniul Sullivan, îşi îndreptă cravata, uitându-se în oglinda retrovizoare, şi-şi aranjă câteva şuviţe rebele de păr. Nu-i plăceau în mod deosebit cei bogaţi, dar nici nu-i displăceau. Erau o parte a jocului de puzzle. Mai mult o problemă de perspicacitate decât un joc, pe care, dacă o rezolvai, ajungeai la cea mai plăcută parte a meseriei sale. Dincolo de ocolişuri, rătăciri, greşeli şi prostii pur şi simplu, se afla un truism indiscutabil: dacă ucideai alt om, ajungeai pe

terenul poliţiei şi urma să fii pedepsit. Lui Frank nu-i păsa, de obicei, în ce consta pedeapsa. Îi păsa doar ca o anumită persoană să fie judecată şi, dacă era condamnată, să execute pedeapsa stabilită. Bogat, sărac sau din clasa de mijloc. Îşi mai pierduse, poate, un pic din îndemânare, dar îi rămăseseră instinctele. Şi, în lunga sa carieră, se bazase întotdeauna pe instinct.

În timp ce intra pe alee, observă o combină micuţă care pufăia în lanul de porumb de alături. Şoferul privea atent activitatea poliţiei. Vestea se va răspândi curând în toată zona. Omul nu ştia că distrugea dovezi, dovezile fugii cuiva. Nici Seth Frank nu-şi dădu seama de acest lucru, după ce ieşi din maşină, îşi puse haina şi se grăbi către uşa din faţă.

*

Frank se uită încet în jur, ţinându-şi mâinile vârâte adânc în buzunare şi privind fiecare amănunt de pe podea, de pe pereţi, privind apoi spre tavan, înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia spre uşa-oglindă, apoi spre locul în care zăcuse decedata în ultimele câteva zile.

– Fă multe poze, Stu, se pare că vom avea nevoie, spuse.

Fotograful criminalist se plimba prin încăpere, ocolind discret cadavrul, străduindu-se să surprindă pe film fiecare detaliu din cameră, inclusiv pe victimă. Această activitate avea să fie urmată de o înregistrare pe bandă video a întregii scene a crimei, completată cu o relatare. Înregistrarea nu era acceptată în mod obligatoriu de tribunal, dar avea o valoare inestimabilă pentru anchetă. Aşa cum jucătorii de fotbal urmăresc filmele meciurilor, detectivii privesc înregistrările video, sperând să descopere indicii care nu pot fi sesizate decât la a opta, a noua sau a zecea examinare.

Funia rămăsese legată de birou şi dispărea încă dincolo de fereastră. Numai că acum era acoperită de pulberea neagră pentru luat amprente, deşi nu era de crezut că vor mai găsi mare lucru acolo. De obicei, porţi mănuşi când cobori pe o funie, chiar dacă are noduri.

Sam Magruder, poliţistul care răspundea de caz, se apropie, după ce petrecuse două minute lângă geam, respirând aer proaspăt. Bărbatul de vreo cincizeci de ani, cu un ciuf roşu deasupra unei figuri dolofane, ras, se chinuise să nu vomite mâncarea de la micul dejun. În încăpere fusese adus un ventilator mare, portabil, iar ferestrele fuseseră larg deschise. Tot personalul echipei de la Omucideri purta măşti, dar duhoarea era insuportabilă. Ultima farsă pe care ţi-o face natura când te desparţi de viaţă. Acum eşti frumos, iar peste un minut putrezeşti...

Frank citi notiţele lui Magruder şi remarcă tenul verzui al poliţistului.

– Sam, dacă te îndepărtezi de fereastră, o să te obişnuieşti cu mirosul în vreo patru minute. Nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile.

– Ştiu, Seth, mintea aşa îmi spune, dar nasul nu vrea s-o asculte.

– Când a sunat soţul?

– În dimineaţa asta, la şapte şi patruzeci şi cinci de minute, ora locală.

Frank încercă să descifreze mâzgăleala poliţistului.

– El unde se află?

– În Barbados.

– De cât timp?

– Verificăm.

– Verficaţi!

– Laura, ce indicii au lăsat? întrebă Frank, uitându-se la specialista în prelevarea amprentelor, Laura Simon.

– N-am găsit mare lucru, îi răspunse femeia.

– Laura, amprentele ei trebuie să fie peste tot! zise Frank, ducându-se lângă ea. Ale soţului ei, ale menajerei... Trebuie să fie pretutindeni amprente.

– Eu n-am găsit.

– Îţi baţi joc de mine!

Laura Simon îşi lua treaba în serios şi era cea mai bună descoperitoare de amprente cu care lucrase Frank – chiar şi în

comparaţie cu cei de la Departamentul de Poliţie din New York – dar acum arăta de parcă şi-ar fi cerut scuze. Pulberea de cărbune fusese împrăştiată peste tot şi nu găsise nimic? Contrar credinţei publicului larg, mulţi delincvenţi îşi lasă amprentele la locul faptei. Trebuie doar să ştii unde să cauţi. Laura Simon ştia unde să caute şi nu găsise nimic. Poate că vor găsi ceva după analiza ulterioară, de laborator. Multe amprente ascunse nu erau vizibile, indiferent de unghiul în care le luminai. De aceea li se zicea „ascunse". Trebuie să pudrezi şi să filmezi tot ce-ar fi putut atinge făptaşii. S-ar putea să ai noroc.

– Am împachetat câteva lucruri, să le duc la laborator. Poate că o să am ceva pentru tine, după ce o să folosesc ninhidrină şi o să afum restul cu Super Glue, zise Laura şi se întoarse la treabă.

Frank dădu din cap. Cea mai bună metodă de afumare era să foloseşti Super Glue, un cianoacrilat utilizat ca pastă de lipit. Găseai cu ajutorul lui amprente acolo unde nu gândeai. Numai că afumatul cu drăcia aia dura mult timp, iar ei nu dispuneau de timp.

– Laura, după cum arată cadavrul, cred că băieţii cei răi au plecat în grabă.

– Am un ester de cianoacrilat, pe care aş vrea să-l folosesc, zise Laura, uitându-se la el. E mai rapid. Sau pot să ard forţat nişte Super Glue, adăugă ea, zâmbind.

– Da, replică detectivul, strâmbându-se. Ultima oară când ai încercat chestia asta a trebuit să evacuăm clădirea.

– N-am spus că-i o metodă perfectă.

– Am impresia că avem de-a face cu nişte profesionişti adevăraţi, interveni Magruder, după ce-şi drese glasul.

Seth se uită la poliţist şi-i replică:

– Ăştia nu-s profesionişti, Sam, ăştia-s delincvenţi, ăştia-s ucigaşi. Nu cred că au învăţat la colegiu cum să facă aşa ceva.

– Nu, domnule.

– Suntem siguri că-i stăpâna casei? întrebă Frank.

Magruder îi arătă fotografia de pe noptieră şi zise:

– Christine Sullivan. Bineînţeles! Sigur, o să facem însă şi o identificare.

– Vreun martor?

– Nici unul. Încă nu i-am luat la întrebări pe vecini. O s-o facem în dimineaţa asta.

Frank îşi luă notiţe amănunţite despre cameră şi despre starea victimei, apoi făcu o schiţă a încăperii, cu tot ce se afla în ea. Un avocat bun putea să facă de râs un martor nepregătit al acuzării. Să fii nepregătit însemna să laşi în libertate oameni vinovaţi.

Frank învăţase singura lecţie de care avea nevoie în privinţa asta în calitate de poliţist începător, în prima lui intrare în forţă peste delincvenţi. Nu a fost niciodată în viaţa lui mai stânjenit şi mai deprimat decât a fost în clipa în care a părăsit boxa martorilor, cu depoziţia făcută praf şi folosită ulterior ca bază pentru eliberarea acuzatului. Dacă ar fi avut dreptul să vină înarmat în tribunal, atunci lumea ar fi avut în ziua aceea un avocat mai puţin.

Frank traversă încăperea şi merse în locul în care medicul legist, un bărbat solid, cu părul alb, care transpira prin toţi porii, în ciuda dimineţii friguroase de afară, scotea fusta de pe cadavru. Frank se lăsă în genunchi şi examină una dintre mâinile umflate, apoi se uită la figura femeii. Aceasta părea plină de vânătăi. Îmbrăcămintea era scăldată în fluidele trupului. odată cu moartea vine şi relaxarea imediată a sfincterelor. Combinaţia de mirosuri care rezultă nu-i deloc plăcută. Din fericire, cadavrul fusese prea puţin infestat cu insecte, în ciuda ferestrei deschise. Doar un entomolog al poliţiei ar fi putut să stabilească momentul morţii cu mai multă acurateţe decât ar fi făcut-o un patolog, dar în nici un caz un detectiv n-ar fi acceptat ideea de a examina un trup omenesc ce devenise hrană pentru insecte.

– Ai aproximat momentul morţii? îl întrebă Frank pe legist.

– Termometrul meu rectal nu-mi e de folos când temperatura trupului scade cu un grad şi jumătate pe oră. Între şaptezeci şi două şi optzeci şi patru de ore. O să-ţi dau o dată mai exactă după ce o s-o deschid, zise medicul, ridicându-se. Răni

de armă de foc la cap, adăugă el, deşi nimeni din încăpere nu avea vreo urmă de îndoială privind cauza morţii femeii.

– Am observat urmele de pe gâtul ei.

Medicul legist se uită cu asprime la Frank, apoi dădu din umeri şi spuse:

– Sunt acolo, dar încă nu ştiu ce înseamnă.

– Ţi-aş fi recunoscător dacă ţi-ai face repede o părere.

– O să-mi fac. Puţine crime se fac în felul ăsta. Ştii, de obicei, asasinii au o prioritate...

Detectivul tresări uşor, auzind remarca.

Medicul se uită la el şi zise:

– Sper că-ţi place să ai de-a face cu presa. Ziariştii vor roi în jurul cazului ăstuia ca nişte albine...

– Mai degrabă, ca nişte viespi.

– Mai bine tu decât eu, comentă medicul, dând din umeri. Sunt prea bătrân pentru gunoaiele alea. Gata, pacienta poate fi luată de aici!

Legistul îşi strânse trusa şi plecă.

Frank ridică mâna delicată a moartei şi privi unghiile îngrijite de un profesionist. Remarcă mai multe rupturi la două dintre ele, ceea ce însemna că avusese loc o luptă, înainte ca femeia să fie împuşcată. Cadavrul se umflase groaznic, iar bacteriile se dezlănţuiseră peste tot unde se declanşase procesul de putrefacţie. *Rigor mortis* dispăruse de mult, ceea ce însemna că femeia murise de mai mult de patruzeci şi opt de ore. Membrele erau suple, pentru că ţesuturile moi se dizolvaseră. Frank oftă. Femeia zăcuse acolo prea mult timp. Asta îl ajuta pe ucigaş şi-i încurca pe poliţişti.

Îl uimea cât de mult putea schimba moartea o persoană. Nişte rămăşiţe umflate, care abia mai semănau a om, iar cu câteva zile înainte... Dacă simţul mirosului nu i-ar fi dispărut, n-ar fi putut să facă ceea ce făcea. Dar aşa se întâmplă când eşti detectiv la Omucideri. Toţi clienţii tăi sunt nişte oameni morţi.

Ţinu cu grijă capul decedatei, întorcându-i fiecare parte spre lumină. Două răni mici, de intrare a gloanţelor, în partea

dreaptă. O gaură mare, zdrenţuită – cea de ieşire – în partea stângă. Fuseseră folosite arme de calibru mare. Stu fotografiase deja rănile din diferite unghiuri, inclusiv de deasupra creştetului. Plăgile circulare de pătrundere şi absenţa urmelor de ardere sau de afumare pe suprafaţa pielii îl făcură pe Frank să concluzioneze că împuşcăturile fuseseră trase de la o distanţă mai mare de şaptezeci de centimetri.

Rănile de contact, produse de arme de calibru mic, cele trase cu ţeava lipită de piele şi rănile provocate din apropiere, de la o distanţă mai mică de şaptezeci de centimetri, puteau fi asemănătoare rănilor de intrare găsite la victimă, dar ar fi existat resturi de praf de puşcă în ţesuturi, de-a lungul traseului glonţului. Autopsia va da un răspuns cert la această întrebare.

Apoi Frank se uită la contuzia din partea stângă a fălcii. Fusese ascunsă în parte de umflarea naturală a trupului ce se descompunea, dar detectivul văzuse destule cadavre ca să remarce diferenţa. Pe suprafaţa pielii exista un amestec de verde, cafeniu şi negru. Semnul fusese lăsat de o lovitură puternică. Un bărbat? Chestia asta îl zăpăcea. Îl chemă pe Stu, să facă fotografii ale zonei, în culori. Apoi lăsă capul jos, cu respectul meritat de decedată, chiar şi în condiţiile acelea.

Autopsia medico-legală care avea să urmeze n-o să fie la fel de respectuoasă.

Frank îi ridică încet fusta. Lenjerie intactă. Autopsia va răspunde la întrebarea evidentă.

Frank se învârti prin cameră, în timp ce membrii echipei îşi continuau treaba. Avantajul de a locui într-un ţinut bogat, chiar dacă era vorba de unul preponderent rural, se vedea în faptul că impozitele permiseseră întreţinerea unei echipe de cercetare a scenei crimei – relativ mică, dar de prima mână – precum şi achiziţionarea unui echipament de ultimă oră, care, în teorie, uşurau prinderea indivizilor certaţi cu legea.

Victima căzuse pe partea stângă, departe de uşă. Cu picioarele îndoite, aflate parţial sub ea, cu mâna stângă întinsă şi cealaltă lipită de şoldul drept. Avea faţa îndreptată spre est,

perpendicular pe partea dreaptă a patului. Femeia zăcea într-o poziţie aproape asemănătoare celei a unui fetus. Frank se scărpină la nas. De la rădăcină până la vârf, apoi înapoi. Nimeni nu ştie cum va părăsi această lume...

Cu ajutorul Laurei Simon, făcu triangulaţia locului cadavrului. Ruleta scoase un scârţiit, în timp ce întindea banda. Sunase oarecum obraznic, în camera aceea a morţii. Frank se uită la uşă şi la poziţia trupului. Apoi stabili împreună cu Laura Simon o traiectorie preliminară a gloanţelor. Aceasta indica faptul că împuşcăturile fuseseră trase dinspre uşă. Dar în cazul unei spargeri te-ai fi aşteptat ca gloanţele să pornească din altă parte, dacă făptaşul fusese surprins în flagrant delict. Oricum, exista încă o dovadă, care să confirme din ce direcţie veniseră gloanţele.

Frank îngenunche din nou lângă cadavru. Pe covor nu existau urme de târâre, iar petele de sânge şi modul în care săriseră stropii arătau că decedata fusese împuşcată chiar în locul în care căzuse. Detectivul se întoarse la cadavru şi îi ridică din nou fusta. După moarte, sângele se strânge în părţile de jos ale trupului, o chestie care se numeşte *livor mortis*. După trecerea unei perioade de timp cuprinse între patru şi şase ore, *livor mortis* rămâne stabilă, în poziţia respectivă. Aşadar, dacă trupul este mişcat, distribuţia sângelui este schimbată. Frank lăsă cadavrul jos. Totul indica faptul că doamna Sullivan murise chiar în locul acela.

Modul în care săriseră stropii întărea concluzia că decedata era cu faţa spre pat în momentul în care-şi găsise sfârşitul. Dacă aşa stăteau lucrurile, la ce naiba se uitase? În mod normal, o persoană pe cale să fie împuşcată se va uita în direcţia celui care-o atacă, implorându-l s-o lase în viaţă. Frank era sigur că doamna Sullivan ar fi cerşit îndurare. Detectivul se uită la încăperea luxoasă. Christine Sullivan avea suficiente motive să trăiască.

Frank îşi îndreptă întreaga atenţie spre covor, stând cu faţa la câţiva centimetri de el. Stropii nu erau uniform distribuiţi, ca şi cum cineva ar fi stat în faţa sau alături de decedată. Acest lucru putea să se dovedească important mai târziu. Se scrisese

mult despre modul în care sar stropii. Frank respecta necesitatea acestor lucrări, dar încerca să nu se bizuie prea mult pe ele. Dar, dacă existase ceva care ferise covorul de sânge, atunci dorea să ştie ce fusese acel „ceva". Îl uimea la fel de mult şi lipsa petelor de pe rochie. Se va gândi şi la treaba asta. Trebuia să însemne ceva.

Laura Simon deschise trusa folosită în cazuri de viol şi perie vaginul victimei, ajutată de Frank. Apoi îi pieptănară părul capului şi cel pubian, fără să remarce nici o substanţă străină vizibilă. După aceea, puseră într-o pungă hainele victimei.

Frank se uită atent la cadavru. Apoi îi aruncă o privire Laurei. Femeia îi ghici intenţia şi-i spuse:

– N-o să găseşti nimic, Seth!

– Fă-mi pe plac, Laurie!

Laura îşi scoase din nou trusa pentru amprente şi presără pulbere pe încheieturile cadavrului, pe piept, pe gât şi pe partea interioară a braţelor. După câteva secunde, se uită la Frank şi clătină încet din cap. Apoi puse într-o pungă tot ce găsise.

Detectivul văzu cum cadavrul era înfăşurat într-un cearşaf alb, vârât într-un sac şi dus afară, de unde o ambulanţă avea s-o transporte în tăcere pe Christine Sullivan într-un loc în care nimeni nu-şi dorea să ajungă.

Frank se uită apoi în camera-seif, remarcă scaunul şi telecomanda. Urmele din praful de pe podea fuseseră şterse, dar Laura Simon examinase deja zona. Pe scaun se vedea o pată de praf. Seiful fusese forţat. Uşa şi zidul aveau urme în locul în care se rupsese broasca. Poliţiştii intenţionau să decupeze bucata forţată cu levierul, pentru a încerca să ia amprenta uneltei. Frank privi uşa camerei-seif şi clătină din cap. O oglindă prin care se putea vedea. Foarte drăguţ! Tocmai în dormitor! Trebuia să-l întâlnească pe stăpânul casei.

Se întoarse în cameră, se uită la fotografia de pe noptieră, apoi privi spre Laura Simon.

– M-am ocupat deja de ea, zise femeia.

Frank dădu din cap şi luă fotografia. „O femeie drăguţă, îşi spuse el, arătând drăguţă într-un mod foarte provocator.“ Fotografia fusese făcută chiar în camera aceea, iar tânăra de curând decedată stătea pe un scaun, lângă pat. Apoi detectivul observă urma de pe perete. Camera avea pereţii cu tencuială adevărată, nu cu pereul obişnuit, dar semnul era adânc. Frank observă că noptiera fusese deplasată uşor. Covorul gros îi trăda poziţia iniţială. Detectivul se întoarse către Magruder.

– Se pare că s-a lovit cineva de asta.

– Probabil, în timpul luptei.

– Probabil...

– Ai găsit glonţul?

– Este încă în ea, Seth.

– Vorbeam de celălalt, Sam, zise Frank, dând nervos din cap.

Magruder arătă spre peretele de lângă pat, unde exista o găurice, abia vizibilă. Detectivul dădu din cap şi spuse:

– Taie bucata aceea şi lasă-i pe băieţii de la laborator să-l scoată. Nu te chinui tu cu asta.

Anul trecut, examinarea balistică se dovedise de două ori inutilă, pentru că nişte poliţişti prea zeloşi scoseseră glonţul din perete, distrugându-i striaţiile.

– Vreun cartuş gol?

Magruder clătină din cap şi-i răspunse:

– Dacă arma crimei a ejectat vreun cartuş, atunci făptaşii l-au luat de pe jos.

Frank se întoarse spre Laura.

– Ai găsit vreo comoară cu aspiratorul?

Aspiratorul pentru dovezi era o maşinărie puternică. Folosea o serie de filtre şi aspira din covor şi din alte lucruri fibre, păr şi diferite obiecte mici, care se dovedeau deseori de folos, pentru că făptaşii nu le vedeau şi nu le luau cu ei.

– Aş vrea ca şi covorul meu să fie la fel de curat, încercă să glumească Magruder.

Frank se uită la echipa sa şi întrebă:

– Oameni buni, aţi găsit ceva?

Poliţiştii se uitară unii la alţii, pentru că nu-şi dădeau seama dacă Frank glumise. Se mai întrebau încă şi după ce detectivul ieşi din cameră şi coborî pe scări.

Un reprezentant al companiei care montase alarma discuta cu un poliţist în uniformă, lângă uşa din faţă a casei. Un membru al echipei de criminalişti împacheta placa şi firele în saci de plastic pentru dovezi. Îi arătară lui Frank locul în care fusese zgâriată uşor vopseaua, iar o aşchie aproape microscopică de metal indica faptul că placa fusese demontată. Pe fire se vedeau urme mărunte, ca de dinţi. Reprezentantul firmei de securitate se uita cu admiraţie la rezultatul muncii spărgătorului. Magruder li se alătură. Figura lui îşi recăpătase culoarea normală.

Reprezentantul dădea din cap, în timp ce spunea:

– Da, probabil că a folosit un calculator. Cel puţin, aşa se pare.

– Despre ce vorbeşti? îl întrebă Seth.

– Despre o metodă de folosire a calculatorului pentru a introduce un număr imens de combinaţii de numere în banca de recunoaştere a sistemului, până când nimereşte combinaţia corectă. Ca să spargă codul alarmei.

Frank se uită la panou, apoi la reprezentant, după care zise:

– Sunt surprins că n-aţi montat un sistem mai sofisticat într-un loc ca acesta.

– Este un sistem sofisticat, se apără reprezentantul firmei.

– În zilele noastre, o mulţime de bandiţi folosesc calculatoare.

– Da, dar chestia e că sistemul instalat aici lucrează cu cincisprezece numere, nu cu zece, şi are un termen limită de patruzeci şi trei de secunde. Dacă nu nimereşti codul corect, se închide uşa.

Frank îşi frecă nasul. Duhoarea de cadavru, care zăcuse în camera caldă, îşi lăsase izul inconfundabil în părul, în pielea şi în hainele lui. Şi în sinusuri.

– Deci? întrebă Frank.

– Deci, modelele portabile care se folosesc de obicei într-o treabă ca aceasta nu pot face suficiente combinaţii în aproximativ treizeci de secunde. Ai de-a face cu o configuraţie de

cincisprezece numere, aşadar, de căutat într-un trilion de combinaţii posibile. Nu mi se pare posibil ca individul să fi cărat cu el un PC.

Magruder se vârî şi el în vorbă:

– De ce treizeci de secunde?

– Sam, a avut nevoie de ceva timp ca să scoată panoul, îi răspunse Frank, apoi se întoarse spre omul companiei de securitate. Aşadar, ce spuneai?

– Spuneam că, dacă a învins sistemul de alarmă cu un generator de numere, înseamnă că eliminase deja o parte dintre numerele ce-ar fi putut apărea. Poate jumătate, poate mai multe. Adică sau au avut un calculator care putea să facă o asemenea treabă, sau au instalat ceva care putea să-i vină de hac alarmei. Dar nu discutăm de calculatoare ieftine, nici de nişte indivizi de pe stradă care intră într-o prăvălie şi ies de acolo cu un calculator. Sigur, acum calculatoarele sunt mai puternice şi mai mici pe zi ce trece, dar trebuie să ştii că problema nu-i rezolvată de viteza calculatorului tău. Trebuie să ţii seama cât de iute răspunde calculatorul sistemului de securitate la toate combinaţiile acelea care-l potopesc. Probabil că acel calculator e mult mai lent decât echipamentul hoţilor. Şi atunci bandiţii vor avea probleme mari. Ca să concluzionez: dacă aş fi în locul indivizilor şi aş vrea să reuşesc, ştii ce-aş zice? Că în meseria aia n-ai o a doua şansă.

Frank se uită la uniforma omului, apoi la panou. Înţelegea ce voia să spună. Începuse deja să se gândească şi el la acelaşi lucru, pentru că uşa din faţă nu fusese forţată, nici nu-i fusese stricată broasca.

Reprezentantul companiei de securitate continuă:

– Vreau să spun că putem elimina complet această posibilitate. Avem sisteme care refuză să reacţioneze atunci când li se vâră pe gât un număr imens de combinaţii. Atunci calculatoarele nu le-ar fi fost de folos spărgătorilor. Numai că sistemele de care vorbeam sunt atât de sensibile la intervenţii, încât trântesc în mod obişnuit uşa în nas acelor proprietari care nu-şi

amintesc codul la prima sau la a doua încercare. Am avut parte de atât de multe alarme false, că polițiștii au început să ne amendeze. Ale naibii numere!

Frank îi mulțumi, apoi merseră prin restul casei. Cei care comiseseră delictele știuseră ce fac. Nu fusese ceva făcut în grabă. O pregătire bună a delictului înseamnă, de obicei, o pregătire la fel de bună a activităților de după săvârșirea delictului. Însă probabil că nu se gândiseră că o vor ucide pe stăpâna casei.

Frank se rezemă deodată de o ușă și cugetă la cuvântul folosit de prietenul său, medicul legist: „răni"!

CAPITOLUL OPT

Jack ajunsese devreme. Ceasul său arăta ora unu şi treizeci şi cinci de minute. Îşi luase liber în ziua aceea şi pierduse o mare parte din ea, întrebându-se cu ce să se îmbrace – un lucru care nu i se întâmplase până atunci, dar care acum i se părea de-o importanţă vitală.

Îşi puse o haină cenuşie, în carouri, îşi pipăi un nasture la cămaşa albă din bumbac şi-şi aranjă, pentru a zecea oară, nodul cravatei.

Merse pe jos către doc şi privi marinarii curăţînd puntea lui *Cherry Blossom*, un vas de croazieră construit astfel încât să semene cu o navă fluvială veche, de pe Missisippi. Fusese împreună cu Kate pe vas, în timpul primului lor an în Washington, într-una din rarele după-amieze în care nu lucraseră. Încercaseră să cunoască toate atracţiile turistice. Fusese o zi caldă, ca şi acum, dar mai senină. Acum se vedeau nori cenuşii, care veneau dinspre vest. În perioada aceasta a anului, furtunile de după-amiază erau ceva de la sine înţeles.

Jack se aşeză pe banca veche de lângă mica baracă a căpitanului de doc şi urmări zborul leneş al pescăruşilor pe deasupra apei agitate. De unde stătea putea să vadă Capitoliul. Lady Liberty, de curând curăţată de murdăria celor peste o sută treizeci de ani petrecuţi în aer liber, stătea impresionantă în vârful faimosului dom. „Locuitorii acestui oraş, de-a lungul timpului, fuseseră nevoiţi să suporte praful de cărbune“, îşi zise Jack. O chestie legată de teren...

Gândurile lui Jack se îndreptară apoi spre Sandy Lord, cel mai prolific reprezentant al firmei şi cea mai mare personalitate pe care o avuse vreodată Patton şi Shaw. Sandy era pe cale să devină o instituţie în sine în cercurile juridice şi politice din capitală. Ceilalţi parteneri îi rosteau numele de parcă individul abia coborâse de pe Muntele Sinai, cu propria versiune a Celor Zece Porunci, care începea cu: „Trebuie să faci pentru Patton, Shaw şi LORD cât mai mulţi bani posibil".

Ca o ironie a sorţii, Lord era unul dintre motivele pentru care Ransome Baldwin menţionase numele firmei. Lord era unul dintre cele mai bune exemple – dacă nu cel mai bun – de ceea ce putea să-i ofere oraşul unui avocat cu putere. Existau încă zeci ca el. Jack avea posibilităţi nelimitate. Nu era însă sigur că printre aceste posibilităţi se număra şi fericirea personală.

Nu era sigur nici în legătură cu ceea ce aştepta de la prânzul acela. Era sigur doar că voia s-o vadă pe Kate Whitney. Voia foarte mult s-o vadă. Ca şi cum, pe măsură ce se apropia căsătoria, cu atât mai mult s-ar fi retras el din punct de vedere emoţional din relaţia cu viitoarea soţie. Şi ce loc mai potrivit de retragere ar fi existat, dacă nu lângă femeia căreia îi ceruse, cu patru ani în urmă, să se mărite cu el? Se înfioră, copleşit de amintiri. Îl îngrozea ideea căsătoriei cu Jennifer Baldwin. Îl îngrozea gândul că viaţa sa va deveni, curând, de nerecunoscut.

Ceva îl făcu să se întoarcă, fără să ştie cu exactitate ce anume. Kate stătea pe marginea cheiului, privindu-l. Vântul îi agita fusta lungă în jurul picioarelor. Soarele se lupta cu norii întunecaţi, dând destulă lumină ca să-i strălucească pe faţă, atunci când Kate îşi dădu şuviţele lungi de păr de pe ochi. Femeia avea gambele şi gleznele bronzate. Bluza largă, cu umerii goi lăsa să i se vadă pistruii şi aluniţa ca o semilună, pe care Jack obişnuia să o mângâie cu degetul, după ce terminau de făcut dragoste, iar ea adormea, în timp ce el rămânea treaz, privind-o.

Jack zâmbi, când Kate se îndreptă spre el. Remarcă faptul că se dusese acasă, să se schimbe. Era clar că nu purta armura

ei pentru tribunal, hainele de pe ea dezvăluiau feminitatea lui Kate Whitney, pe care oponenţii ei juridici nu aveau s-o zărească niciodată.

Coborâră împreună către cheiul mic, comandară şi petrecură primele minute privind pe fereastră, uitându-se la ploaia ce se apropia, în timp ce vântul biciuia copacii, şi schimbând priviri timide, de parcă ar fi fost la prima întâlnire şi se temeau să se privească în ochi.

– Îţi sunt recunoscător pentru că ţi-ai făcut timp, Kate.

– Îmi place aici, răspunse ea, dând din umeri. N-am mai fost de mult timp. Mă bucur că am ieşit să prânzesc, să mai schimb atmosfera. De obicei, mănânc la birou.

– Uscăţele şi cafea, nu? zâmbi Jack şi se uită la dintele ei.

La cel caraghios, curbat uşor înăuntru, de parcă i-ar fi dat un ghiont vecinului. Îi plăcea dintele acela, pentru că era singurul lucru imperfect la ea.

– Uscăţele şi cafea, îi întoarse ea zâmbetul. Am redus raţia la doar două ţigări pe zi.

– Felicitări!

Ploaia veni odată cu comanda lor.

Kate nu se uită în farfurie, privind pe fereastră, apoi întorcându-şi privirea brusc spre Jack. Îl surprinse uitându-se la ea. Jack zâmbi ruşinat şi sorbi repede din băutură.

Femeia îşi puse şerveţelul pe masă şi zise:

– Mall-ul este un loc prea mare ca să dai din întâmplare de cineva.

– Am avut noroc, mormăi Jack, neîndrăznind să se uite la ea.

Apoi o privi în ochi. Kate aşteptă. În cele din urmă, Jack cedă:

– Bine, n-a fost chiar întâmplător, a fost premeditat. Dar nu poţi să pui în discuţie rezultatul.

– Şi care-i rezultatul? Prânzul?

– Nu mă gândesc la ce-o să fie. Fac doar câte un singur pas. Iau decizii pentru o viaţă nouă. Schimbarea face bine.

– Bine, cel puţin, că nu mai aperi violatori şi asasini, zise ea, cu un strop de dispreţ.

– Şi hoţi, replică el, regretând imediat.

Kate se întunecă la faţă.

– Îmi pare rău, Kate! N-am vrut să spun asta.

Femeia scoase o ţigară şi nişte chibrituri. Îşi aprinse ţigara şi-i suflă fumul în faţă. Jack dădu din mână, îndepărtând norul, după care o întrebă:

– E prima sau a doua pe ziua de azi?

– A treia. Nu ştiu din ce motiv, dar mă enervezi întotdeauna.

Kate se uită pe fereastră şi îşi încrucişă picioarele. Piciorul ei atinse genunchiul lui, iar ea şi-l trase iute îndărăt. După care îşi stinse ţigara şi se ridică, luându-şi poşeta.

– Trebuie să mă întorc la treabă. Cât îţi datorez?

– Te-am invitat la masă, răspunse Jack, uitându-se la ea. Şi nici măcar n-ai mâncat.

Kate scoase o bancnotă de zece dolari, o aruncă pe masă şi se îndreptă spre uşă.

Jack lăsă şi el pe masă o bancnotă de zece dolari, apoi fugi după ea.

– Kate!

O prinse tocmai când ieşea din restaurant. Ploaia se înteţise şi, cu toate că ţinură haina bărbatului deasupra capetelor, se udară leoarcă. Kate părea că nu observase. Se urcă în maşina ei. Jack sări pe locul de lângă ea. Femeia se uită la el şi-i zise:

– Chiar trebuie să mă întorc.

Jack trase aer în piept şi-şi şterse apa de pe faţă. Ploaia puternică răpăia pe capota maşinii. Jack simţea că lucrurile îi scapă de sub control. Nu ştia cum să procedeze într-o asemenea situaţie. Dar trebuia să facă ceva...

– Kate, suntem uzi şi e aproape ora trei. Hai să mergem să ne schimbăm, apoi să ne ducem la un film. Nu, mai bine să mergem la ţară. Îţi aminteşti Hanul Windsor?

Kate se uită la el, complet uluită, şi zise:

– Jack, ai discutat cumva cu femeia cu care urmează să te căsătoreşti?

Jack se uită în pământ. Ce-ar fi putut să răspundă? Că n-o iubea pe Jennifer Baldwin, în ciuda faptului că o ceruse de nevastă? În clipa aceea nici măcar nu-şi amintea dacă îi ceruse aşa ceva.

– Kate, voiam doar să petrec puţin timp cu tine. Asta-i tot. Ce-i rău în asta?

– Totul este rău în asta, Jack. Totul!

Kate vru să bage cheia în contact, dar bărbatul o opri.

– Nu vreau să ne certăm.

– Jack, ai luat o decizie. Acum e cam târziu să o schimbi.

– Scuză-mă, replică el, nevenindu-i să creadă. Decizia mea? Am decis să mă căsătoresc cu tine, acum patru ani. Asta a fost decizia mea. Tu ai hotărât să pui capăt relaţiei noastre!

Kate îşi dădu părul ud din ochi şi replică:

– Bine, a fost hotărârea mea. Şi ce-i cu asta?

Jack se întoarse spre ea şi o prinse de umeri.

– Ascultă, mi-am dat seama brusc, azi-noapte. La naiba! Mi-am dat seama în fiecare noapte, de când ai plecat! Ştiu că a fost o greşeală. Acum nu mai sunt avocat din oficiu. Ai dreptate, nu-i mai apăr pe delincvenţi. Duc o viaţă bună, respectabilă.

În timp ce se uita la figura ei uimită, îi dispăru totul din minte. Mâinile îi tremurau. Îi dădu drumul lui Kate şi se lăsă pe scaun.

Jack îşi scoase cravata udă, o băgă în buzunar şi se uită la ceasul din bord. Kate privi vitezometrul nemişcat, apoi se întoarse spre Jack. Avea voce blândă când vorbi, dar în ochi i se citea durerea.

– Jack, prânzul a fost foarte plăcut. Mă bucur că te-am întâlnit. Dar până aici putem merge. Îmi pare rău!

Kate îşi muşcă buzele, dar Jack nu văzu acest lucru, pentru că ieşi din maşină, apoi vârî capul înăuntru şi spuse:

– Să ai parte numai de bine, Kate! Dacă vei avea nevoie de ceva, sună-mă!

Femeia îl privi îndepărtându-se prin ploaie, urcându-se în maşina sa şi plecând. Ea mai rămase acolo câteva minute. Pe obraz i se scurse o lacrimă. O şterse, furioasă, băgă maşina în viteză şi o luă în direcţia opusă celei în care plecase Jack.

*

În dimineaţa următoare, Jack ridică telefonul, apoi îl puse încet la loc. Care era, de fapt, problema? Venise la birou de la ora şase, terminase dosarele urgente, apoi trecuse la proiecte care zăcuseră în aşteptare săptămâni în şir. Se uită pe fereastră. Soarele se reflecta în edificiile din ciment şi cărămidă. Jack se frecă la ochi şi coborî jaluzelele.

Kate nu avea să reintre brusc în viaţa lui, iar el trebuia să suporte asta. Petrecuse toată noaptea întocmind toate scenariile posibile, majoritatea complet nerealiste. Dădu din umeri. Asemenea lucruri li se întâmplau bărbaţilor şi femeilor din fiecare ţară din lume. Uneori, lucrurile nu merg. Chiar dacă doreşti mai mult decât orice pe lume să meargă. Nu poţi obliga pe cineva să te iubească. Trebuie să-ţi vezi de treabă. Şi avea destule de făcut. Poate că venise timpul să se bucure de viitorul pe care ştia că-l va avea.

Se aşeză la birou şi parcurse cu minuţiozitate încă două proiecte, un *joint venture* pentru care făcea munca de jos, ce nu necesita minte sau pregătire, şi un proiect pentru singurul client pe care-l avea în afară de Baldwin – Tarr Crimson.

Crimson, proprietarul unei companii mici în domeniul audiovizualului, era un geniu al imaginilor şi graficii asistate de calculator. O ducea foarte bine, organizând conferinţe publicitare pentru companii, în hotelurile din zonă. Mergea cu motocicleta, îmbrăcat în blugi jerpeliţi, fuma orice, inclusiv câte o ţigară din când în când, şi arăta de parcă ar fi fost cel mai mare drogat din lume.

Se cunoscuse cu Jack atunci când un coleg al lui Graham îl acuzase pe Tarr de beţie şi de tulburarea ordinii publice, dar pierduse procesul. Tarr se prezentase în faţa judecătorului în

costum, cu servietă, cu părul şi barba proaspăt tunse, şi sugerase că mărturia poliţistului fusese tendenţioasă, pentru că petrecerea avusese loc la un concert al formaţiei *Grateful Dead*, pentru că testul nu putea fi acceptat, având în vedere că poliţistul nu-l avertizase verbal cum se cuvenea, şi pentru că testul nu fusese făcut corespunzător.

Judecătorul, care avea de-a face cu peste o sută de drogaţi înhăţaţi la concert, anulase cazul, după ce-i atrăsese atenţia poliţistului să respecte cu stricteţe regulile, în viitor. Jack urmărise toată povestea, amuzându-se. Impresionat, plecase din tribunal împreună cu Tarr, băuse cu el o bere în seara aceea şi deveniseră prieteni.

Exceptând conflictele întâmplătoare şi relativ lipsite de importanţă cu legea, Crimson era un bun client al firmei Patton şi Shaw, chiar dacă nu fusese primit cu tot sufletul. Contractul lui Jack prevedea că Tarr – care-şi concediase ultimul avocat – va avea voie să lucreze cu Jack la Patton şi Shaw, iar firma nu-l putuse refuza pe noul ei angajat ce valora patru milioane de dolari.

Jack puse jos stiloul şi se duse din nou la fereastră, gândindu-se iarăşi la Kate Whitney. O amintire nu-i dădea pace. Momentul când Kate îl părăsise prima dată, el se dusese să-l vadă pe Luther. Bătrânul nu-i spusese nimic înţelept, nu-i oferise nici o soluţie imediată pentru dilema lui. Oricum, Luther Whitney ar fi fost ultima persoană din lume capabilă să ştie răspunsul care să-l conducă spre inima fiicei sale. Cu toate acestea, lui Jack îi plăcuse întotdeauna să discute cu Luther. Despre orice. Bătrânul asculta. Asculta cu adevărat. Nu aştepta să te opreşti din povestit ca să înceapă cu necazurile lui. Jack nu ştia ce avea să-i spună. Dar era sigur că Luther o să-l asculte. Iar acest lucru îi va fi suficient.

După o oră, agenda computerizată al lui Jack bâzâi, avertizându-l. Jack se uită la ceas şi-şi puse haina.

Jack mergea iute pe coridor. Urma să ia prânzul cu Sandy Lord, peste douăzeci de minute. Nu se simţea în largul lui, gândindu-se că va fi singur cu omul acela. Se spuneau mii de

lucruri despre Sandy Lord, majoritatea adevărate, presupuse Jack. Domnul Lord dorea să prânzească împreună cu Jack Graham, îi spusese secretara lui Jack, în dimineaţa aceea. Iar Sandy Lord obţinea tot ce dorea, îi amintise secretara în şoaptă, cu un aer secretos, care-l scârbise pe Jack.

Mai avea douăzeci de minute, dar mai întâi trebuia să verifice cu Alvis documentele firmei Bishop. Jack zâmbi, amintindu-şi faţa lui Barry când îi pusese, cu grijă, dosarul pe birou. Cu treizeci de minute înainte de termen. Alvis se uitase la ele, mai mult decât uimit.

– E foarte bine. Îmi dau seama că ţi-am dat un termen prea scurt. Nu obişnuiesc să fac asta. Apreciez efortul tău, Jack, spusese el, uitându-se în jos. Îmi pare rău că ţi-am stricat programul.

– Nici o problemă, Barry, de aceea sunt plătit, ripostase Jack şi dăduse să plece, dar Barry se ridicase de la birou.

– Jack, n-am avut ocazia să discutăm, de când ai venit aici. Sediul ăsta e atât de mare! Hai să luăm prânzul împreună! Cât mai curând posibil!

– Mi-ar face plăcere. Secretara ta şi a mea să fixeze o dată.

În momentul ăla, Jack îşi dăduse seama că Barry Alvis nu era un tip rău. Îl tratase de sus, dar, în comparaţie cu felul în care partenerii principali îşi tratau subalternii, Jack putea să considere că scăpase uşor. Pe de altă parte, Barry era un jurist de prima mână, iar Jack putea să înveţe multe de la el.

Jack trecu pe lângă biroul secretarei lui Barry, dar Sheila nu era acolo.

Apoi Jack observă cutiile strânse lângă perete. Uşa lui Barry era închisă. Jack ciocăni, dar nu-i răspunse nimeni. Se uită în jur, după care deschise uşa. Clipi de câteva ori şi privi rafturile goale ale bibliotecii şi petele dreptunghiulare de pe tapet, din locurile în care atârnaseră diplome şi certificate.

„Ce naiba se întâmpla?“ Închise uşa, se întoarse şi se ciocni de Sheila.

Sheila părea distrusă, deşi în mod normal se purta ca o profesionistă, cu ochelarii bine aşezaţi pe nas şi fără un fir de păr

nelalocul lui. Fusese secretara lui Barry timp de zece ani. Se uită la Jack, fulgerându-l cu privirea, apoi se potoli. Se întoarse, se duse iute în birouaşul ei şi începu să pună diferite obiecte în cutii. Jack se uita la ea, neştiind ce să creadă.

– Sheila, ce se întâmplă? Unde-i Barry?

Femeia nu-i răspunse. Mâinile ei se mişcau tot mai repede, până ce ajunse să arunce efectiv lucrurile în cutii. Jack veni lângă ea şi se uită în jos, la silueta micuţă.

– Sheila, ce naiba se întâmplă? întrebă el şi o prinse de mână.

Femeia îl pălmui, lucru care o şocă atât de tare, că trebui să se aşeze. Apoi îşi puse încet capul pe birou şi începu să plângă.

Jack se uită din nou în jur. Murise Barry? Avusese loc un accident teribil şi nu-l anunţase nimeni? Firma asta mare era atât de nesimţitoare? Avea să citească despre întâmplare într-un buletin informativ? Îşi privi mâinile. Tremurau.

Se întinse peste marginea biroului şi atinse uşor umărul Sheilei, încercând s-o facă să se potolească, dar fără succes. Jack se uită în jur, neajutorat, în timp ce suspinele continuau, cu intensitate crescândă. În cele din urmă, de după colţ apărură două secretare şi o luară cu ele pe Sheila. Cele două se uitară la Jack într-un fel nu tocmai prietenos.

Ce naiba făcuse? Se uită la ceas. Trebuia să-l întâlnească pe Lord peste zece minute. Brusc, îşi dori să ajungă la prânz cât mai curând. Lord cunoştea tot ce se întâmpla în firmă, de obicei, chiar înainte să se întâmple. Apoi îi trecu prin minte un gând cu adevărat oribil. Îşi aminti de dineul de la Casa Albă şi de logodnica lui supărată. Îi menţionase numele lui Barry Alvis. Nu cumva... Jack alergă pe hol, cu pulpana hainei fâlfâind.

*

Restaurantul Fillmore era, de curând, un loc important în Washington. Uşile erau din mahon solid, împodobite cu plăci groase de bronz; covoarele şi draperiile fuseseră ţesute manual şi costau enorm. La fiecare masă se desfăşura o activitate febrilă.

Clienţii aveau la îndemână telefoane, faxuri şi copiatoare, pe care le foloseau din plin. Mesele sculptate aveau în jur scaune bogat tapisate, pe care se aşeza adevărata elită a cercurilor de afaceri şi politice din Washington. Iar preţurile aveau grijă să nu existe altfel de clienţi.

Deşi restaurantul era aglomerat, nu se grăbea nimeni. Clienţii nu erau obişnuiţi să li se impună ceva, acţionau după bunul lor plac. Uneori, prezenţa lor la o masă anume, o ridicare din sprânceană, un tuşit reţinut sau o privire de cunoscător reprezenta o zi întreagă de muncă pentru ei şi le aducea o răsplată imensă, lor sau celor pe care-i reprezentau. Banii şi puterea pluteau parcă prin încăpere.

Chelnerii cu cămăşi apretate şi cu papioane apăreau şi dispăreau la intervale de timp judicios plasate. Clienţii erau răsfăţaţi, serviţi, ascultaţi sau lăsaţi singuri, după cum impunea fiecare ocazie. Iar bacşişurile oglindeau aprecierea clientelei.

Restaurantul Fillmore era locul favorit pentru prânz al lui Sandy Lord. Lord studie puţin meniul, apoi îşi roti ochii lui cenuşii, pătrunzători, prin sufrageria imensă, căutând vreo posibilă afacere sau poate altceva. Îşi mişca trupul greoi cu eleganţă în scaun şi-şi potrivi cu grijă câteva fire cărunte. Necazul consta în faptul că figurile familiare dispăreau odată cu trecerea timpului, răpite de moarte sau de pensionarea urmată de instalarea în locuri mai calde din sud. Înlătură o urmă de praf de pe una dintre manşetele cămăşii cu monogramă şi oftă.

Îşi luă telefonul celular şi verifică mesajele. Walter Sullivan nu-l sunase. Dacă încheia afacerea cu Sullivan, Lord putea să aibă drept client o ţară din fostul bloc comunist.

O întreagă ţară! Cât de mult poţi să ceri de la o ţară, pentru servicii juridice? Evident că mult. Problema era că foştii comunişti nu aveau bani, dacă nu consideri bani rublele, cupoanele, copeicile sau ce naiba mai foloseau în prezent, chestii care puteau fi utilizate la fel de bine drept hârtie igienică.

Acest lucru nu-l deranja pe Lord. Ex-comuniştii aveau din abundenţă materii prime, pe care Sullivan tânjea să pună mâna.

Din acest motiv petrecuse Lord trei luni nenorocite acolo. Dar merita, dacă Sullivan accepta afacerea.

Lord învăţase să se îndoiască de oricine. Dar dacă exista cineva care să încheie afacerea aceea, atunci acel cineva era Walter Sullivan. Tot ce atinsese acesta părea să se înmulţească, până căpăta proporţii globale, iar firimiturile care ajungeau la oamenii lui inspirau respect. Chiar dacă avea aproape optzeci de ani, bătrânul nu se potolise deloc. Muncea cincisprezece ore pe zi şi se însurase cu o puştoaică de douăzeci şi ceva de ani, care arăta ca în filme. În momentul de faţă, el se afla în Barbados, unde zburase împreună cu trei politicieni de rang foarte înalt, pentru nişte afaceri şi ceva distracţie, în stil western. Sullivan urma să-i dea telefon. Iar lista de clienţi a lui Sandy, scurtă, dar bine aleasă, va creşte cu încă un client. Dar ce client!

Lord remarcă o tânără cu o fustă dureros de scurtă şi cu tocuri înalte, care străbătea încăperea.

Femeia îi zâmbi, iar el îi răspunse cu o uşoară ridicare din sprânceană, un gest care-i plăcea în mod deosebit, din cauza ambiguităţii sale. Individa asigura legătura cu Congresul unor asociaţii mari de pe Strada Şaisprezece, deşi pe Lord nu-l interesa slujba ei. Tipa era excelentă la pat, iar chestia asta îl interesa foarte mult.

Faptul că o văzuse îi amintise de multe lucruri plăcute. O s-o sune, cât de curând. Îşi notă acest lucru în agenda lui electronică. Apoi îşi îndreptă atenţia – ca şi multe dintre doamnele din încăpere – către silueta înaltă, a lui Jack Graham, care traversa camera, venind spre el.

Lord se ridică şi îi întinse mâna. Jack nu i-o strânse:

– Ce naiba s-a întâmplat cu Barry Alvis?

Lord îi răspunse holbându-se inexpresiv la el. Apoi se aşează. Un chelner apăru, dar plecă iute, în urma unui semn discret făcut de Lord. După aceea, Lord se uită la Jack, care rămăsese în picioare.

– Nu laşi omul nici să respire! Direct la ţintă! Strategia asta e bună uneori, alteori, nu.

– Nu glumesc, Sandy! Vreau să ştiu ce se întâmplă. Biroul lui Barry e gol, secretara lui se uită la mine de parcă am dat ordin să fie omorât. Vreau un răspuns.

Jack ridicase vocea. odată cu aceasta, crescuse şi lipsa expresiei de pe figura lui Lord.

– Indiferent ce crezi, sunt convins că putem discuta cu puţin mai multă demnitate decât dai dovadă acum. De ce nu stai jos şi nu te porţi ca un partener în cea mai bună firmă de avocatură din oraşul ăsta?

Se înfruntară din priviri vreo cinci secunde, până când Jack se aşeză încet pe scaun.

– Ce bei?

– O bere.

Chelnerul reapăru şi plecă după ce primise comanda pentru o bere, iar pentru Sandy un gin tare cu apă tonică. Lord îşi aprinse o Raleigh şi se uită degajat spre fereastră, apoi spre Jack.

– Aşadar, ai aflat de Barry.

– Ştiu doar că a plecat. Vreau să-mi spui de ce.

– Nu-i prea mult de spus. I s-a spus să plece, începând de astăzi.

– De ce?

– De ce te interesează?

– Lucram împreună.

– Dar nu eraţi prieteni.

– N-am avut timp să ne împrietenim.

– De ce naiba ai fi vrut să te împrieteneşti cu Barry Alvis? Era doar un asociat oarecare, din care avem o grămadă.

– Era un jurist extraordinar.

– Nu, era un avocat foarte competent, eficient în domeniul tranzacţiilor între corporaţii, cu o subspecializare în achiziţii de echipament sanitar. Nu a adus niciodată un bănuţ în firmă şi nu va aduce niciodată. Aşadar, nu era un jurist extraordinar.

– Ce naiba, ştii ce-am vrut să spun! Era un bun de valoare al firmei. Ai nevoie de cineva care să facă şi munca asta nenorocită!

– Avem în jur de două sute de avocaţi care-s foarte potriviţi să facă munca aia nenorocită. Pe de altă parte, avem doar o duzină de parteneri care aduc clienţi. Nu-i o proporţie de invidiat. O mulţime de soldaţi şi prea puţini şefi. Tu-l vezi pe Barry Alvis ca pe un angajat activ al firmei, noi îl vedem ca pe un pasiv bine plătit, care nu are talentul să se susţină singur. A facturat suficient de mult ca să fie bine plătit. Dar nu aşa facem noi, partenerii, majoritatea banilor. Am hotărât aşadar să întrerupem relaţia noastră.

– Adică vrei să-mi spui că n-ai fost îndemnat de Baldwin să faci asta?

Pe faţa lui Lord se citea o surpriză sinceră. Fiind un avocat cu o experienţă de peste treizeci şi cinci de ani şi, prin urmare, un adevărat specialist în aruncat fum în ochii oamenilor, Sandy se pricepea să mintă, aşa că exclamă:

– De ce naiba s-ar fi sinchisit Baldwin de unul ca Barry Alvis?

Jack privi figura grasă din faţa lui timp de un minut, apoi respiră uşurat. Se uită în jur, simţindu-se caraghios şi jenat. Făcuse scandal degeaba? Dar dacă Lord mintea? Se uită din nou la individ, dar pe chipul acestuia nu se putea citi nimic. De ce l-ar fi minţit? Jack putea găsi mai multe motive, dar nici unul dintre ele nu era logic. Greşise? Se făcuse de râs în faţa celui mai puternic partener al firmei?

Lord îi spuse, cu o voce mai blândă, aproape consolându-l:

– Barry Alvis a fost dat afară ca parte a efortului nostru de a curăţa uscăturile din partea de sus a ierarhiei. Vrem mai mulţi avocaţi care pot face munca *şi* care pot aduce bani. Oameni ca tine. E foarte simplu. Barry n-a fost primul şi nu va fi ultimul. Ne ocupăm de treaba asta de mult timp, Jack. Cu mult înainte de venirea ta în firmă.

Lord făcu o pauză şi se uită atent la Jack, apoi îl întrebă:

– E ceva ce nu mi-ai spus? Vom fi parteneri în curând şi nu trebuie să ascunzi nimic de partenerii tăi.

Lord chicoti în sinea lui. Lista înţelegerilor secrete cu clienţii lui era una lungă...

Jack fu cât pe ce să înghită momeala, dar nu o făcu şi spuse:

– Sandy, nu sunt încă partener.

– A rămas de îndeplinit o simplă formalitate.

– Un lucru nu-i gata până nu-i terminat.

Lord se mişcă stânjenit în scaun, agitând fumul ţigării ca un evantai. S-ar putea să fie adevărate zvonurile că Jack se gândea să părăsească nava... Din cauza zvonurilor acelea se afla Sandy aici, împreună cu tânărul avocat. Cei doi se priviră, iar pe buzele lui Jack se ivi un zâmbet. Cele patru milioane aduse de Jack, pentru asistenţă juridică în afaceri, reprezentau o tentaţie căreia Lord nu-i putea rezista. Pentru că însemnau încă patru sute de mii pentru el. Nu că ar fi avut nevoie de banii ăia. Dar n-ar fi renunţat la ei. Avea reputaţia că-i cheltuitor. Iar avocaţii nu ies la pensie. Muncesc până cad laţi. Cei mai buni câştigă o grămadă de bani, dar asta e nimica toată în comparaţie cu veniturile şefilor de corporaţii, starurilor rock sau ale actorilor.

– Credeam că-ţi place firma noastră.

– Îmi place.

– Deci?

– Ce vrei să ştii?

Sandy se uită din nou prin sală. Descoperi altă femeie pe care o cunoştea, îmbrăcată într-un costum de afaceri scump, mulat pe corp. Lord avea motivele lui să creadă că individa nu purta nimic sub costumul acela. Îşi bău restul de gin cu apă tonică, apoi se uită la Jack din ce în ce mai iritat. Ce novice tâmpit!

– Ai mai fost aici?

Jack clătină din cap, apoi răsfoi meniul, căutând hamburger cu cartofi prăjiţi. Nu găsi aşa ceva. Meniul îi fu luat din mână, iar Lord se plecă spre el. Jack îi simţi răsuflarea grea, umedă, în faţă.

– De ce nu te uiţi în jur?

Sandy chemă chelnerul ridicând doar un deget. Comandă un Dewar cu apă. Băutura apăru într-un minut. Jack se lăsă pe speteaza scaunului, dar Lord se trase mai aproape, lăsându-se peste masa sculptată.

– Am mai fost în restaurante, crede-mă!

– Dar nu în unul ca ăsta, nu-i aşa? O vezi pe doamna acea micuţă de acolo? îl întrebă Lord, iar degetul lui, surprinzător de subţire spintecă aerul; Jack se uită spre femeia care asigura legătura cu Congresul: Am regulat-o de cinci ori în ultimele şase luni.

Lord nu se putu împiedica să nu zâmbească, văzând cât de impresionat fu Jack.

– Probabil că te întrebi de ce o creatură ca ea s-a îndurat să se culce cu un boşorog gras ca mine.

– Poate că i-a fost milă de tine, răspunse Jack, zâmbind.

Lord nu zâmbi şi replică:

– Dacă îţi închipui aşa ceva, atunci naivitatea sa se apropie de incompetenţă. Chiar crezi că femeile din oraşul ăsta sunt mai pure decât bărbaţii? De ce ar fi? Faptul că au ţîţe şi poartă fustă nu înseamnă că nu iau ce-şi doresc şi că nu folosesc toate mijloacele de care dispun ca să reuşească. Băiete, a făcut-o cu mine pentru că puteam să-i dau ce-şi dorea – şi nu e vorba de ce s-a întâmplat între cearşafuri. Individa ştia asta, eu ştiam asta. Pot să deschid uşi din oraşul ăsta pe care doar o mână de oameni le pot deschide. Ăsta-i motivul pentru care m-a lăsat s-o regulez. E vorba de o tranzacţie comercială încheiată între părţi inteligente şi extrem de rafinate. Ce zici de treaba asta?

– Ce să zic?

Lord se lăsă pe speteaza scaunului, îşi aprinse altă ţigară şi trimise inele de fum spre tavan. Chicoti de unul singur.

– Te amuză ceva, Sandy?

– Mă gândeam că ai luat o grămadă de şuturi de la oameni ca mine, pe când urmai Facultatea de Drept. Şi că te-ai gândit că n-o să fii niciodată ca mine. Aşa că te-ai apucat să aperi străini intraţi ilegal în ţară, care doreau azil politic, şi să faci apel pentru nişte ticăloşi sărmani, condamnaţi la moarte pentru

că au măcelărit cam prea mulţi oameni, justificând acest lucru prin faptul că au fost bătuţi de mămica lor când nu erau ascultători. Hai, spune-mi adevărul, aşa ai făcut, nu-i aşa?

Jack îşi lărgi cravata şi sorbi din bere. Îl mai văzuse pe Lord în acţiune. Bănuia că urma o înţelegere.

– Eşti unul dintre cei mai buni avocaţi, Sandy, toată lumea ştie asta.

– Rahat, n-am mai profesat avocatura de ani de zile.

– Oricum, ai reuşit.

– Dar tu ai reuşit, Jack?

Jack simţi un nod în stomac, uşor, dar perceptibil, auzindu-şi numele rostit de Lord. Acest lucru sugera o intimitate viitoare, care-l şoca, în ciuda faptului că ştia că-i inevitabilă. Va fi partener? Jack răsuflă adânc şi dădu din umeri.

– Nimeni nu ştie ce va ajunge, când va creşte mare...

– Dar tu ai crescut, Jack, e timpul să-ţi plăteşti biletul de intrare. Aşadar, ce va fi?

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

Lord se aplecă din nou, cu mâinile strânse, ca un boxer de categorie grea care urmăreşte un schimb de lovituri şi caută orice loc descoperit. Pentru o clipă, Jack avu impresia că va fi atacat şi se încordă.

– Crezi că-s o jigodie, nu-i aşa?

Jack luă din nou meniul şi-l întrebă:

– Îmi recomanzi ceva?

– Puştiule, crezi că sunt o jigodie hrăpăreaţă, egoistă, avidă de putere, care nu preţuieşte nimic sau pe nimeni care nu i-ar aduce vreun folos. Şi ai dreptate, Jack!

Lord ridicase vocea şi se ridicase pe jumătate din scaun. Împinse din nou meniul lui Jack pe masă.

Jack se uită nervos prin încăpere, dar nimeni nu părea că le acordă atenţie, ceea ce însemna că fiecare cuvânt fusese ascultat cu atenţie şi analizat. Ochii roşii ai lui Lord se aţintiră asupra lui Jack.

– Aşa sunt. Jack, exact aşa sunt!

Lord se aşeză din nou pe scaun, triumfător. Rânji încântat. Jack se simţi înclinat să zâmbească, în ciuda repulsiei ce-l cuprinsese.

Tânărul se mai relaxase un pic. Ca şi cum ar fi simţit relaxarea lui, Lord îşi trase scaunul mai aproape de Jack, înghesuindu-se în el. Pentru o clipă, Jack se gândi să-i spună bătrânului să se potolească, pentru că i se părea că exagerează.

– Bine, sunt toate astea şi încă multe altele. Dar ştii ceva? Ăsta sunt. Nu încerc să mă prefac, nici să mă justific. Orice individ care m-a întâlnit a plecat ştiind exact cine şi ce sunt. Cred în ceea ce fac. Nu mănânc rahat.

Lord respiră adânc. Jack îşi clătină capul, încercând să-şi limpezească gândurile.

– Dar tu, Jack?

– Ce-i cu mine?

– Tu cine eşti? În ce crezi, dacă mai crezi în ceva?

– Am făcut doisprezece ani de şcoală catolică, trebuie să cred în ceva.

Lord clătină din cap, fără vlagă, şi zise:

– Mă dezamăgeşti. Am auzit că eşti un tânăr cu perspective. Sau am fost informat greşit, sau rânjeşti ca un mâncător de rahat pentru că ţi-e frică de ce ar trebui să spui.

Jack îl apucă pe Lord de încheietura mâinii, strângându-l ca într-o menghină.

– Ce dracu' vrei de la mine?

Lord zâmbi şi-l bătu cu blândeţe pe Jack pe mână, până când acesta îi dădu drumul.

– Îţi place locul ăsta? Dacă o să-l ai pe Baldwin de client, o să mănânci în restaurante ca acesta, până când ţi se vor îngroşa arterele. Peste patruzeci de ani o să cazi lat pe vreo plajă din Caraibi şi o să laşi în urma ta o gagicuţă tânără, devenită subit bogată. Dar, crede-mă, o să mori fericit.

– Pentru mine, toate locurile sunt la fel.

Lord izbi puternic cu palma în masă. De data asta, mai mulţi clienţi întoarseră capul spre el. Şeful de sală se uită în

direcţia lor, încercând să-şi ascundă dezaprobarea sub mustaţa groasă şi sub înfăţişarea calmă şi competentă.

– Asta-i problema mea, băiete: sentimentele tale contradictorii! Un loc nu-i la fel cu altul, adăugă el, coborând tonul, dar continuând să se înghesuie în Jack. Tu ai cheia de la locul ăsta. Cheia ta este Baldwin şi fiica lui cea drăguţă. Întrebarea este: vrei sau nu vrei să deschizi această uşă? Iar această întrebare interesantă ne readuce la întrebarea iniţială. În ce crezi, Jack? Pentru că, dacă nu crezi în astea – Lord îşi întinse braţele – dacă nu vrei să devii un Sandy Lord al noii generaţii, dacă te trezeşti noaptea şi râzi sau blestemi idiosincrasiile mele, dacă vrei, tâmpeniile mele, dacă îţi închipui cu adevărat că eşti deasupra chestiilor ăstora, dacă într-adevăr nu-ţi place să lucrezi pentru domnul Baldwin, dacă nu vezi nimic în meniul ăsta care să te intereseze, atunci de ce nu-mi spui să mă duc dracului? De ce nu te ridici şi nu pleci cu fruntea sus, cu conştiinţa curată şi cu credinţa neştirbită? Sincer vorbind, jocul ăsta este prea interesant şi practicat cu prea multă patimă, ca să aibă acces la el cei care nu se implică.

Lord se lăsă pe speteaza scaunului său, iar trupul său umflat se relaxă.

Afară era o zi de toamnă cu adevărat minunată. Nici ploaia, nici umiditatea excesivă nu afectaseră albastrul perfect al cerului. Vântul blând purta de colo-colo ziarele aruncate. Ritmul febril al oraşului se potolise un pic. În josul străzii, în Parcul LaFayette, cei care iubeau soarele zăcea în iarbă, sperând să se mai bronzeze puţin înainte ca vremea rece să se instaleze cu adevărat. Curierii pe biciclete colindau zona, uitându-se după fete cu fuste scurte şi bluze decoltate.

În restaurant, Jack Graham şi Sandy Lord se priveau.

– Loveşti fără pic de milă...

– N-am timp de aşa ceva, Jack. N-am avut, în ultimii treizeci de ani. Dacă n-aş crede că mă descurc abordând subiectul direct, n-aş mai pălăvrăgi cu tine şi aş lăsa treaba baltă.

– Ce vrei să-ţi spun?

– Vreau să ştiu în ce ape te scalzi. Adevărul este că, având-l pe Baldwin de partea ta, poţi să te duci la orice firmă din oraş. Presupun că ne-ai ales pe noi pentru că ţi-a plăcut ce-ai văzut.

– V-a recomandat Baldwin.

– E un om deştept. Mulţi oameni i-ar urma sfaturile. O să fii unul dintre noi, peste un an. Dacă vei alege să rămâi, vei deveni partener. Sincer vorbind, perioada de aşteptare de douăsprezece luni este o simplă formalitate, ca să vedem dacă ne potrivim. După aceea, nu vei mai avea griji financiare, chiar fără a ţine seama de zestrea considerabilă a soţiei. Principala ta ocupaţie va fi să-l faci fericit pe Baldwin, să extinzi această afacere şi să aduci câţi clienţi poţi. Pentru că – hai să spunem lucrurilor pe nume – singura asigurare pe care o are un avocat sunt clienţii pe care-i controlează. Nimeni nu te învaţă asta la Facultatea de Drept. Este lecţia cea mai importantă pe care trebuie s-o ştii. Nu pierde niciodată din vedere acest lucru. A-ţi face treaba este o activitate subordonată acestuia. Întotdeauna se vor găsi sclavi care să muncească. Vei avea mână liberă ca să faci rost de noi afaceri. Nu te va controla nimeni, în afară de Baldwin. Dar nu va trebui să urmăreşti activitatea juridică prestată în folosul firmelor lui Baldwin, avem alţi oameni care vor face acest lucru pentru tine. În ansamblu, nu-i deloc o viaţă groaznică.

Jack îşi privi mâinile. Vedea acolo figura lui Jennifer. Perfectă! Se simţi vinovat că-şi închipuise că ei i se datorează concedierea lui Barry Alvis. Apoi se gândi la truda obositoare de avocat din oficiu. După aceea îşi aminti de Kate. Ce-l aştepta în privinţa aceea? Răspunsul era clar: nimic. Îşi ridică privirea.

– Am o întrebare prostească. O să continuu să practic avocatura?

– Dacă doreşti, îi zise Lord, uitându-se atent la el. Să consider că răspunsul e afirmativ?

Jack se uită în meniu.

– Plăcinta de crab pare bună.

Sandy expiră fumul spre tavan şi zâmbi larg.

– Mie îmi place, Jack. Îmi place al naibii de mult.

*

După două ore, Sandy stătea în colţul biroului său imens şi se uita la strada aglomerată de jos, în timp ce pe difuzorul telefonului se auzea o teleconferinţă.

Dan Kirksen intră pe uşă. Papionul lat şi cămaşa apretată ascundeau un trup zvelt, de alergător. Kirksen era directorul executiv al firmei. Îi controla pe toţi, cu excepţia lui Sandy Lord. Şi, probabil, de acum, şi a lui Jack Graham.

Lord se uită la el, fără interes. Kirksen se aşează şi aşteptă răbdător până când participanţii la teleconferinţă îşi luară rămas-bun. Lord închise telefonul şi se aşează pe scaunul său. Se lăsă pe spetează, cu ochii în tavan şi îşi aprinse o ţigară. Kirksen, obsedat de sănătate, se dădu înapoi de lângă birou.

– Vrei ceva? îl întrebă Lord, uitându-se în cele din urmă la faţa netedă, bine rasă, a lui Kirksen.

Individul controla contracte de vreo şase sute de mii, ceea ce-i asigura un loc sigur, pentru mult timp, la PS & L, dar o asemenea cifră de afaceri nu însemna mare lucru pentru Lord, care nu făcea nimic ca să ascundă faptul că nu-l plăcea pe directorul executiv al firmei.

– Ne întrebam cum a mers prânzul.

– Poţi să te descurci singur cu rahaturi. Eu n-am timp de rahaturi.

– Am auzit tot felul de zvonuri neliniştitoare, plus chestia că Alvis a fost dat afară, pentru că a sunat domnul Baldwin.

Lord dădu din mână şi zise:

– Am avut grijă de asta. Ne iubeşte, rămâne. Am pierdut două ore.

– Sandy, ţinând seama de câţi bani sunt în joc, ne-am gândit cu toţii că ar fi mai bine dacă tu...

– Mda. Mă pricep la cifre mai bine decât tine, Kirksen. Bine? Micul Jacky rămâne. Dacă are noroc, o să-şi dubleze prada în zece ani, iar noi o să putem să ieşim la pensie mai devreme.

Lord se uită la Kirksen care păru că se face tot mai mic sub privirea lui Sandy.

– Să ştii că are boaşe. Mai mult decât ceilalţi parteneri ai mei.

Kirksen se înfioră.

– De fapt, îmi place puştiul.

Lord se ridică şi se duse lângă fereastră, de unde privi o procesiune de preşcolari, legaţi unul de altul cu o frânghie, care traversau strada, cu zece etaje mai jos de ei.

– Aşadar, pot să anunţ comitetul că avem veşti bune?

– Poţi să anunţi ce vrei. Ţine minte însă un lucru: să nu mă mai plictisiţi vreodată cu asemenea lucruri, dacă nu-i vorba de ceva cu adevărat important. Ai înţeles?

Lord se mai uită o dată spre Kirksen, apoi se întoarse spre fereastră. Sullivan nu-l sunase. Asta nu era bine. Parcă vedea cum ţara aceea se îndepărta, aşa cum dispăreau copiii după colţ.

– Mulţumesc, Sandy.

– Mda...

CAPITOLUL NOUĂ

Walter Sullivan se uita la faţă. Sau la ce mai rămăsese din ea. Piciorul dezvelit avea eticheta oficială a morgii, legată de degetul mare. Cei din anturajul lui aşteptară afară, iar el rămase singur cu ea. Identificarea fusese făcută în mod oficial. Poliţiştii se duseseră să-şi completeze dosarele şi reporterii să-şi scrie articolele. Iar Walter Sullivan, unul dintre cei mai puternici oameni din vremea sa, cel care făcuse bani încă de la paisprezece ani din aproape orice atinsese, se trezi complet lipsit de energie sau de voinţă.

După un mariaj de patruzeci şi şapte de ani, încheiat odată cu moartea primei sale soţii, presa scrisese mult despre el şi Christy. Deşi avea aproape optzeci de ani, dorise alături de el pe cineva tânăr şi plin de viaţă. După atât de multă moarte, dorea pe cineva care să-i supravieţuiască. Persoane dragi şi prieteni apropiaţi muriseră. Se săturase să jelească. Nu-i uşor să îmbătrâneşti, chiar dacă eşti foarte bogat.

Dar Christine Sullivan nu-i supravieţuise. Iar el trebuia să facă ceva în privinţa asta. Din fericire, nu prea ştia ce-o să se întâmple cu rămăşiţele răposatei sale soţii. Era vorba de o activitate necesară, dar care nu fusese gândită ca să consoleze familia victimei.

De îndată ce Walter Sullivan avea să părăsească încăperea, un asistent o va duce pe răposata doamnă Sullivan în sala de autopsii. Acolo va fi cântărită şi măsurată.Va fi fotografiată, mai întâi îmbrăcată, apoi goală. După aceea i se vor face radiografii

şi i se vor lua amprentele. I se va face o examinare externă completă, cu intenţia de a obţine de la cadavru cât mai multe dovezi folositoare şi cât mai multe indicii. Se vor lua probe de fluide şi vor fi trimise la toxicologie, pentru a se căuta droguri sau alcool, precum şi pentru alte teste. O incizie în formă de Y va despica trupul, de la un umăr la altul, de la piept la organele genitale. O crăpătură groaznică, ce-i impresionează chiar şi pe cei cu experienţă. Fiecare organ va fi examinat şi cântărit, iar organele sexuale vor fi verificate, căutându-se semne care să arate dacă avusese loc o relaţie sexuală. Fiecare urmă de spermă, de sânge sau fir de păr străin vor fi trimise pentru identificarea ADN-ului.

Capul femeii va fi examinat şi i se vor studia rănile. Apoi se va face o incizie cu ferăstrăul, în creştetul capului, prin scalp şi prin osul craniului. După aceea va fi tăiată partea dinspre frunte, iar creierul va fi scos prin craniotomie frontală şi va fi examinat. Glonţul va fi extras, marcat pentru identificare şi trimis la departamentul de balistică.

După ce acest proces se va încheia, Walter Sullivan îşi va primi înapoi soţia.

Departamentul de toxicologie va verifica, între timp, conţinutul stomacului ei, va căuta urme de substanţe străine în sângele şi în urina ei.

Va fi întocmit raportul autopsiei, în care se va scrie cauza morţii şi felul în care fusese ucisă, precum şi toate descoperirile relevante. Raportul va conţine şi opinia oficială a medicului legist.

Raportul autopsiei, împreună cu toate fotografiile, radiografiile, amprentele, raportul toxicologic şi alte informaţii care alcătuiesc dosarul complet al cazului, vor fi transmise detectivului însărcinat cu rezolvarea cazului.

În cele din urmă, Walter Sullivan se ridică, acoperi rămăşiţele soţiei sale decedate şi plecă.

Din spatele altei oglinzi prin care se putea vedea, detectivul privi cum văduvul părăsea încăperea. Apoi Seth Frank îşi puse pălăria pe cap şi ieşi.

*

Sala de şedinţe numărul unu, cea mai mare din firmă, ocupa o poziţie centrală, chiar în spatele holului de la intrare. În spatele uşilor groase începuse o întrunire a tuturor partenerilor.

Jack Graham stătea între Sandy Lord şi alt partener important. Parteneriatul nu fusese încă oficializat, dar în ziua aceea protocolul conta mai puţin, iar Lord insistase să fie prezent.

Personalul de serviciu al firmei turnă cafea, împărţi brioşe şi chifle, apoi se retrase, închizând uşile în urma sa.

Toate capetele se întoarseră către Dan Kirksen. Acesta bău din cafea, se şterse afectat la gură cu şerveţelul, apoi se ridică.

– Sunt convins că aţi auzit deja că o tragedie teribilă l-a lovit pe unul dintre cei mai importanţi – Kirken se uită iute spre Lord – de fapt, pe cel mai important client al nostru.

Jack se uită în jurul mesei cu tăblie din marmură, lungă de douăzeci de metri. Majoritatea celor prezenţi continuau să-l privească pe Kirksen, iar unii erau informaţi, în şoaptă, de către vecinii lor despre cele întâmplate. Jack văzuse titlurile din ziare. Nu lucrase niciodată pentru vreuna dintre afacerile lui Sullivan, dar ştia că acestea sunt suficient de extinse pentru a da de lucru la patruzeci de avocaţi din firmă, ocupându-le aproape tot programul. Sullivan era, de departe, cel mai mare client al firmei Patton şi Shaw.

Kirksen continuă:

– Poliţia face investigaţii serioase, dar până în prezent nu s-a descoperit nimic.

Kirksen făcu o pauză, privi din nou către Lord, apoi continuă:

– După cum vă puteţi imagina, Walter trece printr-un moment foarte deprimant. Pentru a face ca lucrurile să fie cât mai simple pentru dumnealui în această perioadă, cerem tuturor avocaţilor să acorde o atenţie deosebită afacerilor domnului

Sullivan, în speranţa de a descoperi din faşă orice potenţială problemă. În plus, vă mai cerem să fiţi foarte atenţi la orice lucru ieşit din comun legat de afacerile lui, deşi nu credem că a fost vorba de altceva decât de un jaf obişnuit, dar cu rezultate foarte nefericite, care nu are nimic de-a face cu Walter. Oricum, orice activitate care vă trezeşte suspiciuni va fi anunţată imediat, mie sau lui Sandy.

Un număr de capete se întoarseră spre Lord, care se uita în tavan, în felul lui obişnuit. În scrumiera din faţa lui se aflau deja trei chiştoace, iar alături de aceasta, paharul în care fusese un Bloody Mary.

Ron Day, de la departamentul de legislaţie internaţională, se ridică, dorind să întrebe ceva. Părul lui, bine pieptănat, mărginea o figură ca de bufniţă, parţial acoperită de ochelari ovali.

– Asta n-are legătură cu teroriştii, nu-i aşa? Lucrez la un proiect de fuzionare a mai multor firme din Orientul Mijlociu, pentru sucursala din Kuweit a lui Sullivan. Indivizii ăia lucrează după reguli proprii, ascultaţi-mă pe mine! E cazul să mă preocup de siguranţa mea personală? Trebuie să zbor în seara asta la Riyadh.

Lord îşi întoarse capul, până-l văzu pe Day. Uneori îl surprindea cât de miopi, dacă nu chiar tâmpiţi, erau mulţi dintre partenerii săi. Day, în calitate de partener, avea calitatea principală – după opinia lui Lord, singura – de a vorbi şapte limbi străine şi de a-i pupa în fund, politicos, pe saudiţi.

– Nu mi-aş face griji în privinţa asta, Ron! Dacă ar fi vorba de o conspiraţie internaţională, nu eşti suficient de important ca să-i faci faţă, iar dacă o să vrea să te cureţe, o să fii mort înainte să-ţi dai seama de ceva.

Day îşi făcu de lucru cu cravata sa, iar în jurul mesei oamenii chicotiră stânjeniţi.

– Mulţumesc pentru lămuriri, Sandy.

– Cu plăcere, Ron.

Kirksen îşi drese glasul.

– Fiţi convinşi că s-a făcut tot ce se putea face pentru rezolvarea acestei crime înfiorătoare. Se spune că însuşi preşedintele va autoriza o echipă specială să se ocupe de problemă. După cum ştiţi, Walter Sullivan a slujit în diferite feluri în mai multe guverne şi este unul dintre prietenii apropiaţi ai preşedintelui. Cred că putem presupune că vinovaţii vor fi arestaţi în scurt timp.

Lord se uită la cei din jurul mesei, ridică din sprâncene şi stinse ultima ţigară. Toată lumea părăsi încăperea.

*

Seth Frank se învârtea cu scaunul. Biroul lui avea doi metri pe doi, şeriful fiind singurul posesor al unei încăperi spaţioase din clădirea în care se afla sediul poliţiei. Pe masa lui se găsea raportul medicului legist. Era abia şapte şi jumătate dimineaţa, dar Frank citise deja de trei ori fiecare cuvânt al raportului.

Asistase la autopsie. Un lucru pe care detectivii trebuie să-l facă, din mai multe motive. Deşi fusese prezent la sute de autopsii, nu se simţise niciodată în largul lui văzând mortul spintecat, aşa cum face orice student în biologie cu cadavre de animale. Şi, cu toate că nu i se mai făcea de mult rău văzând aşa ceva, avea nevoie de două-trei ore în care să se plimbe cu maşina la întâmplare, înainte să se întoarcă la treabă.

Raportul era gros şi dactilografiat cu grijă. Christy Sullivan murise cu cel puţin şaptezeci şi două de ore în urmă. Umflarea şi băşicarea cadavrului erau efectul bacteriilor şi gazelor asupra organelor şi dovedeau că marja de timp fusese aproximată cu destul de multă corectitudine. Totuşi, în încăpere fusese foarte cald, ceea ce grăbise procesul de putrefacţie a cadavrului. Acest fapt făcea stabilirea momentului morţii foarte dificilă. Dar decesul nu avusese loc mai devreme de trei zile, legistul fusese foarte ferm în această privinţă. Frank avea nişte informaţii de la servitori, care-l făceau să creadă că doamna Sullivan îşi găsise moartea în noaptea de luni, ceea ce se încadra în marja de trei-patru zile.

Frank se încruntă. Un deces de cel puţin trei zile însemna că are de-a face cu urme foarte vechi. Cineva care ştia ce face putea să dispară de pe faţa pământului în trei sau patru zile. În plus, Christine Sullivan murise de ceva timp, iar ancheta lui nu făcuse nici un pas înainte de când începuse. Frank nu-şi amintea de un caz în care să nu existe nici un fel de urme.

Din informaţiile pe care le aveau, nu fusese nimeni martor la întâmplările de pe domeniul Sullivan, în afară de decedată şi de cel care o asasinase. Fuseseră date anunţuri în ziare şi se puseseră afişe în bănci şi în magazine. Nu primiseră nici un răspuns la ele.

Poliţia discutase cu toţi proprietarii de locuinţe, pe o rază de şase kilometri. Toţi îşi manifestaseră şocul, revolta şi teama. Frank remarcase frica în zvâcnetul unei sprâncene, în umerii lăsaţi şi în frecatul nervos al mâinilor. Măsurile de securitate din ţinutul acela vor deveni mai stricte ca niciodată. Dar emoţiile acelea nu aduseseră nici un fel de informaţii folositoare. Fuseseră interogaţi toţi servitorii vecinilor. Nu se aflase nimic. Se discutase la telefon cu membrii personalului de serviciu al familiei Sullivan, care-şi însoţiseră stăpânul în Barbados, fără a se descoperi nimic senzaţional. Mai mult, aveau cu toţii alibiuri solide. Sigur, chestia asta putea fi falsă. Frank reţinu şi această problemă.

Nu reuşiseră nici să reconstituie ultima zi din viaţa lui Christine Sullivan. Fusese ucisă în locuinţa ei, probabil în timpul nopţii. Dar, dacă fusese asasinată în noaptea de luni, ce făcuse în timpul zilei? Frank credea că această informaţie avea să-i fie de folos.

În dimineaţa zilei de luni, la nouă şi jumătate, Christine Sullivan fusese văzută în Washington, într-un salon de lux. Dacă Frank şi-ar fi trimis soţia acolo, să se aranjeze, chestia asta l-ar fi costat salariul lui pe două săptămâni. Detectivul nu aflase dacă femeia se făcuse frumoasă pentru vreo distracţie din noaptea aceea sau pentru că aşa obişnuiau să facă cei bogaţi, la intervale regulate. Ancheta lor nu descoperise nimic din cele făcute de

doamna Sullivan, după ce aceasta părăsise salonul, pe la amiază. Nu se întorsese în apartamentul ei din oraş, nici nu luase vreun taxi către o destinaţie pe care s-o poată afla poliţia.

Femeiuşca rămăsese acasă, în timp ce toţi ceilalţi se duseseră în Sudul însorit. Frank îşi închipuia că făcuse lucrul acesta având un motiv anume. Dacă fusese cu cineva în noaptea aceea, atunci Frank dorea să discute cu persoana aceea. Poate chiar s-o aresteze.

Ca o ironie a sorţii, uciderea cuiva în timpul unui furt prin efracţie nu reprezenta în Virginia un delict ce se pedepsea cu moartea, dar omorârea cuiva în timpul unui jaf armat ducea la pedeapsa capitală. Dacă tâlhăreai şi ucideai, puteai fi condamnat la moarte. Dacă furai şi ucideai, puteai să te aştepţi, cel mult, la închisoare pe viaţă, ceea ce nu însemna o alternativă prea grozavă, având în vedere condiţiile barbare din puşcăriile statale. Dar Christine Sullivan purta multe bijuterii. Rapoartele pe care le primise detectivul arătau că iubea diamantele, smaraldele, safirele. Purta orice piatră preţioasă care vă poate trece prin minte. Asupra cadavrului nu se găsiseră bijuterii, deşi se vedeau cu uşurinţă semnele lăsate pe piele de inele. Sullivan confirmase că lipsea colierul de diamante al soţiei sale. Proprietara salonului de înfrumuseţare îşi amintea că o văzuse purtând bijuteria aceea în ziua de luni.

Frank era convins că un procuror bun putea să transforme cazul în unul de tâlhărie, bazându-se pe faptele respective. Făptaşii aşteptaseră, premeditând totul de la început. De ce trebuie să plătească oamenii de treabă din Virginia sute de mii de dolari anual, pentru hrana, îmbrăcămintea şi găzduirea unui ucigaş cu sânge rece? Furt? Tâlhărie? Cui îi păsa de prostiile astea? Femeia murise. Împuşcată de un nebun. Lui Frank nu-i plăceau distincţiile legale de felul acela. Ca mulţi poliţişti, avea impresia că sistemul juridic fusese dezechilibrat în favoarea acuzaţilor. I se părea că în timpul procesului complicat de înţelegeri şi capcane juridice, în care aveai de-a face cu avocaţi ai apărării foarte şmecheri, se uita faptul că legea fusese încălcată

de cineva. Că cineva suferise, fusese violat sau ucis. Că se întâmplase ceva cu adevărat rău. Frank nu avea cum să schimbe sistemul, dar putea să-l ocolească pe la margine.

Detectivul trase raportul mai aproape, căutându-şi ochelarii de citit. Luă o înghiţitură din cafeaua amară şi tare. Cauza morţii: rană laterală prin împuşcare, până în regiunea cefei, provocată de un glonţ cu vârf moale, de mare viteză, tras de o armă de calibru mare, glonţ care a produs o rană de perforare, şi de un al doilea glonţ, de structură necunoscută, tras cu o armă neidentificată, care a cauzat o rană de penetrare. Ceea ce, în limba obişnuită, însemna că femeia avea creierul făcut praf de nişte arme puternice. Raportul mai afirma că tipul morţii era omucidere – singurul element evident din tot cazul. Frank remarcă şi că avusese dreptate privind distanţa de la care porniseră gloanţele. Nu fuseseră găsite urme de pulbere pe traseul rănii. Împuşcăturile fuseseră trase de la o distanţă mai mare de şaptezeci de centimetri. Frank presupusese că distanţa fusese de vreo doi metri, dar se bazase doar pe experienţa sa. Nu se luase în considerare ideea sinuciderii. Ucigaşii plătiţi trăgeau de obicei din apropiere. Metoda aceea aparte reducea considerabil marja de eroare.

Frank se trase mai aproape de birou. De ce mai multe împuşcături? Femeia fusese ucisă de primul glonţ. Agresorul era un sadic, care trăgea glonţ după glonţ într-un cadavru? Dar găsiseră în cadavru doar două răni de intrare, lucru care nu se potrivea cu focul de baraj al unui nebun. Mai era şi problema gloanţelor. Un dumdum şi un glonţ misterios.

Ridică o pungă. Din cadavru fusese recuperat doar un glonţ. Pătrunsese sub tâmpla dreaptă, se turtise şi se lăţise la impact, trecuse prin craniu şi prin creier, provocând o vălurire a ţesutului moale al creierului, ca şi când ai fi strâns un covor.

Se uită cu atenţie la obiectul dinăuntru sau, mai corect, la ceea ce rămăsese din el. Un proiectil înfiorător, în aşa fel construit încât să se turtească la impact şi să sfâşie totul în calea lui. Şi acţionase aşa cum era de aşteptat în cazul lui Christine Sullivan.

Numai că gloanţe dumdum se găseau acum peste tot. Iar proiectilul se deformase enorm. Balistica devenea aproape inutilă.

Al doilea glonţ pătrunsese cu un centimetru deasupra celuilalt, traversase tot creierul şi ieşise prin cealaltă parte, lăsând o gaură de ieşire mult mai mare decât rana de intrare. Distrugerea osului şi a ţesutului fusese considerabilă.

Locul în care se oprise glonţul reprezentase o surpriză pentru toţi. O gaură de-un centimetru în zidul de lângă pat. De obicei, după ce taie bucata de ipsos, personalul laboratorului extrage glonţul, folosind unelte speciale, având grijă să păstreze striurile glonţului, care le permit tehnicienilor să limiteze categoria de armă cu care a fost tras şi să spere că se vor potrivi cu o armă anume. Amprentele şi identificările balistice sunt aproape sigure în criminalistică.

Cu excepţia acestui caz. Gaura exista, dar nu era nici un glonţ în gaură sau altundeva în cameră. Când cei de la laborator l-au sunat să-i comunice această descoperire, Seth Frank se dusese acolo, să vadă cu ochii lui. Se înfuriase cum n-o mai făcuse de multă vreme.

De ce se ostenise cineva să scoată glonţul din perete, când mai rămăsese unul în cadavru? Ce date putea să furnizeze al doilea glonţ în plus faţă de primul? Existau mai multe posibilităţi.

Frank îşi notase câteva. Glonţul lipsă putea fi de alt tip sau de alt calibru, ceea ce putea să arate că fuseseră cel puţin doi agresori. Deşi avea o imaginaţie bogată, Frank nu-şi imagina o persoană cu câte un pistol în fiecare mână, lichidând o femeie. Aşadar, existau doi suspecţi. Asta ar fi justificat tipurile diferite de răni de intrare, ieşire şi interne. Gaura de intrare a glonţului dumdum era mai largă decât cea făcută de celălalt glonţ. Aşadar, al doilea glonţ nu avea vârful moale sau gol. Trecuse prin cap şi lăsase în urmă un tunel de-un deget. Deformarea proiectilului fusese – probabil – minimă, dar asta nu conta, din moment ce nu avea glonţul ăla blestemat.

Detectivul se uită peste notiţele luate la scena crimei. Era în faza de strângere de informaţii. Şi spera să nu rămână pentru

totdeauna în etapa asta. Partea bună a cazului ăstuia era că nu trebuia să-şi facă griji că o să treacă termenul de prescriere a delictului.

Se mai uită o dată în raport, apoi se încruntă din nou.

Ridică telefonul şi formă un număr. Peste zece minute se afla în faţa medicului legist, în biroul acestuia.

Doctorul cel solid îşi curăţa pipa cu un scalpel vechi. Abia după un timp se uită la Frank şi-i zise:

– Urme de strangulare. Sau măcar de *tentativă* de strangulare. Înţelegi, traheea n-a fost strivită, deşi ţesutul prezenta unele inflamaţii şi hemoragii. Am descoperit o uşoară fractură a osului hioid. Am mai găsit urme de petecia în ţesutul conjunctiv al pleoapelor. Fără ligatură. Am trecut totul în raport.

Frank se gândi la cele auzite. Petecia, adică hemoragii minuscule în ţesutul conjunctiv sau în membranele mucoaselor ochilor sau pleoapelor, puteau fi cauzate de strangulare şi de presiunea asupra creierului.

Detectivul se aplecă şi se uită la diplomele înşirate pe perete, care proclamau că omul din faţa sa se dedicase de mult timp medicinii legale. După care întrebă:

– Bărbat sau femeie?

Medicul legist dădu din umeri:

– Greu de spus. Pielea omului nu-i o suprafaţă grozavă pentru luat amprente. De fapt, e imposibil, cu excepţia câtorva zone reduse. Dar dacă a fost ceva acolo, nu mai găseşti nimic după o jumătate de zi. E greu de imaginat o femeie care să încerce să stranguleze o altă femeie, cu mâinile goale, dar s-a mai întâmplat. Nu trebuie să apeşi prea tare ca să zdrobeşti o trahee, dar strangularea cu mâinile goale este o metodă *macho* pentru a omorî pe cineva. În o sută de cazuri de strangulare, n-am întâlnit unul în care să se dovedească faptul că a fost comis de o femeie. De data asta, atacul a venit din faţă. *Mano a mano.* Din partea cuiva foarte convins că are o putere superioară. Părerea mea de specialist? A fost un bărbat.

– Raportul spune că s-au găsit contuzii şi zgârieturi pe falca stângă, dinţi care se clătinau şi tăieturi în interiorul gurii.

– Se pare că a primit o chelfăneală zdravănă. Unul dintre molari i-a pătruns în obraz.

Frank se uită în dosar şi întrebă:

– Ce-i cu al doilea glonţ?

– Cred, după rana făcută, că-i de calibru mare, ca şi primul.

– Şi glonţul găsit?

– Poate să fie orice. Probabil un 357 sau un 41. Ar putea să fie la fel de bine unul de 9 mm. Ai văzut glonţul. Chestia aia era plată ca o clătită, iar jumătate din ea s-a dispersat în ţesutul şi în fluidul din creier. Nici un fel de informaţii despre ghinturile armei, distanţa dintre ele sau despre rotaţia glonţului. Chiar dacă găseşti arma care a fost folosită, n-o să reuşeşti să demonstrezi că glonţul a fost tras cu ea.

– Dacă am găsi al doilea glonţ, s-ar putea să aflăm ceva.

– Sau să nu aflăm. Mai mult ca sigur că persoana care l-a scos din perete i-a distrus toate semnele. Cei de la laboratorul de balistică n-o să fie prea încântaţi.

– Mda, dar se poate să aibă în vârf păr, sânge sau piele de la decedată. Ar fi o urmă pe care mi-ar plăcea s-o am.

Medicul îşi frecă bărbia, gânditor, şi mormăi:

– Adevărat... Dar mai întâi trebuie să-l găseşti.

– Lucru care, probabil, nu se va întâmpla, zâmbi Frank.

– Nu se ştie niciodată...

Cei doi se priviră, ştiind prea bine că nu aveau cum să găsească celălalt glonţ. Şi chiar dacă îl găseau, nu puteau face legătura dintre el şi scena crimei, decât dacă găseau şi arma care îl trăsese şi făceau legătura dintre aceasta şi scena crimei. Asta ar fi însemnat o dublă minune.

– Ai găsit vreun cartuş gol?

Frank clătină din cap.

– Atunci n-ai nici împunsătura.

Medicul se referea la semnul unic pe care-l lasă percutorul unei arme de foc pe baza cartuşului.

– N-am spus că o să fie uşor. Apropo, tipii de la agenţiile statale ţi-au dat răgaz să respiri?

– Au fost remarcabil de tăcuţi, îi răspunse doctorul, zâmbind. Mă întreb ce-ar fi fost dacă ar fi fost omorât Walter Sullivan. Oricum, mi-am completat raportul pentru Richmond.

Frank întrebă ceea ce voia de fapt să ştie:

– De ce două împuşcături?

Medicul încetă să-şi cureţe pipa, puse scalpelul jos şi se uită la Frank.

– De ce nu?

Îi sclipeau ochii. Era în situaţia de neînvidiat de a fi mai mult decât competent pentru ocaziile ce i se ofereau în ţinutul acela liniştit. Fiind unul dintre cei aproximativ cinci sute de medici legişti din stat, practica medicina generală cu mult succes, dar îl fascinau anchetele poliţiei şi patologia legală. Înainte să se stabilească în Virginia, cu viaţa ei liniştită, lucrase aproape douăzeci de ani pentru procuratura din Los Angeles. Din punct de vedere al omuciderilor, prea puţine oraşe întreceau Los Angeles-ul. Dar în cazul cu care avea acum de-a face putea să arate ce ştie.

Frank se uită atent la el şi zise:

– Este evident că fiecare împuşcătură a fost fatală. În privinţa asta nu avem ce discuta. Atunci de ce a mai tras o dată? Avea multe motive să nu tragă. În primul rând, din cauza zgomotului. În al doilea rând, dacă vrei s-o ştergi de acolo, de ce să iroseşti timpul vârând încă un glonţ în femeie? Mai mult, de ce să laşi în urmă încă un glonţ, cu care poţi să fii ulterior identificat? L-a speriat doamna Sullivan? Dacă a fost aşa, de ce glonţul a venit de la uşă spre interiorul camerei şi nu invers? De ce linia de ţintire a fost de sus în jos? Femeia stătea în genunchi? Probabil că da. Sau ţintaşul era extraordinar de înalt. Dacă femeia stătea în genunchi, de ce era în poziţia aceea? A fost o execuţie? Dar nu există rană de contact. Mai avem şi semnele de pe gât. De ce a vrut mai întâi s-o stranguleze, ca mai apoi să se oprească, să ia un pistol şi să-i facă praf capul? Şi încă

o dată! Un glonţ a fost luat de la faţa locului. De ce? A fost tras dintr-o a doua armă? De ce a încercat să ascundă acest lucru? Ce era atât de important?

Frank se ridică şi începu să se plimbe prin cameră, cu mâinile vârâte adânc în buzunare, aşa cum obişnuia când era concentrat.

– Iar scena crimei era atât de curată, că nu-mi venea să cred. N-a rămas nimic. Şi când zic nimic, mă mir că n-au operat-o, ca să-i scoată şi celălalt glonţ. Bine, individul era un hoţ. Sau poate că asta a vrut să ne facă să credem. Dar seiful a fost golit. Au fost luate patru milioane şi jumătate. Ce căuta doamna Sullivan acolo? Ar fi trebuit să stea la soare, în Caraibi. Îl cunoştea pe individ? Se regula cu cineva acolo? Dacă da, cele două întâmplări au vreo legătură? Şi de ce naiba valsezi la uşa din faţă, scoţi alarma din funcţiune, apoi foloseşti o funie ca să fugi pe fereastră? De fiecare dată când îmi pun o întrebare, se iveşte alta.

Frank se aşează, părând un pic tulburat de izbucnirea sa.

Medicul legist se lăsă pe spătarul scaunului, trase dosarul cazului şi citi din el cam un minut. Îşi scoase ochelarii şi-i şterse cu mâneca, apoi îşi prinse colţul buzelor între degetul gros şi arătător.

Frank îl privi, nerăbdător.

– Ce-i?

– Ai menţionat faptul că n-a rămas nimic pe scena crimei. M-am gândit la chestia asta. Ai dreptate. Era *prea curată.*

Doctorul se opri ca să-şi aprindă o ţigară. Pall Mall fără filtru, remarcă Frank. Toţi legiştii cu care lucrase fumau. Medicul legist scoase rotocoale de fum, bucurându-se evident de exerciţiul său intelectual.

– Unghiile ei erau prea curate.

Frank se uită mirat la el.

– Adică nu exista praf, ojă de unghii – deşi era dată cu aşa ceva, de-un roşu-aprins – nimic din resturile obişnuite pe care

te aştepţi să le găseşti. Nimic. Ca şi cum resturile ar fi fost înlăturate. Înţelegi ce vreau să spun?

Doctorul făcu o pauză, apoi continuă:

– Şi am găsit urme slabe dintr-o soluţie.

Se opri din nou.

– Ceva ca o soluţie de curăţat.

– Fusese la un salon de înfrumuseţare în dimineaţa aceea. Manichiură şi toate celelalte.

Medicul clătină din cap şi-i replică:

– În acest caz te aştepţi să găseşti mai multe resturi, nu mai puţine, din cauza chimicalelor pe care le folosesc acolo.

– Ce vrei să spui? Că unghiile i-au fost curăţate în mod deliberat?

Doctorul dădu din cap.

– Da, de cineva foarte grijuliu să nu lase în urmă nimic care să-l identifice.

– Asta înseamnă că era paranoic.

– Seth, mulţi delincvenţi sunt.

– Până la un anumit nivel. Dar să-i ştergi unghiile şi să laşi locul atât de curat, încât aspiratorul tău să rămână gol, asta-i cam mult!

Frank răsfoi raportul.

– Ai găsit şi urme de ulei în palmele ei?

Doctorul dădu din cap, uitându-se atent la detectiv.

– Un amestec de protecţie. Ca acela care se foloseşte la ţesături, piele, chestii din astea.

– Deci, ţinuse ceva în mână şi reziduurile au rămas?

– Da. Dar nu putem fi siguri de pe ce s-a luat uleiul pe mâinile ei.

Medicul îşi puse ochelarii pe nas şi întrebă:

– Crezi că femeia cunoştea persoana?

– Nimic nu indică acest lucru. Dacă nu l-a invitat chiar ea să jefuiască locuinţa.

Doctorul avu o inspiraţie subită.

– Poate că ea a organizat spargerea! Ştii? S-a plictisit de bătrân, a adus în dormitor un tip care s-a prefăcut că a furat ouăle din cuibar, apoi fuga în Ţara Basmelor!

Frank se gândi la teoria lui, apoi îi replică:

– Numai că s-au certat sau individul avusese de la bun început intenţia s-o înşele, iar treaba s-a încheiat cu plumbi...

– Se potriveşte cu faptele, Seth.

Frank clătină din cap, nefiind convins.

– Toate relatările ne-au confirmat că decedatei îi *plăcea* să fie doamna Walter Sullivan. Îi plăcea mai mult decât banii, dacă înţelegi ce vreau să spun. Se bătea pe burtă – probabil şi prin alte părţi anatomice – cu indivizi celebri din toată lumea. O chestie care încânta pe cineva care fripsese burgeri la Burger King.

– Glumeşti? întrebă doctorul, uluit.

Detectivul zâmbi şi-i răspunse:

– Miliardarii de optzeci de ani au idei ciudate. E ca în bancul ăla: „Unde se aşază o gorilă de două sute de kilograme? Oriunde îi place".

Medicul rânji şi clătină din cap. Miliardar? Ce-ar fi făcut el cu un miliard de dolari? Se uită la sugativa de pe birou. Apoi îşi stinse ţigara şi se uită din nou pe raport, după aceea la Frank şi-şi drese glasul.

– Cred că al doilea glonţ avea înveliş din metal, complet sau parţial.

Frank îşi desfăcu cravata la gât, apoi îşi puse coatele pe masă.

– Bine.

– A trecut prin osul temporal din dreapta craniului, continuă doctorul, apoi a ţîşnit prin osul parietal din stânga, lăsând o rană de ieşire doar de două ori mai mare decât cea de intrare.

– Aşadar, spui că au fost două arme.

– Sau tipul a încărcat în acelaşi pistol mai multe feluri de muniţie, răspunse medicul, privindu-l drept în ochi pe detectiv. Nu pari surprins, Seth!

– Aş fi fost surprins acum o oră. În momentul ăsta nu mă mai surprinde.

– Deci, se pare că au fost doi făptaşi.

– Doi făptaşi cu două pistoale. Şi o doamnă înaltă... cât de înaltă era?

Medicul nu avu nevoie să se uite în notiţe.

– Era înaltă de un metru şi şaizeci de centimetri şi cântărea cincizeci şi două de kilograme.

– Aşadar, o femeie micuţă, care a avut de-a face cu doi bărbaţi, înarmaţi cu pistoale de mare calibru. Iar indivizii au încercat s-o stranguleze, apoi au cotonogit-o zdravăn, după care au deschis amândoi focul, omorând-o.

Medicul îşi frecă bărbia. Faptele erau de neînţeles. Frank răsfoi raportul şi întrebă:

– Eşti sigur că semnele de strangulare şi de bătaie au fost făcute înainte de moarte?

Doctorul se simţi jignit şi răspunse:

– Sunt foarte sigur. Arată urât, nu-i aşa?

Frank continuă să răsfoiască raportul, luând notiţe.

– Aşa-i. Fără tentativă de viol. Nimic de felul ăsta?

Doctorul nu-i răspunse.

În cele din urmă, Frank se uită la el, îşi scoase ochelarii, îi aşeză pe birou şi se rezemă de speteaza scaunului, sorbind din cafeaua care-i fusese oferită mai devreme.

– Raportul nu spune nimic de vreun viol, îi reaminti el prietenului său.

Medicul legist se dezlănţui:

– Raportul e corect. N-a fost nici un viol. Nici o urmă de lichid seminal, nici o urmă de penetrare, nici o julitură. Toate astea mă conduc la concluzia că n-a avut loc nici un viol.

– Şi? Nu eşti mulţumit de concluzie? întrebă Frank, uitându-se la el şi aşteptând continuarea.

Doctorul sorbi din cafea, îşi întinse braţele lungi până când auzi un trosnet plăcut în trupul lui îmbătrânit, după care se aplecă spre detectiv.

– Soţia ta a fost vreodată la ginecolog?

– Sigur, nu se duc toate femeile?

– Vezi să n-ai surprize, îi replică sec medicul, apoi continuă: Chestia este că, indiferent cât de bun e ginecologul, rămân de obicei uşoare inflamaţii şi zgârieturi în organele genitale. Asta-i natura lucrurilor. Ca să intri, trebuie să-ţi faci loc.

Frank puse cafeaua jos şi se îndreptă.

– Ce vrei să-mi spui, că a vizitat-o ginecologul la miezul nopţii, chiar înainte să fie împuşcată?

– Semnele sunt uşoare, foarte uşoare, dar există, zise medicul legist, apoi se opri, alegându-şi cuvintele cu grijă. Mă gândesc la treaba asta încă de când am înaintat raportul. Îmi dau seama că s-ar putea să nu fie nimic. Ar fi putut să-şi facă singură toată treaba, înţelegi ce vreau să spun. Fiecare cu gusturile lui. Dar, după cum arată, nu cred că e ceva ce şi-a făcut ea însăşi. Cred că a examinat-o cineva, la scurt timp *după* moarte. La vreo două ore, poate ceva mai puţin.

– Ce să verifice? Să vadă dacă s-a întâmplat ceva?

Frank nu-şi ascundea neîncrederea. Doctorul îl privi în ochi şi-i răspunse:

– Nu prea ai alt motiv ca să verifici o femeie în partea de jos, având în vedere situaţia aceea particulară.

Frank se uită la doctor un timp. Informaţia aceasta făcea să-i crească durerea apărută la tâmple. Îşi scutură capul. Iarăşi teoria balonului. Împingi într-o parte şi se umflă în altă parte. Mâzgăli nişte notiţe, încruntat, bând din cafea fără să-şi dea seama.

Medicul legist se uită la el. Detectivul nu era un tip comod, dar până atunci apăsase pe butoanele corecte şi pusese întrebările potrivite. Era intrigat, dar asta era normal. Cei buni nu rezolvă toate cazurile. Dar nici nu rămân veşnic intrigaţi. Mai târziu, dacă eşti norocos şi sârguincios, reuşeşti să le dai de capăt unora dintre cazuri, iar bucăţile se aşază singure una lângă alta ca-ntr-un joc de puzzle. Medicul legist spera că şi cazul

acesta va fi unul dintre ele. Dar, până acum, lucrurile nu arătau prea bine.

– Era destul de beată, în momentul morţii, zise Frank, examinând raportul toxicologului.

– Alcoolemie de 0,21. N-am mai văzut aşa ceva de pe vremea când făceam parte din frăţia studenţească.

– Mă întreb unde s-a pilit în halul ăsta, spuse Frank, zâmbind.

– Într-o locuinţă ca aceea se găseşte băutură din belşug.

– Da, numai că acolo nu existau pahare murdare, nici sticle destupate, nici resturi la gunoi.

– Atunci s-a îmbătat în altă parte.

– Şi cum a ajuns acasă?

Doctorul se gândi un moment şi se frecă la ochi.

– Şofând. Am văzut la volan oameni cu o alcoolemie mai mare.

– Unde, în sala de autopsie? Teoria asta are un punct slab: nici una dintre maşinile din garaj n-a mai fost folosită din momentul în care servitorii casei au plecat în Caraibi.

– De unde ştii? Motorul nu rămâne cald timp de trei zile.

Frank răsfoi paginile carnetului de notiţe, găsi ceea ce căuta şi-i arătă prietenului său.

– Sullivan avea un şofer cu normă întreagă. Un tip în vârstă, pe nume Bernie Kopeti. Îşi cunoaşte maşinile, e bănuitor ca un perceptor şi ţine evidenţa meticuloasă a flotei de automobile a lui Sullivan. A notat kilometrajul fiecărei maşini într-un caiet de bord, pe care-l completa zilnic – dacă-ţi vine să crezi aşa ceva. La cererea mea, a verificat kilometrajul tuturor maşinilor din garaj, pentru că erau singurele la care avea acces soţia. Şi erau şi singurele aflate în garaj, în momentul descoperirii cadavrului. Kopeti mi-a confirmat că nu lipsea nici un vehicul. Nici una dintre maşini nu avea kilometrajul mărit. Nu mersese nimeni cu ele, de când plecaseră cu toţii în Caraibi. Christine Sullivan n-a venit acasă conducând o maşină proprie. Atunci, cum a ajuns acolo?

– Cu un taxi?

– Am discutat cu fiecare companie de taxiuri care lucrează în zonă. În noaptea aceea nu s-a făcut nici o comandă pentru adresa locuinţei familiei Sullivan. Cam greu să uiţi o asemenea locuinţă, nu crezi?

– Dacă n-a omorât-o taximetristul şi de aceea nu vorbeşte.

– Vrei să spui că a invitat un taximetrist în casă?

– Spun că era beată şi, probabil, nu ştia ce face.

– Asta nu se potriveşte cu alarma decuplată şi cu funia care atârna pe fereastră. Şi cu faptul că s-ar putea să fi fost doi făptaşi. N-am văzut niciodată un taxi cu doi şoferi.

În timp ce mâzgălea în carnet, lui Frank îi trecu prin minte un gând. Era sigur că doamna Sullivan fusese condusă acasă de cineva pe care-l cunoştea. Din moment ce persoana aceea – sau persoanele – nu apăruse, Frank bănuia motivul pentru care nu se ivise la lumină. Ieşirea pe fereastră, cu ajutorul unei funii, în loc să iasă pe unde intrase, adică pe uşa din faţă, însemna că existase ceva care-i făcuse pe ucigaşi să se grăbească. Motivul cel mai evident ar fi fost patrula agenţiei de securitate, dar paznicul de serviciu în noaptea aceea nu raportase nimic ieşit din comun. Făptaşii nu ştiau acest lucru. Simpla vedere a maşinii de patrulare îi făcuse, probabil, să fugă în grabă.

Medicul legist se lăsă pe speteaza scaunului, neştiind ce să spună. Dădu din mâini şi întrebă:

– Vreun suspect?

– Poate, răspunse Frank, terminând de scris.

Doctorul se uită atent la el şi voi să ştie:

– Ce-i cu povestea soţului ei? E unul dintre tipii cei mai bogaţi din ţară.

– Din lume, îl corectă Frank, punând carnetul jos; apoi răsfoi raportul şi sorbi ce mai rămăsese din cafea. Femeia s-a hotărât, în drum spre aeroport, să nu meargă în Caraibi. Soţul ei crede că voia să stea în apartamentul lor din oraş. Acest fapt a fost confirmat. Avionul fusese planificat s-o ia după trei zile şi s-o ducă la moşia lui Sullivan din Barbados, de lângă

Bridgetown. N-a apărut la aeroport, iar Sullivan s-a îngrijorat şi a început s-o caute. Asta-i povestea.

– I-a explicat de ce s-a răzgândit?

– Sullivan nu mi-a spus.

– Tipii bogaţi îşi pot permite ce-i mai bun. Pot să facă să pară o spargere, în timp ce se află la opt mii de kilometri, tolăniţi în hamac şi sorbind băuturi exotice. Crezi că Sullivan e unul dintre ei?

Frank se uită la perete mult timp. Îşi aminti de Walter Sullivan stând tăcut lângă soţia sa, la morgă. La felul în care arăta atunci când nu credea că-l vede cineva.

Detectivul se uită la medicul legist, apoi se ridică să plece.

– Nu, nu cred.

CAPITOLUL ZECE

Bill Burton stătea în centrul de comandă al Serviciului Secret al Casei Albe. Puse jos, încet, ziarul, al treilea din dimineaţa aceea. Fiecare conţinea un articol ce continua relatarea despre asasinarea Christinei Sullivan. Faptele erau, practic, aceleaşi ca în articolul iniţial. Se părea că nu apăruseră lucruri noi.

Burton discutase cu Varney şi cu Johnson. În timpul unui prânz la iarbă verde, în weekend, la locuinţa lui. Doar el, Collin şi cei doi colegi ai lor. Tipul fusese în camera-seif, îi văzuse pe preşedinte şi pe doamnă. Ieşise de acolo, îl scosese din circulaţie pe preşedinte, o omorâse pe doamnă şi fugise, în ciuda eforturilor făcute de Burton şi Collin. Povestea nu se potrivea întru totul cu desfăşurarea evenimentelor din noaptea aceea, dar cei doi acceptaseră fără comentarii versiunea lui Burton. Cei doi îşi exprimaseră furia şi indignarea faţă de faptul că un individ îndrăznise să ridice mâna asupra omului pe care îl apărau ei. Făptaşul merita ce avea să i să întâmple. Nimeni nu avea să afle de la ei că preşedintele fusese implicat.

După ce plecaseră, Burton rămăsese în curtea din spate, bând o bere. Dacă cei doi ar fi ştiut despre ce era vorba... Iar el *ştia*. Fusese un om cinstit, toată viaţa lui. Lui Bill Burton nu-i plăcea noul lui rol, de mincinos.

Agentul goli ce-a dea doua ceaşcă de cafea şi se uită la ceas. Îşi mai turnă una, apoi se uită prin sediul Serviciului Secret al Casei Albe.

Întotdeauna îşi dorise să fie un membru al unei forţe de securitate de elită, care să-l apere pe cel mai important om de pe

planetă. Îşi dorise ingeniozitatea, puterea şi inteligenţa unui agent al Serviciului Secret, precum şi camaraderia de care avea parte acesta. Şi cunoaşterea faptului că în orice clipă te aşteptai să ţi se ceară – şi ţi se cerea – să-ţi sacrifici viaţa pentru a o salva pe a altuia, făcând acest lucru pentru binele public. Făcând gestul suprem într-o lume lipsită din ce în ce mai mult de orice semăna a virtute. Asta îi permisese agentului William James Burton să se trezească zâmbind în fiecare dimineaţă şi să doarmă profund noaptea. Acum sentimentul acela dispăruse. Îşi făcuse datoria, iar sentimentul dispăruse. Clătină din cap.

Stăteau pe o ladă cu dinamită. Asta făceau. Cu cât Gloria Russell îi explica mai mult, cu atât i se părea imposibil să reuşească.

Chestia cu maşina se dovedise a fi un dezastru. O anchetă foarte discretă dusese direct la afurisita de parcare a poliţiei din Washington. Era prea periculos să insiste în direcţia aceea. Doamna Russell se enervase. N-avea decât! Spusese că avea totul sub control. Rahat!

Burton strânse ziarul şi-l puse alături, pentru următorul agent.

S-o ia dracu' pe Russell! Cu cât se gândea mai mult, cu atât Burton se înfuria mai mult. Dar acum era prea târziu ca să dea înapoi. Îşi atinse partea din stânga a hainei. Pistolul lui 357, umplut cu ciment, zăcea alături de cel de 9 mm al lui Collin, pe fundul râului Severn, în cel mai îndepărtat loc la care putuseră să ajungă. Poate că fusese o precauţie inutilă, dar lui Burton nu i se părea că ar exista vreo precauţie inutilă. Poliţia avea un glonţ care nu-i folosea la nimic şi nu-l va găsi niciodată pe al doilea. Şi, chiar dacă l-ar găsi, ţeava noului său pistol era curată. Lui Burton nu-i era frică de faptul că l-ar putea descoperi departamentul de balistică al poliţiei locale din Virginia.

Burton lăsă capul în jos, când îşi aminti evenimentele din noaptea aceea. Preşedintele Statelor Unite era un curvar care îşi cotonogise gagica de-o noapte atât de rău, încât individa încercase să-l omoare, iar agenţii Burton şi Collin fuseseră obligaţi s-o lichideze.

Iar apoi acunseseră totul. Asta îl făcea pe Burton să se înfioare de fiecare dată când se uita în oglindă. Faptul că ascunseseră totul. Că mințiseră. Mințiseră prin tăcerea lor. Dar nu mințise tot timpul? Când stătuse de pază în timpul întâlnirilor acelora, noaptea târziu? Când o întâlnea pe Prima Doamnă în fiecare dimineață? Când se juca în curtea din spate cu cei doi copii ai ei? Fără să le spună că soțul și tatăl lor nu era nici pe departe atât de drăguț, de amabil și de bun cum credeau ei. Și cum credea toată țara.

Serviciul Secret! Burton se strâmbă. Un nume potrivit pentru că ascundea lucruri de necrezut. Tot rahatul pe care-l văzuse ani de zile și pe care se făcuse că nu-l vede. Fiecare agent se făcuse că nu vede, într-un moment sau altul. Toți glumeau sau se plângeau în particular, dar asta fusese totul. Această obligație nedorită făcea parte din meserie. Puterea îi înnebunește pe oameni, îi face să se simtă invincibili. Iar dacă se întâmpla ceva, tâmpiții din Serviciul Secret trebuiau să curețe mizeria.

Burton ridicase de mai multe ori telefonul, să-l sune pe directorul Serviciului Secret. Să-i spună toată povestea, să salveze ce se mai putea salva. Dar de fiecare dată pusese telefonul la loc, incapabil să spună cuvintele care ar fi pus capăt carierei sale și, în esență, vieții sale. Și, cu fiecare zi care trecea, Burton spera că totul va ieși la iveală, deși bunul-simț îi spunea că așa ceva nu se putea întâmpla. Simțea că acum era prea târziu ca să spună adevărul. Ar fi putut să explice totul la o zi sau două după evenimente, dar nu acum.

Se gândi apoi la ancheta privind moartea lui Christine Sullivan. Burton citise cu interes raportul autopsiei, grație amabilității cu care răspunsese poliția locală cererii președintelui, care fusese consternat aflând de tragedie.

O falcă lovită și semne de strangulare. Împușcătura lui și cea a lui Collin nu făcuseră asemenea răni. Femeia avusese motive întemeiate să vrea să-l ucidă. Dar Burton nu putea să lase să se întâmple așa ceva, în nici un fel de circumstanțe. Existau puține adevăruri absolute, dar acesta era unul dintre ele.

Făcuse ce se cuvenea. Burton îşi spusese chestia asta de o mie de ori. Făcuse lucrul pentru care se pregătise toată viaţa sa de adult. O persoană obişnuită nu poate să înţeleagă cum simte sau cum gândeşte un agent când se întâmplă ceva rău atunci când e de gardă.

Cu mult timp în urmă discutase cu unul dintre agenţii lui Kennedy. Omul nu-şi revenise după Dallas. Mersese chiar lângă limuzina preşedintelui şi nu putuse face nimic. Iar preşedintele murise. Capul preşedintelui fusese sfărâmat chiar sub privirea lui. Nu putuse face nimic, dar întotdeauna se poate face ceva. Puteai lua altă măsură de precauţie. Să te întorci la stânga, în loc să te întorci la dreapta, să supraveghezi clădirea mai atent decât o făcuseşi. Să priveşti mulţimea mai bine. Tipul care-l păzise pe Kennedy n-a mai fost niciodată ca înainte. Părăsise Serviciul Secret, divorţase, îşi sfârşise existenţa în obscuritate, într-o văgăună din Mississippi, continuând însă, ultimii douăzeci de ani ai vieţii sale, să fie cu gândul tot la Dallas.

Asta nu i se va întâmpla lui Bill Burton. De aceea se aruncase în faţa predecesorului lui Alan Richmond, cu şase ani în urmă, şi încasase două gloanţe de calibrul 38, în ciuda vestei de protecţie. Unul în umăr, altul în antebraţ. În mod miraculos, nici un glonţ nu atinsese vreun organ vital sau vreo arteră, lăsându-i lui Burton doar cicatrice şi gratitudinea întregii ţări. Şi, lucru mai important, admiraţia colegilor săi.

De aceea trăsese în Christine Sullivan. Ar face acelaşi lucru oricând. O va ucide de câte ori va fi nevoie. Apeşi pe trăgaci, vezi cum glonţul loveşte într-o parte a capului, cu o viteză de peste patru sute de metri pe secundă, iar viaţa tinerei se sfârşeşte. Ea a ales, nu el. Să moară.

Se înapoie la treabă. Cât mai putea.

*

Şefa de cabinet, Gloria Russell, mergea grăbită pe coridor. Abia terminase o şedinţă de instructaj cu secretara pentru relaţia cu presa a preşedintelui, în legătură cu cel mai potrivit mod de abordare a conflictului dintre Rusia şi Ucraina. Politica

dicta sprijinirea Rusiei, dar politica rareori controla procesul de luare a deciziilor în administraţia Richmond. Ursul rusesc avea arme nucleare intercontinentale, dar Ucraina se afla în situaţia de a deveni un partener comercial important al ţărilor din vest. Cel care schimbase lucrurile în favoarea Ucrainei fusese Walter Sullivan, bunul şi acum îndureratul prieten al preşedintelui, care pregătea o afacere importantă cu ţara aceea. Sullivan şi prietenii săi contribuiseră – prin diferiţi intermediari – cu aproximativ douăsprezece milioane de dolari la campania lui Richmond şi-i oferiseră, practic, tot sprijinul de care avusese acesta nevoie pentru a ajunge în Biroul Oval. Nu se putea să nu fie răsplătit pentru un asemenea efort. Aşadar, Statele Unite vor sprijini Ucraina.

Gloria Russell se uită la ceas, binecuvântând faptul că existau şi alte motive pentru a fi alături de Kiev împotriva Moscovei, cu toate că era sigură că Richmond ar fi ajuns la aceeaşi concluzie. Nu uita cine îi fusese loial. Favorurile se plătesc. Iar preşedintele era în situaţia de a le plăti la scară globală. Scăpată de o grijă, Gloria se aşeză la birou şi-şi îndreptă atenţia către o listă în creştere cu situaţii de criză.

După cincisprezece minute de jonglerie politică, doamna Russell se ridică şi se duse încet la fereastră. Viaţa mergea mai departe în Washington, aşa cum făcea de două sute de ani. La tot pasul acţionau grupuri de interese, cheltuind bani şi inteligenţă pentru a câştiga influenţă în treburile politice, ceea ce însemna, în principal, să-i regulezi pe alţii înainte să ajungă ei să te reguleze. Gloria Russell înţelegea regulile jocului, mai bine decât majoritatea oamenilor. Îi plăcea jocul acela şi se pricepea să-l practice. Era în elementul ei, era fericită cum nu mai fusese de mult. Începuse s-o îngrijoreze faptul că rămăsese necăsătorită şi fără copii. Succesele profesionale deveniseră monotone şi fără conţinut. Apoi în viaţa ei intrase Alan Richmond. O făcuse să vadă posibilitatea de a urca la următorul nivel. Poate chiar la un nivel la care nu ajunsese niciodată o femeie. Gândul ăsta o obseda atât de tare, încât uneori o apuca tremuratul, de nerăbdare.

Şi tocmai atunci îi explodase bomba aia în faţă! Unde era individul? De ce nu ieşea la iveală? Trebuia să ştie, cu siguranţă că ştia că deţine un lucru important. Voia bani? O să-i dea bani. Dispunea de fonduri secrete, suficiente pentru cele mai nerezonabile pretenţii. Iar Gloria Russell se aştepta la tot ce putea fi mai rău. Ăsta era unul dintre lucrurile minunate legate de Casa Albă: nimeni nu ştia câţi bani trebuia să cheltui pentru clădirea aia. Deoarece multe agenţii contribuiau cu o parte din bugetul şi personalul lor ca să ajute la funcţionarea Casei Albe. Din cauza acestei confuzii financiare, administraţia nu avea decât rareori greutăţi în găsirea banilor, indiferent cât de scandalos ar fi fost scopul. „Nu, îşi spuse Gloria, nu banii îi dădeau bătaie de cap." Avea alte motive de îngrijorare.

Ştia, oare, individul că preşedintele ignora complet situaţia? Chestia asta o întorcea pe dos pe Gloria Russell. Dacă individul încerca să discute direct cu preşedintele, ocolind-o pe ea? O apucă tremuratul şi se lăsă pe un scaun de lângă fereastră. Fără îndoială că Richmond îşi va da seama imediat ce intenţii avea ea, pentru că era arogant, nu şi prost. Şi atunci o va distruge. Cât ai zice peşte. Iar ea va fi lipsită de apărare. N-ar folosi la nimic să dea vina pe preşedinte. Nu putea dovedi nimic. Era cuvântul lui împotriva cuvântului ei. Iar ea va fi aruncată la coşul cu deşeuri politice toxice, blamată şi, lucrul cel mai rău, uitată.

Trebuia să-l găsească pe individ. Să-i trimită într-un fel un mesaj că trebuie să trateze prin intermediul ei. Exista o singură persoană care putea s-o ajute să facă acest lucru. Gloria se aşeză din nou la biroul ei, venindu-şi în fire şi apucându-se de treabă. Nu era momentul potrivit ca să intre în panică. Avea nevoie să fie mai puternică decât fusese vreodată în viaţă. Putea să rezolve problema, să ajungă la rezultatul dorit, dacă îşi ţinea nervii în frâu şi-şi folosea mintea strălucită cu care o înzestrase Dumnezeu. Putea să iasă din încurcătură. Şi ştia de unde trebuie să înceapă.

Mecanismul pe care dorea să-l folosească ar fi şocat pe oricine o cunoştea doar vag pe Gloria Russell. Exista o latură a şe-

fei de cabinet ce i-ar fi surprins pe cei care pretindeau că o cunosc bine. Cariera ei profesională fusese pe primul loc, în detrimentul celorlalte aspecte ale vieţii ei, inclusiv al celei personale şi al relaţiilor sexuale, care fuseseră izgonite din viaţa ei. Dar Gloria Russell se considera o femeie foarte atrăgătoare. Şi avea cu adevărat o feminitate ce contrasta izbitor cu înfăţişarea ei oficială. Numai că anii treceau iute pe lângă ea, făcând-o să-i crească teama pe care începuse s-o simtă cu privire la dezechilibrul din viaţa ei. Era necesar să planifice totul, dacă ţinea seama de catastrofa potenţială cu care se confrunta. Gloria credea că ştie cea mai bună cale pentru a-şi îndeplini misiunea şi pentru a câştiga cât mai multă simpatie. Nu putea să fugă de sentimentele ei, aşa cum nu putea să fugă de umbra ei. Atunci de ce să încerce să fugă? Oricum, bănuia că subtilităţile astea vor dispărea când îşi va atinge ţinta.

Câteva ore mai târziu, Gloria stinse veioza de pe birou şi sună să i se aducă maşina. După aceea se uită ce agenţi ai Serviciului Secret erau de gardă în ziua aceea şi ridică telefonul. După trei minute, agentul Collin stătea în faţa ei, cu mâinile împreunate, în poziţia standard a tuturor agenţilor. Gloria îl rugă să aştepte un moment, apoi îşi verifică machiajul, rotunjindu-şi perfect buzele, în timp ce-şi dădea cu ruj. Se uită cu coada ochiului la bărbatul înalt, zvelt, care stătea lângă biroul ei. Nici o femeie n-ar fi ignorat cu uşurinţă înfăţişarea lui, demnă de coperta unei reviste. Prin profesia sa, Collin trăia la limita pericolului şi putea să fie el însuşi periculos, lucru care se adăuga în mod favorabil celorlalte însuşiri ale sale. Ca în cazul băieţilor răi din liceu, de care se simţeau atrase fetele, poate doar ca să scape pentru moment de banalitatea propriei existenţe. Gloria presupuse că Tim Collin sfărâmase multe inimi în viaţa lui, relativ scurtă.

Femeia descoperi că nu avea nimic programat pentru seara aceea, ceea ce i se întâmpla foarte rar. Îşi împinse scaunul înapoi şi se lăsă pe speteaza acestuia. Nu observă că agentul Collin se uitase la picioarele ei, după care privi din nou drept înainte.

Dacă l-ar fi văzut, ar fi fost încântată, măcar pentru motivul cel mai evident.

– Tim, preşedintele va ţine o conferinţă de presă săptămâna viitoare, la tribunalul din Middleton.

– Da, doamnă, la ora nouă şi jumătate dimineaţa. Facem pregătirile chiar acum.

Agentul continua să privească drept înaintea sa.

– Crezi că e ceva neobişnuit în asta?

– De ce, doamnă? întrebă Collin, uitându-se la ea.

– Suntem după orele de program, spune-mi Gloria.

Collin se mişcă, stânjenit, de pe un picior pe celălalt. Femeia îi zâmbi, iar el se simţi şi mai stânjenit.

– Ai înţeles pentru ce-i conferinţa de presă, nu-i aşa?

– Preşedintele va răspunde la întrebări legate de uciderea doamnei Sullivan, răspunse Collin, înghiţind în sec.

– Aşa e. Preşedintele va ţine o conferinţă de presă despre uciderea unui simplu cetăţean. Nu găseşti că-i ciudat? Cred că-i prima de acest fel, în toată istoria instituţiei prezidenţiale.

– Nu ştiam, doa... Gloria.

– Ai petrecut mult timp cu el, în ultimul timp. Ai observat ceva neobişnuit la preşedinte?

– De exemplu?

– Pare încordat sau îngrijorat? Mai mult ca de obicei?

Collin clătină încet din cap, fără să-şi dea seama unde urma să ajungă discuţia aceea.

– Tim, cred că s-ar putea să avem o mică problemă. Şi cred că s-ar putea ca preşedintele să aibă nevoie de ajutorul tău. Eşti gata să-l ajuţi, nu-i aşa?

– Este preşedintele, doamnă! Treaba mea e să am grijă de el.

În timp ce scotocea prin poşetă, Gloria zise:

– Eşti ocupat în seara asta, Tim? O să-ţi termini serviciul la ora obişnuită, nu-i aşa? Ştiu că preşedintele rămâne acasă.

Collin dădu din cap.

– Ştii unde locuiesc. Vino de îndată ce ţi-ai terminat schimbul. Vreau să discutăm în particular, să continuăm conversaţia asta. Vrei să ne ajuţi, pe mine şi pe preşedinte?

Collin răspunse imediat:

– O să vin, Gloria.

*

Jack bătu din nou la uşă. Nici un răspuns. Jaluzelele erau trase, nu se vedea nici o lumină în toată casa. Luther dormea sau nu era acasă. Jack se uită la ceas. Ora nouă. Îşi aminti că Luther Whitney se vâra rareori în pat înainte de două, trei dimineaţa. Văzu Fordul cel vechi pe alee. Uşa de tablă a garajului era închisă. Jack se uită la cutia de scrisori. Plină ochi. Nu era semn bun. Luther avea vreo şaizeci şi cinci de ani. O să-şi găsească prietenul pe podea, cu mâinile la piept? Jack se uită în jur, apoi ridică un colţ al ghiveciului din teracotă, de lângă uşa din faţă. Găsi cheia de rezervă, se uită din nou în jur şi vârî cheia în broască.

Camera de zi era curată şi goală. Totul se afla acolo unde trebuia să fie.

– Luther?

Jack merse pe hol, amintindu-şi configuraţia simplă a casei. Dormitorul în stânga, toaleta în dreapta, bucătăria în fund, în spatele ei o verandă mică, cu perdele, apoi grădina... Luther nu se afla în nici una dintre încăperi. Jack intră în micul dormitor care, ca şi restul casei, arăta curat şi în ordine.

Pe noptieră se găseau numeroase fotografii înrămate, din care îl privea Kate. Se aşeză pe marginea patului apoi se ridică iute şi părăsi încăperea.

Cămăruţele de sus erau aproape goale. Ascultă un moment. Nimic.

Se aşeză pe scăunelul din plastic din bucătărie, privind în jur. Nu aprinse lumina, ci rămase în întuneric. Se întinse şi deschise uşa frigiderului. Rânji. Două pachete cu câte şase beri Budweiser. Puteai fi întotdeauna sigur că o să găseşti la Luther o bere rece. Jack luă o bere şi deschise uşa din spate, ca să iasă afară.

Grădina micuţă era neîngrijită. Ferigile zăceau întinse pe pământ, la umbra stejarului gros, iar viţa albă, căţărată pe gardul ce se întindea dintr-un capăt al curţii la celălalt se uscase într-un mod jalnic. Jack se uită la straturile la care ţinea Luther cel mai mult, straturile cu plante care înfloreau o dată pe an, şi văzu că dogoarea sfârşitului de vară lăsase mai multe victime decât supravieţuitori.

Jack se aşeză şi duse berea la gură. Se vedea că Luther lipsea de ceva timp. Şi ce dacă? Era om în toată firea. Putea să se ducă unde voia, când voia. Simţea că era ceva în neregulă... Însă trecuseră destui ani, obiceiurile se mai schimbă... Jack se gândi o clipă. Luther nu şi-ar fi schimbat obiceiurile. Nu era un astfel de om. Era tare ca o stâncă, cel mai de încredere om pe care-l întâlnise Jack în viaţa lui. Scrisori neridicate, flori uscate, maşina nebăgată în garaj... Luther n-ar fi lăsat aşa lucrurile, de bunăvoie... *De bunăvoie...*

Jack intră din nou în casă. Banda robotului telefonic nu avea nici o înregistrare. Jack se duse în dormitorul micuţ şi izul de aer închis îl izbi din nou, de îndată ce deschise uşa. Se uită încă o dată prin încăpere, apoi se simţi un pic caraghios. Nu era un detectiv prea grozav. Îi veni să râdă de bănuielile lui. Probabil că Luther se dusese pe vreo insulă, pentru două săptămâni, iar el făcea pe ruda îngrijorată. Luther era unul dintre cei mai capabili oameni pe care-i cunoscuse Jack. Şi nu era treaba lui. Nu avea vreo treabă cu familia Whitney, nici cu tatăl, nici cu fiica. De fapt, ce căuta el acolo? Încerca să reînvie trecutul? Încerca să ajungă la Kate prin intermediul tatălui ei? Ăsta ar fi fost cel mai nepotrivit scenariu pe care ar fi putut să şi-l închipuie.

Jack încuie uşa, puse cheia sub ghiveci, mai aruncă o privire casei, peste umăr, apoi se duse la automobilul său.

*

Casa Gloriei Russell se afla pe o străduţă din Bethesda, o suburbie liniştită, pentru cei foarte avuţi, de lângă River Road. Activitatea ei de consultant al multor mari corporaţii din ţară,

împreună cu salariul ei considerabil de profesor, la care se adăuga acum cel de şef de cabinet, şi investiţiile făcute cu grijă, timp de mulţi ani, îi aduseseră bani buni, deci îşi permitea să fie înconjurată de lucruri frumoase, aşa cum îi plăcea. La intrare se găsea un copac bătrân, acoperit de iederă deasă, groasă. Toată curtea din faţă, înconjurată de un zid şerpuitor din cărămidă şi mortar, înalt de vreun metru, forma o grădină intimă, cu mese şi umbrele. O mică fântână arteziană clipocea şi susura în întunericul spulberat doar de lumina slabă ce răzbătea prin fereastra boltită din faţa casei.

Gloria Russell stătea pe un scaun din grădină, atunci când agentul Collin apăru în maşina sa decapotabilă, cu spatele drept, cu costumul încă impecabil şi cu cravata strâns legată. Nici şefa de cabinet nu-şi schimbase hainele. Gloria îi zâmbi, îl conduse spre uşa din faţă, apoi intrară în casă.

– Bei ceva? Pari a fi un amator de bourbon cu apă.

Gloria Russell se uită la tânăr şi-şi turnă al treilea pahar cu vin alb. Trecuse mult timp de când o vizitase un tânăr. Poate prea mult timp, îşi spuse ea, cu toate că alcoolul o asigura că nu gândeşte prea limpede.

– O bere, dacă aveţi.

– Aduc imediat.

Gloria se opri ca să-şi scoată pantofii cu tocuri înalte şi se duse în bucătărie. Collin se uită la opulenţa din camera de zi, cu draperii cu falduri aranjate de-un profesionist, cu tapet din pânză şi cu mobilier vechi, ales cu gust, şi se întrebă ce căuta el acolo. Spera că Gloria o să-i aducă berea cât mai repede. Ca vedetă sportivă, mai fusese sedus de femei încă de pe vremea liceului. Dar acum nu mai era în liceu, iar Gloria Russell nu era şefa majoretelor. Aşa că simţea că n-o să fie în stare să suporte noaptea aceea fără să bea zdravăn. Ar fi vrut să discute cu Burton despre povestea asta, dar ceva îi spunea să ţină totul doar pentru el. Burton devenise distant şi prost dispus. Nu făcuseră nimic rău. Collin ştia că fuseseră nişte circumstanţe ciudate, iar o faptă care ar fi putut să le aducă preţuirea întregii

naţiuni urma să fie ţinută secretă. Regreta că o ucisese pe femeia aceea, dar nu avusese de ales. Femeia murise, dar tot timpul au loc tragedii. Îi venise rândul. Rolul lui Christine Sullivan se încheiase.

Puţin mai târziu Collin degusta berea, uitându-se la fundul şefei de cabinet, care aranja o pernă pe canapea, înainte să se aşeze. Femeia îi zâmbi, apoi îşi sorbi elegant vinul.

– Tim, eşti de mult timp în Serviciul Secret?

– De aproape şase ani.

– Ai avansat repede. Preşedintele se gândeşte deseori la tine. N-o să uite niciodată că i-ai salvat viaţa.

– Mă bucur.

Gloria mai luă o gură de vin şi se uită la bărbat. Collin stătea ţeapăn. Nervozitatea lui o amuza. După ce-l studie îndeajuns se declară mulţumită de ce văzuse. Atenţia ei nu scăpă agentului, care-şi ascunse stânjeneala privind numeroasele tablouri ce împodobeau pereţii.

– Drăguţă chestie, zise el, arătând spre o operă de artă.

Gloria îi zâmbi, îl văzu cum se grăbea să-şi bea berea. „Drăguţă chestie!“ Exact aşa se gândise şi ea.

– Hai să mergem într-un loc mai confortabil, Tim!

Gloria Russell se ridică şi-l privi lung. Îl conduse pe un coridor lung, îngust, apoi trecură printr-o uşă dublă şi intrară într-un salon spaţios. Luminile se aprinseră singure, iar Collin remarcă faptul că patul şefei de cabinet se vedea foarte limpede, printr-o altă uşă dublă.

– Te deranjează dacă te las singur un minut, să mă schimb? Am stat prea mult timp în costumul ăsta.

Collin o urmări cu privirea, în timp ce Gloria se duse în dormitor. Femeia nu a închis uşa în urma ei. Din locul în care stătea, agentul vedea o parte din dormitor. Întoarse capul, încercă să se concentreze asupra ornamentelor şi modelelor de pe paravanul vechi din faţa căminului. Îşi termină berea şi simţi de îndată nevoia să mai bea una. Se aşeză pe pernele groase. Încercă să nu bage în seamă ce se întâmpla alături, dar auzea fiecare sunet din dormitor. În cele din urmă, nu mai rezistă. Întoarse capul şi

se uită prin uşa deschisă. Se simţi dezamăgit, pentru că nu văzu nimic. La început. Apoi femeia veni în dreptul uşii.

Doar pentru un moment, cât zăbovi la capul patului să-şi aleagă nişte articole de îmbrăcăminte. Faptul că şefa de cabinet Gloria Russell se plimba goală prin faţa lui îl zgudui pe Collin, deşi se aşteptase la asta – sau la ceva asemănător.

Odată confirmat programul pentru noaptea aceea, agentul îşi îndreptă privirea în altă parte, poate ceva mai încet decât ar fi trebuit. Linse de pe capacul cutiei de bere ultimele picături de lichid chihlimbariu. Simţi că-l înghionteşte ţeava noii sale arme. De obicei, masa de metal se lipea de pielea lui într-un mod plăcut. Acum îi producea durere.

Îşi aduse aminte de regulile privind fraternizarea. Se ştia că membrii Primei Familii deveneau destul de apropiaţi de agenţii Serviciului Secret care le fuseseră repartizaţi. În timp, se răspândiseră tot felul de zvonuri, dar regulamentul oficial rămăsese ferm în această privinţă. Dacă se afla că Tim Collin fusese în camera aceea, iar în dormitor se aflase şefa de cabinet, goală, cariera lui nu avea să fie prea lungă.

Collin se gândi repede la ce avea de făcut. Putea să plece imediat şi să-i raporteze lui Burton. Şi ce-o să iasă din asta? Gloria Russell va nega totul. El o să pară un prost, iar cariera lui se va încheia oricum. Femeia îl chemase acolo cu un motiv anume. Îi spusese că preşedintele avea nevoie de ajutor. Collin se întrebă pe cine avea să ajute, de fapt. Pentru prima oară, agentul Collin se simţi prins în capcană. Într-o capcană în care statura atletică, inteligenţa şi arma lui de 9 mm nu-i erau de folos. Din punct de vedere intelectual, nu se potrivea deloc cu femeia aceea. În ierarhia puterii, se afla atât de jos faţă de ea, încât, dacă s-ar fi uitat cu un telescop din fundul unui abis, tot nu i-ar fi zărit vârful tocurilor. Collin avea sentimentul că-l aşteaptă o noapte lungă.

*

Walter Sullivan se plimba prin încăpere, în timp ce Sandy Lord îl privea. Pe colţul biroului lui Lord se afla o sticlă cu

scotch. Strălucirea slabă a felinarelor tulburau întunericul de afară. Căldura revenise, într-o scurtă izbucnire, iar Lord ceruse ca aerul condiţionat să rămână în funcţiune pentru importantul vizitator din seara aceea. Vizitatorul se opri din mers şi privi în stradă. La mică distanţă se afla clădirea cunoscută, în care locuia Alan Richmond, factor important în planurile lui Sullivan şi Lord. Dar în seara aceea Sullivan nu se gândea la afaceri. Lord se gândea, dar era prea deştept ca să lase să se vadă asta. Venise în seara aceasta pentru prietenul său. Să-i asculte mâhnirea, prea plinul sufletesc, să-l lase pe Sullivan să-şi bocească târfa. Cu cât făcea chestia asta mai repede, cu atât puteau să ajungă mai repede la ceea ce conta: la următoarea afacere.

– A fost o slujbă frumoasă, oamenii îşi vor aminti de ea mult timp, îi zise Lord, alegându-şi cuvintele cu grijă.

Walter Sullivan îi era prieten vechi, dar prietenia lor se baza pe relaţia client-avocat, iar acest lucru putea să aibă repercusiuni neaşteptate. Iar Sullivan era singurul dintre cunoscuţii lui Lord care-l făcea să fie nervos, pentru că ştia că nu el controlează situaţia, pentru că avea de-a face cu un om care-i era cel puţin egal, dacă nu superior.

– Da, a fost, răspunse Sullivan, continuând să se uite pe geam.

Credea că reuşise să-i convingă pe poliţişti că oglinda prin care se putea privi nu avea nici o legătură cu crima. Nu ştia dacă-i convinsese pe deplin. În orice caz, fusese un moment stânjenitor pentru un om care nu era obişnuit să fie pus într-o asemenea situaţie. Detectivul – Sullivan nu-şi amintea numele lui – nu-l tratase cu respectul ce i se cuvenea. Asta îl înfuriase pe bătrân. Pentru că merita respectul tuturor. Şi nu folosea la nimic ca Sullivan să nu aibă încredere în capacitatea poliţiei de a găsi vinovatul.

Bătrânul om de afaceri clătină din cap, amintindu-şi de oglindă. Bine că presa nu aflase nimic. N-ar fi suportat aşa ceva. Christine avusese ideea cu oglinda. Recunoştea că fusese de acord. Acum, privind retroactiv, i se părea ceva ridicol. La început,

îl fascinase să-şi vadă nevasta cu un alt bărbat. Trecuse de vârsta la care putea s-o satisfacă el însuşi şi nu-i putea refuza plăcerea fizică pe care nu i-o putea oferi. Însă totul fusese o absurditate, inclusiv căsătoria. Abia acum îşi dădea seama. Încercase să-şi recâştige tinereţea. Ar fi trebuit să ştie că natura nu se înclina în faţa nimănui, indiferent cât de bogat ar fi fost acesta. Se simţea stânjenit şi furios. În cele din urmă, se întoarse către Lord.

– Nu cred că am încredere în detectivul care răspunde de caz. Cum putem implica FBI-ul?

Lord puse paharul jos, luă un trabuc din cutia ascunsă în sertar şi-i scoase încet ambalajul.

– Uciderea unui cetăţean particular nu face obiectul unei investigaţii federale.

– Richmond se implică.

– Ce spui?

– Sunt sigur. Pare sincer interesat.

– Tot ce se poate. Dar nu te baza pe faptul că interesul lui o să dureze prea mult. Are mii de probleme de rezolvat.

– Sandy, vreau ca vinovaţii să fie prinşi!

– Înţeleg, Walter. Te înţeleg cel mai bine. Vor fi prinşi. Trebuie să ai răbdare. Tipii de felul ăsta nu-s nişte găinari. Ştiau ce fac. Dar fiecare om greşeşte. Aşa că vor ajunge în faţa tribunalului, ţine minte ce-ţi spun!

– Şi asta ce rezolvă? O să fie condamnaţi la închisoare pe viaţă, nu-i aşa? zise dispreţuitor Sullivan.

– Probabil că n-o să fie un caz de condamnare la moarte, deci vor sta la puşcărie toată viaţa. Fără şansă de eliberare condiţionată, crede-mă! Nu vor mai respira aerul libertăţii. Iar după câţiva ani de chelfăneală în fiecare noapte, li se va părea că ar fi fost mai bine să se fi ales cu o injecţie în braţ.

Sullivan se aşează şi se uită la prietenul său. Walter Sullivan nu dorea proces. Acolo ar fi fost dezvăluite toate amănuntele delictului. Se înfiora la gândul că se va afla totul, că oameni străini vor cunoaşte detalii intime ale vieţii sale şi ale soţiei lui

decedate. Nu putea suporta aşa ceva. Voia doar ca oamenii aceia să fie prinşi. Restul... va aranja el totul. Lord spunea că statul Virginia va vârî în închisoare pe viaţă persoanele vinovate. Walter Sullivan decise chiar atunci că va scuti statul de costul unei încarcerări de lungă durată.

*

Gloria Russell se ghemui la capătul canapelei, cu picioarele goale strânse sub un pulover larg, din bumbac, care se termina puţin deasupra gambelor. Collin mai băuse două beri şi-i turnase femeii încă un pahar de vin, din sticla pe care o adusese cu el. Agentul îşi simţea capul uşor fierbinte, de parcă în interior ar fi ars un foc. Îşi lărgise cravata la gât, haina şi pistolul ajunseseră pe canapeaua din faţa lor. Când o scosese din toc, Gloria îi pipăise arma şi-i spuse:

– E tare grea!

– Ajungi să te obişnuieşti cu ea.

Gloria nu-i puse întrebarea pe care o auzea de obicei. Ea ştia că ucisese pe cineva.

– Chiar ai încasa un glonţ în locul preşedintelui?

Se uită la el printre gene. Îşi repeta că trebuia să rămână lucidă, dar asta n-o împiedicase să fie pe punctul de a-l atrage pe tânăr în patul ei. Simţea că-şi pierduse stăpânirea de sine, în mare măsură. Se sili să-şi revină. Ce naiba făcea? Se purta ca o târfă, într-un moment de criză din viaţa ei. Nu în felul ăsta se rezolvă lucrurile. Ştia foarte bine. Imboldul pe care-l simţea îi afecta procesul de luare a deciziilor. Nu trebuia să permită aşa ceva, nu în acest moment.

Ar trebui să se schimbe din nou, să revină în camera de zi sau, poate, în biroul ei, unde lambriurile din stejar negru şi pereţii acoperiţi cu cărţi i-ar potoli simţurile care o luaseră razna.

Collin se uită drept în ochii ei şi-i răspunse:

– Da.

Femeia fu cât pe ce să se ridice, dar renunţă.

– Aş încasa unul şi pentru tine, Gloria.

– Pentru mine? întrebă ea, cu voce tremurătoare, apoi se uită la bărbat cu ochii mari, uitând de planurile ei strategice.

– Fără să stau pe gânduri. Există o mulţime de agenţi ai Serviciului Secret şi doar un şef al personalului. Aşa se pune problema. Nu-i o joacă, Gloria, zise Collin, liniştit, uitându-se în jos.

Apoi se duse să-şi mai ia o bere. Când se întoarse, observă că femeia se mutase suficient de aproape ca genunchiul lui să-i atingă coapsa, când se aşeză. Gloria îşi întinse picioarele, frecându-le de ale lui, după care le puse pe masa din faţa lor. Puloverul se ridicase un pic, lăsându-i descoperite coapsele pline, albe ca laptele. Picioare de femeie mai în vârstă decât el, dar ale naibii de atrăgătoare. Ochii lui Collin se plimbară încet pe pielea dezvelită.

– Ştii că te-am admirat întotdeauna. Dintre toţi agenţii, zise femeia, părând stânjenită. Vreau să ştii că te apreciez.

– E o slujbă grozavă. N-aş schimba-o cu nimic pe lume, răspunse Collin, apoi trase o duşcă şi se simţi mai bine; respiraţia i se relaxase.

– Mă bucur că ai venit aici, în seara asta, spuse Gloria, zâmbindu-i.

– Fac orice ca să-ţi fiu de folos, Gloria.

Încrederea lui Collin sporea, odată cu creşterea alcoolemiei. Agentul îşi termină berea, iar femeia îi arătă cu un deget tremurător barul de lângă uşă. Agentul pregăti băuturi pentru amândoi, apoi se aşeză.

– Tim, simt că pot avea încredere în tine.

– Poţi.

– Sper că nu mă înţelegi greşit, dar nu simt acelaşi lucru pentru Burton.

– Bill e un agent de clasă. E cel mai bun.

Gloria îi atinse braţul.

– Nu m-am referit la asta, ştiu că e bun. Dar uneori nu-l înţeleg. Mi-e greu să-ţi explic. E o reacţie instinctivă din partea mea...

– Trebuie să ai încredere în instincte. Eu aşa fac.

Collin se uită la ea. Arăta mai tânără, mult mai tânără. De parcă abia terminase colegiul şi era gata să înfrunte lumea.

– Instinctul meu îmi spune că pot să mă bizui pe tine, Tim.

– Poţi, răspunse el, dând peste cap băutura.

– Întotdeauna?

Agentul o privi în ochi, îşi ciocni paharul gol de al ei şi zise:

– Întotdeauna.

Collin avea deja privirea tulbure. Se gândea la liceu. La momentul în care câştigase campionatul statului. Cindy Purket se uitase la el exact aşa. Cu o expresie pe chip care-i făgăduia totul.

Îşi puse mâna pe pulpa Gloriei, mişcând-o în sus şi-n jos. Carnea era doar atât de moale încât să fie teribil de feminină. Gloria nu se opuse şi se trase mai aproape. Apoi mâna bărbatului dispăru sub pulover, ajungând până la pântecele ei, încă tare, apoi până lângă sâni, după care şi-o retrase. Cu celălalt braţ, Collin o prinse de mijloc, trăgând-o mai aproape de el. După aceea, mâinile lui o cuprinseră de fese, strângându-i-le cu putere. Gloria trase aer în piept, expiră lent şi se sprijini de umărul bărbatului. Acesta îi simţi pieptul împingând în braţul lui, ridicându-se şi coborând. O masă plutitoare, moale şi caldă. Femeia îşi puse mâna pe mădularul lui întărit şi îşi lipi gura de a lui, după care se trase încet înapoi, uitându-se la el, cu pleoapele ridicându-se şi coborând într-un ritm lent.

Gloria îşi puse paharul jos, după care îşi scoase puloverul încet, aproape provocator. Collin se repezi la ea, căutând cu mâinile clema sutienului, până o desfăcu, şi îşi îngropă capul în movilele eliberate. Apoi îi smulse restul îmbrăcămintei, o pereche de chiloţi negri, din dantelă. Femeia zâmbi, atunci când el îi aruncă spre perete. După aceea, îşi ţinu răsuflarea, în timp ce bărbatul o ridică fără pic de efort şi o duse în dormitor.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Jaguarul merse încet de-a lungul aleii, se opri, iar din el coborâră doi oameni.

Jack îşi ridică gulerul hainei. Seara era răcoroasă, cerul se acoperise cu nori aducători de ploaie.

Jennifer ocoli maşina şi veni lângă el. Cei doi se rezemară de automobilul luxos.

Jack privi locuinţa. Lujere groase de iederă se căţărau deasupra intrării. Casa valora o avere. Locatarii vor trebui să dea ceva bani pe ea. Acum îşi putea permite. Fu nevoit să recunoască faptul că locuinţa arăta minunat. Ce era rău să ai lucruri frumoase? Primea patru sute de mii, ca partener. Dacă ar fi început să aducă şi alţi clienţi, cine ştie la ce salariu ar fi ajuns... Lord câştiga de cinci ori mai mult, două milioane pe an, iar asta însemna doar salariul de bază...

Leafa partenerilor era strict confidenţială, în cadrul firmei nu se discuta acest subiect nici în cele mai intime împrejurări. Dar Jack ghicise parola calculatorului pentru acces la fişierul partenerilor companiei. Parola era „lăcomie". Vreo secretară se distrase copios, când o crease.

Jack se uită la peluza din faţa casei, de mărimea punţii unui portavion. Îşi imagină ceva ce alerga pe ea şi se uită la logodnica lui.

– Avem spaţiu suficient ca să jucăm fotbal cu copiii, zise el, zâmbind.

– Da, îi răspunse ea, zâmbindu-i la rândul ei. Apoi îl sărută pe obraz, îi luă braţul şi şi-l puse în jurul mijlocului.

Jack se uită la conacul care urma să devină în curând locuinţa sa de trei milioane şi opt sute de mii de dolari. Jennifer contină să-l privească, zâmbind tot mai larg şi strângându-i mâna. Ochii ei păreau că lucesc, în ciuda întunericului.

În timp ce Jack continua să se uite la clădire, se simţi uşurat. De data asta văzuse doar ferestre.

*

Aflat la o altitudine de douăsprezece mii de metri, Walter Sullivan se lăsă pe speteaza moale a scaunului său din cabină şi privi pe fereastra avionului Boeing 747, spre întunericul de afară. În timp ce se deplasau de la est spre vest, Sullivan adăuga câteva ore la ziua sa, dar nu-l preocupase niciodată ora locală. Cu cât înainta în vârstă, cu atât avea nevoie de mai puţin somn şi, oricum, nu avusese vreodată nevoie să doarmă prea mult.

Bărbatul care stătea în faţa sa profită de ocazie ca să se uite mai bine la bătrân. Sullivan era cunoscut în toată lumea ca un om de afaceri care respecta legea, deşi era un tip cam fanfaron. Dar care respecta legea. Michael McCarty repetă aceste cuvinte. Un om de afaceri care respectă legea nu are nevoie de un tip cu profesia lui McCarty, n-are nici măcar chef să discute cu cineva din branşa aceea. Dar când ţi se transmite prin cele mai discrete canale că unul dintre cei mai bogaţi oameni de pe pământ vrea să te întâlnească, atunci te supui. McCarty nu ajunsese unul dintre cei mai celebri asasini plătiţi din lume pentru că i-ar fi plăcut foarte mult munca sa. În schimb, îi plăceau foarte mult banii şi luxul pe care i-l ofereau banii.

McCarty mai avea un avantaj: arăta ca un om de afaceri. Semăna cu un absolvent de Ivy League, ceea ce nu era prea departe de adevăr, din moment ce avea licenţă în politică internaţională, obţinută la Dartmouth. Avea păr des, blond, creţ, umeri laţi, o faţă fără nici un rid şi ar fi putut fi luat drept un impresar în ascensiune sau drept o vedetă de cinema în culmea gloriei. Faptul că îşi câştiga existenţa omorând oameni, la un preţ de

peste un milion de dolari pentru fiecare crimă, nu-i potolise nici entuziasmul tineresc, nici setea de viaţă.

În cele din urmă, Sullivan se uită spre el. McCarty începu să se simtă nervos sub privirea miliardarului, în ciuda enormei încrederi pe care o avea în priceperea sa şi a calmului deosebit de care dădea dovadă în situaţii tensionate. Acum discutau de la egal la egal.

– Vreau să omori pe cineva, îi spuse direct Sullivan. Din nefericire, în acest moment nu ştiu cine-i persoana. Dar, cu puţin noroc, voi afla cândva. Până atunci, vreau să fii angajatul meu, ca să fii disponibil şi să-mi faci serviciul cerut de îndată ce voi avea nevoie.

McCarty zâmbi şi clătină din cap.

– Domnule Sullivan, probabil că-mi cunoaşteţi reputaţia. Serviciile mele sunt foarte căutate. Cred că ştiţi că activitatea mea mă obligă să colind tot globul. Dacă mă dedic dumneavoastră în totalitate, până la momentul necesar, voi fi obligat să renunţ la alte angajamente. Mi-e teamă că vor avea de suferit atât contul meu bancar, cât şi reputaţia mea.

Sullivan replică imediat:

– O sută de mii de dolari pe zi, până când apare acel moment favorabil. Domnule McCarty, după ce vei îndeplini cu succes sarcina, vei primi de două ori cât primeşti de obicei. Nu pot face nimic în privinţa reputaţiei dumitale, dar cred că onorariul zilnic la care am convenit va înlătura orice prejudiciu adus statutului dumitale financiar.

McCarty făcu ochii mari, dar se stăpâni imediat.

– Cred că e o propunere acceptabilă, domnule Sullivan.

– Cred că-ţi dai seama că mă încred nu numai în priceperea dumitale în eliminarea indivizilor, ci şi în discreţia dumitale.

McCarty zâmbi... Urcase în avionul lui Sullivan la Istanbul, la miezul nopţii, conform orei locale. Echipajul nu ştia cu ce se ocupa. Nimeni nu-i ceruse acte de identitate, deci nu avea de ce să-şi facă griji că va fi identificat ulterior. Faptul că se întâlnise direct cu Sullivan elimina un impediment: un intermediar

care ar fi putut să-l şantajeze pe bogătaş. Iar McCarty nu avea nici cel mai mic motiv să-l trădeze pe Sullivan. Dimpotrivă, avea toate motivele să nu facă aşa ceva.

Sullivan continuă:

– Vei primi informaţii detaliate de îndată ce le voi cunoaşte. Te vei stabili în zona metropolitană din Washington, cu toate că s-ar putea ca sarcina pe care o vei îndeplini să te ducă în orice loc din lume. Vreau să acţionezi imediat ce vei fi anunţat. Îmi vei spune unde te afli în orice clipă şi vei lua legătura cu mine zilnic, prin linii de comunicaţie securizate, pe care le voi stabili eu. Îţi vei plăti cheltuielile proprii din salariul zilnic. Voi pregăti un transfer telegrafic, pentru a-ţi vira onorariul în contul pe care-l doreşti. Vei putea folosi avioanele mele, dacă va fi nevoie. Ne-am înţeles?

McCarty dădu din cap, puţin ameţit de seria de ordine ale clientului său. Dar nu ai de-a face cu un miliardar, fără să primeşti ordine. Iar McCarty citise despre ce păţise Christine Sullivan. Cine naiba l-ar fi putut condamna pe bătrân?

Sullivan apăsă pe un buton de pe braţul fotoliului.

– Thomas, cât mai avem până ajungem în State?

Îi răspunse o voce energică, cultivată:

– Cinci ore şi cincisprezece minute, domnule Sullivan, dacă menţinem viteza şi altitudinea.

– Ai grijă să fie aşa.

– Da, domnule.

Sullivan apăsă pe un alt buton. Apăru însoţitoarea de zbor, care le servi cu îndemânare un prânz cum nu mai mâncase niciodată McCarty în vreun avion. Sullivan nu spuse nimic în timpul prânzului. După ce vesela fu strânsă, bărbatul mai tânăr se ridică, pentru a fi condus de către stewardesă în locul în care avea să doarmă. Însoţitoarea de zbor remarcă un semn făcut de Sullivan şi se retrase.

– Încă un lucru, domnule McCarty. Ai dat vreodată greş în vreo misiune?

Ochii lui McCarty se îngustară, când îl privi pe noul său patron. Se văzu pentru prima oară că individul cu mutră de sportiv în Ivy League era un tip foarte periculos.

– O singură dată, domnule Sullivan. Ceva legat de israelieni. Uneori, par a fi supraoameni.

– Te rog să nu dai greş şi a doua oară. Mulţumesc.

*

Seth Frank umbla pe holurile casei familiei Sullivan. Panglicile galbene ale poliţiei se aflau încă întinse afară, fâlfâind uşor în bătaia vântului ce se înteţea aducând nori deşi, negri, ce prevesteau o ploaie zdravănă. Sullivan locuia în casa sa din Watergate. Personalul de serviciu se afla încă la reşedinţa stăpânului lor de pe insula Fisher, din Florida, servind membri ai familiei Sullivan. Frank îi interogase pe fiecare dintre ei. Urmau să revină cu avionul, pentru interogatorii mai amănunţite.

Detectivul admiră o clipă împrejurimile. Parcă ar fi vizitat un muzeu. O mulţime de bani... Locuinţa gemea de lucruri scumpe, de la obiecte vechi, extraordinare, la picturile în ulei, care atârnau pretutindeni, cu semnături veritabile în partea de jos. La naiba, tot ce se găsea în casa aceea era veritabil!

Frank se duse în bucătărie, apoi în sufragerie. Masa semăna cu o punte aruncată peste covorul de un albastru-deschis, întins peste podeaua acoperită cu parchet lustruit. Picioarele i se cufundau în fibrele dese, înalte. Se aşeză în capul mesei, uitându-se în toate părţile. Din câte ştia, aici nu se întâmplase nimic. Timpul trecea, iar ei nu avansau decât foarte încet...

Afară, soarele îşi făcu loc pentru un moment printre norii grei, iar Frank obţinu prima sa breşă în cazul la care lucra. N-ar fi observat nimic, dacă n-ar fi admirat cornişele din jurul tavanului. Tatăl lui fusese dulgher. Îmbucări netede ca obrazul unui prunc.

Atunci observase curcubeul ce dansa pe tavan. În timp ce admira paralelele colorate, începu să se întrebe de unde

proveneau, amintindu-şi de basmul care spunea că la capătul apariţiei în dungi poţi găsi o oală cu aur. Dură câteva secunde, dar află ce voia. Îngenunche lângă masă şi se uită sub unul dintre picioare. Masa era o Sheraton, din secolul al XVIII-lea, ceea ce însemna că avea o greutate imensă. Fu silit să împingă de două ori şi fruntea i se îmbrobonă de transpiraţie, aceasta ajungându-i până în ochi şi făcându-l să lăcrimeze. Până la urmă, reuşi să urnească masa din loc.

Se aşeză şi se uită la ce găsise, poate ulcica lui cu aur. Bucăţica de material de culoare argintie acţiona ca o apărătoare pentru mobilă, împiedicând covorul ud să dăuneze lemnului sau tapiseriei sau ca mobila să se îndese în fibrele umede. Suprafaţa reflectorizantă, luminată de razele de soare, făcuse să apară curcubeul. Frank văzuse aşa ceva în propria casă, atunci când soţia lui, care aştepta vizita socrilor, decisese că trebuie să facă o curăţenie generală.

Frank îşi scoase carnetul de notiţe. Servitorii soseau pe Aeroportul Dulles a doua zi, la zece dimineaţa. Se îndoia că o bucată de folie, precum cea pe care o ţinea în mână, putea să rămână prea mult timp pe covor, într-o casă ca aceea. Putea să nu însemne nimic. Putea să însemne totul. Un mod perfect pentru a dimensiona întinderea terenului. Dacă era foarte, foarte norocos, putea să descopere ceva.

Se aşeză din nou pe podea şi mirosi covorul, trecându-şi degetele peste fibre. Cu materialele pe care le foloseau acum, nu puteai să ştii niciodată... Nici un miros, se uscase în câteva ore. Va afla curând cât timp se scursese. Poate reuşea totuşi să descopere ceva. Putea să-l sune pe Sullivan, dar, dintr-un anumit motiv, nu dorea să afle de la stăpânul casei. Bătrânul nu ocupa un loc de frunte pe lista suspecţilor, dar Frank era suficient de deştept ca să-şi dea seama că Sullivan rămânea totuşi pe listă. Locul lui va urca sau va coborâ, în funcţie de ce va afla Frank astăzi, mâine sau săptămâna viitoare. Asta putea să simplifice lucrurile. Ceea ce însemna un lucru bun, pentru că până în

momentul acela nimic nu fusese simplu în ceea ce privea moartea lui Christine Sullivan. Detectivul ieşi din încăpere, gândindu-se la natura bizară a curcubeului. Şi a anchetelor poliţiei, în general.

*

Burton privea mulţimea. Collin stătea lângă el. Alan Richmond se îndrepta către estrada ridicată pe treptele tribunalului din Middleton, un bloc lat din cărămizi prinse cu mortar, cu denticuli albi, ascuţiţi, trepte din ciment îmbătrânite de vreme şi steagul american, atotprezent, fluturând în briza dimineţii, alături de drapelul statului Virginia. Preşedintele începu să vorbească exact la ora nouă şi treizeci şi cinci de minute. În spatele lui stătea Walter Sullivan, cu figura inexpresivă, având-l alături pe voluminosul Herbert Sanderson Lord.

Collin se trase ceva mai aproape de mulţimea de reporteri de la capătul scărilor tribunalului, care erau dispuşi ca jucătorii de baschet din două echipe adverse, aşteptând o greşeală ca să iasă din propriul cerc. Agentul plecase de la şefa de cabinet la trei dimineaţa. Ce mai noapte! Gloria Russell părea, în viaţa publică, dură şi lipsită de sentimente. Collin văzuse o altă latură a femeii, o latură de care se simţea puternic atras. Avea impresia că visa cu ochii deschişi. Se culcase cu şefa de cabinet a preşedintelui! Aşa ceva nu se întâmpla. Dar i se întâmplase agentului Tim Collin. Cei doi plănuiseră să se întâlnească în fiecare noapte. Trebuia să fie atenţi, dar ambii erau prudenţi din fire. Collin nu-şi dădea seama unde vor ajunge.

Se născuse şi crescuse în Lawrence, Kansas, şi fusese educat să aprecieze sistemul de valori al celor din Midwest. Te întâlneşti cu o fată, te îndrăgosteşti, te căsătoreşti, ai patru-cinci copii. Totul exact în această ordine. Nu-şi dădea seama ce se întâmpla acum. Ştia doar că vrea să fie din nou cu Gloria.

Burton era cu ochii pe mulţime, dar îi aruncă o privire partenerului său, tocmai la timp ca să-l vadă pe acesta uitându-se o clipă la şefa de cabinet. Burton se încruntă. Collin era un

agent bun, care-şi făcea bine treaba, fiind chiar excesiv de zelos. Nu era primul agent cu o asemenea trăsătură, iar în meseria lor aşa ceva nu însemna neapărat un lucru rău. Ce naiba se întâmpla? Burton aruncă o privire către Gloria Russell, dar aceasta se uita drept înainte, nepărând să le dea vreo atenţie oamenilor însărcinaţi s-o apere. Burton se uită încă o dată la Collin. Puştiul scruta mulţimea, schimbând direcţia din când în când, de la stânga la dreapta, de la dreapta la stânga, uneori se uita în sus, alteori drept în faţă, fără o ordine anume care să poată fi deslușită de un potenţial agresor. Dar Burton nu putea uita privirea aruncată către şefa de cabinet. Burton văzuse ceva ce nu-i plăcuse, dincolo de ochelarii de soare.

Alan Richmond îşi termină discursul privind drept către cerul fără nori, în timp ce vântul îi agita părul perfect pieptănat. Preşedintele părea a cere ajutorul lui Dumnezeu, dar, de fapt, încerca să-şi amintească dacă întâlnirea cu ambasadorul japonez era la ora două sau la trei după-amiaza. Oricum, înfăţişarea sa detaşată, aproape vizionară, avea să facă impresie bună la ştirile serii.

I se făcu semn, iar el redeveni atent şi se întoarse către Walter Sullivan, şi-l îmbrăţişă pe văduv, care era cam de aceeaşi statură cu el.

– Doamne, Walter, îmi pare foarte rău. Condoleanţele mele cele mai sincere. Aş face tot ce-mi stă în putere, ştii foarte bine...

Sullivan strânse mâna care-i fusese întinsă. Picioarele începură să-i tremure, iar doi dintre însoţitorii săi îl sprijiniră fără să se facă observaţi, întinzându-şi iute braţele musculoase.

– Mulţumesc, domnule preşedinte.

– Walter, te rog să-mi spui Alan. Să discutăm ca între prieteni.

– Mulţumesc, Alan, nu-ţi dai seama cât de mult apreciez faptul că ţi-ai făcut timp pentru aşa ceva. Christy ar fi fost foarte mişcată de cuvintele pe care le-ai spus astăzi.

Doar Gloria Russell, care-i privea cu atenţie pe cei doi, remarcă urma uşoară de zâmbet din colţul gurii şefului ei. Durase doar o clipă, apoi dispăruse.

– Walter, ştiu că nu există cuvinte care să-ţi aducă mângâiere. Se pare că în lumea asta se întâmplă din ce în ce mai multe lucruri fără rost. Christy n-ar fi murit, cu excepţia cazului în care s-ar fi îmbolnăvit subit. Nu pot să explic de ce se întâmplă asemenea lucruri. Nimeni nu poate. Vreau însă să ştii că sunt alături de tine acum, când ai nevoie de mine. Şi oricând, oriunde. Am trecut împreună prin multe. Şi tu m-ai ajutat să depăşesc nişte momente destul de dificile.

– Prietenia ta a fost întotdeauna un lucru important pentru mine, Alan. N-o să uit niciodată ce-ai făcut acum.

Richmond îşi puse braţul pe umerii bătrânului. În spatele lor se vedeau microfoane ce atârnau de beţe lungi, care îi înconjurau pe cei doi ca nişte undiţe gigantice, în ciuda efortului colectiv al oamenilor apropiaţi celor doi.

– Walter, mă voi implica în asta. Ştiu că unii vor spune că nu-i treaba mea şi că, fiind în funcţia în care sunt, nu mă pot implica personal în nimic. Dar, ce naiba, eşti prietenul meu şi n-o să las lucrurile aşa! Vinovaţii vor plăti!

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară încă o dată, în timp ce fotografii îşi făceau meseria. Antenele de şapte metri ce se ridicau din flota de dubiţe noi transmiseră în întreaga lume acest moment tandru. Alt exemplu că preşedintele Alan Richmond era ceva mai mult decât un simplu preşedinte. Iar treaba asta îi ameţea complet pe cei din echipa de relaţii cu publicul a Casei Albe, care se gândeau deja la sondajele preelectorale.

*

Schimba mereu canalele televizorului, de pe MTV trecea la Oprah, apoi la desene animate, apoi pe QVC, de aici pe CNN, după aceea pe canalul de wrestling, apoi înapoi pe CNN. Bărbatul se ridică pe pat, stinse ţigara şi puse jos telecomanda. Preşedintele ţinea o conferinţă de presă. Era încruntat şi părea exact cât trebuie de îngrozit de modul abominabil în care fusese ucisă Christine Sullivan, soţia miliardarului Walter Sullivan, unul dintre prietenii apropiaţi ai preşedintelui, şi de

faptul că acesta reprezenta o dovadă a creşterii alarmante a fărădelegilor din această ţară. Nimeni nu se întreba dacă preşedintele ar fi făcut acelaşi tărăboi dacă victima ar fi fost un negru sărman, un hispanic sau un asiatic găsit cu gâtul tăiat pe o alee din Southeast. Preşedintele vorbea pe un ton dur, ferm, cu o urmă perfectă de furie şi de asprime în glas. Violenţa trebuia oprită. Oamenii trebuie să se simtă în siguranţă în casele lor – sau în conacele lor, în acest caz. O scenă impresionantă. Un preşedinte dur şi îngrijorat.

Reporterii se înghesuiau, punând însă numai întrebări potrivite.

Televizorul o arătă pe şefa de cabinet Gloria Russell, îmbrăcată în negru, dând din cap aprobator când preşedintele atinse punctele principale privitoare la opiniile sale despre crimă şi pedeapsă. Voturile poliţiştilor şi ale membrilor AARP fuseseră asigurate pentru următoarele alegeri. Patruzeci de milioane de voturi! Merita să te scoli de dimineaţă pentru aşa ceva!

Gloria n-ar fi fost atât de încântată dacă ar fi ştiut cine o privea chiar în clipa aceea. Cineva care ţintuia cu privirea fiecare părticică a feţei ei şi a preşedintelui, în timp ce amintirile din noaptea aceea – nici o clipă uitate – explodau ca un puţ de petrol incendiat răspândind în toate părţile căldură şi distrugere potenţială.

Zborul spre Barbados fusese lipsit de evenimente. Motoarele puternice ale Airbus-ului ridicaseră avionul fără nici un efort de la sol, din San Juan, oraşul din Puerto Rico, iar aeronava atinsese altitudinea de croazieră de douăsprezece mii de metri. Avionul fusese plin, San Juan fiind punctul de întâlnire pentru turiştii ce aveau ca destinaţie grupul de insule care alcătuiesc zona de vacanţă din Caraibi. Pasagerii din Oregon, din New York şi din toate locurile dintre aceste două repere, priviseră zidul de nori negri, în timp ce avionul cotise spre stânga şi se îndepărtase de o furtună tropicală pe sfârşite, care, din fericire, nu apucase să se transforme în uragan.

Coborâseră din avion pe o scară din metal. O maşină – micuţă, după standardele americane – mersese cu cinci dintre ei

pe contrasens şi se îndreptase către Bridgetown, capitala fostei colonii britanice. Oraşul păstrase urme puternice ale lungii perioade coloniale în vorbire, în îmbrăcăminte şi în modul de comportare al localnicilor. Şoferul îi informase, cu o voce melodioasă, despre multele minuni ale insulei micuţe şi le atrăsese atenţia asupra voiajului cu corabia piraţilor, arătându-le nava cu drapelul cu craniu şi cu oasele încrucişate, care tocmai pătrundea în apele încă agitate. Pe puntea ei se aflau turişti palizi, dar pe cale să se înroşească, turişti care urmau să fie îndopaţi cu punci cu rom în aşa hal, încât să fie cu toţii foarte beţi şi/sau foarte bolnavi atunci când se vor întoarce la chei, în după-amiaza aceea.

Pe bancheta din spate stătuseră două perechi din Des Moines, care făcuseră planuri entuziaste, într-o conversaţie păsărească. Bărbatul mai în vârstă, care stătuse pe scaunul din faţă, uitându-se afară, prin parbriz, rămăsese cu gândurile la ceva ce se afla la patru mii de kilometri în nord. Verificase o dată sau de două ori încotro se îndreptau, stabilind instinctiv dimensiunile ţinutului. Semnele importante erau relativ puţine. Insula avea doar patruzeci şi doi de kilometri în lungime şi douăzeci şi opt în locul cel mai lat. Briza neîncetată, al cărei zgomot va dispărea cu timpul în subconştientul fiecăruia, continuând însă să existe, ca într-un vis uitat, dar încă pregnant, domolea căldura constantă, de treizeci de grade Celsius.

Hotelul era un Hilton construit cu respectarea standardelor americane pe o plajă făcută de mâna omului, ce se întindea la unul din capetele insulei. Avea personal bine instruit, politicos şi mai mult decât dornic să te lase singur, dacă asta doreai. În timp ce majoritatea clienţilor se răsfăţau, unul dintre ei evitase orice contact, părăsind camera doar ca să se plimbe în zone izolate ale plajei albe sau pe coasta muntoasă a Oceanului Atlantic. Petrecea restul timpului în cameră, cu luminile stinse, uitându-se la televizor. Tăvile cu mâncarea adusă prin room-service acoperiseră covorul şi mobilierul din răchită.

În prima zi, Luther luase un taxi din faţa hotelului şi făcuse o plimbare în nord, până aproape de marginea oceanului,

unde se afla domeniul lui Sullivan, plasat pe una dintre numeroasele coline ale insulei. Luther nu alesese Barbados-ul din întâmplare.

– Îl cunoaşteţi pe domnul Sullivan? Nu-i aici. S-a întors în America.

Tonul melancolic al taximetristului îl scosese pe Luther din transa sa. Porţile masive din oţel, de la poalele colinei înverzite, ascundeau o alee lungă, şerpuită, ce urca spre conacul care, cu pereţii din stucatură de culoarea somonului şi coloanele albe din marmură albă, înalte de şase metri, arăta surprinzător de potrivit cu frunzişul luxuriant, ca un enorm trandafir roz ce se ridica dintre tufişuri.

– Am fost în locuinţa lui, în Statele Unite, îi răspunse Luther.

Taximetristul îl privi cu respect.

– E cineva acasă? Vreun servitor?

Şoferul clătinase din cap.

– Au plecat cu toţii. În dimineaţa asta.

Luther se urcă în maşină. Cunoştea motivul plecării. Fusese găsită stăpâna casei.

Luther îşi petrecuse următoarele zile pe plaja lată, albă, privind navele de croazieră ce-şi lăsau pasagerii să hălăduiască prin magazinele duty-free care împânzeau zona comercială a oraşului. Băştinaşi speriaţi îşi făceau turul cu serviete jerpelite, în care duceau ceasuri, parfumuri şi alte obiecte contrafăcute.

Puteai să priveşti, pentru cinci dolari americani, un insular care tăia o frunză de aloe şi-i storcea lichidul gros într-o sticluţă, ca să-l foloseşti când soarele începea să pişte pielea albă, sensibilă, care stătuse dormitând prea mult, sub costume şi bluze. Scoaterea bătăturilor te costa patruzeci de dolari şi dura aproape o oră. Existau o mulţime de femei cu braţe flasce şi picioare groase, încreţite, care stăteau răbdătoare pe nisip în timp ce li se făcea operaţia.

Frumuseţea insulei ar fi trebuit să-l elibereze cât de cât pe Luther de melancolia sa. În cele din urmă, soarele cald, briza blândă şi modul liniştit în care abordau viaţa localnicii îi mai

erodaseră nervozitatea, astfel încât ajunsese să le zâmbească uneori trecătorilor, să spună monosilabe barmanului şi să-şi bea cocteilurile până noaptea târziu, stând pe plajă, în timp ce valurile se unduiau prin întuneric şi-l îndepărtau uşor de coşmarul său. Plănuia să plece peste câteva zile. Nu ştia prea bine unde.

Apoi dădu peste o transmisiune a CNN-ului, iar Luther fusese tras, ca un peşte prins de o undiţă cu fir ce nu se poate rupe, către ceva de care încercase să scape cheltuind câteva mii de dolari şi călătorind câteva mii de kilometri.

*

Gloria Russell coborî din pat şi se duse la dulap, să caute un pachet de ţigări.

– Parcă ai pierdut zece ani, zise Collin, întorcându-se şi privind-o amuzat cum umblă goală prin casă.

– Slujba mi-a mâncat zece ani din viaţă, răspunse Gloria, care aprinse ţigara, trase fumul şi-l ţinu în plămâni câteva secunde, expiră, apoi se căţără în pat, înghesuindu-se cu fundul în Collin şi zâmbind mulţumită, atunci când acesta o cuprinse în braţele lui lungi, musculoase.

– Conferinţa de presă a ieşit bine, nu-i aşa?

Femeia îi simţi gândurile. Collin era uşor de descifrat. „Toţi sunt, îşi spuse ea, dacă-şi scot ochelarii de soare."

– Din moment ce n-au aflat ce s-a întâmplat în realitate...

Gloria se întoarse spre el, îşi plimbă degetul pe gâtul lui, desenă un V pe pieptul lui neted. Pieptul lui Richmond fusese păros, unele smocuri încărunţiseră, se cârlionţaseră... Pieptul lui Collin arăta ca un fund de bebeluş, iar sub piele i se simţeau muşchii tari. Individul putea să-i frângă gâtul doar cu un gest. Gloria se întrebă, pentru o clipă, ce-ar simţi atunci.

– Ştii că avem o problemă.

Collin izbucni în râs.

– Da, un individ are un cuţit cu amprentele şi sângele preşedintelui şi ale femeii moarte. Aş zice că asta o face să fie o problemă importantă.

– De ce crezi că individul n-a apărut până acum?

Agentul dădu din umeri. Dacă ar fi fost el în locul tipului, ar fi dispărut. Ar fi luat paralele şi s-ar fi cărat. Milioane de dolari. Oricât de loial era Collin, când se gândea la ce-ar fi putut face cu atâţia bani, ştia că şi el ar fi dispărut. Pentru un timp. Se uită la Gloria. Dacă el ar fi avut atâţia bani, oare ea ar fi acceptat să umble cu el? Apoi se gândi la ceea ce discutau. Poate individul făcea parte din partidul preşedintelui, poate că votase pentru el. Oricum, de ce să-şi provoace singur necazuri?

– Probabil că-i speriat, răspunse Collin, în cele din urmă.

– Există posibilitatea de a face treaba anonim.

– Poate că nu-i chiar atât de inteligent. Sau poate nu vrea să obţină nici un folos. Sau poate nu-i pasă. Alege ce vrei. Dacă vrea să iasă la iveală, o să iasă. Iar atunci o să aflăm.

Gloria se ridică în fund şi spuse:

– Tim, chiar sunt îngrijorată!

Tonul ei îl făcu pe Collin să se aşeze şi el.

– Eu am decis să păstrez cuţitul pentru deschis scrisori aşa cum era. Dacă află preşedintele...

Femeia se uită la el, iar bărbatul îi citi mesajul în privire şi-i cuprinse obrajii în mâna sa.

– N-o să afle de la mine.

– Ştiu, Tim, răspunse Gloria, zâmbind. Te cred. Dar dacă persoana aceea încearcă să ia legătura direct cu preşedintele...

Collin o privi mirat.

– De ce ar face aşa ceva?

Gloria Russell se trase la marginea patului şi-şi lăsă picioarele să atârne la câţiva centimetri de podea. Collin remarcă pentru prima oară semnul ei din naştere, oval, roşcat, de la baza gâtului. Cât un bănuţ redus la jumătate. Apoi observă că Gloria tremura, cu toată căldura din cameră.

– Gloria, de ce ar face aşa ceva? întrebă el, trăgându-se mai aproape de femeie.

Aceasta îi răspunse, cu faţa spre zidul dormitorului:

– Ţi-a trecut prin minte că acel cuţit pentru deschis scrisori reprezintă unul dintre cele mai preţioase obiecte din lume?

Apoi se întoarse spre el, îi ciufuli părul şi zâmbi văzând cum i se schimbă încet expresia indiferentă, pe măsură ce o înţelegea.

– Şantaj?

Gloria dădu din cap.

– Cum să şantajezi un preşedinte?

Femeia se ridică, îşi aruncă un halat larg pe umeri şi-şi turnă altă băutură din sticla aproape goală.

– Faptul că eşti preşedinte nu te face imun la tentativele de şantaj. Ce naiba, în poziţia asta ai mult mai mult de pierdut... sau de câştigat...

Gloria îşi amestecă încet băutura, se aşeză pe canapea şi ridică paharul. Lichidul îi curse, cald şi plăcut, pe gâtlej. În ultimul timp bea mai mult ca de obicei. Judecata nu-i fusese afectată, dar trebuia să fie atentă, mai ales într-un moment critic ca acesta. Dar îşi spuse că o să fie atentă a doua zi. În noaptea asta, ducând pe umeri greutatea unui dezastru politic şi având în pat un bărbat tânăr şi frumos, o să bea. Se simţea cu cincisprezece ani mai tânără. Fiecare moment petrecut împreună cu Tim o făcea să se simtă mai frumoasă. Nu avea de gând să uite ce scop avusese iniţial, dar de ce să nu se simtă bine?

– Ce vrei să fac? o întrebă Collin, privind-o.

Gloria aşteptase momentul acela. Agentul ei tânăr şi frumos! Un cavaler modern, ca aceia despre care citise pe când era o fetiţă cu ochii mari. Se uită la el, în timp ce paharul cu băutura i se clătina în mână. Folosi cealaltă mână ca să-şi scoată încet halatul şi să-l lase să cadă pe podea. Aveau destul timp, mai ales ea, o femeie de treizeci şi şapte de ani, care nu avusese niciodată o relaţie serioasă cu un bărbat. Aveau timp suficient pentru toate. Băutura îi alungase încet teama, paranoia. Şi, odată cu ele, şi precauţia. De care avea atâta nevoie. Nu şi în noaptea aceea.

– Poţi să faci ceva pentru mine. Însă o să-ţi spun mâine-dimineaţă.

Gloria zâmbi, se culcă pe canapea şi întinse mâna. Bărbatul se ridică, ascultător, şi veni lângă ea. După câteva momente, singurele sunete care se auzeau erau gemetele lor amestecate şi scârţiitul continuu al canapelei.

*

Bill Burton stătea în maşina soţiei sale, o Bonneville fără nimic ieşit din comun, ţinând între genunchi o cutie cu Coca-Cola dietetică. Se afla la mică distanţă de locuinţa Gloriei Russell. Din când în când se uita la casa în care intrase coechipierul său, la ora 12 şi 14 minute noaptea. O zărise şi pe şefa de cabinet într-un veşmânt care nu sugera că vizita ar fi fost de afaceri. Făcuse două fotografii ale acelei scene, cu aparatul său cu teleobiectiv. Gloria Russell l-ar fi ucis ca să pună mâna pe poze. Lumina din casă se mutase succesiv din cameră în cameră, până când cei doi ajunseseră în partea de est a locuinţei, unde luminile se stinseseră deodată.

Burton se uită la luminile de poziţie ale maşinii colegului său. Puştiul făcuse o greşeală venind aici. Chestia asta putea să însemne sfârşitul carierei atât pentru el, cât şi pentru Gloria Russell. Burton se gândi la ceea ce văzuse în noaptea aceea. Collin gonind înapoi în casă, Gloria Russell albindu-se ca varul. De ce? În zăpăceala aceea, Burton uitase să întrebe. Apoi alegaseră prin lanul de porumb după cineva care n-ar fi trebuit să se afle acolo unde aflase.

Collin se întorsese în casă având un motiv precis. Iar Burton decise că venise vremea să afle care fusese acel motiv. Avea sentimentul vag că, încet-încet, se pregătea o înţelegere secretă. Din moment ce nu i se ceruse să participe, trăsese concluzia că nu se intenţiona să beneficieze şi el de rezultatul acelei înţelegeri. Nu crezuse nici o clipă că Gloria Russell fusese interesată doar de ce se afla în prohabul colegului său. Nu era tipul ăla de femeie, oricum, nu pe termen lung. Tot ce făcea individa avea un scop, un scop important. O tăvăleală bună cu un ţap tânăr nu era nici pe departe ceva important.

Trecură încă două ore. Burton se uită la ceas, apoi se încordă, văzându-l pe Collin deschizând uşa din faţă, mergând încet pe alee şi ducându-se la maşina lui. În timp ce Collin trecea cu automobilul pe lângă el, Burton se ghemui pe scaun, simţindu-se oarecum vinovat că-şi urmărise un coleg. Privi apoi lumina semnalizatorului ce clipea, în timp ce Fordul ieşea din zona aceea cu locuinţe scumpe.

Burton se uită din nou la casă. Lumina se aprinse în ceea ce era, probabil, camera de zi. Cu toată ora târzie, se părea că stăpâna casei mai avea încă putere. Rezistenţa ei era celebră în toată Casa Albă. Burton se întrebă dacă dovedea aceeaşi rezistenţă şi în pat.

După două minute, strada era goală. Lumina din casă rămase însă aprinsă.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Avionul aterizã şi se opri, cu zgomot, pe pista scurtă ce constituia calea principală de acces pe Aeroportul Naţional, apoi se deplasă la câteva sute de metri de mica intrare ce permitea mulţimii de amatori de canotaj de weekend accesul la râul Potomac şi ajunse la poarta cu numărul nouă. Un agent din forţele de securitate ale aeroportului răspundea la întrebările unui grup de turişti speriaţi, cu camere de luat vederi şi nu-l băgă în seamă pe bărbatul care trecu iute pe lângă el. Călătoria de întoarcere a lui Luther urmase acelaşi traseu ca la plecare. O oprire în Miami, apoi zborul de pe Fort Worth-Dallas.

Luther luă un taxi şi privi traficul aglomerat de pe Bulevardul George Washington. Navetiştii obosiţi se îndreptau spre casă. Cerul anunţa şi mai multă ploaie, iar vântul şuiera pe bulevardul mărginit de copaci, ce şerpuia leneş, paralel cu Potomac-ul. Din când în când, prin aer ţîşneau avioane, coteau la stânga şi dispăreau repede în nori.

Pe Luther îl aştepta încă o bătălie. Imaginea preşedintelui Richmond, pe drept indignat, lovind în pupitru în timpul discursului său pătimaş împotriva violenţei, având-o alături pe şefa de cabinet, plină de sine, devenise singurul lucru care mai conta în viaţa lui Luther. Bătrânul obosit şi speriat care fugise din ţară nu mai era nici obosit, nici speriat. Sentimentul de vinovăţie care-l cuprinsese pentru că permisese uciderea unei tinere fusese înlocuit de o ură copleşitoare, de o furie ce-i curgea prin fiecare nerv din trup. Dacă urma să fie, într-un fel, îngerul răzbunător al lui

Christine Sullivan, atunci îşi va îndeplini sarcina cu fiecare strop de energie şi cu toată inteligenţa care-i rămăseseră.

Luther se rezemă de spetează, mestecă nişte uscăţele rămase din timpul călătoriei cu avionul şi se întrebă dacă Gloria Russell obişnuia să-şi pună curajul la încercare.

*

Seth Frank se uită pe fereastra maşinii. Interogarea servitorilor lui Walter Sullivan scosese la iveală două lucruri interesante, primul din ele fiind societatea particulară în faţa căreia parcase; al doilea lucru putea să mai aştepte. Societatea avea sediul într-o clădire lungă, cenuşie, din beton, în zona comercială Springfield, chiar lângă şoseaua de centură. Firma de la intrare anunţa că Metro Steam Cleaner fusese înfiinţată în 1949. Această durabilitate nu-i spunea nimic lui Frank. Multe societăţi cu existenţă lungă şi legală ajunseseră faţade pentru spălarea banilor organizaţiilor criminale mafiote, chinezeşti sau versiuni proprii Americii. Iar un tip care curăţă covoare la domiciliul unor proprietari bogaţi poate să descopere sisteme de alarmă, ascunzători de bani sau bijuterii, precum şi modul de comportare al victimelor potenţiale şi al slujitorilor acestora. Frank nu ştia dacă are de-a face cu un individ sau cu o organizaţie întreagă. Existau şanse mari să fi ajuns într-o fundătură, dar nu se ştie niciodată... Două maşini de poliţie staţionau la trei minute de locul acela. Pentru orice eventualitate. Frank coborî din automobil.

– Ăştia au fost Rogers, Budizinski şi Jerome Pettis. Da, 30 august, ora nouă dimineaţa. Trei etaje. Casa aia afurisită era atât de mare, că a durat toată ziua, chiar şi cu trei oameni.

George Patterson îşi consultase registrul, în timp ce Frank se uitase prin biroul soios.

– Pot să vorbesc cu ei?

– Cu Pettis. Ceilalţi au plecat.

– Definitiv?

Patterson dădu din cap.

– Cât timp au lucrat aici?

Patronul se uită în registrul pentru personal şi răspunse:

– Jerome lucrează pentru mine de cinci ani. E unul dintre oamenii mei cei mai buni. Rogers a stat vreo două luni. Cred că s-a mutat din zonă. Budizinski a fost la noi vreo patru săptămâni.

– Cam puţin.

– Aşa-i afacerea asta. Cheltuiesc o mie de dolari ca să-i pregătesc pe indivizii ăştia şi apoi pleacă. Nu-i o slujbă în care să faci carieră, dacă înţelegi ce vreau să spun. E muncă grea, murdară. Iar salariul nu-ţi permite să te duci pe Riviera, ştii?

– Ai adresele lor? întrebă Frank, scoţîndu-şi carnetul.

– Ţi-am zis că Rogers s-a mutat. Pettis e aici, astăzi, dacă vrei să vorbeşti cu el. Are o treabă de făcut în McLean, peste o jumătate de oră. E în spate, îşi încarcă lucrurile în camionetă.

– Cine decide ce echipă merge într-o anumită casă?

– Eu.

– Întotdeauna?

Patterson ezită, apoi spuse:

– Am oameni specializaţi pe chestii diferite.

– Cine-i specializat pe zonele cu locuinţe bogate?

– Jerome. După cum ţi-am spus, e cel mai bun om al meu.

– Cum de-au ajuns ceilalţi doi în echipă cu el?

– Nu ştiu, schimbăm mereu echipele. Uneori, depinde de cine vine la lucru.

– Îţi aminteşti ca unul dintre cei trei să fi fost interesat în mod deosebit să viziteze locuinţa lui Sullivan?

Patterson clătină din cap.

– Ce-i cu Budizinski? Ai adresa lui?

Patterson consultă un carneţel plin cu hârtii şi scrise ceva pe o foaie.

– E undeva, în Arlington. Nu ştiu dacă mai locuieşte acolo.

– Vreau dosarele de salariat. Numerele asigurărilor sociale, data naşterii, celelalte locuri de muncă, toate treburile astea.

– Ţi le poate da Sally. Tipa aia din faţă.

– Mulţumesc. Ai fotografii ale tipilor?

Patterson se uită la Frank, de parcă acesta ar fi fost nebun.

– Glumeşti? Aici nu-i FBI, ca să cerem aşa ceva.

– Poţi să mi-i descrii? întrebă Frank, răbdător.

– Am şaizeci şi cinci de angajaţi, cu o fluctuaţie a personalului de şaizeci la sută. De obicei nu mai văd un individ după ce l-am angajat. După un timp, mi se pare că toţi arată la fel. Pettis o să-şi aducă aminte cum arată.

– Mai ştii ceva ce mi-ar fi de folos?

Patterson clătină din cap, apoi întrebă:

– Crezi că unul dintre ei a omorât-o pe femeia aceea?

Frank se ridică şi se întinse, după care răspunse:

– Nu ştiu. Tu ce crezi?

– Am tot felul de tipi aici. Nu mă mai surprinde nimic.

Frank dădu să plece, apoi se întoarse.

– Apropo, vreau o listă cu toate casele şi conacele din Middleton în care a făcut curăţenie firma ta, în ultimii doi ani.

Patterson explodă:

– La ce naiba îţi trebuie?

– Ai lista?

– Mda, o s-o fac.

– Bine, atunci anunţă-mă când e gata. Vezi să fie corectă.

*

Jerome Pettis era un negru înalt, cu aspect cadaveric, cu puţin peste patruzeci de ani, căruia îi atârna tot timpul o ţigară din gură. Frank îl privi cu admiraţie, în timp ce acesta încărca echipamentul greu pentru curăţenie, dând dovadă de experienţă. Salopeta lui albastră spunea că la Metro avea funcţia de tehnician principal. Nu se uita la Frank, continuând să fie atent la ce avea de făcut. În jurul lor, în garajul uriaş, se vedeau camionete albe, cu încărcătură similară. Doi oameni aruncară o privire spre Frank, dar se întoarseră iute la treaba lor.

– Domnul Patterson spune că vrei să-mi pui nişte întrebări.

Frank se plasă lângă bara de protecţie din faţă a camionetei.

– Câteva. Ai avut de lucru în casa lui Walter Sullivan din Middleton, în data de 30 august, anul acesta.

Pettis se încruntă.

– În august? Ce naiba, curăţ câte patru case pe zi. Nu-mi amintesc de ele, pentru că n-am de ce.

– Pentru casa aia ai avut nevoie de o zi întreagă. O casă mare în Middleton. Cu tine erau Rogers şi Budizinski.

– Ai dreptate, zâmbi Pettis. Cea mai mare şi mai afurisită casă pe care am văzut-o, iar eu am văzut multe locuri nasoale, omule!

Frank răspunse zâmbetului şi recunoscu:

– Acelaşi gând mi-a trecut şi mie prin minte, când am văzut-o.

Pettis se îndreptă şi-şi reaprinse ţigara.

– Problema era cu toată mobila aia. Trebuia s-o muţi în fiecare cameră, iar unele dintre rahaturile alea erau grele, grele, de credeai că nu o să le muţi niciodată.

– Aşadar, ai fost acolo toată ziua?

Frank nu dorise ca întrebarea să sune aşa.

Pettis deveni băţos. Trase din Camel-ul lui şi se rezemă de uşa camionetei.

– De ce sunt interesaţi poliţiştii de numărul de covoare curăţate?

– În casa aia a fost omorâtă o femeie. Se pare că a avut de-a face cu nişte spărgători. Nu citeşti ziarele?

– Doar rubricile de sport. Te întrebi dacă-s unul dintre indivizii ăia?

– Nu chiar. Acum strâng informaţii. Mă interesează toţi care au fost de curând prin preajma acelei case. Probabil că după ce termin cu tine o să discut cu poştaşul.

– Eşti amuzant, pentru un poliţist. Crezi că am ucis-o eu?

– Cred că, dacă ai fi făcut asta, ai fi şi destul de deştept ca să nu rămâi pe aici, aşteptându-mă să-ţi bat la uşă. Ce poţi să-mi spui despre cei doi care au fost cu tine?

Pettis îşi termină ţigara şi se uită la Frank, fără să-i răspundă. Frank se pregăti să-şi închidă carneţelul.

– Vrei un avocat, Jerome?

– Am nevoie?

– Din partea mea, n-ai. N-am de gând să scot cartonaşul pe care am scris prevederile legii Miranda, dacă asta te îngrijorează.

Pettis se uită la podeaua din ciment, strivi pe ea ţigara, apoi se uită la Frank.

– Uite ce-i, omule, lucrez la domnul Patterson de mult timp. Vin la serviciu în fiecare zi, îmi fac treaba, îmi iau cecul cu salariul şi mă întorc acasă.

– Aşadar, se pare că n-ai motiv să fii îngrijorat.

– Aşa e. Uite ce-i, am făcut ceva prostii cu mult timp în urmă. Am fost închis. Poţi să afli în cinci secunde, de la calculatoarele voastre. Deci, n-o să-ţi torn tâmpenii, eşti de acord?

– Da.

– N-am nevastă şi cresc patru copii. N-am spart casa aia şi nu i-am făcut nimic femeii.

– Te cred, Jerome. Mă interesează mai mult Rogers şi Budizinski.

Pettis se uită la detectiv câteva secunde, apoi îi propuse:

– Hai să ne plimbăm.

Cei doi părăsiră garajul şi se îndreptară spre un Buick vechi, mare cât un iaht, şi care avea mai multă rugină decât metal. Pettis intră în maşină, iar Frank îl urmă.

– Ştii, pereţii garajului au urechi.

Frank dădu din cap.

– Brian Rogers. Îi ziceam Şmecherul, pen' că era bun, prindea lucrurile repede.

– Cum arată?

– Un tip alb, de vreo cincizeci de ani, poate mai bătrân. Nu prea înalt, un metru şaptezeci, de vreo şapte'ş'cinci de kile. Vorbăreţ. Muncea din greu.

– Şi Budizinski?

– Buddy.[1] Aici toată lumea are o poreclă. Eu sunt Let. De la schelet.

Frank zâmbi.

– Tot un tip alb, mai înalt. Poate ceva mai bătrân decât Şmecherul. Un tip închis în sine. Făcea ce i se spunea şi nimic mai mult.

– Cine a curăţat dormitorul principal?

– Toţi. Trebuia să ridicăm patul şi dulapul. Fiecare cântărea două tone. Mă mai doare şi acu' spatele.

Jerome se întinse spre bancheta din spate şi luă o cutie.

– N-am avut timp să mănânc de dimineaţă, explică el, în timp ce scotea o banană şi o plăcintă cu ou.

Frank se mişcă, stânjenit, în scaunul jerpelit. În spatele lui scârţîi o bucată de metal. În maşină mirosea a fum de ţigară.

– A rămas unul dintre ei singur în dormitorul principal al casei?

– A fost tot timpul cineva în casă. Individul avea o mulţime de oameni care lucrau acolo. Cei doi puteau să urce singuri pe scări, nu i-am urmărit niciodată. Nu era treaba mea.

– Cum au ajuns Rogers şi Budizinski să lucreze cu tine în ziua aceea?

Jerome se gândi un moment.

– Nu-s sigur, să mă gândesc un pic... Ştiu că treaba începea devreme. Se poate să fi sosit primii la slujbă. Uneori aşa se procedează...

– Deci, dacă ar fi ştiut din timp că te duci devreme într-un asemenea loc şi ar fi venit înaintea celorlalţi, i-ai fi luat cu tine?

– Cred că da. Omule, aici angajăm trupuri, dacă înţelegi ce vreau să spun. Nu-i nevoie de un neurochirurg ca să facă rahatul ăsta.

– Când i-ai văzut ultima oară?

Pettis se strâmbă şi muşcă din banană.

---

[1] Prieten, amic

– Acu' vreo două luni, poate mai demult... Buddy a plecat primul, n-a spus de ce. Oamenii vin şi pleacă tot timpul. Sunt aici de mai multă vreme decât oricine, cu excepţia domnului Patterson. Cred că Şmecherul s-a mutat în altă parte.

– Nu ştii unde?

– Îmi amintesc că a zis ceva de Kansas. O slujbă în construcţii. Era dulgher. Un tip îndemânatic.

Frank îşi notă informaţia, în timp ce Jerome îşi termina micul dejun. Se întoarseră împreună la garaj. Frank se uită în camionetă, văzu acolo furtunuri, sticle şi echipament greu pentru curăţat.

– Asta-i camioneta pe care ai folosit-o ca să ajungi la locuinţa lui Sullivan?

– E camioneta mea de trei ani. Cea mai bună de aici.

– Aveai acelaşi echipament?

– Exact.

– Atunci ar trebui să faci rost de o camionetă nouă, pentru un timp.

– Cum?! exclamă Jerome, coborând încet de pe scaunul şoferului.

– O să vorbesc cu Patterson. Confisc camioneta.

– Îţi baţi joc de mine!

– Nu, Jerome. Nici vorbă.

*

– Walter, acesta este Jack Graham. Jack, ţi-l prezint pe Walter Sullivan.

Sandy Lord se aşează greoi pe scaun. Jack îi strânse mâna lui Sullivan, apoi cei doi se aşezară în jurul măsuţei din camera de şedinţe numărul cinci. Era ora opt dimineaţa, iar Jack venise la birou de la ora şase, după ce lucrase două nopţi. Băuse deja trei ceşti de cafea şi şi-o turnă pe a patra, din cafetiera de argint.

– Walter, i-am spus lui Jack despre afacerea cu Ucraina. Am aranjat totul. Promisiunile ucrainenilor par în regulă. Richmond a apăsat pe toate butoanele necesare, ruşii au încurcat-o, iar

condurul de sticlă al Cenuşăresei s-a potrivit pe piciorul Kievului. Amicul tău ne-a fost de folos.

– E unul dintre prietenii mei cei mai buni. Mă aştept ca prietenii să mă ajute. Cred însă că avem prea mulţi jurişti în afacerea asta. Sandy, vrei să măreşti factura?

Sullivan se ridică şi se uită pe fereastră, la cerul dimineţii, ce făgăduia o zi minunată de toamnă. Jack îi aruncă o privire, în timp ce-şi lua notiţe despre succesul zdrobitor al ultimei afaceri a lui Sullivan. Bogătaşul nu părea deloc interesat să-şi extindă monolitul internaţional, în valoare de mai multe miliarde de dolari. Jack nu avea de unde să ştie că bătrânul se gândea la morga din Virginia, amintindu-şi o anumită figură.

Lui Jack i se tăiase respiraţia când Lord îl desemnase, ceremonios, ca fiind cel care-l va secunda în cea mai mare afacere pe care o desfăşura firma, sărind peste mulţi parteneri importanţi, care-i erau şefi lui Jack. Ranchiuna începuse deja să se vânture pe holurile cu covoare din pluş. Lui Jack nu-i păsa. Ceilalţi nu-l aveau pe Ransome Baldwin drept client. Avea bani, bani mulţi, indiferent cum îi obţinuse. Se săturase să se simtă vinovat pentru că ajunsese în poziţia în care se afla. Acum avea de-a face cu testul prin care Lord îi verifica priceperea lui Jack. Trebuia să fie tot atât de bun, pe cât se zvonea. Dacă Lord voia să încheie afacerea, Jack avea să ducă lucrurile până la capăt. Pălăvrăgeala filozofică despre corectitudinea politică a celor care trăiau într-un turn de fildeş nu conta aici, contau doar rezultatele.

– Jack este unul dintre cei mai buni jurişti. E cel care apără, din punct de vedere juridic, afacerile lui Baldwin.

Sullivan se uită la ei.

– Ale lui Ransome Baldwin?

– Îhî!

Sullivan se uită la Jack cu alţi ochi. După aceea se întoarse din nou spre fereastră.

– Zona noastră de acţiune se îngustează pe zi ce trece, continuă Lord. Trebuie să ne mobilizăm oamenii şi să ne asigurăm că liderii de la Kiev ştiu ce au de făcut.

– Poţi să rezolvi chestia asta?

Lord se uită la Jack, apoi îl privi pe Sullivan.

– Sigur că pot s-o rezolv, Walter, dar presupun că n-o să renunţi tocmai acum. Încă mai ai de jucat un rol important. Tu ai aranjat această afacere. Implicarea ta în continuare este absolut necesară, conform punctului de vedere al tuturor părţilor.

Sullivan nu reacţionă în nici un fel.

– Walter, chestia asta va fi încununarea carierei tale.

– Aşa ai spus şi la afacerea anterioară.

– Ce vină am eu dacă te depăşeşti încontinuu? îi replică Lord.

În cele din urmă, Sullivan zâmbi, aproape imperceptibil. Era pentru prima oară de când telefonul primit din Statele Unite îi dăduse viaţa peste cap.

Lord se relaxă un pic şi se uită la Jack. Repetaseră pasul următor de nenumărate ori.

– Aş recomanda să zbori acolo împreună cu Jack. Strânge mâinile care trebuie, bate pe umeri pe cine se cuvine, arată că stăpâneşti lucrurile. Indivizii au nevoie de asta. Pentru ei, capitalismul este un joc nou.

– Care-i rolul lui Jack?

Lord îi făcu semn lui Graham.

Jack se ridică şi se duse spre fereastră.

– Domnule Sullivan, am petrecut ultimele patruzeci şi opt de ore studiind fiecare aspect al acestei afaceri. Toţi ceilalţi jurişti au lucrat doar pe bucăţele. În afară de Sandy, nu cred că există cineva în firma noastră care să ştie ce vreţi să realizaţi mai bine decât ştiu eu.

Sullivan se întoarse către el şi zise:

– Asta-i o afirmaţie foarte ambiţioasă.

– Şi o afacere foarte ambiţioasă, domnule.

– Aşadar, ştii ce vreu să realizez?

– Da, domnule.

– Atunci, lămureşte-mă, spune-mi ce crezi că ar fi.

Sullivan se aşează, îşi încrucişă braţele şi se uită la Jack, aşteptându-i răspunsul.

Jack nu pierdu timpul.

– Ucraina are resurse naturale imense, are tot ce foloseşte şi doreşte industria grea din toată lumea. Problema este următoarea: cum să obţii resursele Ucrainei la preţ minim şi cu risc scăzut, având în vedere situaţia politică de acolo.

Sullivan îşi desfăcu braţele, se ridică şi sorbi din cafea.

Jack continuă:

– Şpilul este că vreţi ca liderii din Kiev să creadă că exporturile pe care le va face compania dumneavoastră vor avea ca urmare investiţii în lucrări importante pentru viitorul Ucrainei. O investiţie pe termen lung, pe care – presupun eu – nu doriţi s-o faceţi.

– Mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţa mea de adult îngrozit de roşii. Cred la fel de mult în perestroika şi în glasnost ca în Zâna Măseluţă. Consider că-i datoria mea patriotică să-i jupoi pe comunişti, cât se poate. Să-i las fără mijloace de a domina lumea, pentru că ăsta-i planul lor pe termen lung, în ciuda puseului de democraţie din ultimul timp.

– Exact, domnule, spuse Jack. Să-i jupuiţi – ăsta e cuvântul-cheie. Să jupoi carcasa, înainte ca aceasta să se autodistrugă... sau să fie lovită de boală.

Jack se opri, ca să vadă reacţia celor doi. Lord se uită în tavan, cu o figură inexpresivă.

– Continuă, îl îndemnă Sullivan. Ai ajuns la partea interesantă.

– Partea interesantă constă în a face înţelegerea în aşa fel încât Sullivan şi asociaţii săi să rişte cât mai puţin şi să obţină profit maxim.

– Ai dreptate. În cele din urmă, ţara va rămâne fără nimic, iar eu voi pleca având un câştig net de cel puţin două miliarde.

Jack se uită din nou la Lord, care acum stătea drept pe scaun, ascultând cu interes. Ăsta era şpilul. Jack îşi dăduse seama doar cu o zi în urmă.

– Dar de ce nu luaţi din Ucraina ceea ce o face periculoasă? întrebă Jack, după care făcu o pauză, apoi continuă: Şi, în acelaşi timp, vă veţi tripla câştigul.

Sullivan se uită atent la el şi întrebă:

– Cum?

– Rachete balistice cu rază medie de acţiune. Ucraina are o grămadă. Iar acum, când Tratatul de Neproliferare din 1994 a căzut, aceste arme nucleare reprezintă din nou o ameninţare importantă pentru ţările din vest.

– Şi ce sugerezi? Să cumpăr chestiile alea? Ce naiba să fac cu ele?

Jack îl privi pe Lord, care, în cele din urmă, se aplecase în faţă, şi continuă:

– Le cumpăraţi pe nimic, probabil cu o jumătate de miliard, folosind o parte din ce-aţi obţinut din vânzarea materiilor prime. Le veţi achiziţiona folosind dolari, care vor fi utilizaţi de Ucraina pentru a cumpăra cele de trebuinţă de pe pieţele internaţionale.

– De ce pe nimica toată? Orice ţară din Orientul Apropiat s-ar bate pe ele.

– Ucraina nu le poate vinde acelor ţări. Grupul celor Şapte nu va permite aşa ceva. Dacă Ucraina vinde, i se va interzice accesul în piaţa Uniunii Europene şi în alte pieţe vestice. Iar dacă se întâmplă aşa ceva, ucrainenii vor fi morţi.

– Aşadar, o să le cumpăr. Cui o să le vând?

Jack nu-şi putu stăpâni rânjetul.

– Nouă. Statelor Unite. Valoarea lor, estimată modest, este de şase miliarde. Ce naiba, cantitatea de plutoniu din rachetele acelea e de nepreţuit. Restul ţărilor din Grupul celor Şapte vor veni cu câteva miliarde. Toată treaba va fi posibilă doar datorită relaţiilor dumneavoastră cu Kievul. Vă vor privi ca pe salvatorul lor.

Sullivan părea uimit. Vru să se ridice, apoi se răzgândi. Chiar şi pe el îl ameţeau sumele de bani ce puteau ieşi dintr-o asemenea afacere. Dar avea suficienţi bani, mai mult decât suficienţi... Însă posibilitatea de a elimina în parte ecuaţia nucleară din suferinţa colectivă a lumii...

– A cui a fost ideea asta? întrebă Sullivan, uitându-se la Lord care arătă spre Jack.

Bătrânul se lăsă pe speteaza scaunului şi se uită la tânăr. Apoi se ridică atât de sprinten, că-l uimi pe Jack. Miliardarul îi prinse mâna într-o strânsoare de oţel.

– Ai de mers în multe locuri, tinere! Te superi dacă te însoţesc?

Lord arăta ca un tată fericit. Jack nu-şi stăpâni zâmbetul. Începuse să uite cum e să n-ai noroc.

După ce Sullivan plecă, Jack şi Sandy se aşezară la masă.

În cele din urmă, Sandy zise:

– Recunosc că nu-i o slujbă uşoară. Cum te simţi?

Jack nu-şi ascunse rânjetul.

– Ca şi cum m-aş fi culcat cu cea mai frumoasă fată din şcoală. Mă furnică peste tot...

Lord începu să râdă şi se ridică.

– Mai bine te-ai duce acasă şi te-ai odihni. Probabil că Sullivan îşi sună pilotul din maşină. Măcar l-am făcut să nu se mai gândească la târfă.

Jack nu auzise ultima parte a frazei, atât de tare se grăbise să părăsească încăperea. Acum, pentru prima oară după mult timp, se simţea bine. Nu mai avea griji, numai perspective. Perspective nelimitate.

În seara aceea rămase treaz până târziu, povestindu-i foarte entuziasmatei Jennifer Baldwin tot ce se întâmplase. Apoi, după o sticlă de şampanie foarte rece şi o tavă cu stridii special livrate acasă la Jennifer, cei doi avură parte de cea mai plăcută partidă de sex din relaţia lor. De data asta, tavanul înalt şi picturile murale nu-l mai deranjară pe Jack. De fapt, începuseră să-i placă.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Casa Albă primeşte anual milioane de scrisori şi colete neoficiale. Fiecare dintre ele este examinat cu atenţie de către o echipă de angajaţi, cu ajutorul şi sub îndrumarea Serviciului Secret.

Cele două plicuri fuseseră adresate Gloriei Russell, lucru oarecum neobişnuit, pentru că majoritatea corespondenţei îl avea ca destinatar pe preşedinte, pe anumiţi membri ai Primei Familii sau chiar pe animalul de casă al preşedintelui, care de data aceasta era un câine, rasa golden retriever, pe nume Barney.

Adresa de pe plicuri fusese scrisă de mână, cu litere mari. Plicurile erau albe şi ieftine, deci foarte răspândite. Gloria Russell le-a primit pe la ora douăsprezece, într-o zi în care totul îi mersese foarte bine până atunci. Într-o scrisoare se afla o foaie de hârtie, iar în cealaltă se afla un obiect pe care Gloria îl privi câteva minute. Pe hârtie, tot cu litere mari, fuseseră scrise cuvintele:

„Întrebare: Ce constituie crime şi delicte grave? Răspuns: Nu cred că vrei să afli.

Dispunem de obiect valoros, vei afla mai multe în viitor, şefo! Semnat nu tocmai un admirator secret".

Chiar dacă se aşteptase la aşa ceva, de fapt dorise cu disperare să primească o asemenea scrisoare, Gloria simţi că inima îi bate mai repede, izbindu-i-se de coşul pieptului. I se uscă gura, se întinse, luă un pahar cu apă, îl goli dintr-o sorbire şi repetă acest lucru. Abia atunci reuşi să ţină plicul, fără să-i tremure mâna. Apoi se uită la obiectul din a doua scrisoare. O fotografie. Imaginea cuţitului pentru deschis scrisori o făcu

să-şi reamintească evenimentele din noaptea aceea de coşmar. Se prinse cu mâinile de scaun. În cele din urmă, se declanşase atacul aşteptat.

– Măcar vrea să negocieze, zise Collin, care puse jos biletul şi fotografia, apoi se întoarse la locul lui; remarcă paloarea deosebită a femeii şi se întrebă dacă aceasta era destul de tare ca să reziste.

– Poate. S-ar putea să fie numai o şmecherie.

Collin clătin din cap şi o contrazise:

– Nu cred.

Gloria se aşează pe scaun, îşi frecă tâmplele şi înghiţi un calmant.

– De ce nu crezi?

– Cum să ne fraierească? De ce să ne fraierească? Are nişte chestii cu care ne poate băga în mormânt. Vrea bani.

– Probabil că a furat milioane din seiful lui Sullivan.

– Probabil. Nu ştim câţi bani gheaţă au fost. Poate i-a ascuns şi nu se poate duce la ascunzătoare. Poate e un tip foarte lacom. Lumea e plină de asemenea indivizi.

– Simt nevoia să beau ceva. Poţi să vii în seara asta?

– Preşedintele cinează la ambasada canadiană.

– Rahat! Nu poţi să aranjezi să te înlocuiască alt agent?

– Dacă tragi nişte sfori...

– Consideră că le-am tras. Când crezi că vom primi iarăşi vreun semn de la el?

– Nu pare prea speriat, deşi ar trebui să fie foarte precaut. Eu aş fi, în locul lui.

– Grozav! Aşadar, o să fumez câte două pachete de ţigări mentolate pe zi, până când o să mai primim vreo ştire de la el! Până atunci o să mor de cancer la plămâni!

– Ce-o să faci, dacă va cere bani? o întrebă Collin.

– Se rezolvă fără prea mari dificultăţi. Depinde cât de mult vrea.

Gloria părea ceva mai calmă.

– Tu eşti şeful, zise agentul şi se ridică.

– Tim, ţine-mă în braţe un minut! îl rugă femeia, apropiindu-se de el.

Collin o simţi frecându-se de pistolul lui, când o trase lângă el.

– Tim, dacă nu se mulţumeşte cu bani? Dacă nu putem să obţinem cuţitul?

Collin se uită la ea şi-i răspunse:

– Atunci o să am eu grijă de el, Gloria.

Bărbatul îi atinse buzele cu degetele, se întoarse şi plecă.

*

Burton îl aştepta pe Collin pe coridor. Când agentul mai tânăr apăru, îl privi din cap până-n picioare, apoi îl întrebă:

– Cum se descurcă Gloria?

– Foarte bine, răspunse Collin şi trecu mai departe, dar Burton îl prinse de braţ şi-l făcu să se întoarcă.

– Tim, ce naiba se întâmplă?

Collin se desprinse din strânsoarea coechipierului său şi mârâi:

– Nu-i momentul, nici locul să discutăm aşa ceva!

– Atunci spune-mi tu care-i momentul şi locul potrivit, iar eu voi fi acolo, pentru că trebuie să discutăm!

– Despre ce?

– Faci pe prostul cu mine? se răsti Burton şi-l împinse cu brutalitate pe Collin într-un colţ. Vreau să vezi lucrurile cât se poate de clar în privinţa femeii ăsteia. Nu-i pasă nici un pic de tine, de mine sau de oricare altă persoană. O preocupă un singur lucru: cum să-şi salveze funduleţul. Nu ştiu cu ce poveste a ajuns să te joace pe degete, nu ştiu ce puneţi la cale voi doi, dar te sfătuiesc să fii atent. Nu vreau să renunţi la tot, de dragul ei.

– Bill, îţi sunt recunoscător pentru grija pe care mi-o porţi, dar ştiu ce fac.

– Oare ştii? Regulatul şefei de cabinet figurează printre obligaţiile unui agent al Serviciului Secret? De ce nu-mi arăţi pagina din manual unde scrie aşa ceva? Aş vrea să citesc eu însumi. Şi, dacă tot a venit vorba de asta, lămureşte-mă şi pe

mine de ce naiba ne-am întors atunci în casa aia. Nouă nu ne trebuia aşa ceva şi cred că ştiu cui folosea. Tim, şi eu îmi pun fundul în joc. Dacă o s-o încurc, vreau să ştiu măcar de ce.

Un lucrător din personalul de deservire trecu pe lângă ei, pe coridor, şi-i privi ciudat. Burton zâmbi, dădu din cap, apoi îşi îndreptă din nou atenţia către Collin.

– Tim, tu ce naiba ai face, dacă ai fi în locul meu?

Tânărul se uită la prietenul său, iar chipul i se relaxă treptat, înlăturând înfăţişarea de tip dur, pe care o avea de obicei în timpul serviciului. Dacă ar fi în locul lui Burton, ce-ar face? Era uşor de răspuns la o asemenea întrebare. Ar trage şuturi în diferite funduri, până când indivizii ar începe să vorbească. Burton era prietenul lui, îi dovedise asta de multe ori, în decursul timpului. Probabil că avea dreptate în privinţa Gloriei Russell. Creierul lui Collin nu se evaporase în totalitate, în prezenţa lenjeriei de mătase.

– Bill, ai timp pentru o ceaşcă de cafea?

*

Frank coborî două etaje pe scară, o luă la dreapta şi deschise uşa laboratorului criminalistic. Acesta se afla într-o cameră micuţă, cu vopseaua scorojită, dar era surprinzător de bine organizat, lucru care se datora, în mare măsură, Laurei Simon, o persoană foarte tipicară. Frank îşi imagina că şi casa ei arăta la fel de curată şi de bine întreţinută, în ciuda prezenţei a doi preşcolari, care-i mâncau sufletul. Prin cameră se vedeau truse pentru dovezi, care nu fuseseră folosite, iar sigiliile lor neatinse, de culoare portocalie, creau un pic de culoare, care contrasta cu zidurile de-un cenuşiu monoton, pline de crăpături. Într-un colţ se aflau cutii din carton, etichetate cu grijă. În alt colţ se găsea un dulap mic, din metal, în care fuseseră puse probele ce necesitau măsuri de securitate suplimentare. Lângă dulap era un frigider ce adăpostea dovezile ce necesitau un mediu cu temperatură stabilă.

Laura stătea aplecată peste un microscop, în celălalt capăt al încăperii.

– M-ai sunat? întrebă detectivul, uitându-se peste umărul ei.

Pe lama de sticlă se vedeau fragmente mici, dintr-o substanţă oarecare. Frank nu se imagina petrecându-şi zilele uitându-se la bucăţi microscopice din cine ştie ce, dar era perfect conştient că activitatea Laurei Simon avea o contribuţie extrem de importantă pentru condamnarea delincvenţilor.

– Uită-te la asta, îi zise Laura, făcându-i semn spre microscop.

Detectivul îşi scoase ochelarii pe care uitase că-i are pe nas. Privi, apoi se ridică.

– Laura, niciodată n-am ştiut la ce mă uit. Ce-i asta?

– O mostră de covor, luată din dormitorul familiei Sullivan. N-am luat-o în timpul cercetărilor iniţiale, ci mai târziu.

– Şi ce are semnificativ?

– Covorul din dormitor este foarte scump, costă cam o mie opt sute de dolari metrul pătrat. Tot covorul face, probabil, un sfert de milon.

– Isuse Hristoase!

Frank îşi aruncă o gumă de mestecat în gură. Încercarea de-a se lăsa de fumat îi distrugea dinţii şi-l făcea să se îngraşe.

– Două sute cincizeci de mii pentru ceva pe care-l calci în picioare?

– E un covor incredibil de rezistent. Poţi să treci cu tancul peste el, iar firele se vor ridica la loc. A fost adus în casă abia de doi ani. Atunci s-au făcut multe renovări.

– Renovări? Casa are doar câţiva ani!

– Asta s-a întâmplat atunci când răposata s-a măritat cu Walter Sullivan.

– Oh!

– Femeilor le place să-şi spună părerea în această privinţă. Iar doamna Sullivan avea gust în privinţa covoarelor.

– Bine, deci unde ne conduce bunul ei gust?

– Uită-te din nou la fibre!

Frank oftă, dar se supuse solicitării.

– Vezi vârfurile? Uită-te în secţiune. Au fost tăiate. Probabil cu o foarfecă nu prea ascuţită. Tăietura este neregulată, deşi fibrele astea sunt tari ca oţelul.

– Tăiate? întrebă detectivul, uitându-se la Laura. De ce ar fi făcut cineva asta? Unde le-ai găsit?

– Această mostră a fost găsită pe husa patului. Cel care a tăiat fibrele n-a observat, probabil, că i-au căzut câteva din mână. S-a şters cu mâna de cămaşă, iar fibrele au ajuns aici.

– Ai găsit locul corespunzător din covor?

– Îhî! Chiar sub partea din stânga a patului, dacă te uiţi spre el, la vreo zece centimetri de colţ. Tăietura fusese uşoară, dar vizibilă.

Frank se ridică şi se aşează pe un scaun, lângă Laura.

– Seth, asta nu-i totul. Pe unul dintre fragmente am găsit urme de solvent. O substanţă de îndepărtat pete.

– Poate să fie de la curăţarea recentă a covorului. Sau poate că menajerele l-au pătat cu ceva...

Laura Simon clătină din cap.

– Compania de curăţenie foloseşte un sistem cu aburi. Pentru îndepărtarea petelor, foloseşte un solvent special, cu substanţe naturale. Am verificat. Ăsta e pe bază de petrol, care nu se găseşte în prăvălii. Iar menajerele folosesc substanţa de curăţat recomandată de producătorul covorului. Tot pe bază de substanţe naturale. Au rezerve substanţiale în casă. Iar covorul a fost tratat chimic, pentru ca petele să nu se usuce pe el. Folosirea unui solvent pe bază de petrol ar fi înrăutăţit lucrurile. Probabil de aceea indivizii au preferat să taie bucăţi din covor.

– Se pare deci că făptaşii au tăiat fibrele pentru că acestea dovedeau ceva. Aşa e?

– Mostra pe care o am eu nu dovedeşte nimic, dar se poate să fi tăiat totul în jurul zonei, ca să se asigure că n-au uitat nimic, iar noi am găsit doar un exemplar curat.

– Ce putea să fie pe covorul ăla, dacă indivizii s-au chinuit să taie fibre lungi de un centimetru? Ce mai belea!

Atât Laura, cât şi Frank se gândeau la acelaşi lucru, de câtva timp.

– Sânge, zise Laura, fără alt comentariu.

– Şi nu al decedatei. Dacă-mi amintesc bine, sângele ei nu a fost găsit în apropierea locului aceluia. Laura, cred că trebuie să mai faci nişte teste, adăugă Frank.

Femeia luă o trusă de lângă perete şi-i spuse:

– Mă pregăteam să le fac, dar m-am gândit că-i bine să te sun înainte.

– Deşteaptă fată!

*

Avu nevoie de treizeci de minute de mers cu maşina. Frank coborî geamul şi lăsă vântul să-l bată în faţă. Asta ajuta şi la înlăturarea fumului de ţigară. Laura Simon îi făcea mereu scandal în legătură cu asta.

Dormitorul rămăsese sigilat, din ordinul lui Frank.

Detectivul privi din colţul dormitorului lui Walter Sullivan cum Laura amestecă, atentă, nişte chimicale, apoi toarnă rezultatul într-un pulverizator. După aceea, Frank o ajută să îndese cârpe sub uşi şi să lipească hârtie cafenie, de împachetat, pe ferestre. Apoi cei doi traseră draperiile grele, întrerupând, practic, orice sursă de lumină naturală.

Frank privi încă o dată încăperea. Se uită la oglindă, la pat, la fereastră, la dulapuri. Ochii îi rămaseră aţintiţi asupra noptierei şi a găurii de unde fusese scoasă tencuiala. Apoi privi din nou fotografia. O luă în mână. Îşi aminti iarăşi că doamna Sullivan fusese o femeie foarte frumoasă, care nu semăna deloc cu cadavrul în descompunere pe care-l văzuse el. În fotografie, Christine Sullivan stătea pe scaunul de lângă pat. Noptiera se vedea foarte bine, în stânga ei. Colţul patului apărea în partea dreaptă a fotografiei. Ca o ironie a sorţii, dacă avem în vedere modul în care folosise femeia mobilierul acela. Arcurile erau, probabil, bune de revizie. Se pare însă că de acum înainte nu vor mai avea mare lucru de făcut... Frank îşi aminti expresia de pe figura lui Walter Sullivan. Nici acestuia nu-i rămăseseră prea multe de făcut...

Detectivul puse fotografia jos şi continuă să privească mişcările continue ale Laurei. Se uită din nou la fotografie, îl frământa ceva, dar, indiferent ce va fi fost, îi ieşise din minte la fel de iute cum apăruse.

– Laura, cum se numea substanţa aceea?

– Luminol. Se vinde sub multe nume, dar e aceeaşi compoziţie. Am terminat.

Femeia îndreptă sticla spre bucata de covor din care fuseseră tăiate fibrele. Detectivul zâmbi şi-i zise:

– Bine că nu trebuie să plăteşti covorul.

Laura se întoarse spre el şi-i replică:

– Nu mai contează. Tocmai m-am declarat falită. N-au decât să-mi taie din salariu de acum până în vecii vecilor. O chestie care-i face egali pe cei foarte săraci.

Frank stinse lumina, aruncând încăperea în beznă. Se auzi şuieratul aerului, atunci când Laura apăsă dispozitivul pulverizatorului. Aproape imediat, o porţiune foarte redusă a covorului începu să lucească, într-o nuanţă deschisă de albastru, ca o masă de licurici. Apoi lumina dispăru. Frank aprinse plafoniera şi se uită spre Laura Simon.

– Aşadar, am dat peste sângele altei persoane. Grozavă descoperire, Laura! Găseşti vreo cale de a strânge destul pentru a-l analiza, pentru a descoperi grupa sangvină? Să identifici ADN-ul?

Laura nu părea sigură:

– O să verificăm covorul, să vedem dacă a rămas ceva în el, dar mă îndoiesc. Nu rămân mulţi stropi într-un covor curăţat chimic. Iar reziduurile sunt amestecate cu o grămadă de chestii. Nu te baza pe asta!

Frank gândi cu voce tare:

– Bine, un făptaş e rănit. Nu a curs mult sânge, dar a curs ceva.

Se uită spre Laura, aşteptând confirmarea acesteia. Femeia dădu din cap, afirmativ.

– Rănit, dar cu ce? Femeia nu avea nimic în mână, atunci când am găsit-o.

Laura îi citi gândurile.

– Indiferent cât de subită i-a fost moartea, avem de-a face cu spasmul cadaveric. Dacă i-ar fi luat ceva din mână, indivizii ar fi trebuit să-i rupă degetele.

– Şi n-am găsit nici urmă de aşa ceva la autopsie, îi termină ideea Frank.

– Cu excepţia cazului în care impactul glonţului a făcut-o să deschidă mâna.

– Cât de des se întâmplă aşa ceva?

– Pentru cazul ăsta e suficient să se întâmple o singură dată.

– Bine, hai să presupunem că femeia avea o armă, iar arma a dispărut. Ce fel de armă a avut?

Laura se gândi la întrebare, în timp ce-şi strângea trusa.

– Poţi să elimini ideea că ar fi vorba de un pistol. N-ar fi fost în stare să tragă cu arma, iar pe mâinile ei nu-s arsuri de praf de puşcă. Indivizii n-ar fi reuşit să le răzuie, fără să lase urme.

– Bine. Plus că nu există nici o armă înregistrată pe numele ei. Şi am stabilit deja că nu existau pistoale în casă.

– Aşadar, nu era o armă de foc. Poate un cuţit. Nu ştiu ce rană putea să facă, poate o tăietură – probabil una superficială. Numărul de fibre tunse era mic, deci nu-i vorba de o rană care punea viaţa cuiva în pericol.

– Înseamnă că l-a rănit pe unul din făptaşi, în braţ sau în picior. Şi atunci îndivizii s-au dat înapoi şi au împuşcat-o? Sau femeia a lovit cu cuţitul în timp ce murea? Nu, se corectă Frank. Doamna Sullivan a murit instantaneu. L-a înjunghiat pe unul din indivizi în altă cameră, a fugit aici şi a fost împuşcată. În timp ce stătea lângă ea, făptaşul rănit a pierdut câteva picături de sânge.

– Ţine seama de faptul că seiful se află aici. Scenariul cel mai posibil e că i-a surprins în timpul jafului.

– Da, dar aminteşte-ţi că împuşcăturile au fost trase dinspre uşă, către *interiorul* camerei. Şi în *jos*. Cine a surprins pe cine? Chestia asta îmi mănâncă ficaţii!

– Atunci de ce indivizii au luat cuţitul, dacă fusese vreun cuţit?

– Pentru că, într-un fel, identifica pe cineva.

– Amprente? îşi dădu cu părerea Laura, gândindu-se la dovezile pe care le putea găsi pe arma aceea.

Frank dădu din cap şi-i răspunse:

– Aşa presupun.

– Răposata doamnă Sullivan obişnuia să poarte un cuţit?

Frank îi răspunse dându-şi o palmă peste frunte, atât de tare încât Laura tresări. Detectivul se repezi la noptieră şi luă fotografia. Clătină din cap şi îi întinse poza Laurei Simon.

– Uite cuţitul ăla afurisit!

Laura se uită la fotografie. În ea se vedea un cuţit lung, pentru deschis scrisori, cu mâner din piele, aşezat pe noptieră.

– Pielea explică resturile de ulei din palmele ei.

Frank se opri în uşa din faţă, în timp ce ieşeau. Se uită la panoul instalaţiei de alarmă, care fusese repusă în stare de funcţiune. Apoi zâmbi, ca urmare a unui gând vag, care reuşise să iasă la suprafaţă.

– Laura, ai în camionetă o lampă fluorescentă?

– Da, de ce?

– Vrei să mi-o aduci?

Laura, mirată, i-o aduse. Merse apoi în hol şi o puse în priză.

– Luminează tastatura numerică.

Ceea ce apăru sub lumina fluorescentă îl făcu pe Frank să zâmbească din nou.

– Foarte bine!

– Ce înseamnă asta? se interesă Laura, care se uita încruntată la el.

– Înseamnă două lucruri. Primul: este clar că aveam de-a face cu cineva din interior. Al doilea: făptaşul nostru are imaginaţie.

*

Frank stătea în camera pentru interogatorii. Decise să nu-şi aprindă altă ţigară şi optă pentru o gumă de mestecat cu aromă de cireşe. Se uită la pereţii de zgură, la masa ieftină din metal, la scaunele prinse în podea şi decise că locul acela era prea

deprimant ca să ţi se ia interogatoriul acolo. Ceea ce era bine. Oamenii deprimaţi sunt vulnerabili, iar oamenii vulnerabili, dacă sunt îmboldiţi cum se cuvine, au tendinţa să vorbească. Iar Frank voia să asculte. Să asculte toată ziua.

Cazul era extrem de încâlcit, dar unele elemente începuseră să se limpezească.

Buddy Budizinski locuia încă în Arlington şi lucra la o spălătorie de maşini din Falls Church. Recunoscuse că fusese în casa familiei Sullivan, citise despre crimă, dar, în afară de asta, nu ştia nimic. Frank înclina să-l creadă. Tipul nu era prea inteligent, nu avea cazier şi-şi petrecuse viaţa de adult făcând munci necalificate, ca să-şi câştige existenţa. Nu avea altă şansă, pentru că terminase doar cinci clase. Apartamentul lui arăta modest, la limita sărăciei. Budizinski reprezenta o pistă ce nu ducea nicăieri.

În schimb, Rogers se dovedise a fi o comoară. Numărul asigurării sociale spus patronului era adevărat, numai că aparţinea unei femei angajate la Departamentul de Stat şi care lucrase în Thailanda în ultimii doi ani. Probabil că individul ştia că firma de curăţat covoare n-o să-l verifice. Cine îşi bătea capul cu aşa ceva? Adresa din registru aparţinea unui motel din Beltsville, Maryland. Aici nu fusese cazat nimeni cu numele său în ultimul an şi nici nu fusese văzut nimeni care să semene cu Rogers. Statul Kansas nu-l avea înregistrat nicăieri. Mai mult, individul nu încasase nici unul dintre cecurile cu care i se plătise salariul de către Metro. Numai chestia asta spunea extrem de multe lucruri.

O schiţă făcută de desenatorul poliţiei, pe baza descrierii oferite de Pettis, fusese multiplicată şi urma să fie împărţită în zonă.

Frank simţea că Rogers era individul pe care-l căuta. Fusese în casă şi dispăruse, lăsând în urmă o dâră de informaţii false. Laura Simon examina, chiar în clipa aceea, camioneta lui Pettis, în speranţa că amprentele lui Rogers se mai aflau undeva, înăuntru. Nu descoperiseră amprente la locul crimei, dar, dacă îl identificau pe Rogers, atunci putea să pună pariu că

acesta avea antecedente, iar cazul lui Frank s-ar fi conturat mai precis. Iar detectivul ar fi făcut un important pas înainte, dacă persoana pe care o căuta ar decide să coopereze.

După ce Walter Sullivan confirmase că, într-adevăr, un cuţit preţios, pentru deschis scrisori, lipsea din dormitorul său, Frank sperase din tot sufletul să reuşească să pună mâna pe acea posibilă mină de aur. Frank îi împărtăşise lui Sullivan teoria conform căreia doamna Sullivan l-ar fi înjunghiat pe agresor cu acel instrument. Bătrânul nu păruse că bagă în seamă informaţia, iar Frank se întrebase, pentru o clipă, dacă nu cumva Sullivan se ramolise.

Detectivul verificase încă o dată lista angajaţilor de la reşedinţa lui Sullivan, deşi o învăţase pe dinafară. Pe lista aceea figura un singur individ care-l interesa cu adevărat.

Frank se gândea şi la declaraţia reprezentantului companiei de pază. Variantele generate de cincisprezece cifre, pentru a obţine un cod din cinci cifre, într-o secvenţă corectă, nu puteau fi descoperite de un calculator portativ în timpul scurt aflat la dispoziţie. Mai ales dacă ai de-a face cu un calculator mai lent în sistemul companiei de pază. Ca să reuşeşti să descoperi codul, trebuia să elimini o parte din variante. Cum puteai să faci lucrul ăsta?

Examinarea tastaturii arătase că pe fiecare tastă fusese pusă o substanţă chimică – Frank nu-şi amintea numele acesteia, deşi Laura Simon ştia despre ce-i vorba – o substanţă care nu se vedea decât în lumină fluorescentă.

Detectivul se rezemă de speteaza scaunului şi şi-l imaginä pe Walter Sullivan – sau pe majordom, sau pe cine avea ca sarcină să seteze alarma – ducându-se jos şi introducând codul. Degetele atingeau tastele potrivite – cinci dintre ele – iar alarma era setată. Persoana respectivă îşi vedea după aceea de treabă, fără să-şi dea seama că avea pe degete o urmă de substanţă chimică, invizibilă cu ochiul liber. Mai mult, nu-şi dădea seama că tocmai dezvăluise numerele care alcătuiau codul de siguranţă. Delincventul putea să descopere aceste numere, folosind o lumină fluorescentă, pentru că substanţa se ştersese de pe tastele

respective. Având această informaţie, calculatorul reuşea să descopere secvenţa corectă, iar reprezentantul companiei de pază era sigur că putea să facă acest lucru în timpul permis, din moment ce fuseseră eliminate 99,9% dintre combinaţiile posibile.

Rămăsese întrebarea: cine pusese substanţa pe taste? La început, Frank se gândise că Rogers – sau cum l-o fi chemat în realitate – făcuse acest lucru atunci când intrase în casă. Dar existau dovezi copleşitoare împotriva acestei opinii. În primul rând, casa fusese plină de oameni, iar un străin care şi-ar fi făcut de lucru în jurul dispozitivului de alarmă ar fi trezit suspiciuni. În al doilea rând, holul de la intrare era larg deschis şi cel mai puţin păzit din casă. Mai mult, aplicarea substanţei necesita timp şi atenţie. Rogers nu dispusese de aşa ceva. Planul lui putea fi distrus de cea mai mică bănuială, de orice privire întâmplătoare. Persoana care se ocupase de treaba aceea nu riscase aşa ceva. Nu Roger fusese făptaşul. Iar Frank era convins că ştia cine fusese.

*

La prima vedere, femeia părea atât de slabă, încât aveai impresia că-i bolnavă de cancer. Dacă te uitai mai atent, culoarea sănătoasă din obraji, structura osoasă şi modul plin de graţie în care se mişca te duceau la concluzia că era foarte subţirică, dar că nu suferea de nici o boală.

– Vă rog să luaţi loc, doamnă Broome. Vă mulţumesc că aţi venit.

Femeia dădu din cap şi se aşează pe un scaun. Purta o rochie înflorată, până la jumătatea gambelor. Un şir de perle mari, false, îi înconjurau gâtul. Avea părul strâns într-un coc. Câteva şuviţe din mijlocul frunţii începuseră să se transforme într-un argintiu-cenuşiu, ca o cerneală ce se îmbibă în hârtie. Având în vedere pielea netedă şi absenţa ridurilor, Frank îi dădu vreo treizeci şi nouă de ani. De fapt, era cu câţiva ani mai în vârstă.

– Credeam că aţi terminat de discutat cu mine, domnule Frank!

– Vă rog să-mi spuneţi Seth. Fumaţi?

Femeia clătină din cap.

– Am doar câteva întrebări de rutină. Nu sunteţi singura care veţi fi interogată. Am înţeles că aţi renunţat la slujba pe care-o aveaţi la domnul Sullivan.

Doamna Broome înghiţi în sec, se uită în jos, apoi îşi ridică privirea.

– Ca să zicem aşa, am fost apropiată de doamna Sullivan. Ştiţi, mi-e greu...

– Ştiu, ştiu... A fost ceva teribil, groaznic...

Frank tăcu un moment, apoi continuă:

– Cât timp aţi lucrat la familia Sullivan?

– Puţin mai mult de un an.

– Făceaţi curăţenie şi...

– Ajutam la curăţenie. Suntem patru care facem curăţenie. Karen Taylor găteşte. Eu mai aveam grijă şi de lucrurile doamnei Sullivan. De haine şi tot felul de mărunţişuri. Pot spune că eram un fel de ajutor al dânsei. Domnul Sullivan avea un valet personal, pe Richard.

– Vreţi o cafea?

Frank nu aşteptă răspunsul. Se ridică şi deschise uşa camerei pentru interogatorii.

– Molly, poţi să-mi aduci două cafele? Cum o doriţi: neagră, cu frişcă? o întrebă el pe doamna Broome.

– Neagră.

– Două cafele simple, Molly! Mulţumesc!

Detectivul închise uşa şi se aşeză.

– Aerul e rece, nu reuşesc să mă încălzesc, bombăni el şi bătu în zidul aspru. Blocurile astea de zgură nu folosesc la nimic. Aşadar, ce spuneaţi de doamna Sullivan?

– A fost foarte amabilă cu mine. Adică discuta cu mine despre tot felul de lucruri. Dânsa n-a fost... ştiţi, nu era din clasa oamenilor de vază, poate că ar trebui să spun din clasa de sus. A urmat acelaşi liceu ca şi mine, aici, în Middleton.

– Cred că nu la mulţi ani distanţă...

Remarca lui o făcu pe Wanda Broome să zâmbească şi să ridice o mână, într-un gest automat, ca să-şi netezească o şuviţă invizibilă de păr.

– Au fost mai mulţi decât mi-ar plăcea să recunosc...

Se deschise uşa şi li se aduse cafeaua. Mulţumitor de fierbinte şi proaspătă. Frank nu minţise, când pomenise de frig.

– Nu pot să spun că se potrivea foarte bine cu toţi oamenii, dar se descurca. Nu se lăsa călcată în picioare de nimeni, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Frank avea motive să creadă că-i spunea adevărul. Toate relatările subliniau că răposata doamnă Sullivan fusese, în multe privinţe, o tipă dată naibii.

– Aţi zice că relaţiile dintre soţii Sullivan erau... bune?

Femeia nu ezită:

– Foarte bune. Ştiu ce gândesc oamenii despre diferenţa de vârstă şi toate celelalte, dar ea era bună cu el, iar el era bun cu ea. Cred sincer ce vă spun. El o iubea, vă garantez! Poate mai mult în genul în care un tată îşi iubeşte fiica, dar tot dragoste era.

– Dar ea îl iubea?

De data asta se văzu o uşoară ezitare.

– Trebuie să înţelegeţi că doamna Sullivan era o femeie foarte tânără, poate chiar mai tânără în multe privinţe decât multe femei de vârsta ei. Domnul Sullivan îi deschisese o lume complet nouă şi...

Doamna Broome se opri. Se vedea că nu ştie cum să continue.

Frank schimbă subiectul.

– Ce-i cu seiful din dormitor? Cine ştia de el?

– Eu nu ştiam. Vă asigur că nu ştiam. Presupun că doamna şi domnul Sullivan ştiau. S-ar putea să fi ştiut şi Richard, valetul domnului Sullivan. Dar nu-s sigură.

– Aşadar, Christine Sullivan sau soţul ei nu v-au sugerat niciodată că ar exista o cameră-seif în spatele oglinzii?

– Doamne! Nu! Am fost, într-un fel, prietena ei, dar eram totuşi numai o angajată. Şi doar de un an. Domnul Sullivan

n-a discutat niciodată cu mine. Cred că ăsta nu-i un lucru despre care să-i spui cuiva ca mine, nu-i aşa?

– Cred că aveţi dreptate.

Frank era convins că minte, dar nu reuşise să descopere nici o dovadă care s-o contrazică. Christine Sullivan era tipul de femeie care să se laude cu bogăţia ei faţă de cineva cu care se putea identifica. Măcar pentru a arăta cât de brusc şi de mult se ridicase în lumea bună.

– Deci, nu ştiaţi că prin oglindă se poate privi în dormitor?

De data asta, femeia păru vizibil surprinsă. Frank observă că roşise, cu toate că era fardată.

– Wanda... Pot să-ţi spun Wanda? Wanda, înţelegi că sistemul de alarmă al casei a fost dezactivat de persoana care a dat spargerea? A fost dezactivat introducându-se codul potrivit. Cine pornea alarma, noaptea?

– Richard, răspunse ea, prompt. Uneori, o pornea chiar domnul Sullivan.

– Aşadar, toţi cei din casă cunoşteau codul?

– Oh, nu, sigur că nu. Doar Richard îl cunoştea. Lucra pentru domnul Sullivan de aproape patruzeci de ani. Din câte ştiu eu, era singurul care cunoştea codul, în afara soţilor Sullivan.

– L-ai văzut vreodată pornind alarma?

– De obicei eram în pat, când pornea sistemul de alarmă.

Frank se uită la ea. „Pun pariu că tu ai fost, Wanda. Pun pariu că tu ai fost."

Wanda Broome îl privi, făcând ochii mari.

– Nu cumva îl bănuiţi pe Richard că ar avea vreo legătură cu cele întâmplate?

– Wanda, cineva care n-ar fi trebuit să fie în stare să facă aşa ceva, a reuşit, cumva, să dezactiveze sistemul de alarmă. Bineînţeles că-i bănuit oricine avea acces la cod.

Wanda Broome arăta ca şi cum ar fi fost gata să înceapă să plângă. Apoi reuşi să-şi revină în fire.

– Richard are aproape şaptezeci de ani...

– Atunci, probabil că are nevoie de un cuib al lui. Presupun că înţelegi că tot ce-ţi spun e strict confidenţial, da?

Femeia dădu din cap şi-şi şterse nasul. Apoi bău din cafeaua de care nu se atinsese până atunci, cu sorbituri mici, iuţi.

Frank continuă:

– Şi, până când o să-mi explice cineva cum a fost dezactivat sistemul de alarmă, o să explorez toate pistele care mi se par mai potrivite.

Detectivul continuă să se uite la Wanda. Petrecuse ultima zi aflând tot ce se putea despre Wanda Broome. O poveste complet banală, cu excepţia unui lucru care se abătea de la normal. Femeia avea patruzeci şi patru de ani, divorţase de două ori şi avea doi copii mari. Locuise în aripa servitorilor, împreună cu restul personalului de deservire. La vreo opt kilometri trăia mama ei, în vârstă de optzeci şi unu de ani, într-o casă modestă, cam dărăpănată, descurcându-se destul de bine cu ajutorul social şi cu pensia rămasă de la soţul ei, care lucrase la căile ferate. Wanda fusese angajată de familia Sullivan, aşa cum spusese, în urmă cu un an. Acest lucru îi atrăsese atenţia lui Frank. Era de departe cea mai nouă membră a personalului de serviciu. Acest lucru nu însemna mare lucru, toate sursele arătau că Sullivan îşi trata foarte bine slugile şi se putea vorbi despre loialitatea unor angajaţi de multă vreme şi bine plătiţi. Wanda Broome părea şi ea să fie foarte loială. Întrebarea era: cui?

Chestia anormală din viaţa Wandei era că femeia petrecuse ceva timp în închisoare, cu mai mult de douăzeci de ani în urmă. Pentru furt de bani, săvârşit pe când lucrase în calitate de contabil pentru un doctor din Pittsburgh. Ceilalţi servitori erau curaţi. Femeia asta fusese în stare să încalce legea şi stătuse în puşcărie. Pe atunci se numise Wanda Jackson. Divorţase de Jackson când îşi terminase pedeapsa – sau, mai degrabă, acesta o părăsise. În dosar nu scria că ar mai fi fost arestată de atunci. Având numele schimbat, iar condamnarea ei fiind foarte veche, e posibil ca familia Sullivan să nu fi descoperit nimic, dacă-i verificase trecutul. Sau, poate, nu le păsase. Toate informaţiile

primite de Frank arătau că în ultimii douăzeci de ani Wanda Broome fusese un cetăţean harnic şi cinstit. Detectivul se întreba ce-o făcuse să se schimbe.

– Nu-ţi aminteşti nimic care ar putea să mă ajute?

Frank încerca să pară cât mai nevinovat, deschise carnetul şi simulă că notează ceva. Dacă femeia aceea era informatorul dinăuntru, nu dorea ca Wanda să alerge la Rogers, iar acesta să se dea complet la fund. Pe de altă parte, dacă avea s-o piseze mult, se putea ca individa să-şi piardă cumpătul...

Şi-o imagină ştergând praful în holul de la intrare. I-ar fi fost uşor, chiar foarte uşor, să pună substanţa pe-o cârpă, apoi să şteargă cu ea panoul de comandă al alarmei, ca de obicei. Totul ar fi părut normal, nimănui nu i s-ar fi părut ceva suspect, dacă nu o urmărise cu atenţie. Arăta ca o menajeră conştiincioasă, care-şi face treaba. După aceea coborâse în hol, după ce adormise toată lumea, luminase pentru o clipă panoul, iar cu asta îşi terminase treaba.

Tehnic vorbind, era complice la crimă, din moment ce jefuirea casei se terminase cu uciderea cuiva. Dar pe Frank nu-l interesa s-o bage la închisoare pe Wanda Broome pentru o perioadă îndelungată, ci să pună mâna pe individul care apăsase pe trăgaci. Nu credea că femeia care stătea în faţa lui fusese cea care concepuse planul. Jucase un rol, unul mic, dar important. Frank dorea să-l prindă pe maestrul de ceremonii. Avea de gând să-i ceară procurorului să încheie o înţelegere cu Wanda, pentru ca el să-şi poată atinge ţelul.

– Wanda, o întrebă Frank, aplecându-se peste masă şi luându-i o mână în mâna lui. Nu-ţi vine nimic în minte? Nimic care m-ar putea ajuta să prind persoana care ţi-a ucis prietena?

Frank primi ca răspuns doar un clătinat uşor din cap. Se trase înapoi. Nu se aşteptase prea mult de la această discuţie, dar se lămurise. Zidul începuse să se crape. Detectivul era convins că Wanda n-o să-l avertizeze pe individ. Va afla totul de la Wanda Broome, încetul cu încetul.

Cum avea să descopere însă, mersese deja prea departe.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Jack îşi aruncă servieta într-un colţ, îşi lăsă pardesiul pe canapea şi rezistă tentaţiei de a se întinde chiar acolo, pe covor. Îl omorâse drumul până în Ucraina şi înapoi, doar în cinci zile. Numai diferenţa de fus orar, de şapte ore, ar fi fost suficientă să-l dea gata, dar Walter Sullivan nu dăduse vreun semn de oboseală, cu toate că mai avea puţin şi ajungea octogenar.

Trecuseră fulgerător prin punctele de verificare de la aeroport, fiind trataţi cu respectul şi cu promptitudinea ce se cuveneau averii şi reputaţiei lui Sullivan. Din momentul acela începuseră o serie de şedinţe nesfârşite. Vizitaseră mine, fabrici de prelucrare a minereurilor, clădiri cu birouri şi spitale, apoi fuseseră duşi să cineze şi se îmbătaseră cu primarul Kiev-ului. Preşedintele Ucrainei îi primise a doua zi, iar Sullivan îl făcuse să creadă tot ce-i spunea. Capitalismul şi întreprinzătorii erau lucrurile cele mai respectate în republica acum liberă, iar Sullivan era un capitalist cu literă mare. Toţi voiau să discute cu el, să-i strângă mâna, de parcă talentul lui de a face bani li s-ar fi transmis şi lor şi ar fi produs bogăţii inestimabile într-un timp foarte scurt.

Obţinuseră mai mult decât speraseră, ucrainenii acceptaseră afacerea încântaţi de viziunea de ansamblu a acesteia. Chestia cu dolarii pentru armele nucleare urma să fie avansată mai târziu, la momentul potrivit. Indivizii aveau o avere. O avere care nu le era de folos şi care putea fi transformată în bani gheaţă.

Boeing-ul 747 al lui Sullivan zburase fără oprire de la Kiev la Washington, iar limuzina acestuia îl dusese pe Jack acasă.

Jack reuşi să se târască până în bucătărie. În frigider se găsea doar nişte lapte acrit. Mâncarea ucraineană fusese bună, dar grea, şi după primele două zile se mulţumise să ciugulească din farfurie. Iar indivizii chiar exagerau cu băutura. Se părea că nu se puteau face afaceri fără ea.

Jack îşi masă capul, luptându-se cu lipsa înfiorătoare de somn. De fapt, era prea obosit ca să doarmă. Dar i se făcuse foame. Se uită să vadă ce oră e. Ceasul lui intern îi spunea că e opt dimineaţa. Ceasul de la mână pretindea că e trecut de miezul nopţii. Deşi Washington-ul nu se compara cu New York-ul în capacitatea de a satisface orice interes sau poftă, indiferent dacă era zi sau noapte, existau câteva localuri în care putea să găsească o mâncare decentă, într-o noapte din cursul săptămânii, indiferent de ora târzie. În timp ce se chinuia să-şi pună pardesiul, sună telefonul. Robotul rămăsese pornit. Jack vru să plece, apoi ezită. Rămase să asculte mesajul.

– Jack?

O voce năvăli peste el din trecut, ca o minge ţinută sub apă şi care ţîşneşte către suprafaţă după ce i se dă drumul. Jack se grăbi să înhaţe receptorul.

– Luther?

*

Restaurantul era, de fapt, doar o încăpere micuţă, ceea ce îl făcea favoritul lui Jack. Puteai să găseşti aici o mâncare rezonabilă, oricând, ziua sau noaptea. Un local în care Jennifer Baldwin n-ar fi pus piciorul niciodată, unul pe care-l frecventase împreună cu Kate. Cu câtva timp în urmă, rezultatul acestei comparaţii l-ar fi tulburat, dar luase o hotărâre şi nu intenţiona să se răzgândească. Viaţa nu-i perfectă, poţi s-o iroseşti în întregime aşteptând perfecţiunea. N-avea de gând să facă aşa ceva.

Jack hăpăi ouă jumări cu şuncă şi patru bucăţi de pâine prăjită. Cafeaua proaspătă îi arse gâtul. După cinci zile de nes şi apă îmbuteliată, asta avea un gust minunat.

Jack se uită la Luther. Acesta sorbea din cafea uitându-se, prin fereastra murdară, când la strada cufundată în întuneric, când în interiorul mic şi nu tocmai curat al localului. Jack îşi puse cafeaua pe masă şi zise:

– Pari obosit.

– Şi tu, Jack.

– Am fost plecat din ţară.

– Şi eu.

Asta explica starea grădinii şi cutia de scrisori plină. Îşi făcuse griji degeaba. Jack împinse farfuria din faţa sa şi făcu semn să-i fie umplută cana cu cafea.

– Am trecut pe la tine pe acasă, acum câteva zile.

– Când?

Jack se aşteptase la întrebare. Luther Whitney nu ştia să vorbească altfel decât direct. Dar una era să te aştepţi la întrebare şi alta să ai răspunsul pregătit. Aşa că Jack ridică din umeri.

– Nu ştiu. Voiam doar să te văd. A trecut ceva timp.

Luther dădu din cap, a înţelegere.

– Te vezi iarăşi cu Kate?

Jack înghiţi cafeaua pe care o avea în gură, apoi răspunse. Începuseră să-i zvâcnească tâmplele.

– Nu. De ce?

– Mi s-a părut că v-am văzut împreună, cu ceva timp în urmă.

– Ne-am ciocnit întâmplător. Asta a fost tot.

Jack avu impresia vagă că Luther nu păru prea încântat de răspunsul lui, apoi bătrânul băgă de seamă că Jack se uita atent la el şi zâmbi.

– Mă obişnuisem să aflu de la tine dacă fetiţa mea e sănătoasă. Jack, tu erai sursa mea de informaţii.

– Nu te-ai gândit niciodată să discuţi direct cu ea? Ştii că merită să încerci. Anii trec...

Luther dădu din mână, respingând ideea, apoi se uită din nou pe fereastră.

Jack îl privi cu atenţie. Chipul lui Luther părea mai slab ca de obicei, avea pungi sub ochi, pe frunte avea mai multe riduri

decât îşi amintea Jack... Însă trecuseră patru ani... Luther era la vârsta aceea la care metehnele bătrâneţii te lovesc mai iute, iar efectele devin mai evidente cu fiecare zi.

Jack se surprinse privindu-l pe Luther în ochi. Ochii aceia îl fascinaseră întotdeauna. De-un verde-închis şi mari, ca de femeie, exprimau o încredere deplină în sine. Şi un calm infinit în ceea ce priveşte viaţa, în general, aşa cum au piloţii. Nimic nu-i tulbura. Jack văzuse fericire în ochii ăia, atunci când el şi Kate îşi anunţaseră logodna, dar de cele mai multe ori văzuse tristeţe. Iar acum Jack văzu două lucruri, lucruri pe care nu le mai văzuse niciodată în ochii lui Luther. Văzu teamă. Şi văzu ură. Şi nu ştia care din cele două îl îngrijora mai mult.

– Luther, ai necazuri?

Luther scoase portofelul şi, în ciuda protestelor lui Jack, plăti mâncarea. Apoi spuse:

– Hai să ne plimbăm.

Merseră cu taxiul până la Mall, apoi se plimbară în tăcere până la o bancă, aflată vizavi de Smithsonian. Aerul rece al nopţii se aşternu peste ei, iar Jack îşi ridică gulerul hainei. Tânărul se aşeză, dar Luther rămase în picioare şi-şi aprinse o ţigară.

– Ăsta-i un obicei nou, comentă Jack, uitându-se la fumul ce se ridica încet, în aerul limpede.

– La vârsta mea, mai contează ceva?

Luther aruncă pe jos chibritul şi-l înfundă în praf cu piciorul. Apoi se aşeză şi el.

– Jack, aş vrea să-mi faci o favoare.

– De acord.

– N-ai auzit încă despre ce favoare e vorba, replică Luther şi se ridică în picioare. N-ai vrea să ne plimbăm? Mi-au înţepenit încheieturile...

Trecuseră de Monumentul lui Washington şi se îndreptau spre Capitoliu, când Luther rupse tăcerea:

– Jack, am dat de belea. Lucrurile nu stau prea rău în momentul ăsta, dar am impresia că se vor înrăutăţi, iar acest lucru se va întâmpla cât de curând.

Luther nu se uita la el, părea să privească domul masiv al Capitoliului.

– Nu-s prea sigur cum se vor desfăşura lucrurile, dar, dacă vor merge aşa cum bănuiesc eu, atunci o să am nevoie de un avocat. Aş vrea ca acesta să fii tu. Nu vreau vreun şmecher, nici un fraier. Tu eşti cel mai bun avocat al apărării pe care l-am văzut vreodată, iar eu am văzut mulţi şi îndeaproape.

– Luther, eu nu mai practic. Plimb hârtii, închei afaceri.

Abia atunci Jack îşi dădu seama că devenise mai mult om de afaceri decât avocat. Ideea nu-i făcu prea multă plăcere.

Luther nu dădu vreun semn că-l auzise.

– N-o să fie pe gratis. O să te plătesc. Vreau doar să am pe cineva în care să am încredere, iar tu eşti singurul în care am încredere.

Luther se opri şi se întoarse spre bărbatul mai tânăr, aşteptându-i răspunsul.

– Luther, vrei să-mi spui despre ce-i vorba?

Bătrânul clătină din cap.

– N-o să-ţi spun nimic până nu voi fi obligat. Nu-ţi va fi de nici un folos să ştii ceva.

Apoi îl privi pe Jack atât de fix, încât acesta nu se simţi în largul său.

– Pot să-ţi spun doar că, dacă vei fi avocatul meu, vei avea parte de o chestie grea şi periculoasă.

– Ce vrei să zici?

– Că unii oameni o vor încurca. Definitiv.

Jack se opri din mers şi propuse:

– Dacă te urmăresc nişte tipi în stare de aşa ceva, cred că ar fi mai bine să închei chiar acum o înţelegere cu procuratura, să obţii imunitate şi să dispari, în cadrul Programului Pentru Protecţia Martorilor. Mulţi oameni fac chestia asta. Nu-i o idee originală.

Luther izbucni în hohote de râs. Râse până se înecă, se îndoi din şale şi începu să vomite puţinul pe care-l avea în stomac. Jack îl ajută să se îndrepte. Îşi dădu seama că bătrânului

îi tremurau picioarele. Nu-şi dădu seama că Luther tremura de furie. Izbucnirea lui Luther fusese atât de nepotrivită cu firea sa, încât Jack simţi că se înfioară, îşi dădu seama că transpirase, în ciuda faptului că respiraţia sa scotea aburi, în aerul rece al nopţii târzii.

Luther reuşi să-şi revină. Trase adânc aer în piept. Arăta foarte stânjenit.

– Mulţumesc pentru sfat. Trimite-mi nota. Acum trebuie să plec.

– Să pleci? Unde naiba vrei să pleci? Vreau să ştiu despre ce-i vorba!

– Dacă mi se întâmplă ceva...

– Ce dracu', Luther, încep să mă plictisesc de povestea asta de capă şi spadă!

Ochii lui Luther se îngustară, bătrânul îşi recăpătă brusc încrederea în sine – o încredere ce avea în ea şi un strop de ferocitate:

– Jack, tot ce fac are un motiv. Crede-mă că am un motiv al naibii de serios ca să nu-ţi spun toată povestea. N-ai cum să-ţi dai seama, dar modul în care mă port are ca scop siguranţa ta. Nu vreau să te implic în nici un fel. Vreau doar să ştiu dacă pot să mă bazez pe tine atunci când o să am nevoie. Dacă nu pot, atunci uită toată discuţia asta şi uită că m-ai cunoscut vreodată.

– Nu vorbeşti serios!

– Ba cât se poate de serios, Jack!

Cei doi se priviră. Copacii din spatele lui Luther îşi pierduseră aproape toate frunzele. Crengile lor goale se întindeau spre cer, ca nişte explozii de fulgere negre, îngheţate brusc.

– O să fiu alături de tine, Luther.

Mâna bătrânului o atinse iute pe cea a lui Jack, iar în clipa următoare, Luther Whitney dispăru în beznă.

*

Taxiul îl lăsă pe Jack în faţa blocului cu apartamente. Telefonul public se afla vizavi. Jack se opri un moment, adunându-şi

energia şi vigoarea de care ştia că va avea nevoie pentru ceea ce voia să facă.

– Alo?

Îi răspunse o voce somnoroasă.

– Kate?

Jack numără secundele până când femeii i se limpezi mintea şi-i recunoscu vocea.

– Isuse! Jack, ştii cât e ceasul?

– Pot să urc?

– Nu, nu poţi să urci. Credeam că am lămurit lucrurile odată pentru totdeauna.

Bărbatul tăcu, se încordă, apoi zise:

– Nu-i vorba despre asta. Făcu din nou o pauză, după care continuă: E vorba de tatăl tău.

Tăcerea lungă care urmă era greu de interpretat.

– Ce-i cu el?

Vocea lui Kate nu fusese atât de distantă pe cât se aşteptase.

– Are necazuri.

Tonul pe care-l cunoştea reveni:

– Şi? De ce naiba eşti surprins?

– Vreau să spun că are necazuri serioase. A reuşit să mă sperie teribil, fără să-mi spună, de fapt, nimic.

– Jack, e târziu şi, indiferent în ce e vârât tatăl meu...

– Kate, era speriat cu adevărat. Atât de speriat, încât a vomitat.

Din nou o pauză lungă. Jack încercă să-şi imagineze ce era în mintea lui Kate, în timp ce aceasta se gândea la omul pe care-l cunoşteau amândoi atât de bine. Luther Withney speriat? Aşa ceva n-avea sens. Meseria lui cerea nervi de oţel. Cu toate că nu era o persoană violentă, Luther îşi petrecuse întreaga viaţă de adult la limita pericolului.

– Unde eşti? întrebă Kate, cu voce tensionată.

– Chiar vizavi.

Jack se uită în sus şi văzu silueta ei zveltă apărând la fereastra clădirii şi privind afară. Îi făcu semn cu mâna.

Uşa se deschise de îndată ce Jack bătu în ea. Bărbatul o văzu pe Kate retrăgându-se în bucătărie. Apoi auzi un vas zăngănind, apă curgând şi foşnetul gazului de la plită, aprinzându-se. Se uită în jur şi rămase în faţa uşii, simţind că acţionase cam prosteşte.

Kate reveni cam peste un minut. Purta un halat gros, până la glezne. Era desculţă. Jack se trezi holbându-se la picioarele ei. Femeia îi surprinse privirea şi se uită la el. Jack tresări.

– Cum e glezna? Arată bine, zise el, zâmbind.

Kate se încruntă şi-i răspunse, scurt:

– E târziu, Jack. Despre ce-i vorba?

Jack intră în camera de zi şi se aşează. Kate se aşează în faţa lui.

– M-a sunat acum două ore. Am mâncat ceva în localul acela mic de lângă Eastern Market, apoi ne-am plimbat. Mi-a spus că-mi cere o favoare. Că are necazuri. Necazuri serioase cu oameni care-i pot pune viaţa în pericol.

Ceainicul începu să şuiere. Kate sări în picioare. Jack o privi cum pleacă. Imaginea fundului ei perfect modelat, al cărui contur se vedea prin halat, îi trezi un potop de amintiri pe care ar fi vrut să le uite. Kate se întoarse cu două ceşti cu ceai.

– Ce favoare ţi-a cerut?

Kate sorbi din ceai, dar Jack nu se atinse de el.

– Mi-a spus că are nevoie de un avocat. Că *s-ar putea* să aibă nevoie de un avocat. Deşi lucrurile s-ar putea să ia o asemenea turnură, încât să nu mai aibă nevoie de un avocat. Dar voia să ştie dacă aveam să fiu avocatul lui.

– Asta-i tot? întrebă Kate, punând ceaiul jos.

– Nu-i suficient?

– Poate pentru o persoană cinstită, respectabilă, nu şi pentru unul ca el.

– Doamne Dumnezeule, nu pricepi că era speriat? Nu l-am văzut niciodată speriat. Tu l-ai văzut?

– Am văzut tot ce trebuia să văd la el. Şi-a ales singur modul de viaţă, iar acum acesta se răzbună.

– Pentru numele lui Dumnezeu, e vorba de tatăl tău!

– Jack, nu mai vreau să discutăm despre subiectul ăsta! exclamă Kate şi se ridică.

– Şi dacă i se întâmplă ceva? Atunci ce-o să faci?

– Aşa a fost să fie. Nu-i treaba mea, îi răspunse ea, sec.

Jack se ridică şi se pregăti să plece. Apoi se întoarse, roşu la faţă de furie:

– O să-ţi spun când o să fie înmormântarea. De fapt, de ce naiba te-ar interesa? O să am grijă să primeşti o copie după certificatul de deces, pentru albumul tău cu amintiri.

Jack n-o văzu pe Kate mişcându-se, dar avea să simtă palma şi după o săptămână, de parcă i-ar fi turnat cineva acid pe obraz – o comparaţie mai adevărată decât îşi dăduse el seama în momentul acela.

– Cum îndrăzneşti?

Ochii femeii fulgerau. Jack îşi frecă încet faţa.

Apoi Kate izbucni în lacrimi, care ţîşniră cu atâta putere, că-i săriră pe halat.

Bărbatul spuse încet, cât de calm reuşi:

– Nu împuşca mesagerul, Kate. I-am spus lui Luther şi-ţi spun şi ţie: viaţa e prea scurtă ca să ţinem seama de toate rahaturile. Mi-am pierdut ambii părinţi cu mult timp în urmă. Bine, ai motive să nu-ţi placă tipul. Te priveşte. Dar bătrânul te iubeşte, îi pasă de tine şi, indiferent dacă tu crezi că ţi-a distrus viaţa, trebuie să-i respecţi dragostea. Ăsta-i sfatul meu, fie că ţii sau nu seama de el.

Se duse către uşă, dar Kate ajunse acolo înaintea lui.

– Tu nu ştii nimic!

– Bine, nu ştiu nimic. Du-te înapoi la culcare, cred că o să adormi imediat, n-ai nici un motiv important ca să fii îngrijorată.

Kate îl apucă de haină cu o asemenea forţă, încât îl trase într-o parte, cu toate că Jack era mai greu decât ea cu vreo patruzeci de kilograme.

– Aveam doi ani când a mers ultima oară la închisoare. Aveam nouă ani când a ieşit. Poţi să înţelegi ruşinea incredibilă a fetiţei al cărei tătic era la puşcărie? Al cărei tătic *fura* lucru-

rile altora, ca să aibă din ce trăi? Poţi să înţelegi ce simte o fetiţă, când are lecţie la şcoală, iar un copil spune că tăticul lui e doctor, altul că-i şofer de camion, iar când îi vine ei rândul, învăţătoarea se uită în jos şi spune întregii clase că tăticul lui Katie a trebuit să plece departe, pentru că a făcut ceva rău, iar apoi trece la următorul copil? N-a fost niciodată cu noi. *Niciodată!* Mama îşi făcea griji tot timpul. Dar a continuat să creadă în el, până la sfârşit. A făcut totul ca să-i fie lui uşor.

– Până la urmă a divorţat totuşi de el, îi reaminti Jack, cu blândeţe.

– Doar pentru că n-a avut de ales. Şi tocmai când îşi schimbase viaţa, a descoperit că are o tumoare la sân, iar în şase luni s-a prăpădit.

Kate se rezemă de perete. Arăta foarte obosită, de-ţi era milă să te uiţi la ea.

– Şi ştii care-i culmea? N-a încetat niciodată să-l iubească! După toate porcăriile incredibile pe care i le-a făcut!

Kate clătină din cap, nevenindu-i să creadă cuvintele pe care abia le rostise. Se uită la Jack. Bărbia îi tremura uşor.

– Dar nu-i nimic, l-am urât eu cât pentru amândouă.

Jack nu-şi dădea seama dacă simţea efectul oboselii teribile sau a faptului că ţinuse în el atâţia ani ceea ce se pregătea să spună acum. Ani în care urmărise enigma aceea, pe care o ignorase în favoarea frumuseţii şi setei de viaţă a femeii din faţa sa. Care reprezenta viziunea sa despre perfecţiune.

– Asta-i părerea ta despre dreptate? E nevoie de tot atâta ură câtă dragoste, pentru a egala scorul?

– Ce tot spui acolo? ripostă Kate, dându-se înapoi.

Jack înaintă, în timp ce femeia continua să se retragă.

– Am auzit povestea martiriului tău afurisit de atâtea ori, că mi s-a făcut scârbă. Crezi că eşti apărătoarea perfectă a celor loviţi şi năpăstuiţi. Nimic nu-i mai presus de asta. Nici tu, nici eu, nici tatăl tău. Singurul motiv pentru care te ocupi cu acuzarea oricărui ticălos care-ţi apare în faţă este că tatăl tău te-a

supărat. De fiecare dată când condamni pe cineva, înfigi un cui în inima tatălui tău.

Palma ei zbură spre faţa lui Jack. Acesta i-o apucă şi o ţinu strâns.

– Ţi-ai petrecut toată viaţa încercând să te răzbuni pe el. Pentru toate suferinţele pe care ţi le-a provocat. Pentru că n-a fost niciodată alături de tine.

Jack o strânse de mână pe Kate, până o auzi gemând:

– Te-ai gândit că nici tu n-ai fost vreodată alături de el?

Jack îi dădu drumul, iar Kate rămase uitându-se la el, cu o expresie pe care Jack n-o văzuse nicicând pe chipul ei.

– Înţelegi că Luther te iubeşte atât de mult, încât n-a încercat niciodată să ia legătura cu tine, n-a încercat să facă parte din viaţa ta, doar pentru că ştie că asta îţi doreşti? Singurul lui copil locuieşte la câţiva kilometri de el, iar el nu face parte deloc din viaţa acestuia. Ţi-ai imaginat vreodată ce simte Luther? Ura ta ţi-a permis să-ţi imaginezi aşa ceva?

Kate nu-i răspunse.

– Nu te-a mirat faptul că mama ta l-a iubit? Imaginea lui Luther Whitney e atât de distorsionată în mintea ta, încât nu poţi să vezi de ce l-a iubit?

Jack o prinse de umeri şi o scutură, în timp ce continua:

– Ura ta blestemată ţi-a mai lăsat vreun pic de compasiune? Te-a lăsat să mai iubeşti ceva?

O împinse de lângă el. Kate se împletici, cu ochii aţintiţi asupra figurii lui.

Jack ezită un moment, apoi zise:

– Doamna mea, adevărul este că nu-l meriţi.

Mai făcu o pauză, apoi se hotărî să termine.

– Şi nu meriţi nici să fii iubită.

Apoi, într-o clipă de furie, scrâşni din dinţi, cu faţa schimonosită de mânie. Kate ţipă şi se repezi la el, izbindu-l cu pumnii în piept şi pălmuindu-l peste faţă. Jack nu-i simţi loviturile, în schimb, ei i se scurgeau lacrimi pe obraji.

Atacul încetă la fel de brusc cum începuse. Kate se prinse de haina lui, cu braţele grele ca plumbul. Apoi o cuprinse greaţa şi se prăbuşi pe podea. Continua să plângă şi suspinele ei răsunau în spaţiul acela îngust.

Jack o ridică şi o aşeză cu blândeţe pe canapea.

Apoi îngenunche lângă ea, lăsând-o să plângă. Iar ea îşi vărsă îndelung amarul, trupul i se încorda, apoi i se relaxa şi tot aşa, până când Jack se simţi el însuşi slăbit şi cu mâinile umede. În cele din urmă, Jack o luă în braţe şi o strânse la pieptul lui. Degetele ei subţiri se prinseră de haina lui, iar trupurile lor rămaseră lipite mult timp.

Când se potoli, Kate se ridică încet, cu faţa roşie şi murdară.

Jack se dădu înapoi. Kate refuză să se uite la el.

– Jack, ieşi afară.

– Kate...

– *Ieşi afară!*

În ciuda ţipătului, Kate avea o voce îndurerată. Îşi ascunse faţa în mâini.

Jack se răsuci pe călcâie şi ieşi pe uşă. După ce ajunse în stradă, se întoarse şi se uită la clădirea în care locuia Kate. Silueta ei se contura în cadrul ferestrei. Kate privea afară, dar nu părea că se uita după el. Se uita după ceva, dar Jack nu-şi dădu seama ce căuta. Poate că nici ea nu ştia. În timp ce o privea, Kate plecă de lângă fereastră. După câteva clipe, luminile din apartamentul ei se stinseră.

Jack îşi şterse ochii, se întoarse şi merse încet pe stradă, ducându-se spre casă după cea mai lungă zi de care avusese parte vreodată.

*

– Fir-ar să fie! De cât timp?

Seth Frank stătea lângă maşină. Nu era nici măcar opt dimineaţa.

Tânărul polițist din districtul Fairfax nu cunoștea semnificația evenimentului și fusese uimit de izbucnirea detectivului.

– Am găsit-o acum o oră. Un tip care își făcea alergarea dis-de-dimineață a văzut mașina și s-a uitat în ea.

Frank merse în jurul automobilului și se uită înăuntru, din partea pasagerului. Fața aceea părea liniștită, diferită mult de cea a ultimului cadavru pe care-l văzuse. Părul lung era despletit și atârna de-a lungul scaunului mașinii, până pe podea. Wanda Broome arăta de parcă ar fi dormit.

După trei ore, investigarea scenei crimei se încheie. Pe scaunul mașinii fuseseră găsite patru pilule. Autopsia avea să confirme că Wanda Broome murise în urma unei supradoze de digitalină, cumpărată pe baza unei rețete eliberate pentru mama ei. Murise de două ore atunci când îi fusese descoperit cadavrul pe un drum prăfuit ce trecea pe lângă un heleșteu de vreo cinci pogoane, la circa șaisprezece kilometri de locuința familiei Sullivan, chiar dincolo de granița districtului. Mai fusese găsită încă o dovadă, ce se afla acum într-o pungă din plastic pe care Frank o duse la sediu, după ce primise aprobarea polițiștilor din jurisdicția vecină. Biletul era scris pe o bucată de hârtie, ruptă dintr-un carnet cu arc, de genul celor folosite în spitale. Scrisul de mână aparținea unei femei, curgător și frumos. Ultimele cuvinte ale Wandei cereau cu disperare iertarte. Un strigăt plin de rușine, în patru cuvinte: „Îmi pare foarte rău!"

Frank conduse mașina pe lângă copacii desfrunziți și pe lângă mlaștina încețoșată, ce se întindea paralel cu drumul de țară. O încurcase rău de tot. Nu și-o imaginase pe femeia aceea pe post de candidat la sinucidere. Povestea vieții Wandei Broome dovedea că era o luptătoare. Lui Frank îi părea rău pentru femeie, dar îl înfuria prostia ei. I-ar fi oferit o înțelegere, una foarte avantajoasă! Apoi se gândi că instinctul lui se dovedise corect într-o privință. Wanda Broome fusese o persoană foarte loială. Îi fusese loială lui Christine Sullivan și nu putea să trăiască știind că – fără voia ei – contribuise la uciderea acesteia.

O reacţie de înţeles, chiar dacă era una regretabilă. Dar, odată cu moartea ei, dispăruse şi cea mai bună şansă a lui Frank, poate singura, de a prinde peştele cel mare.

Amintirea Wandei Broome se şterse din mintea lui Frank, acesta concentrându-se asupra modului în care putea să dea pe mâna justiţiei un om care provocase până acum moartea a două femei.

*

– Vai de mine, Tarr, astăzi trebuia să ne întâlnim?

Jack îşi întâlnise clientul în holul de la Patton şi Shaw. Individul părea la fel de nepotrivit în mediul acela, ca un maidanez ajuns într-o expoziţie canină.

– La zece şi jumătate. Acum e unsprezece şi un sfert, sper că nu mă taxezi şi pentru cele patruzeci şi cinci de minute! Apropo, arăţi ca dracu'.

Jack se uită la costumul lui mototolit şi îşi trecu mâna prin părul ciufulit. Ceasul lui intern rămăsese fixat pe ora Ucrainei, iar noaptea aceea fără somn nu-l ajuta să arate bine.

– Crede-mă, arăt mai bine decât mă simt.

Cei doi îşi strânseră mâinile. Tarr se îmbrăcase elegant pentru întâlnire, ceea ce însemna că blugii nu aveau găuri şi-şi pusese şosete. Haina de catifea reiată era o relicvă din anii şaptezeci. Părul lui era la fel de încâlcit ca-ntotdeauna.

– Jack, putem să ne întâlnim în altă zi. Ştiu mai bine ca alţii ce înseamnă mahmureala...

– Nici vorbă de amânare, mai ales că te-ai îmbrăcat de sărbătoare. Ai puţină răbdare. Trebuie să mănânc ceva. Te invit la prânz. Fac eu cinste.

Când cei doi se îndreptară spre ieşire, Lucinda – care era extrem de vigilentă când era vorba de imaginea firmei – oftă uşurată. Mai mulţi parteneri de la Patton şi Shaw trecuseră prin faţa biroului ei cu o expresie de oroare pe faţă după ce-l văzuseră pe Tarr Crimson. Mai mult ca sigur că urma să se scrie o mulţime de note interne...

– Îmi pare rău, Tarr, am tras tare în ultimul timp.

Jack îşi aruncă pardesiul pe un scaun şi se aşeză, privind maldărul de mesaje care se strânsese pe biroul său.

– Am auzit că ai fost plecat din ţară. Sper că te-ai distrat.

– Deloc. Cum merg afacerile?

– Exploziv. În curând o să poţi să mă consideri un client oficial. Asta o să-i facă pe partenerii tăi să se simtă mai bine când o să mă vadă aşteptând pe hol.

– Dă-i în mă-sa, Tarr! Îţi plăteşti factura.

– E mai bine să fii un client mare şi să-ţi plăteşti o parte din facturi, decât un client mărunt, care le plăteşte pe toate.

– Te-ai lămurit cum stăm, zise Jack, zâmbind.

– Omule, dacă ai priceput un algoritm, le pricepi pe toate.

Jack deschise dosarul lui Tarr şi-l parcurse iute.

– Mâine o să ai toate actele pregătite. Înscriere în Delaware, cu drepturi de profesare în Districtul Columbia. Corect?

Tarr dădu din cap.

– Cum plănuieşti să foloseşti capitalul?

Tarr îi întinse un document legalizat.

– Am o listă de opţiuni. Aceleaşi ca la ultima afacere. O să îmi faci o reducere? întrebă Tarr, zâmbind.

Îl simpatiza pe Jack, dar afacerile erau afaceri.

– Mda, de data asta n-o să plăteşti suplimentar, din cauza unui asociat supraevaluat şi prea puţin informat.

Zâmbiră amândoi.

– O să-ţi reduc factura cât se poate, Tarr, ca întotdeauna. Apropo, cu ce se ocupă noua companie?

– Fabrică echipamente interioare pentru o nouă tehnică de supraveghere.

Jack se uită pe notiţele sale.

– Supraveghere? Nu prea-i în genul tău!

– Trebuie să te laşi purtat de curent. Afacerile pentru corporaţii sunt în scădere. Dar atunci când o piaţă nu mai rentează, un întreprinzător bun ca mine caută alte oportunităţi. Supravegherea pentru sectorul privat a fost întotdeauna o treabă rentabilă. Chestia cea mai nouă e să te joci de-a Big Brother pentru poliţie.

– Ce ironie a sorţii! Se ocupă de asta tocmai un individ care prin anii şaizeci a fost vârât la închisoare în fiecare oraş mai important din ţară!

– Omule, cauzele de atunci au fost cauze drepte. Dar ne-am maturizat cu toţii, între timp...

– Şi cum o să funcţioneze chestia asta?

– În două moduri. În primul rând, vor exista sateliţi plasaţi pe orbite joase, care vor avea legături radio cu staţiile de supraveghere ale poliţiei orăşeneşti. „Păsările" astea vor fi programate pentru a „scana" anumite sectoare. Vor localiza problemele şi vor transmite instantaneu un semnal către staţiile de supraveghere, dând informaţii precise despre incident. Pentru poliţişti vor fi informaţii obţinute în timp real. A doua metodă implică plasarea de echipament de supraveghere de tip militar – senzori şi dispozitive de supraveghere – în vârful stâlpilor telefonici sau în subsol, cu senzori plasaţi pe exteriorul clădirilor. Sigur, localizarea lor va fi secretă, dar vor fi plasate în zonele cu delincvenţă crescută. Dacă o să încerce cineva să le distrugă, drăciile alea vor chema cavaleria.

– Cred că o să încălcaţi ceva drepturi civile, zise Jack, clătinând din cap.

– Mie îmi spui! Dar sunt eficiente.

– Până când indivizii cei răi se mută în altă parte.

– Nu prea poţi să fugi de un satelit.

Jack dădu din cap şi se întoarse la dosar.

– Apropo, cum merg pregătirile pentru nuntă?

Jack se uită la Tarr şi-i răspunse:

– Nu ştiu, încerc să nu mă implic în chestia asta.

Tarr izbucni în râs.

– Eu şi Julie am cheltuit douăzeci de dolari pentru căsătorie, incluzând în asta şi luna de miere. Am plătit un judecător de pace cu zece dolari, cu restul am cumpărat o ladă de Michelob, apoi ne-am dus cu Harley-ul până la Miami şi am dormit pe plajă. Ne-am distrat de minune.

– Cred că familia Baldwin se gândeşte la ceva mai oficial. Deşi mi se pare mai amuzant felul în care ai procedat tu.

Tarr se uită la el cu coada ochiului, amintindu-şi ceva.

– Ce mai face tipa cu care te întâlneai pe când apărai elementele criminale ale acestui frumos oraş? Kate o chema, nu-i aşa?

Jack se uită în jos şi-i răspunse liniştit:

– Am decis să ne vedem fiecare de drumul lui.

– Mi s-a părut întotdeauna că sunteţi o pereche foarte potrivită.

Jack se uită la el, îşi umezi buzele şi-şi închise ochii pentru o clipă, înainte de a răspunde:

– Uneori impresiile pot fi înşelătoare.

– Eşti sigur? întrebă Tarr, privindu-l atent.

– Sunt sigur.

*

După prânz şi după ce şi-a terminat câteva lucrări scadente, Jack răspunse la jumătate dintre mesajele telefonice primite şi decise să lase restul pentru ziua următoare. În timp ce se uita pe fereastră, se gândi la Luther Whitney. Jack putea doar să presupună în ce se vârâse. Cel mai uimitor aspect era că Luther fusese un solitar atât în viaţa privată, cât şi în activitatea sa. Pe când lucrase ca apărător din oficiu, Jack verificase condamnările anterioare ale lui Luther. Lucrase singur. Chiar şi în cazurile în care nu fusese arestat, ci doar interogat, nu fusese implicată decât o singură persoană. Cine puteau fi indivizii care îl ameninţau? Luther încălcase domeniul altcuiva? Greu de crezut, doar se ocupa de treburile respective de prea mult timp ca să facă o asemenea greşeală. Nu merita să se gândească la o astfel de explicaţie. Victima sa? Poate că aceasta nu putea să dovedească faptul că Luther comisese delictul, dar voia să se răzbune. Însă cine acţionează astfel, doar pentru că i s-a spart casa? Jack ar fi înţeles o asemenea reacţie dacă ar fi fost ucis sau rănit cineva, dar Luther nu era în stare de aşa ceva.

Jack se aşează la masa pentru şedinţe şi se gândi la noaptea trecută, la discuţia avută cu Kate. Fusese cea mai dureroasă ex-

perienţă din viaţa sa, mai dureroasă chiar decât cea trăită în momentul în care-l părăsise Kate. Dar spusese ceea ce trebuise să spună. Se frecă la ochi. În momentul acela al vieţii sale, nu prea avea chef de familia Whitney. Însă îi promisese lui Luther că o să-l ajute. De ce făcuse asta? Era cazul să pună capăt acestor legături, dacă nu voia să înnebunească. Spera că nu va fi nevoie niciodată să îndeplinească favoarea pe care o făgăduise.

Coborâ, luă nişte apă minerală din bucătărie, se întoarse în birou şi termină facturile pentru luna anterioară. Firma taxa fără milă Baldwin Enterprises, cu vreo trei sute de mii pe lună, iar activitatea creştea încontinuu. În timpul în care Jack lipsise, Jennifer trimisese încă două lucrări, care urmau să ţină ocupaţi un regiment de asociaţi ai firmei, timp de şase luni. Jack calculă repede partea sa de profit pentru trimestrul respectiv şi fluieră admirativ, văzând câştigul aproximativ. Obţinea bani prea uşor.

Lucrurile se îmbunătăţiseră mult între el şi Jennifer. Creierul îi spunea lui Jack să nu irosească o asemenea şansă. Organul din centrul pieptului nu părea prea convins, dar accepta ca deciziile să fie luate de creier. Nu relaţiile dintre ei doi se schimbaseră. Se schimbase ceea ce aştepta el de la aceste relaţii. Asta însemna un compromis din partea lui? Probabil că da. Cine spune că poţi să treci prin viaţă fără compromisuri? Kate Whitney încercase să facă aşa ceva şi uite unde ajunsese.

Jack sună la biroul lui Jennifer, dar ea nu se afla acolo. Lipsise toată ziua. Jack se uită la ceas. Cinci şi treizeci de minute. Când nu călătorea, Jennifer Baldwin îşi părăsea rareori biroul înainte de ora opt. Jack se uită în calendar. Jennifer trebuia să fie toată săptămâna în oraş. Încercase s-o sune de la aeroport, noaptea trecută, dar nu-i răspunsese nimeni. Spera să nu se fi întâmplat nimic rău.

În timp ce se gândea dacă n-ar trebui să se ducă acasă, Dan Kirksen vârî capul pe uşă.

– Jack, pot să te deranjez un minut?

Jack ezită. Omuleţul ăla, cu papioanele lui, îl enerva, iar Jack ştia cu exactitate de ce. Kirksen, care era teribil de respec-

tuos, l-ar fi tratat ca pe un gunoi dacă n-ar fi controlat afaceri de milioane de dolari. Mai mult, Jack ştia că individul îşi dorea să-l trateze ca pe un nimic şi spera să ajungă să-şi împlinească visul într-o zi.

– Mă pregăteam să plec. Am aterizat ieri destul de târziu.

– Ştiu, zise Kirksen, zâmbind. Toată firma discută despre asta. Sandy ar trebui să fie atent, pentru că se pare că Walter Sullivan s-a îndrăgostit de tine.

Lui Jack îi veni să zâmbească. Lord era singura persoană pe care Kirksen o ura mai mult decât pe Jack. Lord fără Sullivan putea fi vulnerabil. Jack îşi dădu seama ce gânduri treceau prin capul directorului executiv al firmei.

– Nu cred că Sandy are vreun motiv de îngrijorare.

– Sigur că nu. O să dureze doar câteva minute. Sala de şedinţe numărul unu.

Apoi Kirksen dispăru iute, aşa cum apăruse.

„Ce naiba mai înseamnă şi asta?" se întrebă Jack. Îşi luă pardesiul şi coborî în hol. În timp ce trecea, vreo doi asociaţi se uitară cu coada ochiului la el, fapt care făcu să-i crească uimirea.

Uşile glisante ale sălii de şedinţe erau închise, fapt neobişnuit, cu excepţia cazurilor când înăuntru se întâmpla ceva. Jack trase unul dintre panourile grele ale uşii. Camera întunecată din faţa sa explodă într-o lumină orbitoare, iar Jack se uită uluit la petrecerea ce fusese pregătită. Pe pancarta de pe zidul mai îndepărtat scria: FELICITĂRI, PARTENERE!

Lord prezida expoziţia de băuturi şi de gustări scumpe. Jennifer se afla de faţă, împreună cu tatăl şi cu mama sa.

– Sunt tare mândră de tine, dragule!

Femeia băuse deja ceva, iar ochii ei blânzi şi mângâierile cu care-l primise îi spuneau lui Jack lucruri care ar fi fost potrivite mai târziu, noaptea.

– Putem să-i mulţumim tăticului tău pentru acest parteneriat.

– Iubitule, dacă n-ai fi făcut treabă bună, tata ţi-ar fi făcut vânt imediat. Acordă-ţi meritele care ţi se cuvin. Crezi că Sandy Lord şi Walter Sullivan pot fi uşor de mulţumit?

Scumpule, i-ai plăcut lui Walter Sullivan, l-ai uluit şi există doar o mână de jurişti care au reuşit să facă asta.

Jack îşi sorbi restul băuturii şi se gândi la afirmaţia ei. Suna plauzibil. Avusese un succes deosebit cu Sullivan şi cine îi garanta că Ransome Baldwin nu şi-ar fi dus afacerile în altă parte, dacă el n-ar fi făcut faţă?

– S-ar putea să ai dreptate.

– Sigur că am dreptate. Dacă firma asta ar fi o echipă de fotbal, tu ai fi atacantul anului.

Jennifer luă alt pahar cu băutură şi-l cuprinse pe Jack pe după mijloc.

– Iar culmea e că acum poţi să mă întreţii, să pot duce stilul de viaţă în care am fost crescută.

– În care ai fost crescută! Aşa e! De la naştere! exclamă Jack, furându-i o sărutare.

– Du-te şi fă conversaţie, vedeto! zise Jennifer, împingându-l de lângă ea, după care se duse să discute cu părinţii ei.

Jack se uită în jur. Toate persoanele din încăperea aceea erau milionari. El era de departe cel mai sărac, dar cu perspective ce le depăşeau pe ale tuturor. Venitul lui de bază tocmai se mărise de patru ori. Iar partea lui de profit pentru anul în curs îi va dubla încasările. Îşi dădu seama că, practic, şi el era milionar. Nu şi-ar fi închipuit aşa ceva cu patru ani în urmă, când un milion de dolari i se părea a fi mai mult decât toţi banii ce existau pe planetă.

Nu urmase Dreptul ca să se îmbogăţească. Petrecuse ani de zile muncind din greu, doar pentru câţiva bănuţi. Dar acum avea dreptul să fie bogat, nu-i aşa? O chestie tipică pentru Visul American. De ce visul ăsta te făcea însă să te simţi atât de vinovat, atunci când îl realizai?

Simţi un braţ greu pe umăr. Se întoarse şi-l văzu pe Sandy Lord, care se uita la el cu ochii înroşiţi.

– Ţi-am făcut o surpriză teribilă, nu-i aşa?

Jack fu de acord cu el. Respiraţia lui Sandy mirosea a alcool şi a friptură de vită. Asta îi aminti lui Jack de prima lor

întâlnire de la Fillmore. O amintire nu tocmai plăcută. Se îndepărtă, cu delicateţe, de partenerul lui beat.

– Uită-te în camera asta, Jack. Nu-i nici o persoană aici – poate cu excepţia ta – care n-ar vrea să fie în locul tău.

– Sunt puţin copleşit. Totul s-a întâmplat atât de iute...

Jack vorbea mai mult pentru sine decât pentru Lord.

– Aşa se întâmplă în chestiile astea. Puţinii norocoşi zboară vâjâind, în câteva secunde, de jos şi până în vârf. Tocmai asta înseamnă să ai un succes neverosimil: că-i neverosimil. Şi tocmai asta îl face să-ţi aducă atâtea satisfacţii. Apropo, lasă-mă să-ţi mulţumesc că ai avut atât de multă grijă de Walter.

– Cu plăcere, Sandy. Mi-a plăcut Walter.

– Dau o mică petrecere duminică, la mine acasă. O să vină nişte persoane pe care ar trebui să le cunoşti. Vezi dacă poţi s-o convingi pe extrem de atractiva ta jumătate să te însoţească. S-ar putea să întâlnească nişte oameni interesanţi pentru afacerile ei. Fata asta e foarte descurcăreaţă, ca şi tăticul ei.

*

Jack strânse mâna fiecărui partener din încăpere, unora chiar de mai multe ori. Pe la ora nouă, el şi Jennifer fură duşi acasă de limuzina companiei ei. Până la ora unu, făcuseră deja dragoste de două ori. Pe la unu şi jumătate, Jennifer adormise.

Nu şi Jack.

Stătea la fereastră, uitându-se la puţinii fulgi de zăpadă, care începuseră să cadă. În zonă se instalase o furtună de început de iarnă, dar se prognoza că precipitaţiile nu vor fi semnificative. Dar Jack nu se gândea la vreme. O privi pe Jennifer. Era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte din mătase, era cuibărită între cearşafuri de satin, într-un pat cât dormitorul lui. Jack se uită apoi la vechile sale cunoştinţe, picturile murale. Noua lor locuinţă urma să fie gata până de Crăciun, dar familia Baldwin, foarte decentă, nu le-ar fi permis să locuiască împreună decât după ce treceau pe la preot. Interioarele fuseseră reamenajate sub supravegherea strictă a logodnicei sale, astfel

încât să se potrivească perfect cu gusturile şi situaţia lor socială – indiferent ce naiba ar fi însemnat asta. În timp ce privea figurile personajelor medievale de pe tavan, Jack se gândi că s-ar putea ca acestea să râdă, de fapt, de el.

Abia fusese făcut partener la cea mai prestigioasă firmă din oraş şi era simpatizat de unii dintre cei mai influenţi oameni, indivizi dornici să-l sprijine mai departe în cariera sa – destul de meteorică. Avea totul. De la prinţesa cea frumoasă până la socrul bătrân şi bogat, de la mentorul grosolan, dar dornic să-l înveţe, până la bani serioşi în bancă. În noaptea aceea, având o armată de indivizi puternici în spate şi cu un viitor cu adevărat fără limite, Jack se simţea însă mai singur ca niciodată. Şi, în ciuda voinţei sale, gândurile i se întorceau spre bătrânul furios şi speriat, şi spre fiica acestuia, atât de zdruncinată emoţional. Cu gândul la cei doi, Jack privi în tăcere căderea blândă a fulgilor de nea, până când zorii îl salutară.

*

Bătrâna privi prin jaluzelele prăfuite, ce acopereau fereastra camerei de zi, sedanul negru ce intră pe aleea ei. Artrita de la genunchii ei umflaţi o făcea să se ridice cu greutate, cu atât mai puţin să se mişte prin încăpere. Avea spatele încovoiat, iar plămânii n-o iertau, după cincizeci de ani de bombardament cu nicotină şi gudron. Pentru ea începuse numărătoarea inversă. Trupul ei o dusese cât de mult putuse. Mai mult decât cel al fiicei sale.

Femeia pipăi scrisoarea pe care o ţinea în buzunarul rochiei ei vechi, roz, care nu reuşea să-i acopere complet gleznele roşii, acoperite de băşici. Îşi imaginase că poliţiştii se vor ivi, mai devreme sau mai târziu. După ce Wanda se întorsese de la secţia de poliţie, bătrâna ştiuse că-i doar o problemă de timp până se va întâmpla ceva de felul ăsta. Ochii i se împăienjeniră de lacrimi, când îşi aminti ce se întâmplase în ultimele săptămâni.

– A fost vina mea, mămico.

Fiica ei stătuse în bucătăria în care o ajutase, pe când fusese fetiţă, pe mama ei să coacă prăjituri şi să pună la conservat roşii

şi fasole culese din grădiniţa pe care o aveau în spatele casei. Wanda repetase întruna cuvintele acelea, în timp ce se prăbuşise pe masă, cu trupul zguduindu-i-se la fiecare cuvânt. Edwina încercase să-şi potolească fiica, dar nu fusese suficient de convingătoare pentru a îndepărta sentimentul de vinovăţie care o cuprinsese pe femeia cea slabă, ce-şi începuse viaţa ca un copil dolofan, cu păr des, negru, şi picioare încovoiate. Bătrâna îi arătase Wandei scrisoarea, dar asta nu ajutase la nimic. Fusese peste puterile bătrânei să-şi lămurească fiica.

Acum, Wanda se dusese şi venise poliţia. Iar Edwina trebuia să facă ceea ce trebuia să facă. La optzeci şi unu de ani, Edwina, o femeie cu frica lui Dumnezeu, avea să-i mintă pe poliţişti, pentru că era singurul lucru pe care putea să-l facă.

– Îmi pare rău pentru fiica dumneavoastră, doamnă Broome.

Cuvintele lui Frank îi părură sincere bătrânei. O lacrimă alunecă prin încreţiturile adânci ale feţei ei îmbătrânite.

Poliţistul îi înmână Edwinei nota lăsată de Wanda, iar bătrâna se uită la ea printr-o lupă ce stătea pe masă, la îndemână. Apoi se uită la faţa cinstită a detectivului şi-i spuse:

– Nu-mi imaginez la ce s-a gândit când a scris asta.

– Ştiţi că locuinţa familiei Sullivan a fost jefuită? Iar Christine Sullivan a fost ucisă de cei care au dat spargerea.

– Am auzit la televizor, de îndată ce s-a întâmplat. A fost groaznic. Groaznic!

– Aţi discutat cu fiica dumneavoastră despre acest incident?

– Sigur că am discutat. A fost foarte afectată. Se înţelegea foarte bine cu doamna Sullivan. Întâmplarea aia a şocat-o.

– De ce credeţi că s-a sinucis?

– Dacă aş putea să vă spun, v-aş spune.

După această declaraţie ambiguă, bătrâna aşteptă până când Frank împături hârtia.

– Fiica dumneavoastră v-a povestit ceva despre munca ei, care ar putea să aducă un pic de lumină în privinţa asasinatului?

– Nu. Îi plăcea foarte mult slujba. Din câte spunea, era tratată foarte bine. Era frumos să locuieşti în casa aia mare...

– Doamnă Broome, am înţeles că Wanda a avut necazuri cu legea, ceva mai înainte...

– Cu mult timp înainte, domnule detectiv. Cu mult timp înainte. Iar de atunci a dus o viaţă corectă.

Ochii Edwinei Broome se îngustaseră, iar buzele ei formau o linie dreaptă, în timp ce-l privea drept în ochi pe Seth Frank.

– Sunt convins că aşa e, se grăbi Frank să spună. A adus Wanda pe cineva să vă vadă, în ultimele luni? Poate cineva pe care nu-l cunoşteaţi...

Edwina clătină din cap. De data asta spunea adevărul.

Frank o privi mult timp. Ochii plini de cataractă rămăseseră aţintiţi asupra lui.

– Am înţeles că fiica dumneavoastră nu era în ţară, când a avut loc incidentul...

– Mersese în insula aia, cu familia Sullivan. Mi s-a spus că se duc acolo în fiecare an.

– Dar doamna Sullivan nu s-a dus cu ceilalţi.

– Presupun că nu s-a dus, din moment ce a fost omorâtă aici, iar ei erau acolo.

Frank îşi stăpâni cu greu zâmbetul. Bătrâna doamnă nu era atât de proastă pe cât voia să pară.

– Nu aveţi idee de ce n-a plecat doamna Sullivan? Poate v-a spus Wanda ceva...

Edwina clătină din cap şi mângâie o pisică albă, care îi sărise în poală.

– Bine, mulţumesc că aţi discutat cu mine. Încă o dată, condoleanţe pentru fiica dumneavoastră. Îmi pare rău...

– Mulţumesc. Şi mie. Îmi pare foarte rău.

În timp ce bătrâna se chinuia să-l conducă pe detectiv până la uşă, scrisoarea îi căzu din buzunar. Inima Edwinei se opri pentru o clipă, timp în care Frank se aplecă, ridică plicul fără să-l privească şi i-l înmână.

Bătrâna îl privi ieşind cu maşina din alee. Se duse încetişor la scaunul de lângă foc şi desfăcu scrisoarea.

Fusese scrisă de mâna unui bărbat, scris pe care-l cunoştea foarte bine. „N-am făcut-o eu. Dar nu m-ai crede dacă ţi-aş spune cine-i făptaşul."

Pentru Edwina Broome fusese tot ce avusese nevoie să ştie. Luther Whitney era un prieten vechi şi spărsese casa aceea din cauza Wandei. Dacă o să-l prindă poliţia, n-o să fie pentru că ea vorbise prea mult.

Şi o să facă ceea ce îi ceruse prietenul ei. S-o ajute Dumnezeu, dar era singurul lucru decent pe care-l putea face.

*

Seth Frank şi Bill Burton îşi strânseră mâinile şi se aşezară. Se aflau în biroul lui Frank, iar soarele abia răsărise.

– Mulţumesc că m-ai primit, Seth.

– E ceva neobişnuit...

– Dacă mă întrebi, şi eu cred că-i ceva neobişnuit, rânji Burton. Te deranjează dacă aprind o ţigară?

– Ce-ar fi să-ţi ţin companie?

Amândoi îşi scoaseră pachetele cu ţigări. Burton întinse chibritul, în timp ce se aşeza din nou pe scaun.

– Fac parte din Serviciu de mult timp, dar e prima dată când mi se întâmplă aşa ceva. Însă înţeleg de ce trebuie să fac asta. Bătrânul Sullivan este unul dintre prietenii cei mai buni ai preşedintelui. L-a ajutat să-şi începă cariera politică. Un adevărat mentor. Se cunosc de multă vreme. Între noi fie vorba, nu cred că preşedintele vrea să facem ceva, doar să lăsăm impresia că ne implicăm. Nu vrem să ne călcăm pe bătături.

– Oricum, n-aţi avea dreptul juridic să faceţi asta.

– Exact, Seth. Exact. Ce naiba, am fost opt ani în poliţie şi ştiu cum se fac anchetele poliţiei. Ultimul lucru de care ai nevoie e să se uite cineva peste umărul tău.

Frank lăsă bănuielile de-o parte. Un fost poliţist ajuns agent al Serviciului Secret. Individul făcuse carieră în sprijinul legii. Pentru Frank, nu puteai face un lucru mai bun decât ăsta.

– Aşadar, ce propui?

– Eu consider că rolul meu este să transmit informaţii preşedintelui. Dacă apare ceva, îmi dai telefon, iar eu îl anunţ pe preşedinte. Iar când o să-l întâlnească pe Walter Sullivan, o să poată vorbi în cunoştinţă de cauză despre caz. Crede-mă, nu-i totul numai iluzie, preşedintele este preocupat sincer de caz, zise Burton, zâmbind în sinea lui.

– Federalii nu vor interveni? Nu-şi vor da cu părerea?

– Ce naiba, eu nu-s de la FBI! Nu-i un caz federal. Consideră-mă emisarul unui VIP. Nu-i decât un gest de curtoazie profesională.

Frank se uită în jur, prin biroul său, în timp ce accepta situaţia. Burton îi urmări privirea şi încercă să-l categorisească pe Frank cât mai precis posibil. Cunoscuse mulţi detectivi. Majoritatea aveau calităţi medii. Acest lucru, împreună cu numărul de cazuri repartizate fiecăruia, număr ce creştea exponenţial, avea ca urmare un număr redus de arestări şi o rată de condamnări şi mai redusă. Dar îl verificase pe Seth Frank. Individul făcuse parte din Departamentul de Poliţie din New York şi avea o listă de citaţii pentru merite, lungă de un kilometru. De când sosise în districtul Middleton, aici nu mai existase omucidere nerezolvată. Nici una. Sigur, era vorba de un district rural, dar o rată de rezolvare a cazurilor de sută la sută reprezintă ceva impresionant. Toate astea îl făceau pe Burton să se simtă bine. Deşi preşedintele îi ceruse lui Burton să ia legătura cu poliţia doar ca să-şi respecte făgăduiala faţă de Sullivan, Burton avea motivele sale pentru a dori să aibă acces la informaţii.

– Dacă se întâmplă ceva foarte repede, n-o să am timp să te anunţ imediat.

– Nu cer minuni, Seth, doar ceva informaţii, când ai ocazia. Asta-i tot.

Burton se ridică, îşi stinse ţigara şi întrebă:

– Ne-am înţeles?

– Bill, o să fac tot ce pot.

– Nimeni nu poate să ceară mai mult de atât. Ai vreun indiciu?

Seth Frank dădu din umeri şi răspunse:

– S-ar putea. După cum s-ar putea să nu ducă la nimic. Ştii cum se întâmplă...

– Mie îmi spui!

Burton se îndreptă spre uşă, apoi întoarse capul şi zise:

– Dacă ai nevoie să scapi de formalităţi inutile în timpul investigaţiilor, de acces la baze de date şi alte chestii de felul ăsta, anunţă-mă, iar solicitarea ta va avea prioritate. Uite numărul meu!

Frank luă cartea de vizită ce-i fusese oferită şi spuse:

– Mulţumesc mult, Bill.

După două ore, Seth Frank ridică receptorul şi nu se întâmplă nimic. Nu avea ton, nu putea să telefoneze în exterior. Anunţă deranjamentele.

Peste o oră, Seth Frank ridică din nou receptorul. De data asta avea ton. Defecţiunea fusese remediată. Cutia cu legăturile telefonice rămăsese încuiată tot timpul, dar, chiar dacă s-ar fi uitat cineva înăuntru, masa de fire şi de echipamente ar fi rămas de neînţeles pentru oricine nu era de meserie. Iar poliţiştii nu-şi imaginează, de obicei, că le înregistrază cineva convorbirile.

Liniile de comunicare cu Bill Burton erau acum deschise. Mai mult decât şi-ar fi închipuit Seth Frank că vor fi.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

– Alan, cred că e o greşeală. Cred că ar trebui să ne ţinem la distanţă, nu să încercăm să preluăm ancheta.

Gloria Russell stătea lângă biroul preşedintelui, în Biroul Oval.

Richmond se aşezase, răsfoind un proiect recent de lege în domeniul sănătăţii. O chestie încurcată, pentru care n-avea de gând să irosească prea mult capital politic, chiar înainte de alegeri.

– Gloria, te rog să te ţii de program!

Richmond era preocupat. Deşi se afla în frunte, după alegerile preliminare, considera că avansul ar fi trebuit să fie mai mare. Contracandidatul său, Henry Jacobs, era un individ scund, nu prea arătos şi nici un mare orator. Renumele său se datora doar celor treizeci de ani de trudă în folosul nevoiaşilor şi persoanelor defavorizate din ţară. Ca urmare, pentru presă era un dezastru. În epoca sonorului şi a imaginii, era absolut necesar să arăţi bine şi să vorbeşti grozav. Jacobs nu era nici măcar cel mai bun dintr-un grup foarte slab, care-şi văzuse cei doi candidaţi principali scoşi din circulaţie în urma unor scandaluri de tot felul, sexuale sau de alt soi. Toată chestia asta îl făcea pe Richmond să se întrebe de ce conducea în sondaje doar cu treizeci şi două de procente, şi nu cu cincizeci.

În cele din urmă, se întoarse către şefa de cabinet.

– Uite ce-i, i-am promis lui Sullivan că o să mă ocup de problemă. Văd că echipa ta care se ocupă de alegeri nu prea poate să crească procentajul din sondaje. Trebuie să declanşez

un război în afară, ca să ajung în sondaje acolo unde ar fi trebuit să fiu?

– Alan, ştim amândoi că alegerile sunt ca şi câştigate. Trebuie doar să facem în aşa fel încât să nu pierdem. Trebuie să fim atenţi. Individul ăla este încă liber. Dacă va fi prins?

Richmond, exasperat, se ridică în picioare.

– Lasă-l în pace! Dacă o să încetezi să te gândeşti la el măcar o secundă, o să-ţi dai seama că simplul fapt că m-am implicat personal în cazul acela o să anuleze orice fărâmă de credibilitate pe care ar fi putut-o avea tipul. Dacă nu mi-aş fi anunţat public interesul, vreun reporter mai curios din fire ar fi putut să-şi plece urechea la aiurelile lui, că preşedintele a fost amestecat, într-un fel, în moartea lui Christine Sullivan. Dar am spus întregii naţiuni că-s furios şi decis să aduc vinovatul în faţa justiţiei. Dacă individul face vreo declaraţie, oamenii vor crede că tipul m-a văzut la televizor şi a luat-o razna.

Gloria Russell se aşează pe un scaun. Richmond nu cunoştea toate faptele. Dacă ar fi ştiut de cuţitul pentru deschis scrisori, ar fi acţionat la fel? Dacă ar fi ştiut despre biletul şi fotografia pe care le primise ea? Gloria îi ascunsese şefului ei informaţii, care puteau să-i distrugă pe amândoi, definitiv şi complet.

*

Gloria Russell merse pe hol, către biroul ei. Nu-l observă pe Bill Burton, care o urmărea de pe o pasarelă. Privirea lui nu dovedea deloc afecţiune sau vreun sentiment asemănător.

„Căţea tâmpită!" De acolo de unde stătea, putea să-i tragă trei gloanţe în ceafă. Fără nici un efort. Discuţia cu Collin lămurise complet lucrurile. Dacă ar fi anunţat poliţia în noaptea aceea, ar fi urmat nacazuri mari. Nu pentru el şi pentru Collin. Scandalul s-ar fi abătut asupra preşedintelui şi asupra amicei acestuia. Femeia îl trăsese în piept. Iar cariera lui, pentru care muncise, asudase şi încasase gloanţe, atârna de un fir de păr.

Burton ştia mai bine decât Gloria Russell cu ce se confruntau. Şi tocmai pentru că ştia, hotărâse ce să facă. Nu-i fusese

uşor, dar fusese singura decizie posibilă. Din această cauză îl vizitase pe Seth Frank. Şi tot din această cauză pusese să fie înregistrate convorbirile detectivului. Burton mai ştia că modul lui de a acţiona era cu bătaie lungă, dar în acest moment nu mai aveau nici un fel de garanţii. Trebuia să joace cu cărţile pe care le avea şi să spere că norocul o să-i zâmbească, la un moment dat.

Burton se gândi iarăşi, furios, la postura în care îl pusese femeia aia. Prostia ei îl făcuse să ia hotărârea aceea. Abia se stăpânea să nu fugă pe scări după ea şi să-i frângă gâtul. Îşi promise un lucru. Dacă n-o să-i rămână altceva de făcut, se va asigura că femeia aceea va suferi. O să-i înlăture siguranţa oferită de cariera politică şi o s-o arunce în rahatul realităţii. Iar el se va bucura de fiecare clipă a decăderii ei.

*

Gloria Russell îşi verifică pieptănătura şi machiajul, privindu-se în oglindă. Ştia că se purta ca o adolescentă îndrăgostită, dar exista ceva atât de plin de naivitate, dar şi de masculinitate, în Tim Collin, încât ajunsese să-şi neglijeze munca, o chestie care nu i se mai întâmplase până atunci. Era un fapt recunoscut istoric că bărbaţii în funcţii de conducere îşi cam făceau de cap. Gloria Russell, fără a fi o feministă înflăcărată, nu vedea nimic rău în a-şi dezvolta latura ei masculină. Aşa cum vedea ea lucrurile, asta reprezenta doar un alt avantaj al funcţiei pe care o ocupa.

În timp ce-şi dezbrăca rochia şi lenjeria şi-şi punea o cămaşă de noapte transparentă, încerca să-şi repete motivul pentru care îl sedusese pe tânărul acela. Avea nevoie de el din două motive. În primul rând, Tim ştia de boacăna pe care o făcuse cu cuţitul pentru deschis scrisori şi ea trebuia să fie sigură că-şi va ţine gura; în al doilea rând, avea nevoie de ajutor ca să recapete dovada aceea. Adică nişte motive foarte raţionale. Dar în noaptea aceea, ca şi în toate nopţile dinainte, erau ultimul lucru la care să se gândească.

În clipa aceea simţea că poate să-l reguleze pe Tim Collin în fiecare noapte până la sfârşitul zilelor ei, fără să se plictisească de senzaţiile care-i potopeau trupul după fiecare întâlnire. Creierul ei găsea mii de motive pentru care ar fi trebuit să se oprească, dar restul trupului nu-l asculta.

Auzi ciocănitul la uşă, mai devreme decât se aştepta. Îşi verifică încă o dată machiajul şi coafura, îşi puse pantofii cu toc, apoi fugi în hol. Deschise uşa din faţă şi rămase locului, simţindu-se ca şi cum i-ar fi înfipt cineva un cuţit în piept.

– Ce naiba cauţi aici?

Burton îşi vârî piciorul în uşa întredeschisă şi-şi propti mâna pe tăblia uşii.

– Trebuie să discutăm.

Fără să-şi dea seama, Gloria se uită în spatele lui, căutându-l din priviri pe bărbatul pe care-l aştepta ca să facă dragoste cu el în noaptea aceea.

Burton îi observă privirea şi-i zise:

– Îmi pare rău, dar iubiţelul nu vine, şefo!

Gloria încercă să-i trântească uşa în nas, dar nu putu să mute din loc cele o sută douăzeci de kilograme ale lui Burton. Acesta deschise cu o uşurinţă înnebunitoare, intră şi trânti uşa după el.

Rămase în hol, uitându-se la şefa de cabinet, care încerca disperată să înţeleagă ce căuta agentul acolo, iar în acelaşi timp căuta să-şi acopere părţile strategice ale anatomiei. Fără să reuşească în nici o privinţă.

– Ieşi afară, Burton! Cum îndrăzneşti să vii aici? Nu avem ce discuta!

Burton trecu pe lângă ea şi intră în camera de zi, atingând-o uşor, în trecere.

– Discutăm aici sau discutăm în altă parte. Tu alegi.

Gloria îl urmă în camera de zi.

– Despre ce naiba vorbeşti? Ţi-am spus să ieşi! Ai uitat care ţi-e locul în ierarhia oficială?

Burton se întoarse spre ea.

– Întotdeauna deschizi uşa îmbrăcată aşa?

Înţelegea interesul lui Collin. Cămaşa de noapte nu ascundea nimic din silueta voluptuoasă a şefei de cabinet. Cine ar fi crezut... Ar fi trebuit să fie excitat, în ciuda celor douăzeci şi patru de ani petrecuţi alături de aceeaşi femeie şi a celor patru copii rezultaţi din această căsătorie, dar era complet scârbit de femeia pe jumătate goală care stătea în faţa lui.

– Du-te dracului! Du-te imediat dracului, Burton!

– Probabil că acolo o să sfârşim cu toţii, aşa că mai bine ţi-ai pune nişte haine pe tine, apoi o să vorbim şi după aceea o să plec. Dar, până atunci, n-o să mă duc nicăieri.

– Îţi dai seama ce faci? Pot să te distrug!

– Aşa e.

Burton scoase fotografiile din buzunarul hainei şi le împrăştie pe masă. Gloria încercă să le ignore, dar până la urmă le luă. Încercă să-şi stăpânească tremurul membrelor, punând o mână pe masă.

– Tu şi Collin alcătuiţi o pereche minunată. Nu cred că presa ar ignora un asemenea lucru. Ar putea deveni un subiect interesant pentru un film. Ce crezi? Şefei de cabinet i s-au aprins călcâiele după un tânăr agent al Serviciului Secret. Ar putea fi intitulat *Partida de care s-a auzit în toată lumea*. Drăguţ, nu-i aşa?

Gloria îl pălmui, mai tare decât pălmuise vreodată pe cineva. O duru mâna. De parcă ar fi lovit o bucată de lemn. Burton o apucă de braţ şi i-l răsuci, până când femeia gemu:

– Ascultă, doamnă, ştiu tot ce s-a întâmplat aici! Totul. Ştiu despre cuţitul de desfăcut scrisori. Şi cine îl are. Şi cum l-a obţinut. Şi despre corespondenţa primită recent de la hoţul care obişnuia să-i privească pe alţii. Oricum am privi lucrurile, avem o problemă gravă şi, având în vedere că ai dat-o în bară de la bun început, cred că se impune o schimbare a conducerii. Du-te şi scoate-ţi hainele astea de curvă, apoi întoarce-te! Dacă vrei să-ţi salvez poponeţul încins, să faci exact ce-ţi spun. Ai

înţeles? Pentru că, dacă n-o să mă asculţi, sugerez să avem o discuţie cu preşedintele. Tu decizi, şefo!

Burton scuipase ultimul cuvânt, exprimându-şi dezgustul fără echivoc.

Agentul îi dăduse drumul, dar rămăsese încă în faţa ei, înalt ca un munte. Trupul lui masiv părea că-i blochează Gloriei orice capacitate de a gândi. Femeia îşi frecă braţul şi se uită aproape timidă la bărbat, începând să priceapă că se afla într-o situaţie lipsită de orice speranţă.

Gloria se duse direct în baie şi vomită. Avea impresia că irosea un timp preţios făcând asta. Îşi stropi faţa cu apă rece, iar acest lucru o ajută să scape de senzaţia de greaţă. Reuşi să se ridice şi să meargă încet în dormitor.

Îi vâjâia capul. Îşi puse nişte pantaloni lungi şi un pulover gros, aruncând cămaşa de noapte pe pat. Era prea ruşinată ca să se uite la ea, atunci când veşmântul alunecă pe jos. Visul ei că se va bucura de o noapte plină de plăcere se sfârşise într-un fel îngrozitor de brusc. Îşi înlocui pantofii roşii, cu toc înalt, cu unii cafenii, fără toc.

Îşi masă obrajii până când i se înroşiră. Se simţea de parcă ar fi fost surprinsă de tatăl ei cu un băiat care-şi vârâse mâna sub rochia ei. Un asemenea eveniment avusese loc demult în viaţa ei şi, probabil, contribuise la faptul că se concentrase asupra carierei sale, în detrimentul altor aspecte, atât de stânjenită fusese de episodul acela. Tatăl ei îi spusese că-i o curvă şi o bătuse atât de rău, încât lipsise o săptămână de la şcoală. Se rugase toată viaţa să nu mai simtă o asemenea ruşine. Până în noaptea aceea, ruga îi fusese ascultată.

Se sili să respire normal, iar când se întoarse în camera de zi remarcă faptul că Burton îşi scosese haina şi făcuse cafea. Gloria se uită la tocul greu pe care-l purta bărbatul şi la instrumentul ucigător din el.

– Cu frişcă şi zahăr, nu-i aşa?

Gloria reuşi să-l privească în ochi şi răspunse:

– Da.

Agentul îi turnă cafea, iar ea se aşeză în faţa lui.

După aceea Gloria întrebă, cu ochii aţintiţi asupra ceştii:

– Cât de mult ţi-a spus Ti... Collin?

– Despre voi doi? Aproape nimic. Nu-i genul de om care să vorbească despre aşa ceva. Cred că-i îndrăgostit rău de tine. Te-ai jucat cu mintea şi cu inima lui. Grozavă chestie!

– Tu chiar nu înţelegi nimic? strigă Gloria, sărind de pe scaun.

Burton rămase extrem de calm:

– Înţeleg şi eu câte ceva. Suntem la un centimetru de prăpastie, care-i atât de adâncă, încât nu-i zărim fundul. Sincer vorbind, nu mă interesează cu cine te culci. Nu din cauza asta sunt aici.

Gloria se aşeză la loc şi se sili să bea cafeaua. În cele din urmă, stomacul ei se potoli.

Burton se întinse spre ea şi o prinse de braţ, cât de blând putu:

– Doamnă Russell, n-am venit aici să bat câmpii. Sunt aici pentru că vreau să vă scot din belea şi pentru asta nu trebuie să vă prefaceţi că ţineţi la mine. Dar, după cum văd eu lucrurile, vă place sau nu vă place, suntem amândoi amestecaţi în treaba asta. Iar eu văd o singură cale de salvare: să colaborăm. Acesta este târgul pe care vi-l ofer.

Burton se aşeză şi se uită la ea.

Gloria puse jos cafeaua şi-şi şterse buzele cu un şervet:

– Bine.

Burton se aplecă imediat spre ea.

– Ca să recapitulăm: cuţitul pestru deschis scrisori are pe el amprentele preşedintelui şi ale lui Christine Sullivan. Şi sângele lor. Am dreptate?

– Da.

– Orice procuror şi-ar dori aşa ceva. Trebuie să-l recuperăm.

– O să-l cumpărăm. Vrea să-l vândă. Următorul mesaj ne va spune cât de mult vrea.

Burton o şocă pentru a doua oară. Îi aruncă un plic.

– Individul are minte, dar, la un moment dat, o să ne ofere un indiciu.

Gloria luă scrisoarea şi o citi. Fusese scrisă cu litere de tipar, ca şi celelalte de înainte. Mesajul era scurt:

> Veţi primi curând coordonatele. Recomand să faceţi în avans paşii pregătitori pentru a obţine sprijin financiar. Pentru un asemenea bun sugerez un număr cu şapte cifre. Vă sugerez să analizaţi bine consecinţele refuzului. Răspundeţi prin ziarul *Post*, dacă vă interesează.

– Are un stil impresionant, nu-i aşa? Succint, dar spune ce vrea.

Burton îşi turnă altă ceaşcă de cafea. Apoi întinse o fotografie a obiectului pe care Gloria dorea cu disperare să-l recapete.

– Îi place să şicaneze, nu-i aşa, doamnă Russell?

– Mi se pare că-i gata să negocieze.

– E vorba de o sumă mare. Sunteţi pregătită pentru aşa ceva?

– Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, Burton! Banii nu reprezintă o problemă.

Aroganţa îi revenise exact în momentul potrivit.

– Probabil că nu reprezintă, o aprobă agentul. Apropo, de ce nu l-aţi lăsat pe Collin să cureţe obiectul ăla?

– N-o să-ţi răspund la o asemenea întrebare!

– Chiar că n-o să-mi răspundeţi, *doamnă* preşedinte.

Cei doi îşi zâmbiră. Poate că ea greşise, îşi zise Gloria. Burton îi făcea probleme, dar era deştept şi atent. Avea nevoie de calităţile lui mai mult decât de naivitatea amabilă a lui Collin, chiar dacă aceasta era însoţită de un trup tânăr şi puternic.

– Mai există o piesă de potrivit în jocul ăsta de puzzle.

– Care?

– Când o să vină momentul să-l ucidem pe individul ăla, o să faci mofturi?

Cafeaua îi rămase Gloriei în gât, se înecă, iar Burton trebui s-o bată pe spate până reuşi să respire iarăşi normal.

– Cred că înţeleg care-i răspunsul.

– Burton, despre ce naiba vorbeşti? Să-l ucidem?

– Încă nu înţelegeţi ce se întâmplă. Ştiam că aţi fost un profesor strălucit pe undeva. Presupun că turnurile de fildeş nu

mai sunt ce-au fost cândva. Sau poate aveţi nevoie de un pic de bun-simţ. Să vă explic cum stă cazul. Tipul a fost martor la tentativa preşedintelui de a o ucide pe Christine Sullivan şi la încercarea doamnei Sullivan de a răspunde acestui atac. A văzut cum eu şi Collin ne-am făcut meseria şi am lichidat-o înainte ca preşedintele să ajungă ţeapăn, ca o carcasă de vită. *Un martor ocular!* Reţineţi acest termen! Înainte să aflu despre dovada aceea pe care aţi lăsat-o în urmă, mi-am închipuit că oricum o încurcaserăm. Tipul o să spună povestea undeva, într-un fel, iar apoi se va porni avalanşa. Sunt lucruri pe care pur şi simplu nu le puteam explica, nu-i aşa? Dar nu s-a întâmplat nimic. Mi-am imaginat că am avut noroc şi că individul e prea speriat ca să scoată capul. Acum am aflat despre rahatul ăsta de şantaj şi mă întreb ce înseamnă.

Burton se uită interogativ la Gloria Russell. Aceasta îi răspunse:

– Înseamnă că vrea bani în schimbul cuţitului pentru deschis scrisori. E loteria lui. Ce altceva ar putea să însemne?

– Nu, replică Burton, clătinând din cap. Înseamnă că tipul îşi bate joc de noi. Înseamnă că avem un martor care-i cam prea îndrăzneţ, cam prea aventuros. Mai mult, trebuie să fii un adevărat profesionist ca să spargi cuibuşorul lui Sullivan. Aşadar, nu-i un individ care se sperie prea uşor.

– Şi ce dacă? Dacă vom recăpăta cuţitul, ce ne pasă de el?

Gloria Russell începuse să înţeleagă unde voia să ajungă Burton, dar tot nu vedea lucrurile prea limpede.

– Poate fotografia obiectul, iar poza poate ajunge pe prima pagină din *Post* oricând. O poză mărită, cu amprenta palmei preşedintelui pe un cuţit pentru deschis scrisori, provenind din dormitorul lui Christine Sullivan. Probabil, urmată de o serie interesantă de articole. Ceea ce va motiva suficient presa pentru a începe să scotocească peste tot. Dacă descoperă cea mai mică legătură între preşedinte şi uciderea doamnei Sullivan, s-a terminat totul. Sigur, putem pretinde că individul e ţicnit, că poza e o făcătură... S-ar putea să avem succes. Dar poza ce-ar putea să

apară în *Post* nu mă îngrijorează nici pe jumătate cât mă preocupă cealaltă problemă a noastră.

– Care? întrebă Gloria, într-o şoaptă răguşită, de parcă s-ar fi aşteptat să se întâmple ceva teribil.

– Se pare că aţi uitat că individul a văzut tot ce am făcut în noaptea aceea. Tot! Cum eram îmbrăcaţi. Ştie numele fiecăruia. Cum am curăţat încăperea, o chestie care – bănuiesc – dă şi acum bătaie de cap poliţiei. Poate să spună cum am venit şi cum am plecat. Poate să ceară să fie examinat braţul preşedintelui, pentru a se descoperi urma unei răni de cuţit. Poate să povestească despre glonţul pe care l-am scos din perete şi unde stăteam când am tras. Poate să povestească tot ce ştie. Iar când va povesti, poliţia va crede la început că ştie totul pentru că a fost la faţa locului, pentru că el este cel care a apăsat pe trăgaci. Dar apoi poliţiştii îşi vor da seama că lucrurile nu puteau fi făcute de un singur om. Aşa că se vor întreba cum de ştie toate chestiile alea. Unele pe care nu le putea face el. Lucruri care pot fi verificate. Aşa că vor începe să se întrebe ce-i cu toate amănuntele acelea care nu aveau nici un sens, dar pe care individul le poate explica.

Gloria Russell se ridică, se duse la bar şi-şi turnă un scotch. Turnă unul şi pentru Burton. Se gândi la cele spuse de agent. Individul acela *văzuse* totul. Inclusiv faptul că ea făcuse sex cu preşedintele inconştient. Izgoni un asemenea gând din mintea ei.

– De ce ar ieşi la iveală, după ce l-am plătit?

– Cine spune că trebuie să iasă la iveală? Vă amintiţi ce-aţi spus în noaptea aceea? Poate să facă totul de la distanţă. Să râdă în drum spre bancă şi să dărâme un guvern. Poate să scrie totul şi să trimită un fax poliţiei. Aceasta va fi obligată să cerceteze şi cine ştie ce va găsi? Dacă a descoperit vreo dovadă în dormitor – un fir de păr, salivă, lichid seminal – nu are nevoie decât de o persoană pentru a face confruntarea. Până acum n-a avut nici un motiv să caute în direcţia noastră, dar după aceea, cine ştie ce va face? Dacă au un ADN care se potriveşte cu cel al lui Richmond, suntem morţi. Morţi. Şi dacă individul nu iese

la iveală de bunăvoie? Detectivul care se ocupă de caz nu-i tâmpit. Instinctul îmi spune că, dacă dispune de timp, îl va găsi pe ticălos. Iar un individ pe care-l aşteaptă închisoarea pe viaţă sau chiar pedeapsa capitală va vorbi, credeţi-mă! Am văzut asta întâmplându-se de prea multe ori.

Gloria simţi c-o trec fiorii. Ceea ce spunea Burton era logic. Preşedintele păruse foarte convingător. Nici unul dintre ei nu se gândise la o asemenea posibilitate.

– Nu ştiu ce intenţii aveţi, dar eu n-am de gând să-mi petrec restul vieţii uitându-mă peste umăr şi aşteptând să cadă drobul de sare.

– Dar cum să-l găsim?

Pe Burton îl amuza faptul că şefa de cabinet era de acord cu el fără să-l contrazică. Se părea că viaţa unui om nu însemna mare lucru pentru femeia asta, dacă bunăstarea ei personală era ameninţată. Nici nu se aşteptase la altceva.

– Înainte să aflu de scrisori, am crezut că nu avem nici o şansă. Dar, dacă şantajezi, trebuie, la un moment dat, să încasezi şi banii. Atunci eşti vulnerabil.

– O să ceară să-i transferăm banii direct în cont. Dacă tot ce-ai spus e adevărat, atunci individul e prea deştept ca să caute un sac cu bani într-o ladă de gunoi. Iar noi nu vom şti unde-i cuţitul decât la mult timp după ce tipul va fi dispărut.

– Poate că da, poate că nu. Lăsaţi-mă pe mine să mă preocup de chestia asta! E necesar să-l duceţi un pic de nas pe individ. Dacă vrea să încheiaţi târgul în două zile, cereţi-i patru. Şi trebuie să păreţi sinceră. Las asta în seama dumneavoastră, doamnă profesor! Dar trebuie să câştigaţi timp.

Burton se ridică, dar Gloria îl prinse de braţ.

– Ce-o să facem?

– Cu cât ştiţi mai puţin, cu atât mai bine. Înţelegeţi că, dacă toată chestia explodează, ne-am ars cu toţii, inclusiv preşedintele? În momentul ăsta nu pot face nimic ca să împiedic asta. Din punctul meu de vedere, vă meritaţi amândoi soarta.

– Nu obişnuieşti să prezinţi lucrurile într-o variantă prea plăcută...

– Nu mi s-a părut niciodată util, răspunse agentul, punându-şi haina. Apropo, v-aţi dat seama cât de rău a bătut-o Richmond pe Christine Sullivan? Din raportul autopsiei se pare că a încercat să-i rupă gâtul, ca pe spaghetti.

– Am înţeles. E important de ştiut?

– Nu aveţi copii, nu-i aşa?

Gloria Russell clătină din cap.

– Eu am patru. Două fete, nu cu mult mai tinere decât Christine Sullivan. Ca părinte, te gândeşti la tot felul de lucruri. La posibilitatea ca o persoană iubită să fie distrusă de un ticălos. Am vrut doar să ştiţi ce fel de om e şeful nostru. Adică, dacă devine vreodată prea zburdalnic, ar trebui să vă gândiţi de două ori...

Agentul plecă, lăsând-o să mediteze la viaţa ei distrusă.

Înainte de a se urca în maşină, bărbatul se opri un moment, ca să-şi aprindă o ţigară. Burton petrecuse ultimele zile rememorându-şi ultimii douăzeci de ani din viaţă. Preţul ce trebuia plătit ca să păstreze acei ani ajungea până-n stratosferă. Merita oare? Era pregătit să plătească? Putea să se ducă la poliţie. Să le spună totul. Bineînţeles, cariera lui ar fi fost terminată. Poliţia îl va acuza de obstrucţionarea justiţiei, conspiraţie în vederea săvârşirii unui asasinat, poate chiar de ucidere, pentru că o împuşcase pe Christine Sullivan, precum şi de alte lucruri mai mărunte. Toate se vor cumula. Chiar şi încheierea unei înţelegeri ar necesita mult timp. Dar putea să-şi facă timpul acela. Putea să suporte şi scandalul în care va fi implicat. Şi rahaturile pe care le vor scrie ziarele. Va rămâne în istorie ca un criminal. Va fi legat, într-un mod definitiv, de administaţia Richmond, celebră pentru corupţia ei. Da, ar putea să îndure totul, dacă va fi nevoie. Dar Bill Burton, cel tare ca piatra, nu putea să îndure altceva: să se uite în ochii copiilor săi. Nu va mai vedea niciodată în ei mândrie şi dragoste. Şi acea încredere absolută şi completă în tăticul lor, huiduma aia de om, care era, fără discuţie, unul

dintre tipii cei buni. Chestia asta era prea greu de suportat, chiar şi pentru el.

Acestea erau gândurile care-i treceau prin cap lui Burton, de când discutase cu Collin. O parte din el voia să nu fi deschis discuţia. Să nu fi aflat nimic despre încercarea de şantaj. Pentru că asta îi oferise o oportunitate. Iar oportunităţile sunt însoţite de opţiuni. Burton alesese, în cele din urmă. Nu era mândru de ceea ce alesese. Dacă lucrurile mergeau conform planului său, va face totul să uite că se întâmplase aşa ceva. Dar dacă lucrurile nu vor merge bine? Atunci va fi rău. Dar dacă se va prăbuşi, atunci se vor prăbuşi cu toţii.

Acest gând îi aduse aminte de altceva. Burton se întinse şi deschise torpedoul. Scoase un minicasetofon şi câteva casete. Se uită înapoi spre casă, în timp ce pufăia din ţigară.

Porni motorul. Când trecu pe lângă locuinţa Gloriei Russell, îşi zise că luminile de acolo vor rămâne mult timp aprinse.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Laura Simon sperase s-o găsească.

Exteriorul şi interiorul dubei fuseseră date cu praf, cu minuţiozitate, apoi afumate, ca să iasă în evidenţă amprentele. Fusese adus un laser special, de la sediul poliţiei statale din Richmond, dar, de fiecare dată când descopereau o amprentă, era a altcuiva. A cuiva pe care-l cunoşteau. Laura ajunsese să cunoască pe dinafară amprentele lui Pettis. Individul era suficient de ghinionist ca să aibă toate arcele, una dintre cele mai rare structuri de amprentă digitală, precum şi o cicatrice pe degetul mare, chestie care dusese la arestarea lui, cu ani în urmă, pentru furturi de maşini. Delincvenţii cu cicatrice pe vârful degetelor erau cei mai buni prieteni ai tehnicienilor de la identificări.

Amprentele lui Budizinski au fost găsite doar pentru că acesta îşi murdărise degetul cu un solvent şi-l apăsase pe o bucată de placaj, aflată în spatele camionetei. O urmă atât de perfectă, de parcă i-ar fi luat-o chiar Laura.

În total, Laura găsise cincizeci şi trei de amprente, dar nici una nu-i fusese de folos. Acum Laura stătea în mijlocul dubei şi se uita în interiorul maşinii. Căutase peste tot, prin fiecare loc în care te-ai fi putut aştepta să găseşti o amprentă. Luminase fiecare ungher al vehiculului cu laserul şi nu mai avea nici o idee unde să se mai uite.

Pentru a douăzecea oară refăcu mişcările oamenilor care încărcau camioneta, a celor care o conduceau – oglinda retrovizoare era un loc ideal pentru amprente – care mutau echipamentul, ridicau sticlele cu detergenţi, trăgeau furtunul, închideau

şi deschideau uşile. Dificultatea sarcinii ei crescuse datorită faptului că amprentele tind să dispară în timp, în funcţie de suprafaţa pe care se află şi de climatul din jur. Vremea caldă şi umedă le păstra cel mai bine, iar cea uscată şi rece, cel mai rău.

Laura deschise torpedoul şi verifică iarăşi conţinutul acestuia. Fiecare obiect fusese inventariat şi dat cu praf. Apoi răsfoi alene jurnalul pentru reparaţii al camionetei. Petele stacojii de pe hârtie îi amintiră că stocul de ninhidrină al laboratorului era pe sfârşite. Paginile erau pline, cu toate că duba avusese puţine defecţiuni în cei trei ani în care aparţinuse firmei. Se pare că această companie credea în eficienţa unui program riguros de întreţinere. Fiecare reparaţie fusese notată cu grijă, având alături data şi semnătura. Compania avea propria echipă de întreţinere.

În timp ce Laura privea paginile, îi sări în ochi un rând. Toate celelalte fuseseră semnate de G. Henry sau de H. Thomas, amândoi mecanici angajaţi de Metro. Rândul acela fusese semnat cu iniţialele J.P. Jerome Pettis. Textul arăta că duba rămăsese fără ulei şi că se adăugaseră patru litri. Nimic neobişnuit, cu excepţia faptului că data era cea în care se făcuse curăţenie în locuinţa familiei Sullivan.

Laura Simon se însufleţi când coborî din camionetă, ţinându-şi degetele încrucişate. Ridică repede capota şi începu să examineze motorul. Lumină peste tot şi găsi amprenta, după un minut. O urmă de deget într-o parte a rezervorului cu lichid pentru curăţat parbrizul. În locul în care şi-ar fi rezemat cineva mâna, în timp ce încerca să deschidă sau să închidă capacul băii de ulei. O simplă privire îi spuse că nu-i amprenta lui Pettis. Nici a unuia din cei doi mecanici. Laura luă o fişă cu amprentele lui Budizinski. Era convinsă – cam nouăzeci şi nouă la sută – că urma de deget nu-i aparţinea. Se dovedi că avea dreptate. Pudră cu grijă amprenta şi o copie, completă o fişă şi se duse, aproape alergând, până la biroul lui Frank. Îl găsi îmbrăcat cu pardesiul şi cu pălaria pe cap, dar detectivul se dezbrăcă, văzând-o.

– Îţi baţi jos de mine, Laura! exclamă el, după ce o ascultă.

– Vreau să discuţi cu Pettis, poate-şi aminteşte dacă Rogers a pus ulei în ziua aceea.

Frank sună la compania de făcut curăţenie, dar Pettis se dusese deja la culcare. Sună la acesta acasă, dar nu-i răspunse nimeni.

Laura Simon se uita la fişă, de parcă aceasta ar fi fost cel mai preţios lucru din lume.

– Las-o baltă! O să caut prin fişierele noastre. Dacă-i nevoie, o să stau toată noaptea. Trebuie să sunăm în Fairfax, ca să avem acces la AFIS, pentru că terminalul nostru e defect.

Laura se referise la Automated Fingerprint Identification System (Sistemul Automat pentru Identificarea Amprentelor, AFIS), din Richmond, prin intermediul căruia amprentele descoperite la locul delictului puteau fi comparate cu cele din baza de date computerizată a statului.

Frank se gândi un moment, apoi zise:

– Cred că am o soluţie mai bună.

– Care?

Frank scoase o carte de vizită din buzunar, ridică receptorul şi formă numărul, apoi zise:

– Vă rog, cu agentul Bill Burton.

*

Burton îl luă în maşina sa pe Frank şi merseră împreună la clădirea FBI-ului, de pe Pennsylvania Avenue. Mulţi turişti consideră clădirea aceea mătăhăloasă şi urâtă un loc pe care nu trebuie să-l ratezi când vizitezi Washington-ul. În ea se afla National Crime Information Center (NCIC, Centrul Naţional de Informaţii despre Delicte), un sistem informatic folosit de FBI, alcătuit din paisprezece baze de date distribuite şi două subsisteme, care alcătuiau cea mai mare colecţie de date din lume despre delincvenţii cunoscuţi. AFIS, componentă a NCIC, era cel mai bun prieten al unui poliţist. Având la dispoziţie zeci de milioane de fişe ale delincvenţilor, şansele lui Frank de a-l identifica pe individ crescuseră simţitor.

După ce predară amprenta tehnicienilor FBI-ului – care primiseră instrucţiuni clare ca problema să fie rezolvată cât mai curând posibil – Burton şi Frank rămaseră afară, pe hol, sorbind nervoşi din cafea.

– O să dureze ceva timp, Seth. Calculatorul o să ne dea o listă de suspecţi. Tehnicienii vor face manual identificarea. O să te sun de îndată ce-o să afle ceva precis.

Frank se uită la ceas. Fiica sa juca într-o piesă la şcoală, iar spectacolul începea peste patruzeci de minute. Interpreta doar rolul unei legume, dar reprezenta lucrul cel mai important de pe pământ pentru fetiţa lui.

– Sigur?

– Lasă-mi un număr la care să te găsesc.

Frank se conformă, apoi fugi. Amprenta putea să nu însemne nimic, să fie a unui angajat de la o benzinărie. Ceva îi spunea însă detectivului că lucrurile nu stau aşa. Christine Sullivan murise de ceva timp. Urmele atât de vechi se răcesc la fel de mult ca şi victima. De data asta o urmă rece se încinsese brusc. Unde o să ducă licăritul ei? Asta rămânea de văzut. Frank începuse să se bucure de starea aceea. Zâmbi şi nu numai din cauză că şi-o imaginase pe fetiţa lui de şase ani, alergând îmbrăcată în castravete.

Burton se uită după el, zâmbind, dar din alt motiv. FBI-ul folosea un procedeu special când examina amprente prin intermediul AFIS. Asta însemna că sistemul indica de obicei cel mult doi făptaşi posibili sau chiar unul singur. În plus, obţinuse o prioritate mai mare decât îi spusese lui Frank, astfel încât Burton câştiga timp, timp preţios.

În noaptea aceea, Burton se uita la un nume ce-i era complet necunoscut: LUTHER ALBERT WHITNEY.

Data naşterii: 5.08.1929. Apăruse şi numărul asigurării sociale. Primele cifre erau 179, indicând că fusese emis în Pennsylvania. Descrierea fizică a lui Whitney arăta că avea un metru şi şaptezeci şi doi de centimetri, optzeci de kilograme şi

o cicatrice de cinci centimetri pe antebraţul stâng. Se potrivea cu descrierea pe care i-o făcuse Pettis lui Rogers.

Folosind baza de date Triplu I (Interstate Identification Index – Indexul de Identificare Interstatal) din NCIC, Burton obţinu date despre trecutul individului. Raportul menţiona trei condamnări anterioare pentru spargeri. Whitney avea cazier în trei state diferite. Făcuse puşcărie mult timp, ieşise ultima oară din închisoare pe la jumătatea anilor şaptezeci. De atunci, nimic. Nimic de care să ştie autorităţile. Burton mai cunoscuse asemenea oameni. Tipi care aveau o carieră, care deveneau din ce în ce mai buni în meseria pe care şi-o aleseseră. Putea să pună pariu că Whitney era unul dintre ei.

Singurul lucru neplăcut: ultima adresă era din New York, veche de douăzeci de ani.

Burton începu cu ceea ce era mai simplu. Se duse în hol, la telefonul public şi luă toate cărţile de telefon. Încercă mai întâi Districtul Columbia. Surprinzător, nu găsi nimic. Luă apoi cartea cu Virgina de Nord. Acolo figurau trei Luther Whitney. Dădu apoi un telefon la Poliţia Statului Virginia şi discută îndelung. Poliţia căuta, cu ajutorul calculatorului, dosarele de înregistrare a automobilelor. Doi dintre Luther Whitney aveau douăzeci şi trei de ani, respectiv optzeci şi cinci de ani. Dar Luther Whitney din East Washington Avenue, numărul 1645, era născut pe 5 august 1929, iar numărul său de la asigurările sociale, folosit în Virginia ca număr al permisului de conducere, confirmă că individul era cel pe care-l căuta. Dar el era Rogers? Putea să afle într-un singur fel.

Burton scoase carnetul cu notiţe. Frank fusese foarte amabil şi-l lăsase să se uite prin dosarele anchetei. Telefonul sună de trei ori, apoi Jerome Pettis răspunse. Burton se prezentă vag, ca fiind unul din oamenii lui Frank, apoi puse întrebarea-cheie. Trecură cinci secunde, în care agentul încercă să-şi păstreze nervii intacţi, în timp ce aculta respiraţia greoaie a omului de la celălalt capăt al firului. Răspunsul merită aşteptarea:

– Aşa e. Motorul aproape că se blocase. Cineva uitase să pună capacul la ulei. L-am pus pe Rogers să-l pună pentru că stătea pe bidonul cu ulei pe care-l aveam în dubă.

Burton îi mulţumi şi închise, apoi se uită la ceas.

Avea destul timp, până va trebui să-i transmită lui Frank mesajul. În ciuda dovezilor, Burton nu putea fi încă absolut sigur că Whitney fusese individul din camera-seif, dar instinctul îi spunea că acesta era omul pe care-l căuta. Şi, cu toate că Luther putuse să nu mai fi dat pe acasă după asasinat, agentul voia să afle mai multe despre individ, poate chiar să găsească vreun indiciu despre locul în care se dusese. Iar cea mai bună metodă era să cerceteze casa în care locuise. Înainte s-o facă poliţiştii. Burton se duse cât de iute putu la maşina sa.

*

Vremea devenise din nou umedă şi rece, de parcă Mama Natură se jucase cu cel mai puternic oraş din lume. Ştergătoarele se agitau fără încetare pe parbriz. Kate nu ştia exact de ce se afla acolo. Vizitase casa o singură dată, în toţi anii aceia. Iar atunci rămăsese în maşină, în timp ce Jack intrase să-l vadă pe tatăl ei. Ca să-i spună că se va căsători cu singurul copil al lui Luther. Jack insistase să facă acest lucru, în ciuda faptului că ea susţinuse că bătrânului n-o să-i pese. Se părea că-i păsase. Venise la uşa din faţă şi se uitase la ea, zâmbind, cu o înfăţişare timidă, care dovedea că ezită să se apropie de ea. Dorise s-o felicite, dar nu ştiuse cum, având în vedere circumstanţele acelea ciudate. Luther îi strânsese mâna lui Jack, îl bătuse pe spate, apoi se uitase la ea, de parcă i-ar fi cerut aprobarea.

Ea se uitase hotărâtă în altă parte, cu braţele încrucişate, până când Jack urcase în maşină şi plecaseră. În timp ce pornea maşina, văzuse reflectarea siluetei mici în oglinda retrovizoare. Luther arăta mai mărunt decât şi-l amintea, părea mititel de tot. În mintea ei, tatăl reprezentase întotdeauna un monolit enorm, alcătuit din toate lucrurile de care se temuse şi pe care le dispreţuise în lume, monolit ce umplea tot spaţiul din jur şi

nu mai lăsa pe nimeni să respire. Făptura aceea nu existase niciodată, dar ea refuza să recunoască acest lucru. Dar, cu toate cu nu voia să vadă încă o dată imaginea aceea, nu putea să se uite în altă parte. Timp de un minut, până când automobilul prinse viteză, ochii îi rămăseseră aţintiţi asupra imaginii din oglindă a bărbatului care îi dăduse viaţă şi care apoi distrusese viaţa ei şi a mamei sale, într-un mod brutal şi definitiv.

În timp ce maşina se îndepărta, Luther continuase să se uite la ea, cu un amestec de tristeţe şi de resemnare, expresie care o surprinsese pe Kate. Dar ea nu se lăsase impresionată, considerând-o încă un truc al lui, ca s-o facă să se simtă vinovată. Kate nu putea să găsească nimic bun în vreuna dintre activităţile lui Luther. Era un hoţ. Nu avea nici un pic de respect pentru lege. Era un barbar într-o societate civilizată. În el nu exista loc pentru sinceritate. În cele din urmă, cotiseră după colţ, iar imaginea tatălui ei dispăruse, de parcă ar fi fost o marionetă pe care o trăsese cineva de sfoară.

Kate intră pe alee. Casa era cufundată în beznă. În timp ce stătea acolo, farurile ei se reflectau de spatele maşinii parcate în faţa ei, iar lumina îi făcu rău la ochi. Kate stinse luminile, respiră adânc, ca să-şi potolească nervii, şi ieşi afară, în frig şi în umezeală.

Ninsese puţin în ziua aceea şi stratul subţire de zăpadă scârţîia sub picioarele ei, în timp ce se îndrepta spre uşa din faţă. Frigul de la ora aceea o făcea să creadă că peste noapte se va lăsa ger. Kate se rezemă cu mâna de o parte a maşinii lui, ca să se echilibreze în timpul mersului. Cu toate că nu se aştepta să-l găsească pe tatăl ei acasă, îşi spălase şi îşi coafase părul, se îmbrăcase cu una dintre rochiile pe care le purta la tribunal şi se machiase. În felul ei, avusese succes în viaţă şi dorea ca Luther să-şi dea seama, atunci când vor fi faţă în faţă, că, în ciuda faptului că fusese prost tratată, nu numai că supravieţuise, dar şi înflorise.

Cheia se afla acolo unde-i spusese Jack, cu mulţi ani în urmă, că poate fi găsită. I se păruse întotdeaua o ironie a sorţii

faptul că un spărgător îşi lăsa propria locuinţă atât de accesibilă oricui. În timp ce descuia uşa şi intra încet înăuntru, nu remarcă maşina care se oprise pe partea cealaltă a străzii, nici şoferul care o privea cu atenţie şi care-şi nota numărul automobilului ei.

În casă plutea un iz de locuinţă părăsită de mult timp. Îşi imaginase deseori cum ar putea să arate casa pe dinăuntru. Se gândise că era curată şi îngrijită, şi nu fu dezamăgită.

Se aşează, în întuneric, pe un scaun din camera de zi, fără să-şi dea seama că era scaunul preferat al tatălui său şi fără să ştie că şi Luther făcuse acelaşi lucru când îi vizitase apartamentul.

Fotografia se afla pe poliţa de deasupra căminului. Probabil că era veche de vreo treizeci de ani. Kate, înfăşată din cap până-n picioare, se afla în braţele mamei sale. Câteva şuviţe de păr ca pana corbului îi ieşeau de sub boneţica roz. Se născuse cu un ciuf deosebit de des. Tatăl ei stătea lângă soţia lui, cu o figură calmă, iar mâna lui puternică atingea degeţelele întinse ale fetiţei.

Mama lui Kate ţinuse aceeaşi fotografie pe noptieră, până la moarte. Fiica ei o aruncase în ziua înmormântării, blestemând intimitatea dintre tată şi fiică, dezvăluită de poza aceea. O aruncase imediat după ce tatăl ei venise în casa lor, iar ea ţipase la el, plină de furie; o izbucnire care-i scăpa tot mai mult de sub control pentru că omul către care era îndreptată nu răspundea, nu riposta, ci stătea acolo şi accepta atacul. Şi cu cât mai liniştit rămăsese Luther, cu atât mai furioasă devenise Kate, până când, în cele din urmă, îl pălmuise cu amândouă mâinile, iar ceilalţi interveniseră şi o ţinuseră. Şi abia atunci tatăl ei îşi pusese pălăria pe cap, aşezase pe masă florile pe care le adusese, apoi, cu faţa roşie de la loviturile ei şi cu ochii în lacrimi, ieşise pe uşă, închizând-o cu grijă în urma lui.

Iar acum, în timp ce stătea pe scaunul tatălui ei, Kate se gândi că şi tatăl ei jelise în ziua aceea. O jelise pe femeia pe care, probabil, o iubise o mare parte din viaţa lui şi care, cu siguranţă, îl iubise. Kate simţi un nod în gât şi încercă să-l înlăture, masându-şi gâtul.

Se ridică şi se plimbă prin casă, privind cu atenţie fiecare încăpere, apoi ieşind şi devenind tot mai nervoasă pe măsură ce pătrundea tot mai mult în proprietatea tatălui ei. Uşa dormitorului rămăsese închisă, iar ea se hotărâ, în cele din urmă, s-o deschidă. Când intră în cameră, îndrăzni să aprindă becul, iar după ce ochii i se obişnuiră cu lumina, privi spre noptieră şi se apropie de aceasta, apoi se aşeză pe pat.

Colecţia de fotografii reprezenta, în esenţă, un altar închinat ei. Viaţa ei fusese rezumată acolo, începând cu cea mai fragedă vârstă. Ultimul lucru pe care-l vedea tatăl ei, când se ducea să se culce, era ea. O şocase mult faptul că majoritatea pozelor fuseseră făcute recent. Absolvirea colegiului şi a Facultăţii de Drept. Tatăl ei nu fusese invitat la aceste evenimente, dar ele fuseseră înregistrate şi păstrate acolo. Nu pozase pentru nici una dintre fotografii. Kate mergea, făcea semn cu mâna sau stătea, pur şi simplu, fără să-şi dea seama de prezenţa camerei. Ajunse la ultima fotografie. Cobora scările de la tribunalul din Alexandria. Prima ei apariţie în faţa Curţii. Fusese teribil de emoţionată. Un caz minor, dar zâmbetul ei arăta că se simţea de parcă ar fi obţinut o victorie uriaşă.

Kate se întreba cum naiba nu-l zărise pe Luther. Şi se întreba dacă nu cumva nu voise să-l vadă.

Reacţia ei imediată fu una de furie. Tatăl ei o spionase toţi anii aceia. În toate momentele deosebite din viaţa ei. Le profanase. O profanase şi pe ea, prin prezenţa lui nedorită.

A doua reacţie a fost mai subtilă. Şi când îşi dădu seama de ea, se ridică iute de pe pat şi fugi din încăpere.

Iar atunci nimeri drept în bărbatul solid ce stătea în faţa uşii.

*

– Îmi pare rău, doamnă, n-am vrut să vă sperii.

– Să mă sperii? M-aţi îngrozit de mi-a sărit sufletul din mine!

Kate se aşeză pe marginea patului, încercând să-şi revină, să nu mai tremure, dar frigul din casă n-o ajuta cu nimic.

– Scuzaţi-mă, dar de ce se interesează Serviciul Secret de tatăl meu?

Kate se uită la Bill Burton cu un sentiment apropiat de frică. Cel puţin aşa îl interpretă agentul. O privise în dormitor, înţelegându-i iute motivele şi intenţiile din mişcările subtile ale trupului. Îşi dezvoltase acest talent muncind ani de zile, privind atent mulţimi nesfârşite şi căutând acolo o persoană sau două, care puteau fi periculoase. Concluzia lui: o fiică şi un tată înstrăinaţi. În cele din urmă, Kate se uită la el. Lucrurile începuseră să se lege. Şi, de ce nu, într-un mod care i-ar fi putut fi de folos.

– Nu noi suntem interesaţi, domnişoară Whitney. Ci poliţia din districtul Middleton.

– Middleton?

– Da, doamnă. Sunt convins că aţi citit despre uciderea lui Christine Sullivan.

Aruncase cuvintele ca să vadă cum reacţionează. Obţinu ceea ce aştepta. Neîncredere totală.

– Credeţi că tatăl meu are vreo legătură?

O întrebare perfect legitimă. Şi nu una pusă pe un ton defensiv. Burton consideră acest fapt semnificativ şi folositor pentru planul său, care fusese întocmit de îndată ce o zărise pe Kate:

– Detectivul care se ocupă de caz aşa crede. Se pare că tatăl dumneavoastră a fost în casa familiei Sullivan cu puţin timp înainte de crimă, ca membru al unei echipe de curăţători de covoare şi folosind un nume fals.

Kate îşi ţinu răsuflarea. Tatăl ei curăţase covoare? Mai mult ca sigur că studiase locuinţa. Căutându-i punctele slabe, ca şi altă dată. Nu se schimbase deloc. Dar asasinat?

– Nu pot să cred că a omorât-o pe femeia aceea.

– Bine, dar credeţi că a încercat să jefuiască locuinţa aceea? Nu-i nici prima oară, nici a doua oară când face aşa ceva.

Kate privi în jos. În cele din urmă, clătină din cap.

– Doamnă, oamenii se schimbă. Nu ştiu cât de apropiată aţi fost în ultimul timp de tatăl dumneavoastră – Burton remarcă uşoara, dar vizibila ei grimasă – dar dovezile arată clar că a fost

implicat, într-un fel. Iar femeia a murit. Probabil că aţi obţine condamnarea cuiva cu mai puţine probe.

Kate se uită bănuitoare la agent.

– De unde ştiţi cu ce mă ocup?

– Am văzut o femeie pătrunzând în casa unui om căutat de poliţie şi am făcut ce ar fi făcut orice om al legii: m-am uitat la numărul de înmatriculare al maşinii. Aveţi o anumită reputaţie, domnişoară Whitney! Poliţia statului are o părere nemaipomenită despre dumneavoastră.

Kate se uită în jur, înainte de a răspunde:

– Nu-i aici. Casa arată ca şi cum ar lipsi de multă vreme.

– Da, doamnă. Ştiu. Aveţi cumva idee unde se află? Nu a încercat să vă contacteze?

Kate se gândi la Jack şi la vizitatorul său din noaptea anterioară.

– Nu.

Răspunsul fusese dat repede, ceva prea repede ca să-i placă lui Burton.

– Domnişoară Whitney, ar fi mai bine dacă s-ar preda singur. Dacă dă de un poliţist pe care-l gâdilă degetul de pe trăgaci...

Burton ridică expresiv sprâncenele.

– Nu ştiu unde este, domnule Burton. Eu şi tatăl meu... n-am avut nici o legătură... de mult timp.

– Dar sunteţi aici şi ştiţi unde-şi ţine cheia de rezervă.

– E prima oară când pun piciorul în casa asta! răspunse Kate, ridicând un pic tonul.

Burton îi văzu expresia şi decise că spunea adevărul. Faptul că nu cunoştea casa îl făcuse să ajungă singur la aceeaşi concluzie, precum şi la aceea că fata şi tatăl ei se înstrăinaseră.

– Există vreo modalitate să luaţi legătura cu el?

– De ce? Nu vreau să fiu implicată în povestea asta.

– Mi-e teamă că sunteţi, oarecum. Ar fi mai bine să colaboraţi.

Kate îşi luă poşeta şi se ridică.

– Ascultă, agent Burton, nu mă poţi fraieri, mă ocup de chestii din astea de prea mult timp. Dacă poliţia vrea să-şi piardă

timpul interogându-mă, îmi găseşte numărul în cartea de telefon. Cartea cu telefoanele instituţiilor guvernamentale, la capitolul Procurorii Statului. La revedere!

Apoi se îndreptă spre uşă.

– Domnişoară Whitney!

Kate se întoarse, gata de ceartă. Cu toate că individul făcea parte din Serviciul Secret, n-avea de gând să se lase fraierită de el.

– Dacă tatăl dumneavoastră a comis un delict, atunci trebuie să fie judecat de un juriu alcătuit din semenii săi şi condamnat. Dacă e nevinovat, va fi eliberat. Aşa ar trebui să funcţioneze sistemul. Ştiţi asta mai bine decât mine.

Kate fu gata să-i răspundă, dar văzu fotografiile. Prima ei zi la tribunal. I se părea că asta se întâmplase cu un veac în urmă. Şi chiar aşa stăteau lucrurile, în mai multe privinţe decât era dispusă să recunoască. Zâmbetul, visele cu care-şi începe fiecare activitatea, singurul ţel fiind perfecţiunea în toate... Se întorsese cu picioarele pe pământ de multă vreme.

Uitase remarca tăioasă, pe care dorise să i-o servească agentului şi rămăsese pierdută în zâmbetul tinerei frumoase care dorea să facă multe cu viaţa ei.

Bill Burton o privi cum se întoarce şi pleacă. Se uită şi el la fotografii, apoi la uşa în pragul căreia nu se mai afla nimeni.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

– N-ar fi trebuit să faci asta, Bill! Mi-ai spus că n-o să te amesteci în anchetă. Ar trebui să te vâr la închisoare. Împreună cu şeful tău.

Seth Frank izbi cu palma în birou şi se ridică, privindu-l furios pe bărbatul solid din faţa sa.

Bill Burton încetă să se plimbe prin încăpere şi se aşeză. Se aşteptase să i se facă scandal.

– Ai dreptate, Seth! Dar am fost poliţist prea mult timp. Nu reuşeam să te găsesc şi m-am dus acolo doar în recunoaştere. A văzut o tipă strecurându-se în casă. Tu ce-ai fi făcut?

Frank nu răspunse.

– Seth, poţi să-mi tragi câte şuturi vrei, dar îţi spun că femeia aia reprezintă atuul nostru. Putem să-l prindem pe individ, cu ajutorul ei.

Detectivul se mai relaxă un pic, dar rămase încă furios.

– Despre ce vorbeşti?

– Tipa e fiica lui. Chiar fiica lui. De fapt, singurul lui copil. Luther Whitney a fost închis de trei ori şi-i un delincvent profesionist, care, aparent, s-a potolit odată cu vârsta. În cele din urmă, soţia a divorţat de el. Şi tocmai când începuse o nouă viaţă, a murit de cancer la sân.

Burton se opri.

Seth Frank devenise foarte atent şi-l îndemnă:

– Zi mai departe!

– Kate Whitney a fost foarte afectată de moartea mamei sale. A considerat că fusese vina tatălui ei. Şi a întrerupt orice

legătură cu acesta. Mai mult, a urmat Dreptul şi lucrează ca procuror al statului. Are reputaţia că-i un acuzator dur, în special în cazuri de delicte legate de proprietate: spargeri, furturi, jafuri. Cere pedeapsa maximă pentru toţi tipii ăia. Şi, de obicei, o obţine.

– De unde naiba ai toate informaţiile astea?

– Am dat câteva telefoane cui trebuie. Oamenilor le place să vorbească despre necazurile altora, asta îi face să simtă că viaţa lor e, cumva, mai bună decât este de obicei.

– Şi cu ce o să ne ajute pe noi necazurile astea de familie?

– Seth, gândeşte-te ce posibilităţi avem! Fata asta îşi urăşte tatăl. Îl urăşte cu „u“ mare.

– Aşadar, vrei să ne folosim de ea ca să ajungem la individ. Dar, dacă s-au înstrăinat atât de mult, cum o să ne ajute fata?

– Aici e toată chestia! Ura e doar din partea ei. Nu şi a lui. El o iubeşte. Mai mult decât orice pe lume. Are un altar închinat ei, în dormitor.

– Mă îndoiesc foarte mult de posibilitatea de a obţine ceva din treaba asta, dar să presupunem că fata vrea să coopereze cu noi. Cum o să ia legătura cu tatăl ei? Că doar individul nu stă acasă, lângă telefon!

– Nu, dar pun pariu că-şi verifică mesajele. Ar trebui să vezi casa aia. Tipul e foarte ordonat, totul e la locul lui, pun pariu că plăteşte facturile înainte de termen. Şi n-are idee că suntem pe urmele lui. Încă nu. Probabil că-şi verifică robotul o dată sau de două ori pe zi. Pentru orice eventualitate.

– Aşadar, ea o să-i lase un mesaj, o să stabilească o întâlnire, iar noi o să-l prindem?

Burton se ridică, scoase două ţigări din pachet şi-i aruncă una lui Frank. Apoi şi le aprinseră fiecare.

– Eu cam aşa văd lucrurile, Seth! Poate ai tu o idee mai bună.

– Trebuie s-o convingem să facă asta. Din câte mi-ai spus, fata nu pare prea cooperantă.

– Cred că trebuie să vorbeşti tu cu ea. Fără ca eu să fiu de faţă. Se poate să fi fost cam dur cu ea. Am tendinţa asta...

– O s-o fac chiar în dimineaţa asta.

Frank îşi îmbrăcă pardesiul şi-şi puse pălăria pe cap, apoi se opri.

– Ştii, n-am vrut să te reped...

Burton rânji şi-i răspunse:

– Dar ai făcut-o. Şi eu aş fi procedat la fel, în locul tău.

– Mulţumesc pentru ajutor.

– Cu plăcere.

Seth se pregăti să iasă, dar Burton îl opri:

– Seth, vrei să faci o favoare unui bătrân care a fost poliţist?

– Despre ce-i vorba?

– Cheamă-mă şi pe mine când o să-l prindeţi. Mi-ar plăcea să-i văd figura când va fi înhăţat...

– O să te chem. O să te sun după ce vorbesc cu fata. Eu mă duc acasă. Bill, ar trebui să faci acelaşi lucru.

– După ce-o să-mi termin ţigara.

Frank plecă, iar Burton se aşeză, îşi fumă încet ţigara, apoi îşi turnă încă o jumătate de ceaşcă de cafea.

Nu-i putuse ascunde lui Frank numele lui Whitney. Nu putea să-i spună că amprenta nu se potrivea cu nimic din fişierele FBI-ului. Ar fi fost un joc prea periculos. Dacă Frank descoperea a cui era amprenta – şi putea face acest lucru printr-o mie de canale independente – Burton era un om mort. Nu putea să explice în nici un fel de ce-l înşelase. Doar să-i spună adevărul, ceea ce nu se putea. Pe de altă parte, Burton avea nevoie ca Frank să cunoască identitatea lui Whitney. Planul agentului Serviciului Secret fusese, de la bun început, ca detectivul să-l vâneze pe fostul deţinut. Să-l găsească, nu şi să-l aresteze.

Burton se ridică, îşi puse pardesiul. Luther Whitney. A fost într-un loc nepotrivit, la momentul nepotrivit, când acolo erau oameni nepotriviţi. Individul n-o să vadă când va fi izbăvit. Nici măcar n-o să audă împuşcătura. O să fie mort înainte ca sinapsele să apuce să transmită impulsul către creier. Aşa-i soarta. Uneori e în favoarea ta, alteori e împotriva ta. Dacă va reuşi să găsească

o modalitate ca preşedintele şi şefa sa de cabinet să nu fie implicaţi cu nimic, atunci însemna că fusese o zi fructuoasă. Numai că se părea că o asemenea sarcină îi depăşea puterile...

*

Collin îşi parcă maşina în stradă. Puţinele frunze rămase, multicolore, căzură încet, ca o cascadă, peste el, mânate de briza care bătea leneş. Agentul era îmbrăcat sport: blugi, un pulover din bumbac şi haină de piele. Sub haină nu se vedea nici o umflătură. Avea părul ud, de la duşul făcut în grabă. Îşi încălţase mocasinii pe piciorul gol. Arăta de parcă s-ar fi îndreptat către biblioteca facultăţii, ca să înveţe noaptea, sau către o petrecere în circuit, după ce jucase în meciul de fotbal de duminică după-amiază.

În drum spre casă, începu să fie nervos. Telefonul femeii îl surprinsese. Vocea ei păruse normală, nu depistase încordare, nici furie. Burton îi spusese că acceptase destul de bine spusele lui, având în vedere circumstanţele. Dar el ştia cât de aspru putea să fie Burton şi de aceea era îngrijorat. Faptul că-l lăsase pe el să se ducă la întâlnirea cu doamna Russell nu fusese, mai mult ca sigur, cel mai deştept lucru pe care-l făcuse Collin. Dar Burton îl făcuse să-şi dea seama că în joc era o miză importantă.

Uşa se deschise de îndată ce bătu şi agentul intră. Apoi uşa se închise, iar femeia rămase în faţa lui. Zâmbind. Îmbrăcată într-un neglijeu alb, simplu, prea scurt şi prea strâmt peste tot unde acest lucru conta. Gloria se ridică pe vârfurile picioarelor goale ca să-l sărute uşor pe buze. Apoi îl luă de mână şi-l conduse în dormitor.

Acolo, femeia îi făcu semn să se întindă pe pat. Stând în faţa lui, îşi dezlegă bentiţele care-i ţineau veşmântul transparent şi-l lăsă să cadă pe podea. După aceea, îşi dădu jos chiloţii. Agentul încercă să se ridice, dar ea îl împinse cu blândeţe la loc.

Apoi se urcă încet pe el, trecându-i degetele prin păr. Femeia îşi puse mâna pe membrul lui erect şi-l mângâie prin blugi, cu

vârful unghiilor. Bărbatul gemu, iar strânsoarea pantalonilor deveni prea chinuitoare. Collin încercă din nou să pună mâna pe ea, dar Gloria îl împinse din nou. Femeia îi desfăcu centura şi-i scoase pantalonii. Cei doi se prăvăliră pe podea. Apoi Gloria îi eliberă membrul gata să explodeze. Acesta ţîşni către ea, iar femeia îl prinse între picioare, strângându-l puternic între coapse.

Gloria îl sărută, apoi îşi cuibări buzele lângă urechea lui.

– Tim, mă doreşti, nu-i aşa? Vrei mult să mă regulezi, nu-i aşa?

Bărbatul gemu şi o apucă de buci, dar femeia îi dădu mâinile la o parte.

– Nu-i aşa?

– Da.

– Şi eu te-am dorit mult, în noaptea trecută. Şi a apărut Burton.

– Ştiu. Îmi pare rău. Am vorbit şi...

– Ştiu. Mi-a povestit. Şi mi-a spus că nu i-ai zis nimic despre noi doi. Ai fost un gentleman.

– Partea aia nu-l privea.

– Ai dreptate, Tim. Nu-i treaba lui. Iar acum vrei să mă regulezi, nu-i aşa?

– Da, Gloria! Sigur că vreau!

– Deci, doare!

– Mă omoară!

– A fost atât de bine, Tim, Doamne, cât de bine a fost!

– Aşteaptă un pic. Nu ştii ce înseamnă să te simţi bine.

– Ştiu, Tim. Mă gândesc doar să fac dragoste cu tine. Ştii asta, nu-i aşa?

– Da!

Pe Collin îl durea atât de tare, că-i lăcrimau ochii.

Femeia îi linse lacrimile, amuzată.

– Eşti sigur că mă doreşti? Eşti absolut sigur?

– Da!

Collin simţi, înainte ca mintea să realizeze ce se întâmpla. Simţi ca o răbufnire de aer îngheţat.

– Ieşi!

Cuvântul fusese rostit cu o încetineală deliberată, ca şi cum ar fi fost repetat de multe ori, până se obţinuse tonul potrivit, modulaţia corectă, iar vorbitorul savurase fiecare sunet. Gloria se dădu jos de pe el, având grijă să se apese pe membrul lui erect cu atâta forţă, încât să-i taie respiraţia lui Collin.

– Gloria...

Pantalonii îl izbiră în faţă. Când îi dădu la o parte şi se ridică, femeia îşi învelise trupul într-un halat gros, lung până în pământ.

– Ieşi din casa mea, Collin! În clipa asta!

Bărbatul se îmbrăcă iute, stânjenit, iar Gloria rămase alături, privindu-l. Îl urmă până la uşa din faţă, îl privi cum o deschide, iar când ieşi, femeia îl împinse afară şi trânti uşa după el.

Collin se uită în urmă, întrebându-se dacă Gloria râdea sau plângea în spatele uşii sau dacă nu-şi exterioriza emoţia în nici un fel. Nu intenţionase s-o rănească. Ştia că o pusese într-o situaţie stânjenitoare. N-ar fi trebuit să procedeze aşa. Iar acum Gloria îi plătise pentru situaţia aceea, aducându-l până în pragul plăcerii, manipulându-l, de parcă făcea o experienţă într-un laborator, apoi lăsându-l baltă.

Dar, în timp ce se ducea spre maşină, îşi aminti cum arăta faţa ei şi-şi dădu seama că scurta lor relaţie încetase.

*

Pentru prima dată de când lucra la Procuratura statului, Kate anunţă că e bolnavă. Stătea în pat, proptită în perne şi acoperită cu pături până la bărbie, uitându-se afară, la dimineaţa mohorâtă. De fiecare dată când încerca să se dea jos din pat, în faţa ochilor îi apărea imaginea lui Bill Burton, ca o masă din granit cu muchii ascuţite, ameninţând s-o strivească.

Se cuibări mai bine în pat, cufundându-se în salteaua moale ca într-o apă caldă, imediat sub suprafaţă, ca să nu mai vadă şi să nu mai audă nimic din cele ce se întâmplau în jurul ei.

Urmau să apară curând. Ca în cazul mamei ei. În toţi anii aceia. Oameni care intrau cu forţa şi care puneau întrebări la

care mama lui Kate nu avea cum să răspundă. Oameni care-l căutau pe Luther.

Își aminti de izbucnirea lui Jack, din noaptea trecută, și închise ochii, încercând să-și îndepărteze din minte cuvintele acelea.

Să-l ia naiba pe Jack!

Kate se simțea obosită, mai obosită decât fusese vreodată în urma vreunui proces. Îi făcuse și ei ceea ce îi făcuse mamei ei. O târâse în pânza de păianjen, chiar dacă ea nu dorise acest lucru, o detestase și dorise s-o distrugă.

Se ridică din nou, incapabilă să respire. Se ținu de gât cu degetele, încercând să prevină alt atac. Când se potoli un pic, se întoarse într-o parte și privi fotografia mamei sale.

Tatăl ei era singurul care-i rămăsese. O apucă râsul. Luther Whitney reprezenta tot ce-i rămăsese din familie. S-o ajute Dumnezeu!

Se întinse pe spate și așteptă. Așteptă să audă ciocănituri în ușă. O moștenire transmisă de la mamă la fiică. Acum venise rândul ei.

*

În momentul acela, la doar zece minute distanță de ea, Luther se uita iarăși la un vechi articol dintr-un ziar. Uitase de ceașca de cafea de lângă cotul lui. În spate se auzea zgomotul frigiderului. Într-un colț, bâzâia televizorul, pe canalul CNN. În afară de asta, în încăpere era liniște.

Wanda Broome îi fusese prietenă. O bună prietenă. Și asta de când se întâlniseră întâmplător într-un hotel din Philadelphia, după ultima condamnare a lui Luther și după prima și ultima condamnare a Wandei. Iar acum murise și ea. Își luase viața – așa scria în articol – se prăbușise pe scaunul din față al mașinii, după ce înghițise un pumn de pilule.

Luther nu acționase niciodată fățiș. Iar acum lucrurile i se păreau greu de suportat. Ca și cum ar fi fost un coșmar continuu. Numai că, de fiecare dată când se trezea și se uita în oglindă,

iar apa rece îi şiroia pe trăsăturile tot mai îmbătrânite, ştia că din coşmarul acela nu avea să se trezească niciodată.

Ironia sorţii – legată de moartea tragică a Wandei – consta în fapul că *ea* avusese ideea spargerii locuinţei familiei Sullivan. Acum, privind retrospectiv, fusese o idee groaznică, teribilă, dar care ieşise din mintea ei, surprinzător de fertilă. O idee la care ţinuse cu încăpăţînare, în ciuda avertismentelor primite din partea lui Luther şi a mamei sale.

Ei doi plănuiseră totul, iar el dusese planul la îndeplinire. Şi, tot retrospectiv privind, dorise să facă chestia aia. Fusese pentru el o provocare, o provocare combinată cu o pradă uriaşă, căreia nu-i putuse rezista.

Ce trebuie să fi simţit Wanda când văzuse că doamna Sullivan nu se afla în avion? Ştiind că n-are cum să-l anunţe pe Luther că zona nu era atât de liberă cum crezuseră...

Wanda fusese prietena lui Christine Sullivan. O prietenie absolut sinceră. Wanda reprezentase ultima legătură cu oamenii adevăraţi, în ceaţa vieţii sibaritice în care trăia Walter Sullivan. Viaţă în care nu numai că toţi erau frumoşi – aşa cum fusese şi Christine Sullivan – dar şi cu relaţii, educaţi, sofisticaţi aşa cum nu era şi nu avea să fie niciodată Christine. Iar din cauza acestei prietenii, Christine Sullivan începuse să-i spună Wandei lucruri pe care aceasta n-ar fi trebuit să le ştie, inclusiv despre ce se afla în camera-seif din spatele oglinzii.

Wanda era convinsă că Sullivan avea atât de mulţi bani, încât îşi putea permite să piardă o sumă atât de mică. Luther ştia că nu aşa se întâmplă în lumea în care trăim, probabil că ştia şi Wanda, dar acum nu mai conta...

După o existenţă grea, în care banii fuseseră întotdeauna prea puţini, Wanda dorise să tragă biletul câştigător. Aşa cum făcuse Christine Sullivan. Fără ca vreuna din ele să-şi dea seama cât de mare era de fapt preţul pentru asemenea lucruri.

Luther zburase în Barbados, ca să-i trimită un mesaj Wandei, dacă aceasta n-ar fi plecat deja de acolo. Îi trimisese o scrisoare mamei Wandei. Edwina urma să i-o arate Wandei. Oare aceasta

l-ar fi crezut? Şi chiar dacă l-ar fi crezut, viaţa lui Christine Sullivan fusese deja sacrificată. Sacrificată, avea să-şi fi spus Wanda, pentru lăcomia şi dorinţa ei de a avea lucruri la care nu avea dreptul. Luther mai că vedea gândurile ce trecuseră prin mintea prietenei sale, atunci când oprise maşina într-un loc pustiu, când scosese capacul cutiei şi înghiţise pastilele acelea, pierzându-şi încet-încet cunoştinţa.

Luther nu putuse să se ducă la înmormântare. Nu putuse să-i spună Edwinei cât de rău îi părea. Risca s-o atragă şi pe ea în coşmarul lui. Fusese la fel de apropiat de Edwina pe cât fusese şi de Wanda, ba, într-un fel, chiar mai apropiat. Petrecuse multe nopţi, încercând împreună cu Edwina s-o convingă pe Wanda să renunţe la planul ei. Şi abia când Wanda declarase că îşi va duce planul la îndeplinire, cu sau fără Luther, Edwina îl rugase pe Luther să aibă grijă de fiica ei. Să n-o lase să ajungă iarăşi la închisoare.

În cele din urmă, Luther se uită la mesajele personale din ziar şi avu nevoie doar de câteva secunde ca să-l găsească pe cel pe care-l căuta. Nu zâmbi când îl citi. Luther credea – ca şi Bill Burton – că Gloria Russell nu avea talent de negociator.

Spera că oamenii de la Casa Albă credeau că-l interesează doar banii. Luther luă o bucată de hârtie şi începu să scrie.

*

– Urmăreşte contul!

Burton stătea în faţa şefei de cabinet, în biroul ei. Sorbi dintr-o Coca-Cola dietetică, deşi ar fi dorit ceva mai tare.

– Am dat deja ordin, răspunse Gloria Russell, punându-şi cercelul la loc, după ce aşezase receptorul în furcă.

Collin stătea liniştit într-un colţ. Şefa de cabinet nu dăduse vreun semn că i-ar fi observat prezenţa, deşi intrase în încăpere împreună cu Burton, cu douăzeci de minute în urmă.

– Unde vrea banii? întrebă Burton, uitându-se la femeie.

– Dacă nu se face un transfer telegrafic în contul desemnat până la închiderea activităţii bancare din ziua respectivă, atunci nici unul dintre noi nu va mai avea vreun viitor.

Gloria privi spre Collin, apoi spre Burton.

– Rahat! exclamă Burton, ridicându-se.

Gloria se răţoi la el:

– Am crezut că o să ai grijă de treaba asta, Burton!

Agentul o ignoră şi continuă:

– Cum a spus că o să se facă schimbul?

– De îndată ce va primi banii, ne va anunţa locul în care va fi obiectul.

– Aşadar, trebuie să avem încredere în el.

– Aşa se pare.

– De unde ştie că ai primit deja scrisoarea?

– Era în cutia mea, în dimineaţa asta. Primesc scrisorile în timpul după-amiezei.

Burton se lăsă să cadă pe scaun.

– În cutia ta poştală! Adică a fost chiar lângă casa ta?

– Mă îndoiesc că ar fi încredinţat altcuiva un mesaj atât de important.

– Şi de ce ai căutat în cutie?

– Am văzut că e ceva în cutie, răspunse Gloria Russell, aproape zâmbind.

– Individul are boaşe!

– Mai mari decât voi, zise şefa de cabinet, care-şi încheie afirmaţia uitându-se la Collin.

Acesta se crispă sub privirea ei, apoi se uită în podea.

Burton se amuză, văzând schimbul de priviri. Era bine, puştiul îi va mulţumi peste câteva săptămâni. Pentru că l-a scos din pânza văduvei negre[1].

– Nu mă mai surprinde nimic, doamnă Russell. Dar pe dumneavoastră? întrebă el, uitându-se la ea, apoi la Collin.

Gloria Russell ignoră remarca:

– Dacă banii nu vor fi transferaţi, ne putem aştepta ca individul să facă public ceva, foarte curând. Ce putem să facem împotriva acestui lucru?

---

[1] Văduva neagră este un păianjen veninos. (n.tr.)

Comportarea calmă a şefei de cabinet nu reprezenta o chestie de faţadă. Gloria decisese că depăşise faza plânsului şi a vomitatului, că fusese rănită şi umilită cât să-i ajungă pentru tot restul vieţii. Fie ce-o fi, devenise insensibilă la orice ar fi urmat. Iar acest lucru o făcea să se simtă surprinzător de bine.

– Cât vrea? întrebă Burton.

– Cinci milioane, răspunse Gloria, fără alte comentarii.

Burton rămase cu ochii holbaţi.

– Şi ai banii ăştia? De unde?

– Nu te priveşte pe tine.

– Preşedintele ştie?

Burton întrebase, ştiind dinainte răspunsul.

– Nici asta nu te priveşte pe tine.

Burton nu forţă lucrurile. De fapt, ce-i păsa lui?

– Bine. Ca să răspund la întrebarea dumneavoastră, facem *ceva*. În locul dumneavoastră, aş găsi o cale de a obţine banii înapoi. Cinci milioane de dolari nu folosesc cuiva care nu va rămâne în viaţă.

– Nu poţi să omori pe cineva pe care nu-l poţi găsi, replică Gloria Russell.

– Adevărat.

Burton se rezemă de speteaza scaunului şi-i povesti conversaţia avută cu Seth Frank.

*

Kate era complet îmbrăcată când deschise uşa, gândindu-se că, dacă ar fi fost în halat, interogatoriul ar fi durat mai mult, că ar fi părut mai vulnerabilă cu fiecare întrebare. Şi nu voia să pară vulnerabilă, deşi aşa se simţea:

– Nu ştiu ce vreţi de la mine.

– Câteva informaţii, domnişoară Whitney. Ştiu că sunteţi om al legii. Credeţi-mă, nu-mi place să vă spun asemenea lucruri, dar tatăl dumneavoastră este suspectul numărul unu într-un caz foarte grav.

Frank o privi cu o expresie plină de sinceritate.

Stăteau în camera de zi. Frank îşi scosese carnetul de notiţe. Kate stătea dreaptă pe marginea canapelei, încercând să rămână calmă, deşi degetele ei se jucau cu lănţişorul de la gât, răsucindu-l şi înnodându-l.

– Din câte mi-aţi povestit, nu aveţi prea multe dovezi. Dacă aş fi procurorul cazului, nu cred că aş obţine un mandat de arestare.

– Poate că-i aşa, poate că nu.

Frank văzuse modul în care Kate se jucase cu lănţişorul. Nu venise aici ca să obţină informaţii. Era posibil ca el să ştie mai multe despre tatăl ei decât ştia Kate. Dar trebuia s-o atragă în capcană. Pentru că, dacă se gândea bine, era vorba de o capcană. Pentru altcineva. De fapt, de ce-ar fi avut Kate mustrări de conştiinţă? Chestia asta i-ar fi liniştit conştiinţa, în cazul în care s-ar fi sinchisit.

Frank continuă:

– Să vă arăt o coincidenţă interesantă. Am găsit amprenta tatălui dumneavoastră într-o camionetă a unei firme de făcut curăţenie, camionetă care s-a aflat în curtea locuinţei lui Sullivan cu puţin timp înainte de crimă. De fapt, ştim că tatăl dumneavoastră a fost în casă, chiar în dormitorul în care a fost comisă crima. Avem doi martori oculari. Mai ştim că a folosit un nume fals, o adresă falsă şi un număr de asigurare socială inventat, atunci când s-a angajat la firmă. Şi mai ştim că a dispărut.

Kate se uită la el şi-i răspunse:

– A fost condamnat. Probabil că nu şi-a folosit numele adevărat pentru că a crezut că nu va obţine slujba. Spuneţi că a dispărut. V-aţi gândit că o fi plecat într-o călătorie? Până şi foştii deţinuţi îşi iau câte o vacanţă.

Kate se trezise în postura de a-şi apăra tatăl, chestie inimaginabilă. O durere ascuţită îi străbătu capul, iar ea se frecă, fără să-şi dea seama.

– Altă descoperire interesantă: tatăl dumneavoastră a fost bun prieten cu Wanda Broome, menajera personală a lui Christine Sullivan şi confidenta acesteia. Tatăl dumneavoastră

şi Wanda Broome au fost supravegheaţi de acelaşi poliţist, în perioada de eliberare condiţionată, pe când locuiau în Philadelphia. După unele surse, se pare că au păstrat legătura în toţi anii aceştia. Pun pariu că Wanda ştia de seiful din dormitor.

– Şi ce-i cu asta?

– Am discutat cu Wanda Broome. Era evident că ştia mai multe decât ne-a spus.

– Atunci de ce nu vorbiţi cu ea, în loc să mă vizitaţi pe mine? Poate că acea Wanda a comis crima...

– În momentul acela era plecată din ţară, lucru confirmat de o sută de martori.

Frank îşi drese glasul, apoi continuă:

– Şi nu mai pot să vorbesc cu ea, pentru că s-a sinucis. A lăsat un bilet, în care spunea că-i pare rău.

Kate se ridică şi privi în gol, pe fereastră. Avea senzaţia că o năpădeşte frigul.

Frank aşteptă un timp, uitându-se la ea, întrebându-se cum trebuie să se fi simţit ascultând dovezile ce se strânseseră împotriva bărbatului care-i era tată şi care o părăsise. Mai simţea dragoste pentru el? Detectivul spera să nu mai simtă. Din punct de vedere profesional spera aşa ceva. Ca tată a trei copii, se întreba dacă un asemenea sentiment poate fi ucis cu adevărat, în ciuda celor mai rele lucruri.

– Domnişoară Whitney, vă simţiţi bine?

Kate se întoarse încet şi întrebă:

– Putem să mergem undeva? N-am mâncat de mult timp şi n-am nimic de mâncare în casă.

Sfârşiră prin a ajunge în acelaşi local în care se întâlniseră Jack şi Luther. Frank începu să-şi devoreze mâncarea, dar Kate nu se atinse de nimic. Frank se uită la ea şi-i zise:

– Dumneavoastră aţi ales localul, credeam că vă place mâncarea de aici. Nu vreau să mă amestec, dar ar trebui să vă îngrăşaţi un pic.

Kate se uită în cele din urmă la el, cu un început de zâmbet:

– Aşadar, sunteţi şi consultant în probleme de sănătate!

– Am trei fiice. Cea mai mare are şaisprezece ani şi jură că-i obeză. Probabil că are cincizeci şi cinci de kilograme şi e aproape cât mine de înaltă. Dacă n-ar avea obrajii roşii, aş crede că-i anemică. Iar soţia mea ţine tot timpul o cură de-un fel sau altul. Eu cred că arată nemaipomenit, dar se pare că există nişte forme perfecte, după care tânjeşte orice femeie.

– Orice femeie, cu excepţia mea.

– Mâncaţi ce aveţi în farfurie! Asta le spun în fiecare zi fetelor mele. Mâncaţi!

Kate îşi luă furculiţa şi reuşi să mănânce jumătate din porţie. În timp ce-şi bea ceaiul, iar Frank sorbea dintr-o cană mare cu cafea, se cufundară amândoi într-o discuţie despre Luther Whitney.

– Dacă sunteţi convinşi că aveţi suficiente dovezi, de ce nu-l arestaţi?

Frank clătină din cap şi-şi puse cana cu cafea pe masă.

– Aţi fost în casa lui. A plecat de ceva timp. Probabil, imediat după ce s-a întâmplat.

– Dacă el e făptaşul. Acuzaţiile dumneavoastră sunt doar de circumstanţă. Asta nu înlătură îndoiala valabilă, domnule locotenent.

– Pot să fiu direct, Kate? Apropo, pot să-ţi spun Kate?

Ea dădu din cap.

Frank îşi puse coatele pe masă şi o privi.

– Lăsând pălăvrăgeala deoparte, de ce-ţi vine greu să crezi că tatăl tău a împuşcat-o pe femeia aia? A fost condamnat de trei ori. Se pare că şi-a trăit întreaga viaţă la limită. A fost interogat în alte zece cazuri de spargeri, dar nu s-a putut devedi nimic împotriva lui. Este un delincvent profesionist. Cunoşti specia. Viaţa unui om nu valorează nimic pentru el.

Kate îşi termină de băut ceaiul, înainte să răspundă. Un delincvent profesionist? Sigur, tatăl ei era unul dintre aceştia. Kate nu se îndoia că Luther continuase să săvârşească delicte în anii care trecuseră. Se pare că avea chestia asta în sânge. Era ca un cocainoman. Incurabil.

– Nu omoară oameni, răspunse ea, calmă. Fură, dar n-a rănit niciodată pe cineva. Nu acţionează în felul ăsta.

Ce spusese Jack? Tatăl ei era speriat. Îngrozit atât de tare, încât vomitase. Tatălui ei nu-i fusese niciodată frică de poliţie. Dar dacă o *omorâse* pe femeia aceea? Poate fusese doar un gest reflex, apăsase pe trăgaci, iar glonţul pusese capăt vieţii lui Christine Sullivan. Toată chestia asta se putea întâmpla în câteva secunde. Fără timp de gândire. Doar cât să acţioneze. Ca să nu ajungă la închisoare. Era posibil. Dacă tatăl ei o omorâse pe femeia aceea, ar fi fost speriat, ar fi fost îngrozit, ar fi fost bolnav.

Cu toată suferinţa de care avusese parte, cele mai vii amintiri despre tatăl ei erau legate de blândeţea acestuia. Mâinile lui mari cuprinzându-le pe ale ei. Era tăcut până la impoliteţe cu majoritatea oamenilor. Dar cu ea vorbea. Cu ea, nu aiurea, cum fac majoritatea adulţilor. Vorbea cu ea despre lucruri care o interesau o fetiţă. Despre flori, despre păsări, despre felul în care cerul îşi schimbă brusc culoarea. Despre rochii, despre panglici, despre dinţii de lapte care i se clătinau. Momente scurte, dar pline de sinceritate, între tată şi fiică, înghesuite între violenţa subită a condamnărilor, a închisorii. După ce crescuse, discuţiile acelea deveniseră simplă pălăvrăgeală, iar ocupaţia bărbatului cu figură amuzantă şi cu degete mari, dar blânde, ajunsese să-i domine viaţa şi modul în care-l vedea pe Luther Whitney.

Putea să jure că bărbatul acela nu putea să omoare pe cineva?

Frank o privi şi văzu cum clipeşte iute. Se produsese o schimbare. O simţea.

Detectivul luă linguriţa şi-şi mai puse zahăr în cafea.

– Spuneai că nu-i posibil ca tatăl tău s-o fi ucis pe femeia aceea? Am înţeles că n-aţi păstrat legătura.

Kate îşi reveni din gânduri.

– N-am spus că nu-i posibil. Am spus...

Interogase sute de martori şi nu-şi amintea să fi existat unul care să se fi descurcat atât de prost ca ea. Scotoci prin poşetă, căutându-şi pachetul de Benson & Hedges. Când văzu ţigările, Frank îşi scoase pachetul de gumă de mestecat Juicy Fruit.

Kate suflă fumul astfel încât să nu se ducă spre detectiv şi se uită la gumă.

– Încerci să te laşi? întrebă ea, amuzată.

– Încerc şi nu reuşesc. Ce spuneai?

Kate expiră fumul, silindu-şi nervii să se potolească.

– După cum ţi-am spus, nu mi-am văzut tatăl de ani de zile. Nu suntem apropiaţi. E posibil s-o fi omorât pe femeia aceea. Totul e posibil. Dar asta nu-ţi va fi de folos la tribunal. Acolo folosesc doar dovezile. Punct.

– Încercăm să definitivăm cazul.

– Nu aveţi dovezi tangibile care-l leagă de scena crimei? Nu aveţi amprente? Nici martori? Nimic de felul ăsta?

Frank ezită, apoi se decise să răspundă:

– Nu.

– Aţi reuşit să arătaţi că are legătură cu lucrurile furate?

– N-a apărut nici unul.

– Analiza balistică?

– Nici un folos. Un glonţ neutilizabil, n-am găsit arma.

Kate se lăsă pe spateaza scaunului, simţindu-se mai bine de când conversaţia se orientase spre analiza legală a cazului.

– Asta-i tot ce aveţi?

Detectivul ezită din nou, apoi dădu din umeri.

– Asta-i tot.

– Atunci înseamnă că nu aveţi nimic. Nimic!

– Am instinctul meu, iar acesta îmi spune că Luther Whitney a intrat în casă în noaptea aia şi că a fost şi în dormitor. Aş vrea să ştiu unde e acum.

– Nu te pot ajuta. Asta i-am spus amicului tău, noaptea trecută.

– Dar te-ai dus în casa aia. De ce?

Kate dădu din umeri. Era decisă să nu pomenească de discuţia ei cu Jack. Asta însemna că ascundea dovezi? Probabil.

– Nu ştiu.

În parte, răspunsul era adevărat.

– Mă şochezi, Kate! Eşti o persoană care ştie întotdeauna de ce face ceva.

În mintea femeii apăru figura lui Jack. O izgoni, furioasă.

– S-ar putea să ai surprize, locotenente!

Frank îşi închise ceremonios carneţelul şi se aplecă spre ea.

– Am nevoie de ajutorul tău.

– Pentru ce?

– Discutăm neoficial, *off the record* sau cum vrei să-i spui. Mă interesează rezultatul, nu amabilităţile juridice.

– Amuzantă chestie să spui aşa ceva unui procuror!

– Nu spun că nu respect regulile.

Frank cedă şi-şi scoase ţigările.

– Spun doar că o să abandonez acest punct de minimă rezistenţă, dacă pot. Bine?

– Bine.

– Am informaţii care spun că, dacă ţie nu-ţi pasă de tatăl tău, acesta e topit după tine.

– Cine ţi-a spus asta?

– Ce naiba, sunt detectiv! E adevărat sau nu?

– Nu ştiu.

– Kate, nu-ţi bate joc de mine! E adevărat sau nu?

Femeia îşi stinse ţigara, furioasă.

– E adevărat! Eşti mulţumit?

– Încă nu, dar s-ar putea să fiu. Am un plan să-l prind şi am nevoie de ajutorul tău.

– Nu văd cum aş putea să te ajut.

Kate îşi dăduse seama ce-o să urmeze. Putea să citească asta în ochii lui Frank.

Acesta avu nevoie de zece minute ca să-şi expună planul. Kate îl refuză de trei ori. După o jumătate de oră, stăteau încă la aceeaşi masă.

Frank se lăsă pe speteaza scaunului, apoi se aplecă brusc în faţă.

– Ascultă, Kate, dacă nu mă ajuţi, n-o să avem nici o şansă să punem mâna pe el. Dar dacă lucrurile stau aşa cum spui tu şi nu avem un caz împotriva lui, o să fie liber. Dar dacă el e făptaşul şi putem să dovedim acest lucru, atunci tu ar trebui să

fii ultima persoană din lume care să-mi spună că trebuie să-l lăsăm în pace. Dacă ai impresia că greşesc, atunci o să te duc acasă, uită că m-ai văzut, iar tatăl tău o să continue să fure... poate şi să ucidă...

Detectivul o privi drept în ochi.

Kate dechise gura, dar nu reuşi să scoată vreun cuvânt. Privi dincolo de Frank, de unde o saluta o imagine ceţoasă din trecut, dar care dispăru subit.

Kate Whitney, care avea aproape treizeci de ani, nu mai avea legătură cu bebeluşul care chicotea când tatăl ei o arunca în aer sau cu fetiţa care îi divulga tatălui ei secrete importante, pe care nu le-ar fi spus altcuiva. Crescuse, se maturizase şi se descurca singură de mult timp. Mai mult, era om al legii, procuror al statului, care jurase să sprijine legea şi Constituţia statului Virginia. Meseria ei era să se asigure că persoanele care încălcau acele legi urmau să fie pedepsite cum se cuvine, indiferent cine erau şi indiferent de rudele pe care le aveau.

Altă imagine îi invadă mintea. Mama ei privind uşa, aşteptând ca soţul ei să se întoarcă acasă. Întrebându-se dacă acesta era sănătos. Vizitându-l la închisoare, făcând lista lucrurilor despre care să discute cu el, îmbrăcând-o frumos pe Kate pentru aceste întâlniri, fiind tot mai emoţionată cu cât se apropia data eliberării. De parcă el ar fi fost un erou care salvase lumea, nu un hoţ! Îşi aminti cuvintele lui Jack, care o îndurerară. Spusese că toată viaţa ei fusese o minciună. Jack se aşteptase ca ea să dea dovadă de simpatie faţă de cel care o părăsise. De parcă Luther Whitney suferise o nedreptate, nu Kate. Jack n-avea decât să se ducă naibii! Îi mulţumea lui Dumnezeu că nu se măritase cu el. Un om care putea să-i spună asemenea lucruri groaznice n-o merita! Dar Luther Whitney merita tot ce i s-ar fi întâmplat. Poate că n-o omorâse pe femeia aceea. Poate că o omorâse. Nu era treaba ei să decidă asta. Treaba ei era să se asigure că acea decizie putea fi luată de oamenii din boxa juraţilor. Tatăl ei merita oricum să ajungă la închisoare. Acolo nu mai putea să le facă rău altora. Acolo nu mai putea să distrugă alte vieţi.

Şi, cu acest ultim gând în minte, fu de acord să ajute ca tatăl ei să ajungă în mâinile poliţiei.

Frank se simţi un pic vinovat, când se ridicară să plece. Nu-i spusese tot adevărul lui Kate Whitney. De fapt, o minţise în privinţa celui mai important lucru referitor la caz – cu excepţia întrebării de un milion de dolari: unde era Luther Whitney. Nu era mulţumit de ceea ce tocmai făcuse. Oamenii legii mint uneori, ca şi ceilalţi oameni. Asta nu făcea lucrurile mai uşor acceptabile, mai ales dacă victima minciunii era o persoană pe care detectivul o respecta şi de care îi era milă.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Kate îi telefonă în seara aceea, pentru că Frank nu voia să piardă timpul. Vocea robotului o şocă. Era prima oară, după ani de zile, când auzea tonul acela. Calm, eficient, măsurat, ca pasul exersat al unui infanterist. Kate începuse să tremure, auzindu-i glasul şi avusese nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a spune cuvintele simple, menite să-l atragă în capcană pe Luther. Îşi repetase că tatăl ei putea fi foarte viclean. Spusese că ar dori să-l vadă, că ar dori să-i vorbească. Cât mai curând posibil. Kate se întrebase dacă pişicherul bătrân o să adulmece capcana, apoi îşi amintise ultima lor întâlnire şi-şi dăduse seama că Luther n-o să bănuiască nimic. N-ar fi putut să creadă că fetiţa care-i încredinţase cele mai preţioase secrete ale ei l-ar putea trăda.

După doar o oră, telefonul sună. În timp ce se întindea să ridice receptorul, Kate îşi dorea să nu fi fost de acord cu solicitarea lui Frank. Una era să stai într-un restaurant şi să înjghebi un plan, ca să prinzi un suspect de asasinat şi altceva era să participi la o înşelătorie, cu scopul de a-ţi preda tatăl autorităţilor.

– Katie...

Femeia simţi emoţia din glasul lui, precum şi o urmă de neîncredere.

– Bună, tăticule!

Era mulţumită de faptul că rostise de la sine cuvintele. În momentul acela, n-ar fi fost în stare să transforme în vorbe nici cel mai simplu gând.

Nu era bine să se vadă în apartamentul ei. Luther putea s-o înţeleagă. Ar fi fost prea apropiat, prea personal. Kate ştia că nici locuinţa lui nu era potrivită, din motive evidente. Luther sugeră că s-ar putea întâlni pe un teren neutru. Sigur că se putea. Ea voia să vorbească, iar el s-o asculte. Voia cu disperare s-o asculte.

Stabiliră momentul: a doua zi, la ora patru, într-o cafenea micuţă, în apropiere de biroul ei. Luther o va aştepta. Să fie convinsă că doar moartea îl va împiedica să vină.

Kate închise şi-l sună pe Frank. Îi spuse momentul şi locul întâlnirii. Auzindu-se, îşi dădu seama, în cele din urmă, ce făcuse. Pornise ceva ce nu mai putea fi oprit. Trânti telefonul şi izbucni în lacrimi. Trupul ei fu cuprins de convulsii atât de puternice, încât căzu pe podea, cu toţi muşchii încordaţi, iar gemetele ei umplură micul apartament aşa cum heliul umple un balon. Starea ei putea să se termine cu o izbucnire violentă.

Frank rămăsese la telefon şi-şi dori să nu fi rămas. Detectivul ţipă în telefon, dar ea nu-l putea auzi. De fapt, n-ar fi contat dacă l-ar fi auzit. Kate făcuse ce se cuvenea să facă. Nu avea de ce să se simtă ruşinată sau vinovată. Când, în cele din urmă, Frank renunţă şi puse receptorul în furcă, momentul de euforie, provocat de faptul că era atât de aproape de făptaş, se stinse precum flacăra unui chibrit.

Aşadar, primise răspuns la întrebarea lui. Kate îşi iubea încă tatăl. Acest gând îl tulbura pe locotenentul Seth Frank, dar nu din cale afară. În schimb, Seth Frank, tatăl a trei copii, simţi că i se umplu ochii de lacrimi şi-şi dădu brusc seama că nu-i mai place foarte mult slujba sa.

*

Burton închise telefonul. Detectivul Frank îşi respectase promisiunea de a-l lăsa pe agent să participe la arestare.

După un minut, Burton se afla în biroul Gloriei Russell.

– Nu vreau să ştiu cum o s-o faci!

Gloria părea îngrijorată.

Burton zâmbi, doar pentru sine. I se făcuse greaţă, exact aşa cum prezisese. Voia să se facă treaba, dar nu voia să-şi murdărească degetele frumoase.

– Nu aveţi de făcut decât un singur lucru: să-i spuneţi preşedintelui unde se vor întâmpla lucrurile. Şi asiguraţi-vă că-l va suna pe Sullivan înainte de arestare. Trebuie neapărat să-l anunţe.

– De ce? întrebă Gloria Russell, uluită.

– Lăsaţi treaba asta în grija mea. Faceţi exact cum v-am spus.

Agentul plecă înainte ca Gloria să apuce să ţipe la el.

*

– Poliţiştii sunt convinşi că el este cel vinovat?

În vocea preşedintelui se simţea un strop de îngrijorare.

Gloria Russell, care se plimba prin încăpere, se opri şi-l privi.

– Alan, presupun că nu şi-ar da atâta osteneală să-l aresteze, dacă n-ar fi siguri.

– Gloria, au mai greşit şi altădată.

– Nu te contrazic. Au greşit, ca noi toţi.

Preşedintele închise dosarul pe care-l studia şi se ridică, privind grădina Casei Albe pe fereastră.

– Aşadar, individul va fi arestat curând? întrebă el şi se întoarse către Gloria Russell.

– Aşa se pare.

– Ce înseamnă asta?

– Chiar şi cele mai bune planuri dau greş uneori.

– Burton ştie ce se va întâmpla?

– Se pare că el a condus toată treaba.

Preşedintele se duse spre Gloria şi-i puse mâna pe braţ.

– Despre ce vorbeşti?

Gloria îi relată evenimentele din ultimele zile. Preşedintele îşi frecă obrazul şi zise:

– Ce urmăreşte Burton?

Pusese întrebarea mai mult pentru sine, decât pentru Gloria Russell.

– De ce nu-l suni şi nu-l întrebi chiar pe el? A insistat foarte mult să-l anunţi pe Sullivan.

– Pe Sullivan? De ce naiba...

Preşedintele nu-şi termină fraza. Sună după Burton, dar i se spuse că acesta se îmbolnăvise subit şi se dusese la spital.

Preşedintele o privi în ochi pe şefa de cabinet şi o întrebă:

– Oare Burton face ceea ce cred eu că face?

– Depinde de ce crezi.

– Gloria, lasă glumele! Ştii ce-am vrut să zic.

– Dacă te-ai gândit că Burton vrea să se asigure că individul ăla nu va fi arestat niciodată, atunci îţi mărturisesc că şi mie mi-a trecut prin minte acest gând.

Preşedintele se jucă un pic cu un cuţit greu pentru deschis scrisori, de pe biroul său, apoi se aşeză pe scaun şi se uită spre fereastră. Gloria se înfioră, privindu-l:

– Alan, ce vrei să fac? întrebă ea, uitându-se la ceafa lui.

Era preşedintele, trebuia să stai şi să aştepţi răbdător, chiar dacă îţi venea să te repezi şi să-l strângi de gât.

În cele din urmă, bărbatul se întoarse. Avea o privire întunecată, rece, poruncitoare.

– Nimic. Nu vreau să faci nimic. Trebuie să iau legătura cu Sullivan. Spune-mi la ce oră şi în ce loc.

Gloria Russell se gândi la acelaşi lucru la care se gândise mai devreme, când primise informaţia. *Un adevărat prieten.*

Preşedintele ridică telefonul. Gloria se întinse şi-l închise.

– Alan, rapoartele spun că doamna Sullivan avea vânătăi pe falcă şi fusese parţial sugrumată.

Preşedintele nu-şi ridică privirea, dar răspunse:

– Chiar aşa?

– Alan, ce s-a întâmplat în dormitorul ăla?

– Din ce-mi amintesc, se pare că a încercat să fie mai dură decât mine. Urmele de pe gâtul ei? zise el şi puse telefonul jos. Să spunem că Christy avea gusturi ciudate, inclusiv asfixiere sexuală. Ştii, indivizi care se sufocă şi termină în acelaşi timp...

– Am auzit de asta. Numai că nu cred că s-a întâmplat aşa ceva, spuse ea, cu voce aspră.

Preşedintele se răsti la ea:

– Aminteşte-ţi care ţi-e locul, Russell! Nu răspund în faţa ta sau a altcuiva pentru acţiunile mele!

Gloria se dădu înapoi şi răspunse iute:

– Sigur, îmi pare rău, domnule preşedinte!

Richmond se relaxă, se ridică şi-şi întinse mâinile în lături, resemnat.

– Am făcut asta pentru Christy. Uneori femeile au influenţe ciudate asupra bărbaţilor. Iar eu, cu siguranţă, nu sunt imun la aşa ceva.

– Atunci de ce a încercat să te ucidă?

– După cum am spus, voia să pară mai dură decât mine. Era beată şi şi-a pierdut controlul. Din nefericire, se mai întâmplă asemenea lucruri.

Gloria se uită dincolo de el, spre fereastră. Întâlnirea cu Christine Sullivan nu fusese o simplă întâmplare. Momentul şi pregătirea acestui *rendez-vous* fuseseră luate din timpul afectat unei campanii electorale bine puse la punct. Femeia îşi scutură capul, încercând să izgonească imaginile pe care şi le amintea din noaptea aceea.

Preşedintele veni lângă ea, o prinse de umeri, o întoarse spre el.

– A fost o experienţă groaznică. Sigur că n-am vrut moartea lui Christy. E ultimul lucru din lume pe care l-aş fi dorit. Mă dusesem acolo ca să petrec o seară romantică, liniştită, cu o femeie frumoasă. Ce Dumnezeu, nu-s un monstru!

Pe faţa lui se întinsese un zâmbet dezarmant.

– Ştiu, Alan. Numai că atâtea femei, de atâtea ori... Trebuia să se întâmple ceva rău.

Preşedintele dădu din umeri.

– După cum ţi-am mai spus, nu-s primul bărbat care are funcţia asta şi care se angajează în asemenea activităţi extraprofesionale. Nici nu voi fi ultimul. Ştii ce solicitantă e munca

pe care o fac, ştii mai bine decât oricine. E cea mai grea slujbă din lume.

– Ştiu că tensiunea este enormă. Îmi dau seama.

– Ai dreptate. E o slujbă care cere mai mult decât poate da un om. Uneori, înfrunţi această realitate eliberându-te de această tensiune, ieşind pentru moment din menghină. Contează cum fac faţă aceastei tensiuni, pentru că acest lucru arată cât de bine pot să-i slujesc pe oamenii care m-au ales, care au avut încredere în mine.

Preşedintele se întoarse la biroul său şi continuă:

– În plus, a te bucura de compania unor femei frumoase e o cale relativ inofensivă de a combate stresul.

Gloria se uită furioasă la el. Individul se aştepta ca ea, dintre toţi oamenii din lume, să fie fermecată de un discurs retoric, plin de un patriotism de tot rahatul!

– Sunt convinsă că a fost inofensivă pentru Christine Sullivan! se răsti ea.

Richmond se întoarse spre ea. Nu mai zâmbea.

– Gloria, nu vreau să mai discutăm despre asta. Ce-a fost a fost, să ne gândim la viitor. Ai înţeles?

Femeia îşi plecă încet capul, ca semn că e de acord şi ieşi din încăpere.

Preşedintele luă din nou telefonul. Voia să-i dea prietenului său, Walter Sullivan, toate amănuntele necesare despre acţiunea poliţiei. Se părea că lucrurile se apropiau de final. Aproape că ajunseseră. Se putea bizui pe Burton. Era convins că o să facă tot ce trebuia. Pentru ei toţi.

*

Luther se uită la ceas. Ora unu. Făcu un duş, se spălă pe dinţi şi-şi aranjă barba pe care o lăsase să crească. Îşi pieptănă părul, până fu mulţumit de rezultat. Arăta mai bine azi. Telefonul primit de la Kate făcuse minuni. Îşi lipise telefonul de ureche şi ascultase de nenumărate ori mesajul, doar ca să-i audă vocea, să audă cuvintele pe care nu crezuse că o să le mai audă.

Riscase şi se dusese la un magazin de îmbrăcăminte pentru bărbaţi, de unde-şi cumpărase pantaloni, un sacou sport şi pantofi din piele. Se gândise bine, apoi renunţase la cravată.

Îşi încercă haina cea nouă. I se potrivea. Pantalonii erau un picuţ cam largi. Slăbise în ultimul timp. Trebuia să mănânce mai mult. Ar putea să înceapă invitând-o pe fiica sa la o cină timpurie. Dacă o să-i permită. Trebuia să se gândească bine, nu voia să forţeze lucrurile.

Jack! Meritul trebuie să fi fost al lui Jack. Îi spusese despre întâlnirea lor. Îi povestise că tatăl ei avea necazuri. Asta fusese! Sigur! Fusese un prost că nu-şi dăduse seama mai devreme. Dar ce însemna asta? Că fetei îi pasă de el? Luther simţi un tremur ce porni de la ceafă şi se sfârşi în genunchi. După atâţia ani? Înjură, amintindu-şi ce avea de făcut. Afurisită treabă! Însă hotărâse ceva şi nimic nu-l mai putea face să se răzgândească. Nici măcar fetiţa lui. Ceva teribil de rău trebuia făcut corect.

Luther era sigur că Richmond nu ştia nimic despre corespondenţa lui cu şefa de cabinet. Singura ei speranţă era să cumpere iute ceea ce avea Luther şi să se asigure că obiectul ăla n-o să fie văzut de nimeni. Să-l plătească pe Luther, sperând că acesta o să dispară pentru totdeauna şi că lumea n-o să afle niciodată ce se întâmplase. Luther verificase dacă banii ajunseseră în contul desemnat. Indivizii vor avea prima lor surpriză când vor afla ce s-a întâmplat cu banii.

Iar a doua surpriză îi va face să o uite pe prima. Partea cea mai frumoasă era că Richmond nu-şi va da seama ce i s-a întâmplat. Luther se îndoia că preşedintele va fi arestat. Dar erau îndeplinite toate criteriile pentru ca Richmond să fie pus sub acuzare. Faţă de asta, Watergate o să pară un banc ieftin. Luther se întrebă care era pedeapsa pentru foştii preşedinţi. Spera că aceştia ard în flăcările iadului.

Luther scoase scrisoarea din buzunar. Va avea grijă ca individa s-o primească exact în momentul în care aştepta ultimele instrucţiuni. Plata. Individa va plăti. Toţi vor plăti. Asta merita, să continue să se frământe aşa cum făcuse până atunci.

Încercase deseori să-şi şteargă din minte actul sexual al femeii, în prezenţa unui cadavru ce nu se răcise încă, de parcă moarta ar fi fost o grămadă de gunoi, de care nu trebuie să-ţi pese. Cât despre Richmond... Un ticălos beţiv! Din nou, imaginile pe care şi le amintea îl făcură pe Luther să fiarbă. Luther strânse din dinţi, apoi, deodată, zâmbi.

O să accepte orice înţelegere pe care o putea încheia Jack. Douăzeci de ani, zece ani, zece zile. Nu-i mai păsa. Să-l ia dracu' pe preşedinte şi pe toţi cei din jurul lui! Să ia dracu' tot oraşul, nu-i mai păsa!

În primul rând, voia să petreacă puţin timp împreună cu fiica lui. Iar după aceea, nu-i mai păsa de nimic.

În timp ce se ducea spre pat, Luther tresări. Îşi dăduse seama de ceva. Ceva care-l durea, dar de înţeles. Luther se aşeză pe marginea patului şi bău un pahar cu apă. Dacă era adevărat, putea s-o blameze? Pe de altă parte, putea să împuşte doi iepuri dintr-un foc. Se întinse pe pat şi-şi dădu seama că, de obicei, lucrurile care par prea frumoase ca să fie adevărate chiar nu sunt adevărate. Merita ceva bun din partea ei? Răspunsul era foarte clar. Nu merita.

*

După ce transferul banilor a ajuns la Banca Districtuală, au fost executate instrucţiunile automate prevăzute anterior şi fondurile au fost transferate în cinci bănci diferite, din zonă, la fiecare câte un milion de dolari. De acolo, fondurile au urmat o rută în circuit, până când suma totală a fost iarăşi unită într-un singur loc.

Russell, care pusese să fie urmăriţi banii din momentul în care-i plătise, urma să afle curând ce se întâmplase. Nu avea să fie prea încântată. Avea să fie şi mai puţin încântată după primirea următorului mesaj.

*

Cafeneaua Alonzo fusese deschisă cu un an în urmă. Avea şirul obişnuit de măsuţe de afară, cu umbrele colorate, într-un

spaţiu mic de pe trotuar, înconjurat de un gard de fier forjat, înalt până la şolduri. Se servea cafea tare, de diferite soiuri. Produsele de patiserie ajunseseră celebre în rândul mulţimii ce se strângea dimineaţa şi la prânz. La ora patru fără cinci minute la mesele de afară stătea o singură persoană. Din cauza aerului rece, umbrelele fuseseră strânse şi semănau cu un şir de paie uriaşe pentru băuturi.

Cafeneaua se afla la parterul unei clădiri moderne pentru birouri. O schelă fusese ridicată până la etajul al doilea. Trei muncitori înlocuiau un geam care se spărsese. Întreaga faţadă a clădirii era alcătuită din panouri reflectorizante, care dădeau o imagine completă a zonei din direcţia opusă ei. Panoul părea greu, iar lucrătorii solizi se împleticeau sub greutatea lui.

Kate îşi strânse haina în jurul trupului şi sorbi din cafea. Soarele după-amiezei încălzea, în ciuda frigului, dar puterea lui scădea cu repeziciune. Peste mese începuseră deja să se întindă umbre lungi. Kate simţi că i se umezesc ochii, atunci când privi soarele atârnat exact deasupra acoperişurilor caselor dărăpănate, ce se aflau vizavi de cafenea. Urmau să fie demolate, pentru a face loc modernizării continue a zonei. Kate nu observă că fereastra de la etajul superior al uneia dintre case fusese deschisă. Casa de alături avea două geamuri sparte. Uşa din faţă a alteia era întredeschisă.

Kate se uită la ceas. Stătea acolo de vreo douăzeci de minute. Se obişnuise cu ritmul frenetic din procuratură şi ziua i se păruse nesfârşită. Nu se îndoia că în vecinătate se aflau zeci de poliţişti, gata să năvălească de îndată ce s-ar fi arătat tatăl ei. Se gândi la toată treaba aia. Vor apuca să-şi vorbească? Ce naiba ar fi putut ea să-i spună? „Salut, tăticule, nu te-au arestat încă?“ Îşi frecă obrajii îngheţaţi şi aşteptă. Luther trebuia să fie acolo la ora patru. Acum era prea târziu ca să mai schimbe ceva. Prea târziu pentru orice. Dar făcuse ceea ce trebuia, în ciuda faptului că se simţea vinovată, în ciuda faptului că se prăbuşise, după

ce-l sunase pe detectiv. Îşi frecă mâinile, furioasă. Urma să-l predea pe tatăl ei poliţiei, iar el merita asta. Se săturase să analizeze chestia asta. Voia doar să se termine totul.

*

Lui McCarty nu-i plăcea treaba. Nici un pic. El obişnuia să-şi urmărească victima, uneori timp de săptămâni, până când înţelegea obiceiurile victimei mai bine decât le înţelegea aceasta. Acest lucru îl făcea să-şi poată îndeplini misiunea mai uşor. Iar timpul îndelungat îi permitea lui McCarty să pună la punct diferite planuri de fugă, pentru situaţii dintre cele mai neprevăzute. Nu avea parte de asemenea lux în slujba asta. Mesajul lui Sullivan fusese succint. Individul îi plătise deja o sumă enormă drept diurnă, urmând să-i mai dea două milioane, după ce-şi termina treaba. Altfel spus, fusese plătit, acum trebuia să livreze marfa. McCarty nu-şi amintea să mai fi fost aşa nervos, cu excepţia primei sale crime, cu mulţi ani în urmă. Şi nu-l ajuta cu nimic nici faptul că locul urma să fie plin de poliţişti.

Îşi spuse că lucrurile vor fi în regulă. Plănuise totul bine, în timpul pe care-l avusese la dispoziţie. Făcuse o recunoaştere a zonei de îndată ce-l sunase Sullivan. Imediat îi venise ideea să folosească şirul de case ce urmau să fie demolate. Era singurul loc utilizabil. Se afla acolo de la ora patru dimineaţa. Uşa din spatele casei dădea într-o alee. Parcase o maşină închiriată în colţ. Din momentul în care trăgea, avea nevoie exact de cincisprezece secunde ca să arunce arma, să coboare pe scări, să iasă pe uşă şi să urce în maşină. Avea să fie la cinci kilometri de locul acela, înainte ca poliţia să-şi dea seama ce se întâmplase. Peste patruzeci şi cinci de minute, un avion urma să decoleze de pe un aeroport particular, aflat la douăzeci de kilometri de Washington, cu destinaţia New York. Avionul urma să aibă un singur pasager, iar după cinci ore, McCarty avea să fie un om răsfăţat, la bordul unui Concorde, care avea să aterizeze la Londra.

Îşi verifică pentru a zecea oară carabina şi luneta, ştergând cu un gest automat un fir de praf de pe ţeavă. Ar fi fost bine

dacă ar fi avut un amortizor de sunet, dar ar fi trebuit să găsească unul care se potrivea la o carabină cu muniţie supersonică, aşa cum era arma lui. Avea să se bazeze pe zgomot, ca să ascundă împuşcătura şi fuga sa. Privi dincolo de stradă, apoi se uită la ceas. Aproape că sosise vremea...

McCarty, un asasin foarte priceput, nu avea de unde să ştie că asupra capului ţintei sale avea să fie îndreptată şi o altă armă. Iar în spatele acelei arme va fi o pereche de ochi la fel de ageri ca ai săi, dacă nu chiar mai ageri.

*

Tim Collin fusese antrenat ca ţintaş de elită în infanteria marină, iar sergentul care-l instruise scrisese în evaluarea sa că nu văzuse niciodată un ţintaş mai bun. Cel care fusese astfel lăudat privea acum prin lunetă, apoi se relaxă. Collin privi în jurul furgonetei în care se afla. Fusese parcată pe stradă, lângă bordură, vizavi de cafenea. De acolo putea să tragă drept în ţintă. Se uită din nou prin lunetă. Kate Whitney apărea limpede în reticulul în cruce. Apoi Collin deschise fereastra laterală a furgonetei. Se afla în umbra clădirii din spatele său. Nimeni nu putea să vadă ce făcea. Mai avea avantajul că ştia faptul că Seth Frank şi un contingent al poliţiei districtului staţionau în dreapta cafenelei, în timp ce alţii se aflau în coridorul clădirii pentru birouri, în care se găsea cafeneaua. Maşini neînregistrate staţionau în diferite locuri, în susul şi în josul străzii. Dacă Whitney ar fi fugit, n-ar fi ajuns prea departe. Dar Collin ştia că individul n-o să apuce să fugă nicăieri.

După împuşcătură, Collin avea să-şi demonteze iute arma şi s-o ascundă în furgonetă, după care va coborâ, cu pistolul în mână şi cu insigna, alăturându-se celorlalţi poliţişti, care se vor întreba ce naiba se întâmplase. Nimeni nu va scotoci în camioneta unui agent al Serviciului Secret, căutând o armă sau un puşcaş care le ucisese ţinta.

Tânărul agent considerase că planul lui Burton era logic. Collin nu avea nimic cu Luther Whitney, dar în joc erau lucruri

mai importante decât viaţa unui delincvent profesionist, de şaizeci şi şase de ani. Lucruri mult mai importante. Uciderea bătrânului nu-i făcea plăcere lui Collin. De fapt, avea să se străduiască s-o uite, de îndată ce-o făcea. Dar aşa e viaţa. Era plătit să-şi facă meseria, de fapt jurase să-şi facă meseria înainte de orice. Încălca oare legea? Tehnic vorbind, săvârşea o crimă. Judecând realist, făcea doar ce trebuia să facă. Presupunea că preşedintele ştia de treaba aceea; Gloria Russell ştia cu siguranţă; Bill Burton, un om pe care-l respecta mai mult decât pe oricine, îl instruise s-o facă. Pregătirea lui Collin nu-i permitea să ignore aceste instrucţiuni. În afară de asta, bătrânul spărsese locuinţa aia. Avea să facă douăzeci de ani de puşcărie. N-o să reziste douăzeci de ani. Cine vrea să fie în puşcărie la optzeci de ani? Collin îl scutea de o grămadă de neplăceri. Dacă ar fi fost într-o asemenea situaţie şi ar fi avut de ales, şi Collin ar fi preferat glonţul.

Collin se uită la muncitorii de pe schela de deasupra cafenelei, care se chinuiau cu panoul care trebuia să-l înlocuiască pe cel crăpat. Unul dintre ei apucă o funie legată de un sistem de scripeţi. Panoul începu să se ridice, încet.

*

Kate îşi ridică privirea şi-l văzu.

Luther păşea cu eleganţă pe trotuar. Pălăria şi fularul îi ascundeau trăsăturile, dar mersul nu-i putea fi confundat. Când crescuse, Kate îşi dorise întotdeauna să fie în stare să alunece pe sol, ca tatăl ei, cu încredere, fără pic de efort. Kate vru să se ridice, apoi se răzgândi. Frank nu-i spusese când va interveni, dar ea nu se aştepta să întârzie prea mult.

Luther se opri în faţa cafenelei şi se uită la ea. Nu fusese atât de aproape de fiica lui de un deceniu şi nu prea ştia cum să procedeze. Kate îi simţi nesiguranţa şi se sili să-i zâmbească. Luther veni imediat la masa ei şi se aşeză, cu spatele la stradă. În ciuda frigului, îşi scoase pălăria şi-şi vârî ochelarii de soare în buzunar.

McCarty privi prin luneta armei. Părul cenuşiu apăru în colimator. Degetul asasinului trase piedica armei, apoi se îndreptă spre trăgaci.

*

La mai puţin de o sută de metri, Collin privea în oglindă. Nu se grăbea precum McCarty, pentru că avea faţă de acesta avantajul că ştia când va interveni poliţia.

*

McCarty îşi trase degetul. Îi observase ceva mai devreme pe muncitorii de pe schelă, dar nu-i băgase în seamă. Era a doua greşeală pe care o făcuse vreodată în activitatea sa.

Panoul reflectorizant sări brusc în sus, în momentul în care funia fu trasă în jos, iar placa fu îndreptată spre McCarty. Fiind luminat direct de soarele ce apunea, panoul reflectă razele roşii, strălucitoare, direct în ochii lui McCarty. O durere de moment îi străpunse acestuia pupilele, iar el, cu un gest reflex, apăsă pe trăgaci. McCarty înjură şi lăsă arma în jos. Ajunse la uşa din spate cu cinci secunde mai devreme decât planificase.

Glonţul lovi stâlpul umbrelei şi-l reteză, înainte să ricoşeze şi să se înfigă în pavajul din beton. Atât Kate cât şi Luther se aplecară, tatăl apărându-şi instinctiv fiica. După câteva secunde, Seth Frank şi o duzină de poliţişti în uniformă alcătuiră un semicerc în jurul celor doi, cu faţa spre exterior, privind spre fiecare colţişor al străzii.

– Închideţi naibii toată zona! îi strigă Frank sergentului, iar acesta răcni ordine în radioul său.

Oamenii în uniformă se împrăştiară, maşinile neînregistrate se apropiară.

Muncitorii se uitară în jos, spre stradă, ignorând complet rolul pe care-l jucaseră, fără să ştie, în evenimentele ce se desfăşuraseră dedesubt.

Luther fu ridicat. I se puseră cătuşe, iar toată echipa se repezi în holul clădirii. Seth Frank, foarte emoţionat, se uită pentru o clipă la Luther – un moment plin de satisfacţie – şi-i

citi drepturile. Luther o privi pe fiica sa. Kate nu îndrăzni, la început, să-l privească în ochi, dar apoi decise că-şi merita soarta. Cuvintele tatălui ei o răniră mai rău decât orice lucru la care se aşteptase:

– Eşti bine, Katie?

Ea dădu din cap şi începu să plângă. De data asta, în ciuda faptului că-şi prinsese gâtul într-o strânsoare de oţel, nu putu să împiedice lacrimile şi se prăbuşi pe podea.

Bill Burton stătea în uşă. Când Collin, uimit, intră în clădire, Burton îl întâmpină cu o privire ce ameninţa să-l dezintegreze. Apoi Collin îi şopti ceva la ureche, iar Burton se potoli.

Burton avea calitatea de a asimila iute informaţiile. Îşi dădu seama de adevăr în câteva secunde. Sullivan angajase un asasin. Bătrânul făcuse cu adevărat lucrul de care intenţiona Burton să-l acuze pe nedrept.

Miliardarul urcă o treaptă pe scara respectului lui Burton.

Agentul se duse la Frank, iar acesta îl întrebă:

– Ai idee ce naiba s-a întâmplat?

– S-ar putea să am, replică Burton.

Apoi agentul se întoarse. Se priviră, pentru prima oară. Luther fu năpădit de amintirile din noaptea aceea. Dar rămase calm, imperturbabil.

Burton îl admiră pentru asta. Dar deveni foarte îngrijorat. Se vedea că Whitney nu era deprimat din cauză că fusese arestat. Ochii acestuia îi spuneau agentului – un om care participase literalmente la mii de arestări şi văzuse adulţi plângând ca nişte copii – tot ce trebuia să ştie. Individul plănuise de la început să se ducă la poliţie. Burton nu ştia din ce cauză şi nici nu-i păsa.

Agentul continuă să se uite la Luther, în timp ce Frank discuta cu oamenii săi. Apoi Burton se uită la femeia prăbuşită în colţ. Luther se luptase deja cu poliţiştii, încercând să ajungă la ea, dar aceştia nu-l lăsaseră. O poliţistă făcea eforturi stângace s-o consoleze pe Kate, însă cu puţin succes. Lacrimile curgeau prin ridurile adânci de pe obrajii bătrânului, în timp ce acesta urmărea fiecare suspin al fetiţei sale.

Când îl observă pe Burton chiar în stânga sa, Luther îl privi cu ură, apoi agentul conduse privirea bătrânului spre Kate. Cei doi se priviră în ochi din nou. Burton ridică un pic din sprânceană şi o lăsă să cadă la loc, definitiv, de parcă i-ar fi tras un glonţ în cap lui Kate. Burton reuşise să-i facă pe unii dintre cei mai răi delincvenţi din zonă să-şi plece privirile, iar trăsăturile lui puteau fi ameninţătoare, dar sinceritatea absolută a acelor trăsături fusese cea care-i îngheţa pe cei mai duri oameni. Luther Whitney nu era un derbedeu, asta se vedea uşor. Nu era nici un plângăcios. Dar zidul din beton din care erau făcuţi nervii lui Luther Whitney începuse deja să crape, sfârşi prin a se topi, iar resturile se scurseră către femeia care plângea în colţ.

Burton se întoarse şi ieşi.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Gloria Russell stătea în camera de zi şi ţinea epistola în mâna care-i tremura. Se uită la ceas. Apăruse exact la timp, printr-un mesager, un bătrân cu turban, într-un Subaru rablagit. Pe uşa din dreapta, maşina avea emblema firmei Metro Rush Couriers. „Mulţumesc, doamnă. Ia-ţi adio de la viaţa ta." Gloria se aşteptase să primească, în sfârşit, cheia cu care să înlăture toate coşmarurile pe care le îndurase. Şi toate riscurile pe care şi le asumase.

Vântul începu să urle în şemineu. În cămin ardea un foc zdravăn. Casa fusese curăţată cu scrupulozitate, mulţumită eforturilor lui Mary, menajera ei, care tocmai plecase. Gloria era aşteptată la cină de senatorul Richard Miles, acasă la acesta, la ora opt. Miles avea mare importanţă pentru aspiraţiile ei politice şi începuse deja să-i facă propagandă. Lucrurile începuseră, în cele din urmă, să meargă bine. Iar ei îi revenise elanul. După toate momentele acelea umilitoare, chinuitoare. Dar acum? Ce să facă acum?

Gloria se uită din nou la mesaj. Neîncrederea o învăluia ca un năvod enorm, care o trăgea la fund, unde avea să rămână.

> Mulţumesc pentru contribuţia la operele de caritate. Va fi foarte apreciată. Apreciez şi faptul că mi-aţi dat o funie în plus, să am cu ce să vă spânzur. Cât despre obiectul despre care am discutat, nu mai e de vânzare. Acum cred că poliţia va avea nevoie de el, la proces. Oh, apropo! SĂ TE IA DRACU'!

Gloria era ameţită. Funie în plus? Nu mai gândea, nu putea face nimic. La început, să gândi să-l cheme pe Burton, dar îşi

dădu seama că acesta nu era la Casa Albă. Apoi îi veni o idee. Dădu drumul la televizor. Ştirile de la ora şase tocmai difuzau ultimele noutăţi. O operaţiune îndrăzneaţă a poliţiei, condusă de Departamentul de Poliţie din districtul Middleton şi cel din oraşul Alexandria dusese la prinderea unui suspect în cazul uciderii lui Christine Sullivan. Fusese tras un foc, de un ţintaş necunoscut. Se credea că ţinta fusese suspectul.

Gloria Russell privi apoi imaginile luate la secţia de poliţie din Middleton. Îl văzu pe Luther Whitney, privind drept în faţă, fără să încerce să-şi ascundă faţa, urcând pe trepte. Era mult mai bătrân decât îşi închipuise ea. Arăta ca un director de şcoală. Acesta era omul care o privise... Nu-i trecuse prin minte că Luther fusese arestat pentru o crimă despre care ea ştia că n-o comisese el... Această revelaţie n-o făcu să acţioneze în vreun fel. Când cameramanul se răsuci, Gloria îi zări pe Bill Burton şi pe Collin, ascultându-l pe detectivul Seth Frank, care dădea o declaraţie presei.

Ticăloşii incompetenţi! Individul ajunsese în arest. Ajunsese în arest, iar ea primise un mesaj care garanta că tipul o să se asigure că o să-i tragă pe toţi în jos. Ea avusese încredere în Burton şi în Collin, preşedintele avusese încredere în ei, iar ei dăduseră greş, în cel mai jalnic mod. Nu-i venea să creadă că Burton era în stare să stea acolo, atât de calm, în timp ce lumea lor era gata să izbucnească în flăcări, ca o stea ce îmbătrânise subit.

Următorul ei gând o surprinse. Alergă la baie, deschise dulăpiorul cu medicamente şi înhăţă prima sticluţă care-i pică în mână. De câte pilule ar avea nevoie? Zece? O sută?

Răsuci capacul, dar mâinile îi tremurau şi nu reuşi să-l scoată. Continuă să se chinuie, până când pilulele se rostogoliră în chiuvetă. Îşi umplu pumnul cu pastile, apoi se opri. Se văzu în oglindă. Îşi dădu seama, pentru prima oară, cât de mult îmbătrânise. Avea ochii înfundaţi în orbite şi obrajii scofâlciţi, iar părul ei arăta de parcă încărunţea văzând cu ochii.

Gloria se uită la mulţimea de pilule verzi din mâna ei. Nu putea să facă aşa ceva. În ciuda faptului că lumea ei se

scufunda văzând cu ochii, nu putea să facă aşa ceva. Aruncă pastilele în WC şi stinse lumina. Telefonă la biroul senatorului. Se îmbolnăvise şi nu putea să se ducă la întâlnire. Abia se întinsese pe pat, când auzi ciocăniturile în uşă.

La început i se păru că aude bătăi îndepărtate de tobe. Veniseră după ea cu un mandat? Făcuse ceva care o putea încrimina? Scrisoarea! O rupse şi o aruncă în flăcări. În timp ce aceasta luă foc, iar vâlvătaia urcă în şemineu, îşi aranjă rochia, îşi puse papucii şi ieşi din încăpere.

Simţi, pentru a doua oară, o împunsătură dureroasă în piept, văzându-l pe Bill Burton în faţa uşii. Acesta intră, fără să scoată un cuvânt, îşi scoase pardesiul şi se duse direct spre bar.

Gloria trânti uşa.

– Bună treabă, Burton! Strălucitoare! Ai avut grijă de tot! Unde-i amicul tău? S-a dus la oculist?

Burton se trânti pe canapea, cu paharul în mână, şi se răsti la ea:

– Taci şi ascultă-mă!

În mod normal, o asemenea poruncă ar fi scos-o pe Gloria din sărite. Dar tonul agentului o făcu să se supună. Remarcă pistolul din toc. Gloria îşi dădu seama, brusc, că era înconjurată tot timpul de oameni cu pistoale. Păreau să fie pretutindeni. Acum fuseseră până şi împuşcături! Iar ea se înhăitase cu oameni foarte periculoşi. Se aşeză şi se uită la Burton.

– Collin n-a tras.

– Dar...

– A tras totuşi cineva. Ştiu.

Agentul bău aproape tot ce avea în pahar. Gloria se gândi să-şi toarne şi ea ceva de băut, dar se răzgândi.

– Walter Sullivan, îi explică Burton. Ticălosul! Richmond i-a spus, nu-i aşa?

Gloria Russell dădu din cap şi întrebă:

– Crezi că Sullivan e în spatele poveştii ăsteia?

– Cine altul ar putea să fie? Crede că individul i-a omorât nevasta. Are destui bani ca să angajeze cei mai buni ţintaşi

din lume. Era singura persoană din afară care ştia unde va avea loc arestarea.

Burton se uită la femeie şi clătină din cap, scârbit, mormăind:

– Nu fi proastă, doamnă, n-avem timp de prostii!

Apoi se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.

Gândurile Gloriei reveniră la ceea ce văzuse la televizor.

– Individul e arestat. O să spună totul poliţiei. Am crezut că detectivii băteau la uşă.

Burton se opri din plimbare şi-i spuse:

– Tipul n-o să le spună nimic poliţiştilor. Cel puţin nu acum.

– Despre ce vorbeşti?

– Despre un om care ar face orice, numai ca fetiţa lui să scape cu viaţă.

– L-ai ameninţat?

– I-am transmis un mesaj destul de clar.

– De unde ştii?

– Doamnă, ochii nu mint. Iar el cunoaşte jocul. Dacă vorbeşte, îşi ia adio de la fată.

– Doar n-o să...

Burton se întinse şi o înhăţă pe şefa de cabinet, ridicând-o de pe podea şi ţinând-o în aer, astfel încât s-o privească drept în ochi:

– O să-l omor pe orice nenorocit care se pune cu mine ca să-mi facă necazuri, ai înţeles?

Tonul lui o făcu pe Gloria să îngheţe. Apoi individul o aruncă înapoi pe scaun. Femeia se uită la el, albă ca varul, cu ochii plini de groază. În schimb, Burton se făcuse roşu la faţă, din cauza furiei.

– Tu m-ai băgat în chestia asta. Eu am vrut să chem poliţia de la început. Sigur, eu am ucis-o pe femeie, dar nici un juriu din lume nu m-ar fi găsit vinovat. Dar tu m-ai fraierit, doamnă, cu palavrele tale despre dezastrul mondial şi cu rahaturile despre grija faţă de preşedinte, iar eu am fost tâmpit şi te-am crezut. În clipa asta sunt gata să dau cu piciorul la douăzeci de ani

din viaţa mea şi nu mă încântă deloc chestia asta. Sper că pricepi ce-am vrut să spun!

Stătură câteva minute, fără să vorbească. Burton îşi legăna paharul şi se uita la covor, gândind intens. Gloria Russell se uita pe furiş la el şi încerca să nu mai tremure. Nu îndrăznea să-i spună agentului despre scrisoarea pe care o primise. La ce-ar fi folosit? Din câte îl cunoştea ea pe Burton, individul ar fi scos pistolul şi ar fi împuşcat-o pe loc. Gândul că ar putea să aibă un sfârşit atât de violent o făcu să-i îngheţe sângele în vine.

Gloria reuşi să se îndrepte pe scaun. Un ceas ticăia undeva, în casă, ca şi cum le-ar fi numărat secundele care le mai rămăseseră de trăit.

– Eşti sigur că n-o să spună nimic? întrebă femeia, uitându-se la Burton.

– N-am cum să fiu sigur.

– Dar ai spus...

– Am spus că tipul o să facă orice, pentru ca fetiţa lui să nu fie ucisă. Dacă ignoră ameninţarea, următorii ani o să-i petrecem la închisoare.

– De ce să ignore ameninţarea?

– Dacă aş cunoaşte răspunsul, n-aş fi atât de îngrijorat. Dar îţi garantez că Luther Whitney stă în celula lui şi se gândeşte cum să ne-o coacă.

– Ce putem face?

Agentul îşi luă pardesiul şi o împinse cu grosolănie.

– Hai, a venit momentul să discutăm cu Richmond!

*

Jack îşi răsfoi notiţele şi se uită la cei care stăteau în jurul mesei de şedinţe. Echipa sa era alcătuită din patru asociaţi, trei jurişti şi doi parteneri. Se ştia în toată firma de lovitura pe care o dăduse cu Sullivan. Toţi se uitau la el cu un amestec de uimire, respect şi cu un pic de teamă.

– Sam, vei coordona vânzările de materii prime prin Kiev. Omul nostru de acolo joacă tare, îi place să rişte, fii cu ochii pe el, dar lasă-l să dirijeze lucrurile.

Sam, partener în firmă de zece ani, îşi închise servieta şi răspunse:

– Aşa o să fac.

– Ben, am citit raportul tău despre efectul lobby-ului. Sunt de acord, trebuie să insistăm şi să strângem relaţiile cu Externele, nu strică să fie de partea noastră.

Apoi Jack deschise alt dosar şi continuă:

– Mai avem aproximativ o lună ca să punem în mişcare această operaţiune. În Ucraina ne îngrijorează, în principal, situaţia politică nesigură. Dacă vrem să câştigăm premiul cel mare, trebuie să facem totul foarte iute. Nu ne dorim ca Rusia să ne anexeze clientul. Acum o să discutăm câteva minute despre...

Uşa se deschise şi în încăpere intră secretara lui Jack. Părea stânjenită.

– Îmi pare foarte rău că vă deranjez...

– Nu-i nimic, Martha! Ce s-a întâmplat?

– Vă caută cineva la telefon.

– I-am spus Lucindei să reţină toate apelurile, exceptându-le pe cele urgente. Mâine o să fiu la dispoziţia tuturor.

– Cred că-i vorba de o urgenţă.

Jack se răsuci cu scaunul şi întrebă:

– Cine mă caută?

– A spus că se numeşte Kate Whitney.

Peste cinci minute, Jack se afla în maşina sa, un Lexus 300 nou-nouţ, arămiu. Nu ştia ce să creadă. Kate fusese aproape isterică. Reuşise să înţeleagă doar că Luther fusese arestat. Jack nu ştia pentru ce.

*

Kate deschise uşa de la primul ciocănit şi aproape că i se prăbuşi în braţe. Abia peste câteva minute începu să respire normal.

– Kate, ce s-a întâmplat? Unde-i Luther? De ce anume este acuzat?

Kate se uită la el. Arăta de parcă ar fi fost pălmuită. Când reuşi să vorbească, Jack înlemni.

– Crimă? Imposibil! Şi pe cine se zice că ar fi omorât?

Femeia se îndreptă şi-şi dădu părul la o parte de pe faţă. Se uită drept în ochii lui. De data asta, cuvintele fură clare, directe şi-l străpunseră ca nişte cioburi de sticlă:

– Pe Christine Sullivan.

Jack, care înţepenise pentru o clipă, sări de pe scaun. Se uită la Kate, încercă să spună ceva şi-şi dădu seama că nu poate să vorbească. Se împletici până la fereastră, o deschise şi lăsă frigul să-l izbească. În stomac avea acid curat, care i se ridica spre gât şi abia reuşi să-l facă să coboare înapoi. Picioarele, care i se înmuiaseră, îşi recâştigară, încet, siguranţa. Închise fereastra şi se aşeză lângă ea.

– Kate, ce s-a întâmplat?

Femeia îşi şterse ochii roşii cu o batistă. Avea părul răvăşit. Nu-şi scosese pardesiul. Pantofii ei zăceau acolo unde-i aruncase, lângă scaun. Încerca să se stăpânească, atât cât putea. Îşi dădu la o parte o şuviţă de păr şi, în cele din urmă, se uită la el.

Cuvintele se rostogolită din gura ei, în rafale:

– L-a arestat poliţia. Poliţiştii cred că a spart casa familiei Sullivan. Nu trebuia să fie nimeni acolo. Dar Christine Sullivan era...

Kate se opri şi inspiră adânc.

– Poliţiştii cred că a împuşcat-o Luther.

După ce spuse aceste ultime cuvinte, închise ochii, pleoapele părând că se prăbuşesc sub o greutate teribilă. Apoi clătină încet din cap, având pe frunte o mulţime de riduri şi simţind că o străbate o durere înfiorătoare.

– Nu se poate! Luther n-ar ucide niciodată pe cineva.

– Nu ştiu, Jack! Nu ştiu ce să cred.

Jack se ridică şi-şi scoase pardesiul. Îşi trecu o mână prin păr şi se strădui să gândească. Apoi se uită la Kate şi o întrebă:

– Cum ai aflat? Cum naiba a reuşit poliţia să-l prindă?

Ca răspuns, Kate începu să tremure. Durerea ei părea atât de puternică, încât devenise vizibilă, planând deasupra ei, înainte de a se înfige, în mod repetat, în trupul ei subţire. Îşi şterse faţa cu altă batistă. Dură mult până se întoarse către el, se mişca doar cu un centimetru de fiecare dată, ca o bătrânică. Avea ochii încă închişi, iar respiraţia îi era întreruptă de gâfâituri, de parcă aerul fusese prins într-o capcană şi trebuia să se lupte din greu ca să scape.

În cele din urmă, deschise ochii. Buzele i se mişcară, dar nu reuşi să scoată nici un cuvânt. Apoi reuşi să spună vorbele, încet, distinct, ca şi cum s-ar fi obligat să primească fiecare lovitură din acele cuvinte:

– Eu l-am predat.

*

Luther, îmbrăcat în costumul portocaliu al puşcăriaşilor, se afla în aceeaşi încăpere din blocuri de zgură, în care fusese Wanda Broome. Seth Frank stătea în faţa lui, privindu-l atent. Luther se uita drept în faţa sa. Nu era inconştient. Se gândea la ceva.

În cameră intrară doi bărbaţi. Unul aduse un casetofon, pe care-l aşeză în mijlocul mesei, apoi îl porni.

– Fumezi? întrebă Frank şi-i întinse o ţigară.

Luther o acceptă, apoi scoaseră amândoi norişori de fum.

Frank repetă, pentru a fi înregistrat, Avertismentul Miranda[1]. Nu trebuia să facă nici o eroare de procedură în cazul respectiv.

– Ai înţeles ce drepturi ai?

Luther mişcă uşor ţigara în aer.

Individul nu era ceea ce crezuse Frank că este. Sigur, avea cazier. Trei condamnări. Dar în ultimii douăzeci de ani fusese curat. Asta nu însemna mare lucru. Însă nu atacase niciodată pe nimeni, nu săvârşise nici un act de violenţă. Nici asta nu însemna mare lucru, dar era ceva cu individul ăsta...

---

[1] Avertismentul Miranda – regulă bazată pe decizia Curţii Supreme de Justiţie a Statelor Unite (ca urmare a unui caz din 1966), care stipulează că ofiţerii de poliţie trebuie să avertizeze orice persoană arestată sau aflată în custodie că are dreptul de a tăcea şi de a beneficia în apărare de asistenţă juridică. (După numele inculpatului din acel caz, Ernesto A. Miranda). (n.tr.)

– Trebuie să răspunzi la întrebare cu „da“ sau „nu“.

– Da.

– Bine. Înţelegi că ai fost arestat în legătură cu uciderea lui Christine Sullivan?

– Da.

– Eşti sigur că vrei să renunţi la dreptul de a avea un avocat? Putem să-ţi aducem un avocat din oficiu sau poţi să-l chemi pe al tău.

– Sunt sigur.

– Înţelegi că nu trebuie să faci nici o declaraţie? Că orice declaraţie pe care o vei face acum poate fi folosită ca dovadă împotriva ta?

– Înţeleg.

Anii de experienţă îl învăţaseră pe Frank că o mărturie făcută devreme putea să fie un dezastru pentru acuzare. Chiar şi o confesiune făcută de bunăvoie putea fi respinsă de apărare, iar rezultatul era că orice dovezi obţinute pe baza acelei declaraţii erau refuzate, ca obţinute prin mijloace incorecte. Infractorul te conducea drept la cadavru, iar a doua zi pleca liber, în timp ce avocatul lui zâmbea, sperând ca acel client al lui să nu se abată vreodată prin cartierul său. Însă Frank îşi pusese cazul la punct. Whitney putea să adauge doar lucruri mărunte.

Detectivul se concentră asupra prizonierului.

– Aş vrea să-ţi pun câteva întrebări. Bine?

– Bine.

Frank menţionă luna, ziua şi anul, ca să fie înregistrate, apoi îi ceru lui Luther să-şi spună numele complet. Până aici reuşiră să ajungă. Uşa se deschise şi intră un poliţist în uniformă.

– Avocatul lui e afară.

Frank se întoarse spre Luther şi închise casetofonul.

– Ce avocat?

Înainte ca Luther să apuce să răspundă, Jack năvăli pe lângă poliţist şi intră în încăpere.

– Jack Graham. Sunt avocatul acuzatului. Luaţi casetofonul de aici! Domnilor, vreau să discut cu clientul meu, singuri, chiar acum.

Luther se uită la el şi zise:

– Jack...

– Taci din gură, Luther! Chiar acum, li se adresă Jack poliţiştilor.

Aceştia începură să iasă din cameră. Frank şi Jack se priviră în ochi, apoi uşa fu închisă. Jack îşi puse servieta jos, dar nu se aşeză:

– Vrei să-mi spui ce naiba se întâmplă?

– Jack, nu te vârî în treaba asta!

– Ai venit la mine şi m-ai făcut să-ţi promit că o să fiu alături de tine. Şi am venit.

– Bine, ţi-ai îndeplinit promisiunea, acum poţi să pleci.

– Bine, o să plec, iar tu ce-o să faci?

– Asta nu te priveşte.

Jack îl privi în ochi şi-l întrebă iarăşi:

– Ce-o să faci?

Luther ridică pentru prima oară glasul:

– O să mă declar vinovat. Eu sunt făptaşul.

– Ai omorât-o?

Luther se uită în altă parte.

– Ai omorât-o pe Christine Sullivan?

Luther nu-i răspunse, iar Jack îl apucă de umăr.

– Ai omorât-o?

– Da.

Jack îi scrută faţa, apoi îşi luă servieta.

– Sunt avocatul tău, indiferent dacă mă vrei sau nu. Şi până n-o să mă lămuresc de ce mă minţi, să nu-ţi treacă prin minte să vorbeşti cu poliţiştii. Dacă faci asta, va trebui să acţionez în aşa fel încât să fii declarat nebun.

– Jack, mulţumesc pentru ceea ce faci, dar...

– Luther, Kate mi-a spus ce-a făcut şi de ce a făcut aşa. Dar eu ţi-o spun de-a dreptul. Dacă ajungi la puşcărie pentru asta, fetiţa ta nu-şi va reveni niciodată. M-ai auzit?

Luther nu termină niciodată fraza pe care se pregătea s-o spună. Deodată, camera aceea mică i se păru de mărimea unei eprubete. Nu-l auzi pe Jack plecând. Rămase locului, privind în gol. Se afla în una dintre puţinele situaţii din viaţa sa în care nu avea idee ce-ar trebui să facă.

*

Jack se apropie de oamenii care stăteau pe hol.

– Cine răspunde de caz?

Frank se uită la el şi se prezentă:

– Locotenent Seth Frank.

– Foarte bine, domnule locotenent! Rog să se consemneze că domnul Whitney, clientul meu, n-a refuzat drepturile Miranda, deci nu aveţi dreptul să vorbiţi cu el dacă nu sunt prezent. Aţi înţeles?

Frank îşi încrucişă braţele şi răspunse:

– În regulă.

– Cine este procurorul care instrumentează cazul?

– Procurorul statal adjunct George Gorelick.

– Presupun că aveţi un act de acuzare.

– Juriul care a decis punerea sub acuzare mi-a înaintat hârtia, săptămâna trecută.

– Sunt convins că aşa e, răspunse Jack, îmbrăcându-şi pardesiul.

– Presupun că nu v-aţi închipuit că o să obţineţi eliberarea pe cauţiune...

– Din câte am auzit, cred că-i mai în siguranţă dacă-i înconjurat de băieţii dumneavoastră. Vă rog să fiţi cu ochii pe el.

Jack îi întinse cartea sa de vizită lui Frank, apoi plecă, grăbit. Remarca făcută la plecare făcuse să dispară zâmbetul detectivului. Frank se uită la cartea de vizită, apoi către camera de interogatorii, iar după aceea la avocatul care se îndepărta iute.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Kate îşi făcuse un duş şi-şi schimbase hainele. Îşi pieptănase părul ud pe spate, iar acesta îi atârna până pe umeri. Purta un pulover gros, de-un albastru-indigo, şi pe dedesubt avea un tricou alb. Blugii decoloraţi îi atârnau pe şoldurile înguste. În picioare avea şosete din lână. Jack se uită la picioarele ei, în timp ce acestea se mişcau de colo-colo, purtându-i făptura mititică prin încăpere. Kate îşi revenise cât de cât, faţă de întâlnirea anterioară. Dar în ochi i se citea încă groaza. Părea că o înfruntă făcând diverse activităţi fizice.

Jack îşi umplu un pahar cu sifon şi se aşează din nou pe scaun. Îl dureau umerii. De parcă ar fi simţit acest lucru, Kate se opri din plimbat şi începu să-i maseze umerii.

– Individul nu mi-a spus că avea un act de acuzare, bombăni Kate, furioasă.

– Crezi că poliţiştii nu-s în stare să se folosească de oameni, ca să obţină ceea ce doresc? îi replică Jack.

– Observ că ţi-ai recăpătat mentalitatea de avocat al apărării.

Kate îi apăsa de zor umerii, iar asta îi făcea bine. Părul ei ud îi măturа faţa, atunci când ea se apleca spre punctele mai înţepenite. Jack închise ochii. La radio, Billy Joel cânta *River of Dreams*. „Care era visul lui?“ se întrebă Jack. Ţinta acestor vise nu era stabilă, ţopăia ca petele de raze de soare, pe care încercase să le prindă pe vremea când era copil.

– Cum e?

Întrebarea pusă de Kate îl aduse cu picioarele pe pământ. Sorbi restul sifonului şi răspunse:

– Confuz. Zăpăcit. Nervos. Este aşa cum n-am crezut niciodată că poate fi. Apropo, au găsit carabina. Într-o cameră de la etajul superior al uneia dintre casele vechi, de dincolo de stradă. Cel care a tras glonţul este acum departe. Sunt sigur de asta. Sincer vorbind, nici n-am crezut că poliţiştii o să-şi dea prea multă osteneală.

– Când va avea loc trimiterea în judecată?

– Poimâine, la ora zece, răspunse Jack, întorcându-şi capul. Va fi acuzat de crimă şi se va cere condamnarea la moarte.

Kate încetă să-l maseze.

– Asta-i o aiureală! Uciderea în timpul unei spargeri este o infracţiune gravă, crimă cu premeditate. Spune-i procurorului să verifice legea.

– Ce faci, îmi iei locul? zise Jack, încercând s-o facă să zâmbească, însă fără să reuşească. Teoria procuraturii este că Luther a spart casa şi era în mijlocul jafului, când l-a surprins victima. Acuzarea va folosi dovezile de violenţă fizică – strangulare, bătaie şi două gloanţe în cap – pentru a separa omuciderea de actul spargerii. Procuratura crede că aceste violenţe duc delictul în sfera actelor abjecte şi depravate. Mai există şi acuzaţia legată de dispariţia bijuteriilor doamnei Sullivan. Crimă săvârşită în timpul unui jaf armat este egală cu crimă pentru care poţi fi condamnat la moarte.

Kate se aşează şi-şi frecă uşor coapsa. Nu se fardase. De obicei, nu avea nevoie de aşa ceva. Dar acum se vedea încordarea, mai ales sub ochi şi în felul în care-şi ţinea umerii.

– Ce ştii despre Gorelick? El e cel care o să încerce să ne fraierească, zise Jack şi-şi aruncă un cub de gheaţă în gură.

– E un idiot arogant, obraznic, bigot şi teribil de bun în timpul procesului.

– Grozav! exclamă Jack, apoi se ridică de pe scaun şi se aşează lângă Kate.

Îi luă glezna şi i-o masă. Femeia se lăsă pe sofa, cu capul pe spate. Aşa cum fuseseră cândva, relaxaţi, simţindu-se bine unul în compania celuilalt, de parcă ultimii patru ani n-ar fi existat.

– Dovezile despre care mi-a povestit Frank că le are n-ar fi permis trimiterea în judecată. Nu mai înţeleg nimic.

Jack îi scoase şosetele şi-i frecă picioarele cu amândouă mâinile, simţindu-i oasele fine, subţiri.

– Poliţia a primit o informaţie anonimă despre numărul de înmatriculare al unei maşini văzute lângă casa familiei Sullivan, în noaptea în care se pare că a avut loc crima. A fost găsită în noaptea asta, printre maşinile confiscate.

– Aşadar, informaţia fusese greşită.

– Nu. Luther mi-a povestit odată ce uşor era să iei o maşină dintre cele confiscate. Îţi faci treaba şi o aduci înapoi.

Kate nu se uită la el, părea că studiază tavanul.

– Interesante discuţii aţi avut voi doi, îi reproşă ea, pe tonul obişnuit cândva.

– Kate!

– Îmi pare rău, răspunse ea, cu voce iarăşi obosită.

– Poliţia a verificat covoraşele din automobil. S-au găsit fibre din covorul din dormitorul familiei Sullivan. Şi un amestec foarte ciudat de sol. S-a dovedit a fi acelaşi amestec de pământ folosit de grădinarul lui Sullivan în lanul de porumb de lângă casă. Un amestec special, făcut doar pentru Sullivan, nu mai găseşti nicăieri o asemenea compoziţie. Am discutat cu Gorelick. Părea foarte sigur de sine. N-am citit încă rapoartele. Voi avea dosarul la dispoziţie abia mâine.

– Şi ce-i cu asta? Cum se poate face legătura între toate astea şi tatăl meu?

– Poliţiştii au obţinut mandat ca să percheziţioneze maşina şi casa lui Luther. Au găsit acelaşi amestec de sol pe covorul din maşina sa. Şi alte mostre pe covorul din camera de zi.

Kate deschise ochii, încet.

– A fost în casa aia afurisită, când a curăţat covoarele. Putea să fi luat fibrele atunci.

– Şi a tras o goană prin lanul de porumb? Să fim serioşi!

– Poate că pământul a fost adus în casă de altcineva, iar Luther a călcat pe el.

– Asta aş fi susţinut şi eu, dacă n-ar fi fost şi altceva.

– Ce? întrebă Kate, ridicându-se.

– Printre fibre şi praf s-a găsit un solvent, pe bază de petrol. În timpul investigaţiilor, poliţia a găsit urme din acel solvent pe covor. Poliţiştii au presupus că făptaşul a încercat să cureţe nişte sânge. Sângele lui. Sunt sigur că vor găsi câţiva martori gata să jure că nu s-a folosit aşa ceva înainte de curăţarea covoarelor, nici în timpul în care au fost curăţate. Deci, Luther ar fi putut să aibă pe tălpi urme dintr-un asemenea detergent doar dacă ar fi fost în casă *după* aceea. Sol, fibre şi detergent pentru covoare. Asta-i legătura.

Kate căzu înapoi pe canapea.

– Mai mult, au descoperit hotelul în care a stat Luther când a fost în oraş. Au găsit un paşaport fals şi au aflat că Luther a fost în Barbados. La două zile după crimă a zburat în Texas, de aici la Miami, apoi în insulă. S-a comportat ca un suspect care fuge, nu-i aşa? Poliţiştii au obţinut o declaraţie sub jurământ a unui taximetrist care l-a dus, în Barbados, până la locuinţa lui Sullivan de acolo. Luther i-a spus taximetristului că fusese în locuinţa din Virginia a lui Sullivan. Mai mult, există martori care vor declara că i-au văzut de mai multe ori împreună pe Luther şi pe Wanda Broome, înainte de crimă. O femeie, o prietenă apropiată a Wandei, va depune mărturie că Wanda avea mare nevoie de bani. Şi că doamna Sullivan i-a povestit despre seif. Ceea ce înseamnă că Wanda Broome a mintit poliţia.

– Îmi dau seama de ce Gorelick a spus atâtea despre informaţiile pe care le deţine. Dar dovezile sunt circumstanţiale.

– Nu, Kate, este un exemplu perfect de caz în care nu există dovezi care-l leagă direct pe Luther de crimă, dar în care există suficiente dovezi indirecte pentru ca juriul să gândească: „Tu ai ucis-o, ticălosule!" O să resping tot ce o să pot, dar au nişte pietre tare grele, cu care să ne pocnească... Iar dacă Gorelick o să cerceteze condamnările anterioare ale tatălui tău, o să ne termine.

– Sunt prea vechi, prejudiciile pe care le pot aduce depăşesc valoarea lor probatorie. Gorelick n-o să aibă acces la ele.

Cuvintele lui Kate sunau mai sigure decât era ea, de fapt. La urma urmei, cum să mai fii sigur de ceva?

Sună telefonul. Kate ezită, înainte de a răspunde şi-l întrebă:

– Ştie cineva că eşti aici?

Jack clătină din cap, iar femeia ridică receptorul:

– Alo?

Vocea de la celălalt capăt al firului era tăioasă, de profesionist:

– Domnişoară Whitney, sunt Robert Gavin, de la *Washington Post.* Vreţi să-mi răspundeţi la câteva întrebări despre tatăl dumneavoastră? Prefer să discutăm între patru ochi, dacă se poate.

– Ce doriţi?

– Domnişoară Whitney, tatăl dumneavoastră e pe prima pagină a ziarelor, iar dumneavoastră sunteţi procuror. Dacă vreţi să-mi cunoaşteţi părerea, e un subiect grozav!

Kate închise telefonul. Jack se uită la ea şi o întrebă:

– Cine a fost?

– Un reporter.

– Doamne, ăştia chiar se mişcă repede!

Kate se reaşează, părând atât de slăbită, încât îl îngrijoră pe Jack. Se duse lângă ea şi o luă de mână.

Deodată, femeia se întoarse spre el. Părea speriată.

– Jack, nu poţi să te ocupi de cazul ăsta!

– Cum să nu pot? Sunt membru activ al baroului din Virginia. M-am ocupat de vreo şase procese în care s-a cerut condamnarea la moarte. Sunt foarte calificat ca să mă ocup de caz.

– Nu la asta mă refeream. Ştiu că eşti calificat. Dar firma ta nu se ocupă de procese penale.

– Şi ce dacă? Trebuia să înceapă odată.

– Jack, fii serios! Sullivan este un client important al firmei, iar tu lucrezi pentru el. Am citit asta în *Legal Times.*

– Nu există nici un conflict de interese. Din relaţia mea cu Sullivan, relaţie de la jurist la client, n-am aflat nimic care să poată fi folosit în acest caz. Iar Sullivan nu-i parte în proces. Suntem doar noi împotriva statului.

– Jack, firma ta n-o să te lase să te ocupi de caz.

– Foarte bine, atunci o să-mi dau demisia şi o să mă descurc singur.

– Nu poţi să faci asta. Acum îţi merge foarte bine. Nu poţi să strici totul. Nu pentru un asemenea motiv.

– Atunci pentru ce? Ştiu că tatăl tău nu-i în stare să bată o femeie, iar apoi s-o împuşte în cap. Probabil că a intrat în casă, ca s-o jefuiască, dar n-a ucis pe nimeni, din câte ştiu eu. Şi să-ţi mai spun ceva. Sunt convins că ştie cine-i ucigaşul, iar acest lucru l-a speriat groaznic. A văzut ceva în casa aia. A văzut *pe cineva.*

Kate expiră încet, de îndată ce Jack termină de vorbit.

Bărbatul oftă şi-şi coborî privirea.

Apoi se ridică în picioare şi-şi îmbrăcă pardesiul. Trase, în glumă, de cordonul lui Kate şi o întrebă:

– Când ai mâncat ultima oară?

– Nu-mi amintesc.

– Îmi amintesc de vremea când nu mai încăpeai în blugii ăştia, un lucru nu tocmai estetic, dar foarte plăcut pentru ochii bărbaţilor.

Kate zâmbi, de data asta, şi-i răspunse:

– Mulţumesc!

– Poţi să încerci să ajungi la loc.

Kate se uită în jur, prin apartamentul ei. Nu-i venea să rămână acolo.

– La ce te-ai gândit?

– Costiţă, salată de varză şi o băutură mai tare decât Coca-Cola. Vrei?

Femeia nu ezită:

– Stai să-mi iau pardesiul!

Când ajunseră jos, Jack deschise uşa Lexus-ului său. O văzu examinând fiecare detaliu al maşinii de lux.

– Ţi-am urmat sfatul şi am cheltuit o parte din banii pe care i-am câştigat cu greu.

Abia se urcase în automobil, când în dreptul portierei apăru un bărbat, cu o pălărie pleoştită, cu barbă căruntă şi cu mustaţă.

Avea pardesiul încheiat până la gât. Ţinea într-o mână un reportofon, iar în cealaltă o legitimaţie de ziarist.

– Domnişoară Whitney, sunt Bob Gavin. Am discutat ceva mai devreme şi cred că s-a întrerupt legătura.

Apoi îl văzu pe Jack. Se încruntă şi zise:

– Sunteţi Jack Graham. Avocatul lui Luther Whitney. V-am văzut la secţia de poliţie.

– Felicitări, domnule Gavin, prevedeţi perfect lucrurile şi aveţi un zâmbet foarte plăcut. La revedere!

Gavin se agăţă de maşină.

– Staţi un pic, doar un minut! Publicul trebuie să cunoască totul despre acest caz!

Jack vru să spună ceva, dar Kate îl opri:

– Domnule Gavin, publicul va afla totul. De aceea există procese. Sunt convinsă că veţi găsi un loc în faţă. La revedere!

Lexus-ul o luă din loc. Gavin se gândi să fugă după maşină, apoi se răzgândi. Avea patruzeci şi şase de ani, un trup fleşcăit şi epuizat. Atinsese deja faza atacurilor de cord. Dar jocul abia începuse. O să-i prindă el, mai devreme sau mai târziu. Îşi ridică gulerul şi plecă.

*

Era aproape de miezul nopţii, când automobilul opri în faţa blocului în care locuia Kate.

– Jack, eşti sigur că vrei asta?

– Nu mi-au plăcut niciodată picturile murale.

– Ce vrei să spui?

– Du-te să dormi. Amândoi avem nevoie de asta.

Kate puse mâna pe portieră, apoi ezită. Se întoarse şi se uită la Jack, jucându-se nervoasă cu o şuviţă din spatele urechii. De data asta, în ochi nu i se citea durere, ci altceva. Jack nu-şi dădea seama ce. Poate uşurare?

– Jack, ceea ce mi-ai spus acum două nopţi...

Bărbatul înghiţi în sec şi strânse puternic volanul. Se întreba ce va mai ieşi la suprafaţă.

– Kate, m-am gândit la asta...

Femeia îi puse mâna pe gură, de-abia respirând.

– Ai avut dreptate... în multe privinţe...

Jack o urmări cu privirea, până când ea intră în interiorul clădirii, apoi porni maşina.

Când ajunse acasă, descoperi că banda robotului telefonic se umpluse. Indicatorul de mesaje clipea fără încetare, încât devenise un semnal continuu, stacojiu. Jack decise să facă singurul lucru rezonabil care-i trecu prin minte: să-şi imagineze că nu era nici un mesaj. Scoase telefonul din priză, stinse lumina şi încercă să adoarmă.

Nu era însă un lucru uşor.

Se purtase atât de încrezător în sine faţă de Kate! Dar pe cine înşela? Dacă prelua cazul, fără să discute cu nimeni de la Patton şi Shaw însemna sinucidere profesională. Dar la ce i-ar fi folosit să discute? Ştia dinainte care era răspunsul. Dacă ar fi avut de ales, partenerii lui şi-ar fi tăiat mai degrabă venele de la încheieturile lor fleşcăite, decât să-l aibă pe Luther Whitney drept client.

Însă el era avocat, iar Luther avea nevoie de unul. Hotărârile importante, precum aceasta, nu se luau uşor. De aceea se străduia să păstreze lucrurile, cât se putea, doar în alb şi negru. Bun. Rău. Drept. Greşit. Nu era uşor pentru un avocat, învăţat să caute în orice un pic de cenuşiu. Orice avocat, indiferent de nivelul său, depindea de cine-i era client, de cine-i umplea buzunarul în ziua aia.

Se decisese. Un vechi prieten lupta să-şi salveze viaţa şi-i ceruse lui Jack să-l ajute. Nu conta că acest client devenise brusc neobişnuit de recalcitrant. Inculpaţii erau, de obicei, cei mai cooperanţi oameni din lume. Luther îi ceruse ajutorul şi el i-l va acorda. În chestia asta nu existau tonuri intermediare. Iar el deja nu mai putea să dea înapoi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Dan Kirksen deschise *Washington Post* şi voi să soarbă din sucul de portocale. Acesta nu-i ajunse în gură. Gavin reuşise să înjghebe un articol despre cazul Sullivan, care consta în principal în informaţia că avocatul acuzatului era Jack Graham, noul partener de la Patton, Shaw şi Lord. Kirksen îl sună imediat pe Jack, acasă la acesta. Nu-i răspunse nimeni. Atunci Kirksen se îmbrăcă, sună după maşină şi la opt şi jumătate era în holul firmei sale. Trecu pe lângă vechiul birou al lui Jack, în care se aflau încă claie peste grămadă cutiile şi lucrurile sale personale. Noul sediu al lui Jack se afla în apropiere de cel al lui Lord. O cameră frumoasă, de şapte metri pe şapte, cu un bar mic, cu mobilă de epocă şi cu o vedere panoramică a oraşului. „Mai frumos decât al meu!", îşi aminti Kirksen, strâmbându-se.

Jack stătea cu spatele spre uşă. Kirksen nu se osteni să bată la uşă. Intră şi aruncă ziarul pe birou.

Jack se întoarse încet. Aruncă o privire pe ziar şi zise:

– Cel puţin au scris corect numele firmei. Asta înseamnă publicitate. Ceea ce poate să atragă clienţi importanţi.

Kirksen se aşeză, fără să-şi ia privirea de la Jack. Apoi spuse, clar şi răspicat, de parcă ar fi vorbit cu un copil:

– Ai înnebunit? Noi nu desfăşurăm activitate de apărare în procese penale. Nu apărem în nici un fel de procese!

Kirksen se ridică brusc, cu fruntea uşor înroşită şi cu trupul micuţ tremurându-i de furie.

– Mai ales că animalul ăla a omorât-o pe soţia celui mai important client al firmei!

– Nu-i chiar aşa. N-am desfăşurat activitate de apărare, dar acum o s-o facem şi pe asta. Şi am învăţat la Facultatea de Drept că acuzatul e nevinovat, până când îi va fi dovedită vinovăţia. Poate că tu ai uitat chestia asta.

Jack zâmbea, dar îl privea atent pe Kirksen. „Patru milioane contra celor şase sute de mii ale tale. Ai rămas mult în urmă, căposule!"

Kirksen îşi dădu ochii peste cap, disperat.

– Jack, poate nu înţelegi că în firma noastră trebuie parcurse anumite etape, înainte de a angaja o activitate nouă. O să-i spun secretarei mele să-ţi aducă documentaţia necesară. Între timp, fă tot ce trebuie ca să ieşi din povestea asta, atât tu, cât şi firma noastră.

Cu aerul că a terminat cu el, Kirksen se întoarse să plece. Jack se ridică şi-i zise:

– Ascultă, Dan, am preluat cazul, o să încerc să-l rezolv şi nu-mi pasă ce ai tu de spus şi care-i politica firmei. Să închizi uşa, după ce ieşi.

Kirksen se întoarse încet şi se uită la Jack, holbându-şi ochii căprui.

– Jack, fii respectuos! Sunt directorul executiv al acestei firme!

– Ştiu ce eşti. Aşa că ar trebui să fii în stare să închizi uşa aia afurisită, după ce ieşi de aici.

Kirksen ieşi, fără să spună o vorbă, şi trânti uşa după el.

Jack se apucă din nou de treabă. În sfârşit, durerea de cap începea să-l lase. Trebuia să-şi completeze formularele. Voia să le aibă gata, înainte să încerce cineva să-l oprească. Tipări documentele, le semnă şi anunţă curierul să vină să le ia. După ce termină, se aşeză din nou pe scaun. Era aproape nouă. Trebuia să plece, urma să-l întâlnească pe Luther la ora zece. Capul lui Jack era plin de întrebările pe care voia să i le pună clientului său. Apoi îşi aminti de noaptea aceea. De noaptea aceea friguroasă, de la Mall. De expresia de pe faţa lui Luther.

Jack putea să pună întrebări, sperând şi că va fi în stare să suporte răspunsurile.

Îşi aruncă pardesiul pe el, iar peste zece minute să afla în automobilul său, în drum către închisoarea districtului Middleton.

*

Conform Constituţiei Statului Virginia şi Codului de procedură penală, procuratura trebuia să-i prezinte apărătorului orice dovadă care-l disculpa pe acuzat. Refuzul de a face acest lucru provoca sfârşitul carierei, în cel mai rapid mod, pentru procurorul vinovat, fără a mai spune că sentinţa era anulată, iar avocatul apărării avea motiv să facă apel.

Regulile acestea îi provocau lui Seth Frank multă bătaie de cap.

Detectivul stătea în biroul său şi se gândea la deţinutul ce se afla singur într-o celulă aflată la mai puţin de un minut de mers pe jos de el. Calmul său şi modul de comportare, aparent inofensiv, nu-l îngrijoraseră pe Frank. Unii dintre cei mai răi delincvenţi pe care-i arestase arătau de parcă abia atunci ieşiseră din biserică. Gorelick alcătuise bine cazul, adunând metodic o mulţime de firişoare, dar care, împletite în faţa juriului, vor alcătui o funie zdravănă, care să-l sufoce pe Luther Whitney. Nici asta nu-l îngrijora pe Frank.

Pe Frank îl îngrijorau diferitele mărunţişuri care nu se potriveau. Rănile. Cele două pistoale. Glonţul scos din perete. Camera curăţată, de parcă ar fi fost o sală de operaţii. Faptul că individul se dusese în Barbados, apoi se întorsese. Luther Whitney era un profesionist. Frank petrecuse cea mai mare parte din ultimele patru zile aflând tot ce se putea despre Luther Albert Whitney. Individul săvârşise un delict de mare clasă şi, de n-ar fi fost o mică neglijenţă, crima ar fi rămas nerezolvată. Avea milioane în traistă, urmele pe care le cercetau poliţiştii erau vechi, ieşise din ţară, apoi nenorocitul se întoarce! Profesioniştii nu fac asemenea lucruri. Frank l-ar fi înţeles, dacă individul s-ar fi întors din cauza fiicei lui, dar detectivul verificase liniile aeriene. Luther Whitney, care călătorise sub un nume fals, se

întorsese în Statele Unite înainte ca Frank să fi discutat planul său cu Kate.

Iar poanta era următoarea: cum ar fi putut cineva să creadă că Luther Whitney avusese vreun motiv să cerceteze vaginul lui Christine Sullivan? Mai mult decât atât: cineva încercase să-l omoare pe individ. Frank se afla în una dintre puţinele situaţii în care avea mai multe întrebări *după* arestarea suspectului decât înainte să-l bage pe individ în puşcărie.

Căută în buzunar o ţigară. Depăşise de mult faza cu guma de mestecat. O să încerce să se lase peste un an. Când îşi ridică privirea, văzu că Bill Burton stătea în faţa lui.

*

– Seth, nu pot să dovedesc nimic, ţi-am spus doar cum cred eu că s-au petrecut lucrurile.

– Eşti sigur că preşedintele i-a povestit lui Sullivan?

Burton dădu din cap, jucându-se cu o ceaşcă goală de pe biroul lui Frank.

– Tocmai vin de la o şedinţă cu el. Presupun că ar fi trebuit să-i spun să-şi ţină gura. Seth, îmi pare rău!

– Bill, ce naiba, e preşedintele! Poţi să-i spui preşedintelui ce să facă?

– Ce crezi? întrebă Burton.

– Lucrurile se potrivesc. Pot să-ţi spun că n-o să-l las în plata Domnului. Dacă Sullivan a fost în spatele poveştii, o să-l umflu, indiferent de felul în care se justifică. Împuşcătura aia putea să nimerească un nevinovat.

– Ştiind felul în care lucrează Sullivan, nu cred că o să găseşti ceva. Ţintaşul a ajuns deja pe o insulă din Pacific, cu figura modificată şi dispunând de o sută de martori, gata să jure că n-a fost niciodată în Statele Unite.

Frank termină de scris în registrul de serviciu.

– Ai scos ceva de la Whitney?

– Avocatul lui i-a zis să tacă.

Burton întrebă, nonşalant:

– Cine-i individul?

– Jack Graham. A făcut parte din Serviciul de Apărători din Oficiu al Districtului Columbia. Acum e partener într-o firmă juridică mare. Discută cu Whitney chiar acum.

– E bun?

Frank îndoi un pai pentru băut şi răspunse:

– Tipul ştie ce face.

– Când se va face punerea sub acuzare?

– Mâine, la ora zece.

– Îl duci pe Whitney acolo?

– Da. Vrei să vii şi tu?

Burton îşi acoperi urechile.

– Nu mai vreau să ştiu nimic!

– De ce?

– Nu vreau să mai ajungă nimic la Sullivan.

– Crezi că o să încerce din nou?

– Ştiu doar că nu cunosc răspunsul la această întrebare şi nu-l cunoşti nici tu. În locul tău, aş face nişte pregătiri speciale.

Frank se uită atent la Burton, iar acesta îi zise:

– Ai grijă de băieţelul nostru, Seth! Are întâlnire cu camera morţii din Greensville.

Apoi plecă.

Frank rămase la birou câteva minute. Tot ce-i spusese Burton părea logic. Poate că vor încerca din nou. Ridică telefonul, formă un număr, discută un pic, apoi puse receptorul în furcă. Luase toate măsurile la care se putuse gândi pentru a asigura transportul lui Luther. De data asta era sigur că nu se va face nici o greşeală.

*

Jack îl lăsă pe Luther în camera pentru interogatorii şi se duse pe hol, la automatul penntru cafea. În faţa lui era un tip solid, cu un costum frumos şi cu mişcări elegante. Bărbatul se

întoarse exact în clipa în care Jack trecea pe lângă el. Cei doi se ciocniră.

– Îmi pare rău.

Jack își frecă umărul, în locul în care îl lovise pistolul din tocul individului.

– Nu-i nimic.

– Sunteți Jack Graham, nu-i așa?

– Depinde cine întreabă.

Jack încerca să-și dea seama ce-i cu bărbatul acela. Evident, nu era reporter, din moment ce purta pistol. Dar nu semăna nici cu un polițist. Modul în care își ținea mâinile, cu degetele pregătite să intervină într-o clipă... Felul în care ochii lui priveau orice chip, fără să pară că face asta...

– Bill Burton. Serviciul Secret al Statelor Unite.

Cei doi își strânseră mâinile.

– Sunt un fel de ureche a președintelui în această anchetă.

Jack se uită atent la trăsăturile lui Burton.

– Da, îmi dau seama, din cauza conferinței de presă. Presupun că șeful dumneavoastră a fost mulțumit, în dimineața asta.

– Ar fi fost, dacă restul lumii nu i-ar da atâta bătaie de cap. Cât despre tipul de care te ocupi, cred că-i vinovat doar dacă așa va spune tribunalul.

– Am înțeles. Vreți să faceți parte din juriu, din partea mea?

Burton rânji și-i răspunse:

– Nu vă grăbiți. Succes în conceperea pledoariei!

*

Jack puse două căni cu cafea pe masă și se uită la Luther, apoi se așeză și deschise carnetul gol.

– Luther, dacă nu spui ceva, o să trebuiască să inventez, ca să pot trece mai departe.

Luther bău din cafeaua tare, privi prin fereastra cu zăbrele către stejarul singuratic, fără frunziș, de lângă secție. Cădea o zăpadă deasă. Mercurul coborâse brusc, iar pe străzi era prăpăd.

– Ce vrei să ştii, Jack? Fă o înţelegere, scapă-ne pe toţi de osteneala unui proces şi să ne vedem de treabă.

– Luther, poate nu înţelegi. Uite care-i înţelegerea ce ţi se oferă. Vor să te lege de o targă, să-ţi înfigă un ac în braţ şi să-ţi injecteze un piculeţ de otravă, pretinzând că fac un experiment chimic. Cred că statul oferă acum condamnatului posibilitatea de a alege. Aşadar, poţi opta să ţi se ardă creierul pe scaunul electric. Asta-i înţelegerea oferită de ei.

Jack se ridică şi se uită pe fereastră. Pentru un moment, avu viziunea unei seri fericite, în faţa focului din conacul uriaş, împreună cu mici Jack şi Jennifer, care alergau în jur... Înghiţi în sec, îşi scutură capul, ca să i se limpezească mintea, apoi se uită din nou la Luther.

– Ai auzit ce-am spus?

– Am auzit, răspunse Luther şi se uită la Jack, pentru prima oară.

– Luther, te rog să-mi spui ce s-a întâmplat. Poate că ai fost în casă, poate că ai forţat seiful, dar n-o să cred niciodată că ai vreo legătură cu moartea acelei femei. Te cunosc, Luther!

– Oare mă cunoşti? Foarte bine, poate că într-o zi o să-mi spui cine sunt.

Jack îşi aruncă bloc-notesul în servietă şi o închise.

– O să pledez că nu eşti vinovat. Poate că o să revii printre noi înainte să încercăm chestia asta.

Jack se opri, apoi adăugă, liniştit:

– Sper să fie aşa.

Se întoarse să plece. Luther îşi puse mâna pe umărul lui, iar Jack se întoarse şi-i văzu chipul tremurând.

– Jack, zise Luther, vorbind cu dificultate, de parcă limba i-ar fi fost mare cât un pumn. Dacă aş putea să-ţi spun, ţi-aş spune. Dar asta nu ţi-ar face nici un bine, nici ţie, nici lui Kate, nimănui. Îmi pare rău!

– Kate? Despre ce vorbeşti?

– La revedere, Jack!

Luther se întoarse şi începu să se uite din nou pe fereastră.

Jack îşi privi prietenul, clătină din cap, apoi bătu în uşă, chemând gardianul.

*

Fulgii mari, lipicioşi, de zăpadă se transformaseră în alice de gheaţă, care zăngăneau lovind ferestrele largi, de parcă geamurile ar fi fost izbite de pietriş. Kirksen nu acorda nici o atenţie vremii, ci se uita direct la Lord. Papionul directorului executiv era un pic strâmb. Individul observă acest lucru în fereastră şi îşi îndreptă cravata, furios. Fruntea lui lungă se înroşise de furie şi de indignare. Jigodia aia o s-o păţească! Nu-i vorbise nimeni pe un asemenea ton!

Sandy Lord privea norii negri care acopereau oraşul. În mâna dreaptă ţinea un trabuc care fumega. Îşi scosese haina, iar pântecele-i imens atingea fereastra. Dungile bretelelor roşii ieşeau în evidenţă pe fondul cămăşii albe, scrobite. Se uită atent, când văzu o siluetă ce fugea pe stradă, încercând cu frenezie să oprească un taxi.

– Subminează relaţiile firmei, cele pe care *tu* le ai cu Walter Sullivan. Îmi imaginez ce-a gândit Walter în dimineaţa asta, când a citit ziarul. Firma lui, juristul lui, reprezintă acum persoana aia! Doamne!

Lord pricepea doar o mică parte din discursul omuleţului. Nu avea nici o ştire de la Sullivan de câteva zile. Îl sunase la birou şi acasă, dar nu primise răspuns. Nimeni nu părea să ştie unde-i Sullivan. Chestia asta nu semăna cu modul de comportare al vechiului său prieten, care păstra o legătură continuă cu un cerc restrâns, de elită, din care Sandy Lord făcea parte de mult timp.

– Sandy, îţi sugerez să acţionezi imediat împotriva lui Graham. Nu putem lăsa lucrurile aşa. Va crea un precedent teribil. Nu-mi pasă că-l are client pe Baldwin. Baldwin e prieten cu Walter. Probabil că şi el s-a înfuriat, din cauza acestei situaţii deplorabile. Putem să stabilim o întâlnire a comitetului de

conducere. În seara asta. Nu cred că va dura mult ca să ajungem la o concluzie. Iar atunci...

În cele din urmă, Lord ridică mâna şi întrerupse pălăvrăgeala lui Kirksen:

– O să mă ocup eu de asta.

– Sandy, ca director executiv, cred că...

Lord se întoarse, ca să-l privească.

– Am zis că o să mă ocup *eu*.

Apoi se uită din nou pe fereastră. Nu-i păsa de mândria jignită a lui Kirksen. Pe Lord îl preocupa faptul că cineva încercase să-l omoare pe omul acuzat de uciderea lui Christine Sullivan. Şi că nimeni nu reuşea să dea de Walter Sullivan.

*

Jack parcă maşina, se uită vizavi şi închise ochii. Asta nu-l ajuta cu nimic, din moment ce vedea în continuare tăbliţa cu numărul de înmatriculare al maşinii lui Jennifer, număr ce părea a i se fi imprimat direct în creier. Sări din automobil şi se strecură prin trafic, traversând strada alunecoasă.

Introduse cheia în broască, respiră adânc şi răsuci mânerul de la uşă.

Jennifer stătea pe scăunelul din faţa televizorului. Fusta ei scurtă, neagră, se asorta cu pantofii negri cu toc înalt şi cu ciorapii, tot negri, cu model. Avea bluza albă, deschisă la guler, iar colierul de smaralde scânteia, răspândind culoare în camera mică. O haină lungă, din blană de samur, fusese aşezată cu grijă pe cearşaful ce acoperea canapeaua jerpelită. Când intră, Jennifer ciocănea cu unghiile în televizor. Se uită la el fără să-i vorbească. Buzele rubinii alcătuiau o linie perfect dreaptă.

– Salut, Jennifer.

– Se pare că ai fost foarte ocupat în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Jennifer nu zâmbea şi continua să ciocăne cu unghiile.

– Ştii că trudesc din greu.

Jack îşi scoase pardesiul, îşi dezlegă cravata şi se duse în bucătărie, să ia o bere. Se întoarse şi se aşeză în faţa ei, pe canapea.

– Astăzi am făcut rost de o afacere nouă.

Jennifer se întinse, luă din poşetă ziarul *Post* şi i-l aruncă.

– Ştiu.

Jack se uită la titluri.

– Firma voastră n-o să te lase să preiei cazul.

– Foarte rău. L-am preluat deja.

– Ştii ce-am vrut să spun. Ce naiba te-a apucat?

– Jenn, îl cunosc pe individ! Îl cunosc, mi-e prieten, nu cred că a ucis-o pe femeia aceea şi am să-l apăr. Avocaţii fac asemenea lucruri în fiecare zi şi în fiecare loc în care există avocaţi – iar în State asta înseamnă pretutindeni.

– E vorba de Walter Sullivan, zise Jennifer, aplecându-se spre el. Gândeşte-te bine ce faci!

– Ştiu că-i vorba de Walter Sullivan. Şi ce dacă? Luther Whitney nu merită să fie apărat de un avocat bun, doar pentru că a spus cineva că a ucis-o pe soţia lui Walter Sullivan? Scuză-mă, unde scrie aşa ceva?

– Walter Sullivan e clientul tău.

– Luther Whitney e prietenul meu şi-l cunosc de mult mai mult timp decât îl cunosc pe Walter Sullivan.

– Jack, omul pe care-l aperi e un delincvent obişnuit. Toată viaţa a fost când în puşcărie, când afară.

– N-a mai fost în închisoare de peste douăzeci de ani.

– Rămâne totuşi un puşcăriaş.

– Dar n-a fost niciodată condamnat pentru omucidere, replică Jack.

– În oraşul ăsta există mai mulţi avocaţi decât delincvenţi. De ce nu s-ar ocupa de cazul ăsta alt avocat?

Jack se uită la sticla de bere şi întrebă:

– Vrei şi tu una?

– Răspunde la ce te-am întrebat!

Jack se ridică şi aruncă sticla de perete.

– Pentru că mi-a cerut să-l apăr!

Jenn se uită la el. Spaima – care o cuprinsese pentru o clipă – îi trecuse chiar în momentul în care cioburile şi berea atinseră podeaua. Îşi luă haina şi se îmbrăcă.

– Faci o mare greşeală şi sper să-ţi revii înainte să faci ceva ireparabil. Tata a fost pe cale să facă un atac de cord, când a citit articolul.

Jack îi puse mâna pe umăr, o întoarse spre el şi-i spuse liniştit:

– Jenn, *trebuie* să fac asta. Sperasem că o să mă sprijini.

– Jack, încetează să bei bere şi apucă-te să gândeşti cum vrei să-ţi petreci restul vieţii!

După ce închise uşa în urma ei, Jack se sprijini de tăblie şi-şi masă capul, până când avu impresia că pielea era pe cale să i se jupoaie sub apăsarea degetelor.

Văzu prin fereastra mică, murdară, cum numărul de înmatriculare al maşinii dispare în vârtejul de zăpadă. Se aşeză şi privi din nou titlurile din ziar.

Luther voia să încheie o înţelegere, dar nu se putea face nici o înţelegere. Scena fusese pregătită. Toată lumea voia să vadă procesul. Posturile de televiziune făceau o analiză amănunţită a cazului. Fotografia lui Luther fusese văzută de sute de milioane de oameni. Se făcuseră deja sondaje de opinie, dacă Luther e vinovat sau nevinovat, şi toate îi erau nefavorabile. Gorelick îşi lingea buzele, gândind că aceasta era şansa de a fi catapultat, peste câţiva ani, în biroul procurorului general. Iar în Virginia procurorul general candidează deseori la postul de guvernator. Şi câştigă.

Scund, chel, cu gură mare, Gorelick era la fel de ucigător ca un şarpe cu clopoţei. Folosea tactici murdare, avea o etică discutabilă, aştepta să-ţi înfigă cuţitul în spate cu prima ocazie. Ăsta era George Gorelick. Jack ştia că trebuie să se aştepte la o luptă lungă şi dură.

Iar Luther nu vorbea. Era speriat. Ce legătură avea Kate cu spaima lui? Nu reuşea să se lămurească. Jack urma să se ducă la tribunal şi să pledeze că Luther era nevinovat, neavând nici o posibilitate să demonstreze acest lucru. Dar dovezile erau

treaba acuzării. Însă se pare că aveau destule. Jack putea să ciugulească din ele câte ceva, pe ici, pe colo, însă avea drept client un tip condamnat de trei ori, chiar dacă în cazier scria că Luther rămăsese curat în ultimele două decenii. Juriului n-o să-i pese de asta. Şi de ce i-ar păsa? Individul reprezenta sfârşitul perfect al unei poveşti tragice.

Aruncă ziarul în partea cealaltă a camerei, strânse cioburile şi şterse berea. Îşi masă ceafa şi simţi că-l dor muşchii braţelor care nu mai fuseseră puşi la treabă de mult timp. Se duse în dormitor şi se schimbă.

*

Sala de sport a YMCA se afla la o distanţă de zece minute de mers cu maşina. În mod cu totul uimitor, Jack descoperi un loc de parcare chiar în faţa ei. Sedanul negru din urma lui nu avu acelaşi noroc. Şoferul fu silit să ocolească cvartalul de mai multe ori, iar în cele din urmă merse în josul străzii şi parcă pe cealaltă parte. Apoi şterse geamul lateral al maşinii, din dreapta, şi se uită în faţa sălii de sport. După ce se lămuri, ieşi din maşină şi fugi către treptele de la intrare. Se uită în jur, aruncă o privire către Lexus-ul strălucitor, apoi intră încet în clădire.

După trei jocuri cu mingea, trupul lui Jack se acoperise de transpiraţie. Se aşează pe bancă, în timp ce adolescenţii continuau să alerge pe teren, cu energia inepuizabilă a tinereţii. Jack gemu, în momentul în care unul dintre băieţii negri, zvelţi, îmbrăcaţi în şorturi largi, cu tricouri lălâi şi cu pantofi de sport prea mari, îi aruncă mingea. I-o aruncă înapoi băiatului.

– Ai obosit, omule?

– Nu, sunt doar bătrân.

Jack se ridică, îşi masă coapsele care-l dureau şi plecă.

În momentul în care ieşea din clădire, cineva îi puse mâna pe umăr.

*

În timp ce conducea maşina, Jack aruncă o privire către pasagerul său.

Seth Frank se uita la interiorul Lexus-ului.

– Am auzit numai lucruri bune despre maşinile astea. Cât v-a costat? Dacă nu vă supără întrebarea...

– Cincizeci şi nouă de mii cinci sute, cu rezervorul plin.

– La naiba! Nu câştig atât nici într-un an de zile.

– Nici eu n-am câştigat, până de curând.

– Am auzit că apărătorii din oficiu nu au venituri mari.

– Aţi auzit bine.

Cei doi rămaseră un timp tăcuţi. Frank ştia că încălca multe reguli, iar Jack ştia şi el asta.

În cele din urmă, Jack se uită la bărbatul de lângă el.

– Domnule locotenent, cred că n-aţi venit doar ca să vedeţi ce gusturi am în privinţa automobilelor. Doriţi ceva?

– Gorelick are un caz pe care nu-l poate pierde.

– Poate că da, poate că nu. Dacă v-aţi închipuit că o să capitulez, atunci aflaţi că n-am de gând să cedez.

– Veţi pleda că-i nevinovat?

– Nu, o să-l conduc personal la Centrul Corecţional din Greensville şi o să-i injectez porcăria aia! Altă întrebare?

Frank zâmbi şi replică:

– Bine, meritam aşa ceva. Cred că trebuie să discutăm. Unele lucruri din cazul ăsta nu se potrivesc deloc. Nu ştiu dacă vor folosi sau vor face rău omului dumneavoastră. Vreţi să mă ascultaţi?

– Bine, dar să nu vă aşteptaţi ca scurgerea de informaţii să se facă bidirecţional.

– Cunosc un loc cu pârjoale fragede şi cu cafea băubilă.

– E un loc mai retras? Nu cred că o să arătaţi prea bine în uniformă...

Frank îi replică, rânjind:

– Altă întrebare?

Jack zâmbi, apoi îl duse pe detectiv acasă, să se schimbe.

*

Jack comandă altă cană de cafea, în timp ce Frank nu părea că are chef s-o termine pe prima. Pârjoalele fuseseră grozave, iar localul era într-un loc izolat. Jack nu-şi dădea seama unde se

aflau. În mediul rural, în Maryland-ul de sud, presupuse el. Se uită la puţinii clienţi din localul rustic. Nimeni nu le acorda nici cea mai mică atenţie. Se întoarse spre însoţitorul său.

Frank se uita la el, amuzat.

– Am înţeles că între dumneavoastră şi Kate Whitney a existat ceva, cu oarecare timp în urmă...

– V-a spus ea?

– Nu. A venit la secţie ieri, la scurt timp după ce aţi plecat. Tatăl ei n-a vrut s-o vadă. Am discutat un pic cu ea. I-am spus că-mi pare rău pentru felul în care au ieşit lucrurile.

Ochii lui Frank sclipiră, pentru o clipă. Apoi detectivul continuă:

– Jack, n-ar fi trebuit să fac ce-am făcut. Am folosit-o împotriva tatălui ei. Nimeni nu merită aşa ceva.

– Dar a mers. Unii oameni ar spune că nu trebuie să regreţi succesele.

– Da... Dar să revenim la subiect. Nu-s atât de bătrân încât să nu observ lucirea din ochii unei femei.

Chelneriţa îi aduse cafeaua lui Jack. Acesta sorbi din ea. Cei doi se uitară pe fereastră. Ninsoarea încetase, iar pământul părea acoperit cu o pătură albă, moale.

– Jack, ştiu că dovezile împotriva lui Luther sunt circumstanţiale. Dar mulţi oameni au fost trimişi la închisoare pe baza unor asemenea dovezi.

– Nu te contrazic.

– Adevărul este că există o serie de chestii care n-au nici un sens.

Jack îşi puse cana pe masă şi se aplecă spre el.

– Te ascult.

Frank se uită în jur, apoi îl privi pe Jack.

– Ştiu că risc făcând asta, dar nu m-am făcut poliţist ca să trimit oameni la închisoare pentru delicte pe care nu le-au comis. Există acolo destui vinovaţi.

– Ce nu are sens?

– Unele lucruri o să le descoperi singur, în rapoarte. Sunt convins că Luther Whitney a jefuit casa şi sunt, de asemenea, convins că n-a ucis-o pe Christine Sullivan. Dar...

– Dar crezi că l-a văzut pe făptaş.

Frank se lăsă pe speteaza scaunului şi se holbă la Jack.

– De câtă vreme ţi-a venit ideea asta?

– Nu de mult timp. Cum crezi că s-au petrecut lucrurile?

– Cred că amicul tău a fost pe cale să fie prins cu mâna în borcanul cu dulceaţă, iar atunci s-a ascuns în borcan.

Jack părea zăpăcit. Frank îi explică, în câteva minute, ce era cu seiful, îi spuse despre nepotrivirea dintre dovezi şi-i arătă care erau nedumeririle lui.

– Aşadar, Luther a stat în camera-seif tot timpul şi a văzut ce s-a întâmplat cu doamna Sullivan. S-a întâmplat ceva, iar femeia a fost împuşcată. Luther a văzut cum au fost şterse toate urmele.

– Jack, exact aşa mi-am închipuit şi eu că s-au petrecut lucrurile.

– Nu putea să se ducă la poliţie, fără să se incrimineze singur.

– Asta explică multe lucruri.

– În afară de numele făptaşilor.

– Singurul suspect evident ar fi soţul, dar nu cred că a fost el.

Jack se gândi la Walter Sullivan şi zise:

– Sunt de aceeaşi părere. Aşadar, care ar fi suspectul mai puţin evident?

– Cel cu care s-a întâlnit în noaptea aceea.

– Din câte ştiu despre viaţa sexuală a decedatei, numărul suspecţilor s-ar putea ridica la două milioane.

– N-am spus că-i ceva uşor.

– Presupun că nu-i vorba de un individ oarecare.

– Şi cine anume e individul?

Jack sorbi o gură de cafea, apoi se uită la felia de plăcintă cu mere.

– Domnule locotenent...

– Seth.

– Bine, Seth. Sunt în situaţia de a merge pe sârmă. Am aflat unde ai lucrat şi-ţi sunt recunoscător pentru informaţii. Dar...

– Dar nu eşti convins că poţi să ai încredere în mine. Oricum, nu ai de gând să spui ceva care să aducă prejudicii clientului tău.

– Cam aşa ceva.

– Mi se pare corect.

Plătiră consumaţia şi plecară. În timp ce se înapoiau, ninsoarea reîncepu, cu o asemenea furie, încât ştergătoarele abia mai făceau faţă.

Frank privea în gol, cufundat în gânduri sau aşteptând ca Jack să spună ceva.

– Bine, zise acesta, o să risc, nu mai am ce pierde.

– Nu mai ai, răspunse detectivul, continuând să privească în gol.

– Să presupunem că Luther a fost în casă şi a văzut cum a fost ucisă femeia.

Trăsăturile detectivului se destinseră.

– Să presupunem.

– Trebuie să-l cunoşti pe Luther, să ştii cum gândeşte, ca să înţelegi cum va reacţiona la aşa ceva. Este cea mai dârză persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Ştiu că nu reiese din cazierul lui, dar e demn de încredere şi te poţi bizui pe el. Dacă aş avea copii şi ar trebui să-i las în grija cuiva, i-aş lăsa în grija lui Luther, pentru că ştiu că nu li se va întâmpla nimic în perioada în care-i va supraveghea el. Este incredibil de deştept. Vede totul. E un maniac al disciplinei.

– Dar nu şi-a dat seama că fiica lui l-a atras într-o capcană.

– Da. Nu şi-ar fi imaginat aşa ceva. Nici într-un milion de ani.

– Cunosc felul de oameni despre care vorbeşti. Câţiva dintre tipii pe care i-am arestat erau – cu excepţia obiceiului de a lua bunurile altora – unii dintre cei mai onorabili oameni pe care i-am întâlnit.

– Dacă Luther a văzut cum a fost ucisă femeia, îţi garantez că a găsit o cale de a-l preda pe individ poliţiei. N-o să-l lase să scape! exclamă Jack, furios.

– Cu vreo excepţie?

– Exceptând cazul în care are motive foarte serioase. Bunăoară, o cunoaşte pe persoana respectivă sau a auzit de ea.

– Vorbeşti de nişte oameni care se dau de ceasul morţii, imaginându-şi ce le va face Luther, iar acesta consideră că n-are rost să facă şi altceva?

– Seth, e ceva mai mult decât atât, răspunse Jack şi coti, oprindu-se lângă YMCA. Nu l-am văzut niciodată pe Luther speriat, înainte de întâmplarea asta. Iar acum este speriat. Îngrozit. E resemnat, e gata să accepte pedeapsa pentru întreaga poveste, iar eu nu ştiu de ce. Cred că părăsise ţara cu intenţia de a rămâne definitiv în străinătate.

– Dar s-a întors.

– Şi nu-mi pot imagina de ce. Apropo, ştii data în care s-a întors?

Frank răsfoi carneţelul şi-i spuse ziua.

– Ce naiba s-a întâmplat după uciderea lui Christine Sullivan şi înainte de întoarcerea lui Luther?

– Poate să fie orice, zise detectivul, clătinând din cap.

– Nu, a fost ceva anume, iar dacă aş afla ce a fost, atunci aş putea să-mi imaginez toată povestea.

Frank lăsă carnetul deoparte şi-şi frecă mâna, gânditor, de bordul maşinii. Jack parcă automobilul şi se rezemă de speteaza scaunului.

– Nu-i e teamă numai pentru el. Ci şi pentru Kate.

Frank se miră:

– Crezi că a ameninţat-o cineva pe Kate?

– Nu. Mi-ar fi spus. Cred că Luther a primit un mesaj: ori îşi ţine gura, ori...

– Indivizii care au încercat să-l lichideze?

– Se poate. Nu ştiu.

Detectivul îşi strânse pumnii şi se uită pe fereastra maşinii. Apoi trase adânc aer în piept şi-l privi pe Jack.

– Trebuie să-l faci pe Luther să vorbească. Dacă ne spune cine a ucis-o pe Christine Sullivan, o să recomand, în schimbul cooperării sale, punerea în libertate sub supraveghere şi muncă în slujba comunităţii. Probabil că Sullivan o să-l lase să păstreze ce-a furat, dacă o să-l prindem pe vinovat.

– O să... recomanzi?

– Ca să spunem altfel, o să-i vâr recomandarea pe gât lui Gorelick. Aşa e bine?

Frank întinse mâna, iar Jack i-o luă şi i-o strânse, uitându-se atent la poliţist.

– E bine!

Detectivul ieşi din maşină, apoi îşi vârî capul înăuntru.

– Din punctul meu de vedere, seara asta n-a existat, iar tot ce mi-ai spus rămâne între noi doi, fără excepţie. N-o să spun nimic nici dacă aş fi chemat să depun mărturie. O să mă ţin de cuvânt.

– Mulţumesc, Seth!

Seth Frank se duse încet la automobilul său, iar Lexus-ul plecă în josul străzii, coti după colţ şi dispăru.

Detectivul înţelegea exact ce fel de om era Luther Whitney. Ce naiba putea să-l sperie atât de rău pe un asemenea individ?

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Se făcuse şapte şi jumătate dimineaţa când Jack intră cu maşina în parcarea secţiei de poliţie din Middleton. Dimineaţa fusese senină, dar amarnic de friguroasă. Printre automobilele poliţiei, acoperite cu zăpadă, se vedea un sedan negru, cu capota rece, ceea ce dovedea că Seth Frank se trezea devreme.

Luther arăta altfel. Hainele portocalii de puşcăriaş fuseseră înlocuite cu un costum cafeniu, la două rânduri, iar cravata lui în dungi îi dădea un aer conservator, intelectual. Cu părul lui grizonat şi cu o urmă din bronzul căpătat pe insulă, Luther arăta ca un agent de asigurări sau ca un partener principal într-o firmă de avocatură. Unii avocaţi ai apărării păstrau hainele cele bune pentru tribunal, pentru ca juriul să vadă că acuzatul nu era un tip atât de rău, ci doar un neînţeles. Jack insistase să-şi pună costumul. Nu era vorba de regulile jocului, ci de convingerea fermă a lui Jack că Luther nu merita să fie plimbat în hainele acelea de-un portocaliu strident. Era un delincvent, dar nu de soiul celor care-ţi înfig şişul între coaste sau te muşcă de gât, dacă te apropii prea mult. Asemenea indivizi meritau să poarte haine portocalii, fie şi numai ca să ştii cine se află în vecinătate.

De data asta, Jack nu se osteni să-şi deschidă servieta. Cunoştea procedura. Lui Luther i se vor citi acuzaţiile. Judecătorul îl va întreba dacă înţelege de ce este acuzat, iar în momentul acela va interveni Jack şi va pleda pentru nevinovăţie. Apoi judecătorul va face un circ întreg, ca să stabilească dacă Luther înţelege ce implică faptul că a pledat nevinovat şi dacă e mulţumit de avocatul său. Numai că Jack avea impresia că Luther

îl va trimite dracului chiar când vor fi în faţa judecătorului, apoi va recunoaşte că-i vinovat. Se mai văzuseră cazuri de felul ăsta. Şi cine ştie? Judecătorul ăla afurisit putea să-i accepte declaraţia. Dar era de aşteptat ca judecătorul să urmeze regulile cu stricteţe, pentru că era vorba de un caz de omucidere ce putea duce la condamnare la moarte, iar o abatere de la reguli putea să reprezinte un temei pentru apel. Iar apelurile la cazurile cu condamnare le moarte durau oricum o veşnicie... Jack trebuia doar să-şi facă datoria.

Cu un pic de noroc, toată procedura dura doar cinci minute. Apoi se stabilea data procesului. Abia atunci începea distracţia.

Din moment ce statul emisese un ordin de acuzare împotriva lui, Luther avea dreptul la o audiere preliminară. Acest lucru nu-i folosea la nimic lui Jack, dar putea să arunce o privire asupra cazului întocmit de acuzare şi să-i discrediteze pe anumiţi martori, în timpul interogatoriului încrucişat, deşi judecătorii tribunalului circumscripţiei judiciare aveau grijă, de obicei, să nu-l lase pe avocatul apărării să folosească audierea preliminară drept expediţie de pescuit informaţii.

Mai avea posibilitatea să respingă acuzarea, dar Jack credea că era mai bine să lase lucrurile să continue. Voia ca Luther să ajungă la tribunal, să-l vadă toţi şi să se audă limpede că pleda nevinovat. Apoi avea să-i trântească lui Gorelick o moţiune pentru schimbarea jurisdicţiei, ca să scoată cazul din districtul Middleton. Cu un pic de noroc, Gorelick va fi înlocuit de alt procuror, iar domnul Viitor Procuror General va fi dezamăgit vreo câteva decenii. După aceea, Jack urma să-l facă pe Luther să vorbească. Kate avea să fie apărată, Luther îşi va spune povestea şi se va încheia înţelegerea secolului.

Jack se uită la Luther şi-i spuse:

– Arăţi bine.

Gura lui Luther se strâmbă în ceva care semăna mai mult a rânjet decât a zâmbet.

– Kate ar vrea să te vadă înainte de acuzare.

Răspunsul ţîşni din gura lui Luther:

– Nu!

– De ce nu? Ce Dumnezeu, ţi-ai dorit o relaţie strânsă cu ea, iar acum, când ea încearcă să se apropie de tine, o respingi. Uneori, nu te înţeleg.

– N-o vreau în apropierea mea.

– Îi pare rău pentru ce a făcut. O macină chestia asta.

Luther întoarse capul.

– Crede că sunt supărat pe ea?

Jack se aşeză. Reuşise, pentru prima oară, să-i atragă atenţia. Ar fi trebuit să încerce chestia asta mai devreme...

– Bineînţeles! Altfel, ce motiv ai avea să nu vrei s-o vezi?

Luther se uită la masa goală, din lemn, şi dădu din cap.

– Spune-i că nu sunt supărat. A făcut ce trebuia. Să-i spui asta.

– De ce nu-i spui *tu?*

Luther se ridică brusc şi începu să se plimbe prin cameră. Se opri în faţa lui Jack.

– Pe aici sunt o mulţime de ochi. Înţelegi? Cineva o s-o vadă aici, cu mine, iar altcineva o să creadă că ştie lucruri pe care nu le ştie. Crede-mă, asta nu-i bine!

– Despre ce vorbeşti?

– Spune-i ce ţi-am zis. Spune-i că o iubesc, că am iubit-o întotdeauna şi o s-o iubesc mereu. Spune-i asta, Jack! Nu contează cum.

– Să înţeleg că, prin urmare, cineva ar putea să creadă că mi-ai spus ceva, chiar dacă nu mi-ai spus?

– Ţi-am zis să nu preiei cazul, dar n-ai vrut să mă asculţi.

Jack dădu din umeri, deschise servieta şi scoase un exemplar din *Post.*

– Citeşte articolul de fond.

Luther se uită pe prima pagină. Apoi aruncă ziarul de perete.

– Ticălos nenorocit!

Cuvintele ţîşniseră din gura bătrânului. Uşa încăperii se deschise imediat, iar un gardian solid îşi vârî capul înăuntru. Jack îi făcu semn că nu se întâmplase nimic, iar individul se retrase încet, cu ochii aţintiţi asupra lui Luther.

Tânărul se duse şi ridică ziarul. Articolul de pe prima pagină era însoţit de o fotografie a lui Luther, făcută lângă secţia de poliţie. Titlul era alcătuit din litere de zece centimetri, rezervate de obicei unei ştiri de felul: „Pieile Roşii au câştigat Supercupa!" şi anunţa: SUSPECTUL DIN CAZUL SULLIVAN VA FI PUS SUB ACUZAŢIE ASTĂZI. Jack se uită şi pe restul primei pagini. Alte asasinate în fosta Uniune Sovietică, urmare a procesului de purificare etnică. Departamentul Apărării se pregătea să mai dea o lovitură bugetului. Ochii lui Jack trecură, fără a-l băga în seamă, peste articolul în care preşedintele Alan Richmond îşi anunţa intenţia de a face încă o încercare de a lansa reformele de protecţie socială, articol însoţit de o fotografie a preşedintelui într-un centru pentru copii din Southeast, lucru care lăsa o impresie foarte frumoasă.

Figura zâmbitoare îl înnebunise pe Luther. Preşedintele ţinea în braţe copilaşi negri, săraci, ca să-l vadă toată lumea. Mincinosul dracului! O lovise cu pumnul pe Christine Sullivan. Sângele ei ţîşnise prin aer. O strânsese cu mâinile de gât, ca un şarpe care striveşte o vietate, fără să-i pese. Luase o viaţă, asta făcuse. Pupa copilaşi şi omora femei.

– Luther! Luther!

Jack puse mâna pe umărul bătrânului. Trupul acestuia se zguduia ca un motor care avea nevoie să fie reglat, ameninţând să se facă bucăţi, nereuşind să se menţină în carcasa ce se eroda cu repeziciune. O clipă, Jack se întrebă, îngrozit, dacă nu cumva Luther omorâse femeia, iar acum clacase. Teama îi dispăru în momentul în care Luther se întoarse şi-l privi. Redevenise calm, ochii îi erau limpezi.

– Jack, spune-i lui Kate ce ţi-am zis! Iar acum, hai să ne vedem de treabă!

*

Tribunalul din Middleton fusese, mult timp, locul cel mai important din district. Era vechi de o sută nouăzeci şi cinci de ani, supravieţuise atacului britanic din 1812, atacurilor yankee

sau confederate în timpul Războiului Agresiunii Nordului – sau Războiului Civil, în funcţie de poziţia faţă de linia Mason-Dixon a locului de origine a persoanei pe care o întrebai. Renovarea costisitoare din 1947 îi dăduse o nouă viaţă, iar oamenii cumsecade din oraş se aşteptau ca tribunalul să fie acolo mult timp, pentru ca nepoţii nepoţilor lor să se bucure văzându-l şi să intre ocazional şi înăuntru, dar numai pentru a plăti o amendă de circulaţie sau ca să obţină o autorizaţie de căsătorie.

Tribunalul fusese cândva singura clădire, la capătul unui drum cu două benzi, care străbătea zona de afaceri din Middleton. Acum împărţea spaţiul cu magazine de obiecte de artă, restaurante, o băcănie, un hotel uriaş şi un atelier de reparat maşini, toate cu faţadă din cărămidă, ca să păstreze tradiţia arhitecturală a zonei. La o distanţă redusă, se găsea un şir de clădiri pentru birouri, unde se puteau vedea siglele celor mai respectate firme de avocatură din district.

Tribunalul Middleton, de obicei liniştit într-o vineri dimineaţă, ziua moţiunilor pentru procesele civile şi penale aflate pe rol, era acum scena unor evenimente care i-ar fi făcut pe întemeietorii oraşului să se răsucească în mormânt. La prima vedere, puteai să crezi că reveniseră rebelii şi uniformele albastre, ca să încheie definitiv socotelile.

Şase camionete ale unor posturi de televiziune, cu iniţialele înscrise pe portierele albe, parcaseră chiar în faţa scării tribunalului. Antenele lor se înălţau către cer. Mulţimea se îngrămădea şi se înghesuia în zidul format din şerifi şi membri mohorâţi ai poliţiei statului Virginia, care se uitau în tăcere la masa de reporteri ce agitau în faţa lor carnete, microfoane şi stilouri.

Din fericire, tribunalul avea o intrare laterală. Aceasta fusese înconjurată de poliţişti înarmaţi cu puşti şi scuturi, împiedicând mulţimea să se apropie. Camionul care-l transporta pe Luther urma să sosească acolo. Din nefericire, tribunalul nu avea un garaj interior. Dar poliţia ţinea lucrurile sub control. Luther putea fi văzut doar câteva secunde.

Pe trotuarul de vizavi patrulau polițiști cu puști, privind atenți în jur, căutând o sclipire metalică sau o fereastră deschisă, care n-ar fi trebuit să fie așa.

Jack privea afară, prin fereastra mică a tribunalului ce dădea spre stradă. Încăperea era mare, cât o sală de concerte. Tribuna la care stătea judecătorul se înălța la aproape doi metri de sol și era lungă de peste cinci metri. În fiecare parte se afla câte un drapel, cel american și cel al statului Virginia. În fața tribunei se găsea o măsuță, la care stătea un aprod, ca un remorcher în fața unei nave oceanice.

Jack se uită la ceas, privi forțele de securitate aflate la fața locului, apoi se uită la mulțimea de ziariști. Reporterii erau sau cei mai buni prieteni ai unui avocat al apărării, sau cel mai groaznic coșmar al său. Multe lucruri depindeau de ce credeau reporterii despre un anumit acuzat și despre un anumit delict. Un reporter bun se laudă cu obiectivitatea cu care scrie un articol, dar, în același timp, mânjește cu noroi un om, cu mult înainte de pronunțarea verdictului. Jurnalistele au tendința de a fi pornite împotriva celor acuzați de viol, în timp ce încearcă să pară nepărtinitoare. Din motive similare, bărbații par să fie împotriva femeilor bătute, care, în cele din urmă, ripostează. Luther nu avea un asemenea noroc. Foștii deținuți care omoară femei tinere și bogate sunt supuși atacurilor furibunde ale tuturor reporterilor, indiferent de sex.

Jack primise deja vreo zece telefoane de la companii cinematografice din Los Angeles care doreau să cumpere povestea lui Luther. Înainte ca acesta să pledeze că-i vinovat sau nevinovat! Doreau povestea și erau dispuși să plătească. Să plătească bine. Poate că Jack ar fi trebuit să le spusă: „Bine, încheiem afacerea, dar cu o singură condiție. Dacă o să vă spună ceva, să-mi spuneți și mie, pentru că la ora asta, oameni buni, eu nu știu absolut nimic. Chiar nimic".

Jack privi strada. Prezența paznicilor înarmați îl mai liniști un pic. Și ultima oară fusese poliție peste tot, dar țintașul reușise să tragă. De data asta, forțele de ordine fuseseră avertizate

şi se părea că deţineau controlul asupra situaţiei. Însă nu luase în calcul un anumit lucru, care tocmai apăruse pe stradă.

Tânărul avocat întoarse capul şi văzu armata de reporteri şi mulţimea de curioşi gonind către coloana de automobile. La început, Jack îşi închipui că era Walter Sullivan, apoi văzu motocicliştii poliţiei, urmaţi de microbuzele Serviciului Secret, apoi cele două steaguri americane de pe limuzină.

Armata pe care o adusese cu el omul acela o depăşea cu mult pe cea care se pregătise să-l primească pe Luther Whitney.

Jack îl văzu pe Richmond ieşind din maşină. În urma lui mergea agentul cu care discutase cu o zi înainte. Burton. Aşa îl chema pe individ. Un tip dur, serios. Ochii lui cercetau zona ca un radar. Îşi ţinea mâinile la câţiva centimetri de preşedinte, gata să-l împingă jos, în orice clipă. Microbuzele Serviciului Secret parcară dincolo de stradă. Una intră într-o alee, vizavi de tribunal. Jack se uită din nou spre preşedinte.

Fusese ridicată o estradă improvizată, iar Richmond îşi începu conferinţa de presă, în timp ce camerele de luat vederi zumzăiau, iar vreo cincizeci de adulţi, cu studii superioare în jurnalistică, încercau să-şi calce vecinii în picioare. Câţiva cetăţeni obişnuiţi şi mai sănătoşi la minte se îngrămădiseră în spate, iar vreo doi, cu videocamere, înregistrau ceea ce li se părea a fi un moment deosebit.

Jack descoperi că aprodul – un negru cât un munte de granit – venise lângă el.

– Lucrez aici de douăzeci şi şapte de ani. Preşedintele n-a călcat niciodată pe aici. Iar acum a venit de două ori în acelaşi an. Nu mi-aş fi imaginat aşa ceva!

– Dacă prietenul tău ar fi investit zece milioane în campania ta electorală, ai fi venit şi tu.

– Multe persoane importante sunt împotriva ta.

– Nu-i nimic. Mi-am adus un ciomag zdravăn.

– Samuel Long.

– Jack Graham.

– Jack, o să ai nevoie de ciomagul ăla. Sper că ai vârât nişte plumb în el.

– Tu ce crezi, Samuel? Crezi că omul meu va fi tratat corect aici?

– Dacă m-ai fi întrebat cu doi-trei ani în urmă, aş fi răspuns că da, aşa va fi. Da, domnule! Dar dacă mă întrebi astăzi, continuă aprodul, privind mulţimea de oameni, ţi-aş răspunde că nu ştiu. Indiferent de tribunal: Curtea Supremă, Curtea pentru probleme de circulaţie. Omule, lucrurile se schimbă. Nu numai tribunalele. Toate. Toţi. Întreaga lume se schimbă, iar eu nu mai pricep nimic.

Cei doi se uitară din nou pe fereastră.

Uşa sălii se deschise, iar Kate intră înăuntru. Instinctiv, Jack se întoarse şi se uită la ea. Nu era îmbrăcată în hainele cu care se ducea la tribunal. Purta o fustă neagră, plisată, strânsă la mijloc cu o curea neagră subţire, şi o bluză simplă, încheiată până la gât. Părul, pieptănat pe spate, îi atârna pe umeri. Avea obrajii roşii, din cauza frigului, iar pe braţ ţinea un pardesiu.

Se aşezară împreună, la masa avocatului. Samuel dispăru, pe neobservate.

– A sosit timpul, Kate.

– Ştiu.

– Ţi-am spus la telefon că nu refuză să te vadă, dar e speriat. E speriat pentru tine. Te iubeşte mai mult decât orice.

– Jack, ştii ce-o să se întâmple, dacă n-o să vorbească.

– Mai am nişte indicii, care îmi permit să merg mai departe. Procuratura n-a pus cazul la punct, aşa cum crede toată lumea.

– De unde ştii?

– Ai încredere în mine. L-ai văzut pe preşedinte?

– Cum aş fi putut să nu-l văd? Treaba asta a fost în folosul meu. Nu m-a băgat nimeni în seamă.

– Recunosc că a atras toată atenţia asupra sa...

– Tata a venit?

– Va sosi curând.

Kate deschise poşeta şi căută nişte gumă de mestecat. Jack zâmbi, îi dădu la o parte degetele tremurătoare şi scoase pachetul din poşetă.

– Aş putea să vorbesc cu el la telefon?

– Să văd ce pot să fac.

Se aşezară şi aşteptară. Jack o apucă de mână şi se uitară amândoi la tribuna masivă, de unde urma să înceapă totul, peste câteva minute. Dar acum aşteptau. Împreună.

*

Duba cea albă ocoli colţul străzii, trecu de semicercul de poliţişti şi se opri în apropierea uşii laterale. Seth Frank parcă exact în spatele dubei şi ieşi din maşină, cu radioul în mână. Doi poliţişti coborâră din vehicul şi cercetară zona. Li se păru în regulă. Mulţimea se strânsese în faţă, zgâindu-se la preşedinte. Poliţistul care conducea operaţiunea se întoarse şi îi făcu semn omului rămas în interiorul dubei. După câteva secunde, din maşină coborî Luther Whitney, cu cătuşe la mâini şi la picioare, şi cu un pardesiu de culoare închisă, care-i acoperea costumul elegant. Puse picioarele pe pământ şi începu să înainteze către tribunal, având în faţă şi în spate câte un poliţist.

În momentul acela, mulţimea ajunse la colţul străzii. Oamenii îl urmau pe preşedinte, care se îndrepta pe jos către locul în care fusese parcată limuzina sa. În momentul în care trecu pe lângă tribunal, preşedintele ridică privirea. Luther, care până atunci se uitase în jos, ridică şi el privirea, de parcă i-ar fi simţit prezenţa. Pentru o clipă, privirile li se întâlniră. Cuvintele ţîşniră de pe buzele lui Luther, înainte să-şi dea seama ce face:

– Ticălos nenorocit!

Vorbise încet, dar cei doi poliţişti auziseră ceva, pentru că se uitară în jur, în timp ce preşedintele merse mai departe. Cei doi erau surprinşi. Apoi atenţia li se concentră asupra unui singur lucru.

Luther se împletici. La început, cei doi poliţişti crezură că era ceva intenţionat, menit să le îngreuneze munca. Apoi

văzură sângele curgând pe obrazul bătrânului. Unul din ei înjură în gura mare şi-l prinse pe Luther de braţ. Celălalt scoase pistolul şi-l îndreptă în direcţia din care presupunea că fusese trasă împuşcătura. Evenimentele care se petrecură în următoarele minute părură neclare majorităţii oamenilor care se aflau în zonă. Zgomotul împuşcăturii nu se auzise limpede, din cauza ţipetelor mulţimii. Dar agenţii Serviciului Secret îl auziseră. Burton îl culcase pe Richmond în aceeaşi secundă, iar douăzeci de indivizi în costume de culoare închisă, cu arme automate, alcătuiseră un adevărat cocon uman în jurul lui.

Seth Frank văzu cum duba Serviciului Secret ţîşni din alee şi blocă accesul mulţimii isterizate la preşedinte. Un agent sări din maşină, cu o mitralieră în mână, şi cercetă strada, răcnind în radio.

Frank îşi instrui oamenii să supravegheze fiecare porţiune a zonei. Fiecare intersecţie fu blocată, urmând ca apoi să fie percheziţionată fiecare clădire. Într-un timp foarte scurt urmau să sosească maşini pline cu poliţişti, dar Frank ştia că aceştia vor veni prea târziu.

Detectivul se grăbi să ajungă lângă Luther. Privi, neîncrezător, sângele ce se scurgea pe zăpadă, topind-o şi transformând-o într-o baltă stacojie. Chemă o ambulanţă. Urma să sosească în trei minute. Dar Frank ştia că şi aceasta avea să ajungă prea târziu. Luther se albise la faţă, avea o privire fixă şi-şi strângea pumnii. Luther Whitney avea două găuri în cap, iar glonţul care le făcuse găurise şi duba, după ce ieşise din om. Cineva nu dorise să rişte nici un pic...

Frank închise ochii mortului, apoi se uită în jur. Preşedintele fusese ridicat de jos şi urcat în limuzina sa. În următoarele secunde, limuzina şi duba Serviciului Secret dispărură. Reporterii începură să se strângă în jurul scenei crimei, dar Frank le făcu semn oamenilor săi, iar ziariştii fură întâmpinaţi de un zid de poliţişti înfuriaţi şi supăraţi, care-şi agitau bastoanele, sperând să apară cineva care să le dea ocazia să le folosească.

Seth Frank se uită la cadavru. Îşi scoase haina, în ciuda frigului, şi o întinse peste pieptul şi peste faţa lui Luther.

Jack se dusese la fereastră la câteva secunde după ce începuseră ţipetele. Inima începu să-i bată cu putere, iar fruntea îi fu acoperită brusc de sudoare.

– Kate, rămâi aici!

Se uită la ea. Kate înlemnise, iar figura ei arăta că îşi dăduse seama ce se întâmplase, în timp ce Jack spera zadarnic că nu-i adevărat.

Samuel ieşi din biroul judecătorului.

– Ce naiba se întâmplă?

– Samuel, te rog să ai grijă de ea!

Aprodul dădu din cap, iar Jack o luă la fugă.

Afară se aflau mai mulţi oameni înarmaţi decât văzuse Jack vreodată, cu excepţia filmelor de război făcute la Hollywood. Alergă spre locul unde se afla Luther şi fu cât pe-aci să se aleagă cu capul spart de bastonul unui zdrahon, dacă n-ar fi intervenit Frank.

Jack se apropie de detectiv, având impresia că durează o lună până face un pas prin zăpada bătătorită. Toţi ochii păreau aţintiţi asupra lui. Văzu silueta ghemuită, acoperită de haină. Sângele care se usca pe ceea ce fusese cândva zăpadă. Expresia chinuită şi totodată scârbită a detectivului Seth Frank. Urma să-şi amintească aceste lucruri în multe nopţi fără somn, poate pentru tot restul vieţii...

Când, în cele din urmă, se ghemui lângă prietenul său, dădu să tragă haina de pe el, apoi se opri. Se întoarse şi privi în direcţia din care venise. Marea de reporteri se despărţise. Chiar şi zidul de poliţişti se trăsese într-o parte, cât să-i facă loc să treacă.

Kate rămase acolo un timp, fără pardesiu pe ea, tremurând din cauza vântului care bătea prin spaţiul dintre clădiri, care arăta ca un tunel. Se uita drept în faţă, cu privirea atât de concentrată, încât părea că vede totul şi – în acelaşi timp – că nu vede nimic. Jack voi să se ridice, să se ducă la ea, dar picioarele i se muiaseră. Cu câteva minute în urmă, se simţise plin de

putere şi gata de luptă, plin de furie pe clientul lui care nu voia să coopereze, iar acum dispăruse din trupul lui până şi ultimul strop de energie.

Se ridică pe picioarele-i nesigure, ajutat de Frank, şi se duse către ea. Pentru prima oară în vieţile lor, ziariştii cei gălăgioşi nu încercară să le pună întrebări. Fotografii se purtau de parcă uitaseră că-şi luaseră aparatele cu ei. Când Kate îngenunche lângă tatăl ei şi-şi puse mâna pe umărul lui, singurele sunete care se auzeau erau vântul şi vaierul îndepărtat al ambulanţei ce se apropia. Pentru două minute, lumea se oprise parcă în loc, lângă tribunalul districtului Middleton.

*

În timp ce limuzina îl ducea în oraş, Alan Richmond îşi aranjă cravata şi-şi turnă ceva de băut. Se gândea la titlurile ce vor apărea în următoarea ediţie a ziarelor. Principalele emisiuni de ştiri îl vor căuta de zor, iar el se va folosi de ele. Îşi va continua programul obişnuit, prevăzut pentru ziua aceea. Preşedintele tare ca piatra. În jurul lui s-au tras focuri de armă, iar el nu se sinchiseşte, îşi vede de treaba lui de a conduce ţara, de a-i conduce pe oameni. Prevedea deja cum vor arăta sondajele de opinie. Va câştiga cel puţin zece procente. Şi totul fusese atât de uşor! Când va avea de-a face cu o provocare adevărată?

Bill Burton se uita la preşedinte, în timp ce limuzina se apropia de hotarul Districtului Columbia. Luther Whitney abia fusese ţinta celei mai ucigătoare muniţii pe care o avusese Collin la dispoziţie ca să-şi încarce carabina, iar individul bea liniştit sifon! Agentul simţi că i se face greaţă. Şi nu se terminase totul... Nu va putea să uite nici în vis ce se întâmplase, dar s-ar putea să-şi petreacă restul vieţii ca om liber. Un om pe care copiii săi îl respectau, chiar dacă el nu mai avea pic de respect faţă de sine.

În timp ce se uita la preşedinte, lui Burton îi trecu prin minte că ticălosul ăla era mândru de ceea ce făcuse. Agentul mai văzuse oameni la fel de calmi înainte de acte premeditate

de violenţă ieşită din comun. Nici un strop de remuşcare pentru că fusese sacrificată o existenţă umană. În loc de asta, o izbucnire de euforie. De triumf. Burton îşi aminti de semnele de pe gâtul lui Christine Sullivan. De sunetele pe care le auzise prin uşa dormitorului. Alesul Poporului!

Burton îşi aminti şi de întâlnirea cu Richmond, când îi prezentase şefului său toate faptele. În afară de faptul că o văzuse pe Gloria Russell stânjenită, nu fusese o experienţă prea plăcută.

Richmond se uitase le fiecare dintre ei. Burton şi Gloria Russell stăteau unul lângă celălalt. Collin se afla lângă uşă. Se strânseseră în apartamentul particular al Primei Familii. O componentă a Casei Albe pe care publicul curios nu avea voie s-o vadă. Restul Primei Familii se afla într-o scurtă vacanţă, în vizită la rude. Era mai bine aşa. Cel mai important membru al acelei familii nu era prea bine dispus.

Preşedintele aflase, în cele din urmă, toate faptele, inclusiv cel mai grav dintre toate: existenţa unui cuţit pentru deschis scrisori, pe care se aflau dovezi deosebit de incriminatoare, care ajunsese în mâinile unui martor ocular întreprinzător şi perfid. Preşedintelui îi îngheţase sângele în vene, când auzise ce-i povestise Burton. În timp ce cuvintele ieşeau din gura agentului, preşedintele se întorsese spre Gloria Russell.

Când Collin povesti că doamna Russell îi spusese să nu cureţe lama şi mânerul cuţitului, preşedintele se ridicase şi se dusese spre şefa de cabinet, iar aceasta se trăsese atât de mult înapoi pe scaun, încât aproape că devenise una cu tapiseria, apoi îşi acoperise ochii cu mâna, să scape de privirea zdrobitoare a preşedintelui. Bluza i se udase sub braţ, din cauza transpiraţiei. Iar gâtul i se uscase.

Richmond se aşezase la loc, ronţăise încet gheaţa din cocteil, apoi se uitase pe fereastră. Era îmbrăcat în costum de gală – venea de la o întrunire – dar îşi scosese cravata. Se uita încă pe fereastră, atunci când întrebase:

– Cât timp mai durează, Burton?

Agentul ridicase privirea şi răspunsese:

– Cine ştie? Poate că veşnic...

– Eşti în stare să-mi dai un sfat mai bun. Vreau părerea ta de profesionist.

– Probabil că lucrurile se vor petrece în curând. Acum are un avocat. Individul va reuşi să transmită informaţia cuiva.

– Avem idee unde poate fi obiectul?

Burton îşi frecase mâinile, stânjenit.

– Nu, domnule! Poliţia i-a percheziţionat casa, maşina... Dacă ar fi descoperit cuţitul pentru deschis scrisori, am fi aflat.

– Dar poliţiştii ştiu că lipseşte din casă?

Burton dăduse din cap.

– Poliţiştii şi-au dat seama că-i un obiect important. Dacă o să le pice în mână, ştiu ce să facă.

Preşedintele se ridicase şi-şi trecuse degetele peste o colecţie de cristale gotice, deosebit de urâte, ce aparţinea soţiei sale şi care fusese expusă pe una dintre mese. Lângă ele se aflau fotografii ale membrilor familiei sale. Nu le înşelase niciodată încrederea. Iar acum vedea pe feţele lor flăcările ce vesteau sfârşitul guvernării sale. Preşedintele păru să roşească în faţa incendiului invizibil. Istoria era în pericol de a fi rescrisă, din cauza unei târfuliţe oarecare şi a unei şefe de cabinet prea ambiţioase şi incredibil de proaste.

– Aveţi idee pe cine a angajat Sullivan?

Răspunsese tot Burton. Gloria Russell nu mai era egală cu el. Iar Collin era de faţă doar ca să i se spună ce să facă.

– Probabil unul dintre cei douăzeci-treizeci de ucigaşi cu tarife mari. Indiferent cine a fost, a plecat de mult timp.

– Dar i-ai strecurat un fitil prietenului tău, detectivul?

– Individul ştie că i-aţi spus lui Walter Sullivan, fără nici o intenţie, unde şi când va avea loc arestarea. Detectivul ăla e destul de deştept ca să tragă singur concluziile.

Deodată, preşedintele luase una dintre piesele de cristal şi o izbise de perete. Cristalul se spărsese, aruncând cioburi în toată încăperea. Figura lui Richmond se strâmbase, devenind o mască de ură şi de furie, care-l făcuse pe Burton să se înfioare.

– La naiba! Dacă tipul n-ar fi dat greş, totul ar fi fost perfect!

Gloria Russell se uitase la aşchiile mărunte de cristal de pe covor. Aşa era şi viaţa ei. Asta se alesese din toţi anii de studiu şi de truda ei de câte o sută de ore pe săptămână.

– Poliţia va continua să-l bănuiască pe Sullivan. M-am asigurat că detectivul care se ocupă de caz a înţeles că-i posibilă implicarea lui Sullivan în tentativa de asasinat, continuase Burton. Dar, în ciuda faptului că-i suspectul cel mai plauzibil, va nega totul. Iar poliţia nu va reuşi să dovedească nimic. Domnule, nu-s sigur ce vom obţine din asta.

Richmond se plimbase prin cameră. De parcă se pregătea să ţină un discurs sau să strângă mâinile unui grup de cercetaşi dintr-un stat din Midwestern, când el se gândea la fapt cum să omoare pe cineva în aşa fel încât să nu fie învinovăţit, să nu-l bănuiască nimeni.

– Şi dacă asasinul ar încerca din nou? Iar de data asta ar reuşi?

Burton întrebase, mirat:

– Cum să-l obligăm pe Sullivan să facă exact ce vrem noi?

– Făcând noi treaba în locul lui.

Vreo două minute, nu scosese nimeni nici o vorbă. Gloria Russell se uitase, neîncrezătoare, la şeful ei. Se alesese praful de viaţa ei, iar acum era silită să participe la o conspiraţie pentru săvârşirea unui asasinat. Nu mai reacţiona emoţional de când începuse toată povestea aceea. Fusese convinsă că situaţia ei nu se putea înrăutăţi. Se înşelase.

În cele din urmă, Burton încercase să facă o analiză a situaţiei:

– Nu-s convins că poliţia va crede că Sullivan a înnebunit într-un asemenea hal. Sullivan ştie că-i suspect, dar că poliţiştii nu pot dovedi nimic. Dacă-l curăţăm pe Whitney, nu cred că indivizii îl vor bănui pe Sullivan.

Preşedintele se oprise din plimbare şi se aşezase exact în faţa lui Burton.

– Atunci ai grijă ca poliţia să ajungă la concluzia care trebuie. Dacă o să ajungă la vreo concluzie.

Adevărul era că Richmond nu mai avea nevoie de Walter Sullivan ca să mai ajungă o dată la Casa Albă. Mai mult, ar fi fost o ocazie perfectă de a scăpa de obligaţia de a-l sprijini pe Sullivan în afacerea cu Ucraina, împotriva dorinţei Rusiei. Dacă Sullivan era implicat, chiar şi de departe, în moartea ucigaşului soţiei sale, nu mai putea să încheie afaceri la nivel mondial. Sprijinul acordat de Richmond putea fi retras, în mod discret. Cei care contau vor înţelege ce însemna retragerea aceea făcută în tăcere...

– Alan, vrei ca Sullivan să fie acuzat de crimă?

Acestea fuseseră primele cuvinte spuse de Gloria Russell. Figura ei arătase cât de uluită era.

Preşedintele se uitase la ea, fără să-şi ascundă nemulţumirea.

– Alan, fii atent la ce spui! E vorba de Walter Sullivan, nu de un amărât de care nu-i pasă nimănui!

Richmond zâmbise. Prostia ei îl amuza. Individa păruse atât de sclipitoare, atât de capabilă, când o adusese în echipa lui! Greşise.

Preşedintele făcuse iute nişte calcule. Sullivan avea doar vreo douăzeci la sută şanse să fie acuzat de crimă. În asemenea circumstanţe, Richmond era tentat să-şi încerce norocul. Sullivan era băiat mare, putea să aibă singur grijă de el. Şi dacă nu reuşea? Ce să-i faci, de aceea existau închisori. Se uitase la Burton.

– Burton, *tu* ai înţeles?

Burton nu răspunsese.

Preşedintele zisese, pe un ton tăios:

– Ai fost pregătit să-l omori pe individ. Din câte îmi dau eu seama, lucrurile nu s-au schimbat. De fapt, motivele sunt mai puternice. Pentru noi *toţi*. Ai înţeles?

Richmond făcuse o pauză, apoi repetase întrebarea.

Burton se uitase la el şi răspunsese calm:

– Am înţeles.

Apoi, în următoarele două ore, făcuseră planul.

Când cei doi agenţi şi Gloria Russell se ridicaseră, ca să plece, preşedintele se uitase la femeie şi întrebase:

– Gloria, ce s-a întâmplat cu banii?

Gloria îl privise în ochi şi-i răspunsese:

– Au fost donaţi de un anonim, Crucii Roşii Americane. Am înţeles că a fost una dintre cele mai mari donaţii primite vreodată.

Uşa se închisese în urma lor, iar preşedintele zâmbise. „O împuşcătură drăguţă. Bucură-te de ea, Luther Whitney! Bucură-te, dacă poţi, gunoi ce eşti!“

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Walter Sullivan stătea pe scaun, cu o carte în mână, dar n-o deschisese. Se gândea la evenimente ce păreau mai nefireşti şi mai străine de el însuşi decât orice altceva i se întâmplase în viaţa sa. Angajase un asasin! Ca să ucidă pe cineva acuzat că i-a omorât soţia. Treaba fusese ratată. O chestie pentru care Sullivan era recunoscător. Pentru că ştia că încercase să facă un lucru rău. O societate civilizată trebuie să respecte anumite proceduri, altfel devine necivilizată. Şi, oricât de mult îl chinuia acest lucru, el era un om civilizat. Ca atare, va respecta regulile.

Atunci se uitase pe ziar. Un ziar vechi de câteva zile, dar faptele relatate acolo continuau să îl preocupe fără încetare. Titlurile groase, negre, ieşeau în evidenţă pe fondul alb al paginii. În timp ce-şi îndrepta atenţia către ziar, bănuieli vagi începură să-i încolţească în minte. Walter Sullivan nu era doar miliardar, ci avea o minte strălucită şi deschisă, care sesiza fiecare amănunt.

Luther Whitney murise. Poliţia nu avea nici un suspect. Sullivan îl verificase pe cel mai probabil suspect. În ziua respectivă, McCarty fusese în Hong Kong. Individul îi respectase ultimul ordin prin care îi cerea să înceteze vânătoarea. Dar cineva îi preluase sarcina...

Iar Walter Sullivan era singurul care ştia acest lucru, în afară de asasinul nepriceput pe care-l angajase.

Sullivan se uită la ceasul său vechi. Era abia şapte dimineaţa, iar el se trezise de patru ore. Cele douăzeci şi patru de ore ale zilei nu însemnau mare lucru pentru el. Cu cât îmbătrânea mai

mult, cu atât mai lipsiţi de importanţă deveneau parametrii timpului. La patru dimineaţa putea să fie în avionul său, deasupra Pacificului, complet treaz, iar la ora două după-amiaza să se afle la mijlocul somnului din ziua aceea.

Analiza multe fapte, iar mintea lui lucra cu repeziciune. O tomografie, făcută la ultimul control medical, arătase că avea un creier de-o tinereţe şi de-o vigoare specifice vârstei de douăzeci de ani. Iar mintea aceea strălucită prelucra fapte de netăgăduit, care-l conduceau pe posesorul ei spre o concluzie care avea să-l uluiască.

Ridică telefonul de pe birou şi se uită pe tăblia din cireş lăcuit, în timp ce forma numărul.

După un moment, i se făcu legătura cu Seth Frank. Sullivan, care nu fusese impresionat de activitatea anterioară a detectivului, îl felicitase, fără nici un chef, pentru arestarea lui Luther Whitney. Ce mai voia acum?

– Da, domnule Sullivan, ce pot face pentru dumneavoastră?

Sullivan îşi drese glasul. Avea în glas o oarecare umilinţă, ceva care nu semăna deloc cu tonul său obişnuit. Frank sesiză acest lucru.

– Am o întrebare legată de informaţia pe care v-am dat-o anterior despre plecarea subită a lui Christy... hm... a lui Christine... de pe aeroport, înainte de călătoria spre conacul nostru din Barbados.

Frank se îndreptă în scaun.

– V-aţi amintit ceva?

– Voiam să verific dacă v-am spus motivul pentru care n-a venit în călătorie.

– Nu înţeleg...

– Se pare că de vină e vârsta... Nu numai oasele îmi îmbătrânesc, deşi nu recunosc acest lucru nici faţă de mine însumi, darămite faţă de alţii... Să revenim la problema noastră. Cred că v-am spus că era bolnavă şi a trebuit să se întoarcă acasă. Adică *am crezut* că asta v-am spus.

Seth căută prin dosare, deşi cunoştea răspunsul.

– Aţi spus că n-a dat nici o explicaţie. Că v-a zis că nu vine cu dumneavoastră şi că n-aţi vrut să forţaţi nota.

– Aha! Da, cred că asta aranjează lucrurile... Mulţumesc, domnule locotenent.

Frank se ridică. Luă o ceaşcă de cafea, apoi o puse jos.

– O clipă, domnule Sullivan! De ce aţi crezut că mi-aţi spus că soţia dumneavoastră era bolnavă? Era bolnavă?

Sullivan tăcu un timp, înainte să răspundă:

– Nu, domnule locotenent. Era foarte sănătoasă. Ca să răspund la întrebare, am crezut că v-am spus altceva pentru că, sincer vorbind, în afară de faptul că am pierderi ocazionale de memorie, mi-am petrecut ultimele două luni încercând să mă autoconving că soţia mea a rămas acasă pentru că avea un motiv. Orice fel de motiv.

– Nu înţeleg, domnule.

– Asta ar justifica, în mintea mea, ceea ce i s-a întâmplat. Pentru că nu vreau să fi fost o simplă coincidenţă. Nu cred în soartă, domnule locotenent. După mine, totul are un scop. Presupun că voiam să mă conving că şi rămânerea acasă a lui Christine s-a datorat unui motiv.

– Oh!

– Îmi cer scuze dacă prostia unui bătrân v-a provocat o inutilă uimire.

– Nici vorbă, domnule Sullivan!

*

După ce Frank puse receptorul în furcă, rămase cinci minute uitându-se la zidul din faţa lui. Ce naiba însemna asta?

Frank urmase sugestiile lui Bill Burton şi făcuse cercetări discrete despre posibilitatea ca Sullivan să fi angajat un asasin, ca să fie sigur că asasinul prezumtiv al soţiei sale nu va ajunge la proces. Cercetările mergeau încet. Trebuia să înoţi cu grijă prin apele de felul acesta. Frank avea o carieră şi o familie de întreţinut, iar oamenii precum Walter Sullivan aveau o armată

întreagă de prieteni influenţi în guvern, care puteau face mizerabilă viaţa profesională a unui detectiv.

În ziua următoare celei în care glonţul pusese capăt vieţii lui Luther Whitney, Seth Frank făcuse imediat o anchetă privind locul în care se aflase Sullivan în momentul asasinatului, deşi detectivul nu-şi făcuse iluzii că bătrânul apăsase el însuşi pe trăgaciul armei care-l trimisese pe Luther Whitney pe lumea cealaltă. Însă asasinatul la comandă era o faptă deosebit de gravă şi, în ciuda faptului că detectivul putea să înţeleagă motivaţia miliardarului, adevărul rămânea că acesta pusese să fie ucis un om nevinovat. Iar ultima discuţie cu Sullivan îl lăsase cu întrebări în plus şi fără nici un răspuns nou.

Seth Frank se aşeză, întrebându-se dacă va scăpa vreodată de coşmarul în care-l aruncase acest caz.

*

După o oră, Sullivan dădu telefon la un post local de televiziune, la care deţinea o parte din acţiuni. Cererea sa fu simplă şi directă. Peste o oră, pachetul îi fu adus la uşa din faţă. După ce operatoarea îi înmână cutia, Sullivan o conduse afară, închise uşa camerei în care se afla, o încuie şi apăsă un buton din perete. Un panou alunecă în jos, scoţînd la iveală o combină audio extrem de sofisticată. Pe acelaşi perete se afla un sistem home video, pe care Christine Sullivan îl văzuse într-o zi în magazin şi dorise să-l aibă, deşi gusturile ei în materie de filme se rezumau la pornografie şi seriale sentimentale, gusturi care nu necesitau folosirea unui sistem electronic atât de sofisticat.

Sullivan despachetă cu grijă caseta audio şi o puse în casetofon. Uşa se închise automat şi începu redarea înregistrării. Sullivan ascultă un pic. Când auzi cuvintele, nu arătă nici un fel de emoţie. Se aşteptase să audă ceea ce auzise. Îl minţise în mod deliberat pe detectiv. Avea o memorie excelentă. Dacă ar fi avut şi vederea măcar pe jumătate la fel de bună... Pentru că fusese orb şi nu văzuse realitatea. Sentimentul care îl copleşi, în cele din urmă, schimbându-i linia inexpresivă a gurii,

şi licări în cenuşiul profund al ochilor săi pătrunzători, era furia. O furie cum nu mai simţise de mult timp. Nici măcar la moartea lui Christy. O furie de care nu putea să se elibereze decât acţionând. Iar Sullivan credea cu tărie că prima lui salvă trebuie să fie şi ultima, pentru că ori îl dobori tu pe el, ori te doboară el pe tine. Iar Sullivan nu era obişnuit să piardă.

*

Serviciul funerar avu loc într-un cadru extrem de modest, iar în afară de preot asistau doar trei persoane. Se desfăşura în cel mai strict secret, pentru a evita asaltul cohortelor de ziarişti. Coşciugul lui Luther era închis. Rana lăsată de trauma violentă de la cap nu se potrivea cu ultima imagine pe care cei dragi doreau, de obicei, s-o aibă despre cel decedat.

Nici mediul din care provenea decedatul, nici felul în care murise nu contau pentru slujitorul lui Dumnezeu, iar serviciul funerar fu cât se cuvine de respectuos. Drumul până la cimitirul din apropiere era scurt, ca şi cortegiul. Jack şi Kate merseră împreună cu maşina. Seth Frank se afla în urma lor. Detectivul stătuse în fundul bisericii, simţindu-se stânjenit şi nelalocul lui. Jack îi strânsese mâna. Kate refuzase să-l bage în seamă.

Jack rămase lângă maşină şi o privi pe Kate, care se aşează pe scaunul pliant, din metal, chiar lângă groapa din pământul care-l primise pe tatăl ei. Jack se uită în jur. În cimitirul acela nu se găseau monumente grandioase. În puţine locuri vedeai vreo piatră funerară care se înălţa, majoritatea erau culcate pe pământ, un dreptunghi de culoare întunecată, cu numele celui înmormântat şi cu datele intrării şi ieşirii din lumea celor vii. Doar pe câteva scria: „În amintirea iubitului nostru...“ Pe cele mai multe, nu exista nici un cuvânt de despărţire.

Jack se uită la Kate şi-l văzu pe Seth Frank ducându-se spre ea, apoi detectivul se răzgândi şi se îndreptă, liniştit, spre Lexus.

Frank îşi scoase ochelarii de soare şi zise:

– Frumoasă slujbă...

Jack dădu din umeri şi replică:

– Nu-i nimic frumos în a fi ucis.

Deşi se afla la kilometri întregi de poziţia pe care o adoptase Kate în această problemă, nu-l putea ierta pe Frank pentru că-l lăsase pe Luther Whitney să moară în felul acela.

Frank rămase tăcut, se uită la maşină, scoase o ţigară, apoi se răzgândi. Îşi vârî mâinile în buzunare şi le lăsă acolo.

Primise rezultatul autopsiei lui Luther Whitney. Cavitatea produsă de trecerea glonţului era imensă. Undele de şoc se disipaseră radial de la traseul glonţului, într-un asemenea fel, încât jumătate din creierul lui Luther fusese, literalmente, dezintegrat. Nu avea de ce să se mire, pentru că glonţul pe care-l scoseseră din scaunul dubei poliţiei provenea dintr-un cartuş de 460 Magnum. Medicul legist îi spusese lui Frank că acest tip de muniţie se folosea deseori la vânătoare. Îndeosebi pentru vânat de mari dimensiuni. Nu avea de ce să se mire că glonţul îi făcuse capul zob lui Luther, pentru că îl lovise cu o putere egală cu patru mii de kilograme/forţă. De parcă bietului om i-ar fi fost trântit un avion în cap. Vânat de mari dimensiuni! Frank clătină din cap, dezgustat. Şi asta se întâmplase când fusese el de gardă, chiar în faţa lui! N-o să uite niciodată asta.

Detectivul se uită la întinderea verde, loc de odihnă veşnică pentru peste douăzeci de mii de persoane dragi care ne-au părăsit. Jack se rezemă de maşină şi urmări privirea lui Frank.

– Vreun indiciu?

– Puţine. Nimic care să ducă undeva.

Se îndreptară de spate, atunci când Kate se ridică, aşeză un mic buchet de flori pe movila de pământ şi rămase apoi în picioare, privind în gol. Vântul se potolise şi, cu toată vremea răcoroasă, soarele strălucea şi încălzea.

Jack se încheie la pardesiu şi întrebă:

– Ce urmează acum? O să închideţi cazul? Nimeni n-o să vă acuze.

Frank zâmbi şi se hotărî să fumeze o ţigară.

– N-o să închid cazul din cauza unui foc de armă, de la mare distanţă.

– Şi ce-o să faci?

Kate se întoarse şi porni către maşină. Seth Frank îşi puse pălăria pe cap şi îşi scoase cheile de la maşină.

– Răspunsul e simplu: o să găsesc asasinul.

*

– Kate, ştiu cum te simţi, dar trebuie să mă crezi. Nu te-a condamnat pentru nimic. N-a fost vina ta. După cum ai spus, ai fost împinsă fără voie în mijlocul evenimentelor, nu ai vrut tu să participi la ele. Luther înţelesese asta.

Se întorceau în oraş, cu maşina lui Jack. Soarele se afla la nivelul ochilor şi cobora văzând cu ochii. Stătuseră în maşină, la cimitir, timp de aproape două ore, pentru că femeia nu voia să plece. De parcă tatăl ei ar fi putut ieşi din mormânt ca să vină şi să stea cu ei, dacă ar fi aşteptat îndeajuns.

Kate deschise puţin fereastra, iar un curent de aer năvăli în interior, înlocuind mirosul de maşină nouă cu umezeala densă ce anunţa o altă furtună.

– Detectivul Frank n-a închis cazul. Îl va căuta pe ucigaşul lui Luther.

Kate se uită în cele din urmă la el.

– Nu-mi pasă de ce spune el că o să facă, zise ea şi-şi pipăi nasul, care se înroşise, se umflase şi o ustura de-i săreau ochii din cap.

– Kate! Nu-i el omul care să-l fi vrut mort pe Luther!

– Serios? Un caz plin de găuri, care ar fi ieşit la iveală în timpul procesului, făcând ca acuzarea, inclusiv detectivul responsabil de caz să pară o adunătură de idioţi. În loc de asta, ai un cadavru şi un caz închis. Aşa că nu-mi spune mie ce vrea domnul detectiv!

Jack opri la un semafor şi se lăsă pe speteaza scaunului. Ştia că Frank fusese sincer, dar nu avea cum s-o convingă pe Kate de acest lucru.

Stopul își schimbă culoarea, iar Jack merse mai departe. Se uită la ceas. Trebuia să se întoarcă la birou, dacă mai avea un birou la care să se întoarcă.

– Kate, nu cred că trebuie să rămâi singură. Ce-ai zice să dorm la tine, câteva nopți? Fierbi cafeaua dimineața, iar eu am grijă de cină. De acord?

Se așteptase la un răspuns negativ imediat și-și pregătise deja replica:

– Ești convins că vrei asta?

Jack se întoarse și văzu că femeia îl privea cu ochi mari, adânciți în orbite. Fiecare nerv din trupul ei părea gata să plesnească. În timp ce revedea ceea ce era, pentru amândoi, o tragedie, Jack își dădu brusc seama că nu luase deloc în considerare enormitatea durerii și a vinovăției pe care le trăia Kate. Acest lucru îl șocă, mai mult decât îl șocase zgomotul împușcăturii atunci, când o ținuse de mână. Când știuse, înainte ca degetele lor să se despartă, că Luther murise.

– Sunt convins.

În noaptea aceea, Jack se culcă pe canapea. Își trăsese pătura până la gât, ca un zid împotriva curentului de aer care-l lovea în piept, printr-o crăpătură invizibilă în fereastra din fața lui. Apoi auzi scârțiitul ușii, iar Kate ieși din dormitorul ei. Purta același halat ca mai înainte și avea părul strâns într-un coc. Fața ei arăta proaspătă și curată. Doar o urmă de roșeață de pe obraji sugera zbuciumul ei.

– Ai nevoie de ceva?

– Mă simt bine. Canapeaua asta e mai confortabilă decât am crezut. Eu o am încă pe aceea din apartamentul nostru din Charlottesville. Nu cred că i-a mai rămas vreun arc. Au ieșit toate la pensie.

Kate nu zâmbi, dar se așeză lângă el.

Când trăiseră împreună, Kate făcea baie în fiecare seară. Când venea în pat, mirosea atât de frumos, că-l înnebunea. Ca respirația unui nou-născut, nu exista nimic imperfect în mirosul ei. Apoi Kate stătea nemișcată un timp, până când el

rămânea epuizat pe ea, după care îi zâmbea cu şiretenie şi-l strângea în braţe, iar el medita câteva minute despre cât de evident era că femeile conduc lumea.

Atunci când Kate îşi reţemă capul de umărul lui, Jack descoperi că instinctele de bază îi funcţionau. Dar starea ei de epuizare, apatia ei, îi potoliră de îndată pornirile ancestrale şi-l făcură să se simtă un pic vinovat.

– Nu-s convinsă că voi fi un tovarăş prea plăcut.

Kate înţelesese oare sentimentele lui? Cum ar fi putut? Mintea ei rătăcea la milioane de kilometri de locul acela.

– Nu ne-am înţeles că trebuie să mă distrezi. Kate, pot să am grijă de mine!

– Îţi mulţumesc pentru ceea ce ai făcut.

– Nu cred că aveam ceva mai important de făcut.

Kate îl prinse de mână. Când se ridică să plece, poala halatului i se ridică, dezvelind piciorul lung, zvelt. Jack fu bucuros că vor dormi în camere diferite. Meditaţiile lui până-n zori merseră de la viziuni despre cavaleri în alb, cu pete mari, întunecate, care le întinau armura imaculată, până la avocaţi idealişti, care dormeau singuri, chinuindu-se.

În a treia noapte se cuibări din nou pe canapea. Şi, ca înainte, Kate ieşi din dormitor. Scârţîitul uşii îl făcu să lase jos revista pe care o citea. Dar, de data asta, Kate nu veni lângă canapea. Jack întoarse capul şi o văzu privindu-l. În noaptea aceea, Kate nu mai părea apatică. Şi nu mai purta halatul. Se întoarse şi se înapoie în dormitor. Uşa rămase deschisă.

Pentru moment, Jack nu făcu nimic. Apoi se ridică, se duse lângă uşă şi privi. Văzu, prin întuneric, forma patului. Cearşaful zăcea la picioarele patului. Zări conturul trupului, pe care-l cunoscuse cândva la fel de bine ca pe al lui. Kate se uita la el. Îi vedea ovalul ochilor. Ea nu întinse mâna spre el, dar Jack îşi aminti că nu făcuse niciodată asta.

– Eşti sigură că vrei asta?

Jack se simţi obligat să întrebe. Nu voia să aibă parte dimineaţa de sentimente rănite sau de emoţii nelalocul lor.

Drept răspuns, Kate se sculă şi-l trase în pat. Salteaua era tare şi caldă, în locul în care stătuse ea. Într-o clipă, Jack fu gol, ca şi ea. Cu un gest instinctiv, trecu un deget peste semnul în formă de semilună, apoi peste gura care se întinse către gura sa. Kate ţinea ochii deschişi şi, de data asta, aşa cum fuseseră cu mult timp în urmă, în ei nu existau lacrimi, ci doar privirea cu care se obişnuise şi pe care dorea s-o aibă lângă el pentru totdeauna. O înconjură încet cu braţele...

*

Casa lui Walter Sullivan fusese vizitată de demnitari cu ranguri incredibil de înalte. Dar în seara aceasta avea loc ceva deosebit, în comparaţie cu evenimentele din trecut.

Alan Richmond ridică paharul cu vin şi ţinu un toast scurt, dar elocvent, în cinstea gazdei, pe când celelalte patru cupluri selecte ciocneau paharele. Prima Doamnă, strălucitoare într-o rochie simplă, neagră, cu părul ei blond-cenuşiu ce încadra o figură frumos modelată care se menţinuse bine de-a lungul anilor şi-i încânta încă pe fotografi, îi zâmbi miliardarului. Deşi era obişnuită să fie înconjurată de bogăţie, inteligenţă şi rafinament, Prima Doamnă, ca majoritatea oamenilor, avea un soi de veneraţie pentru Walter Sullivan şi pentru cei ca el, fie şi numai pentru că erau atât de rari pe planetă.

Deşi era încă în doliu, Sullivan dovedea o stare de spirit extraordinară. În timp ce-şi beau cafeaua în biblioteca imensă, oaspeţii discutau despre orice, de la posibilităţile mondiale de afaceri la ultimele operaţiuni ale conducerii Rezervelor Federale, de la şansele pe care le aveau „Pieile Roşii" împotriva celor de la „Patruzeci şi nouă", în meciul din duminica aceea, la alegerile din anul următor. Nimeni dintre cei prezenţi nu credea că Alan Richmond va avea o altă meserie, după ce vor fi numărate voturile.

Cu excepţia unei persoane.

Venind să-şi ia rămas-bun de la Walter Sullivan, preşedintele se aplecă să-l îmbrăţişeze pe bătrân şi să-i spună câteva cuvinte în particular. Sullivan zâmbi, auzind cuvintele preşedintelui.

Apoi bătrânul se împletici uşor, dar se îndreptă, ţinându-se de braţul lui Richmond.

După plecarea oaspeţilor, Sullivan rămase în salon, să fumeze un trabuc. În timp ce se ducea spre fereastră, luminile maşinilor din coloana prezidenţială se îndepărtau. Fără să vrea, bătrânul zâmbi. Imaginea preşedintelui care se crispase uşor, atunci când Sullivan îl prinsese de braţ, însemnase pentru el o victorie deosebită. O chestie cu bătaie lungă, însă uneori treburile de felul ăsta sunt foarte rentabile. Detectivul Frank fusese foarte deschis cu miliardarul şi-i povestise toate teoriile sale legate de caz. Una îl interesase în mod deosebit pe Walter Sullivan: că soţia sa îl rănise pe agresor cu cuţitul pentru deschis scrisori, probabil în picior sau în braţ. Se pare că rana fusese mai adâncă decât îşi închipuise poliţia. Poate că afectase un nerv. Oricum, o rană superficială s-ar fi vindecat în timpul care trecuse.

Sullivan ieşi încet din salon, după ce stinsese lumina. Preşedintele Alan Richmond simţise doar o durere uşoară, atunci când degetele bătrânului se înfipseseră în carnea sa. Dar, ca în cazul unui atac de cord, o durere redusă este urmată, de obicei, de una mult mai puternică. Sullivan zâmbi cu gura până la urechi, gândindu-se la posibilităţile care i se ofereau.

*

Walter Sullivan privi de sus şi până jos căsuţa din lemn, cu acoperiş din tablă verde. Îşi trase fularul peste urechi şi-şi ajută picioarele obosite, sprijinindu-se într-un baston gros. Frigul era aspru pe colinele din sud-vestul Virginiei, în perioada aceasta a anului. Previziunile meteorologice anunţau ninsoare din belşug.

Bătrânul merse pe solul care devenise tare ca oţelul. Casa se afla într-o stare excelentă, mulţumită carnetului său de cecuri şi unui simţământ profund de nostalgie, ce devenea tot mai puternic pe măsură ce el însuşi era pe cale să se transforme într-o bucată de trecut. La Casa Albă se afla Woodrow Wilson, iar pământul fusese cuprins de flăcările Primului Război Mondial, când Walter Patrick Sullivan văzuse primul licărit de lumină,

cu ajutorul moaşei şi al înverşunării mamei sale, Millie, care pierduse toţi cei trei copii pe care-i avusese înainte, dintre care doi în timpul naşterii.

Tatăl lui, miner într-o mină de cărbune – se pare că pe vremea aceea taţii tuturor celor din partea aceea a Virginiei lucrau în mine de cărbune – trăise până când fiul său îşi sărbătorise a douăsprezecea aniversare, apoi murise brusc, din cauza unor boli provocate de prea mult praf de cărbune şi prea puţină odihnă. Ani de zile, viitorul miliardar îşi văzuse tatăl venind acasă, împleticindu-se, fără strop de putere în muşchii obosiţi, cu faţa neagră precum blana labradorului familiei, şi prăbuşindu-se pe pătuţul din camera din spate. Prea obosit ca să mănânce sau ca să se joace cu băieţelul care spera în fiecare zi că i se va acorda un pic de atenţie, dar sfârşea prin a nu obţine nimic de la tatăl său, aflat într-o stare de perpetuă epuizare.

Mama sa trăise destul de mult ca să-şi vadă odrasla devenind unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume, iar fiul ei iubitor se asigurase că avea tot confortul pe care i-l puteau asigura averea sa imensă. Ca un omagiu adus tatălui său, Walter cumpărase mina care-l ucisese. Cinci milioane, bani gheaţă. Plătise fiecărui miner angajat în momentul acela câte o primă de cincizeci de mii de dolari, apoi închisese mina, cu multă ceremonie.

Sullivan deschise uşa şi intră în casă. Soba cu gaz încălzea locuinţa suficient, fără a fi nevoie de lemne de foc. În cămară se aflau alimente pentru şase luni. Se putea descurca singur aici. Nu permitea nimănui să stea cu el. Aici fusese căminul său. Toţi cei care aveau dreptul să locuiască aici muriseră, cu excepţia lui. Rămăsese singur şi voia să rămână singur.

Îşi pregăti ceva de mâncare şi privi melancolic pe fereastră. În lumina serii abia mai zărea ulmii desfrunziţi din jurul casei. Ramurile lor îi făceau semne, cu mişcări lente, ademenitoare.

Interiorul casei nu fusese refăcut conform proiectului iniţial. Era, ce-i drept, locul în care se născuse, dar unde petrecuse o copilărie nefericită în mijlocul sărăciei ce ameninţa să nu-i părăsească niciodată. Îndărătnicia căpătată în timpurile acelea

îl ajutase pe Sullivan în carieră, dându-i energia de a înlătura multe obstacole.

Spălă farfuriile şi se duse în cămăruţa care fusese cândva dormitorul părinţilor lui. Acum acolo se găseau un fotoliu comod, o masă şi mai multe dulapuri pentru cărţi, în care se afla o colecţie extrem de selectă de lucruri plăcute de citit. În colţ era şi un pat îngust, pentru că încăperea servea şi ca dormitor.

Sullivan ridică telefonul celular sofisticat, ce se afla pe masă. Formă un număr cunoscut doar de o mână de oameni. Îi răspunse o voce, apoi bătrânul trebui să aştepte un timp, înainte să-i răspundă o altă voce:

– Walter! Ştiu că ai un orar ciudat, dar ar trebui să te potoleşti un pic. Unde eşti?

– Alan, nu mai pot să mă potolesc, la vârsta mea. Dacă faci aşa ceva, s-ar putea să nu mai poţi să-ţi reiei ritmul. Prefer să explodez într-o vâlvătaie, decât să mă sting lent, în ceaţă. Sper că nu am întrerupt ceva important.

– Nu fac nimic care nu poate aştepta. Pun în ordinea importanţei toate crizele mondiale. Ai nevoie de ceva?

Sullivan plasă un casetofon de dimensiuni reduse lângă receptor. Nu se ştie niciodată...

– Am o singură întrebare, Alan.

Sullivan făcu o pauză. Tocmai îşi dăduse seama că-i plăcea ceea ce făcea.

– Care?

– De ce-ai aşteptat atât de mult, înainte să-l ucizi?

În tăcerea care urmă, Sullivan auzi răsuflarea de la celălalt capăt al liniei. Spre lauda sa, Alan Richmond nu începu să gâfâie. Respiraţia îi rămase normală. Sullivan fu impresionat şi dezamăgit totodată.

– Vrei să repeţi?

– Dacă oamenii tăi ar fi dat greş, la ora asta te-ai fi întâlnit cu avocatul tău, pregătindu-ţi apărarea împotriva punerii sub acuzaţie. Trebuie să recunoşti că ai riscat mult.

– Walter, te simţi bine? Ai păţit ceva? Unde eşti?

Sullivan îndepărtă receptorul de ureche. Telefonul său avea un dispozitiv de protecţie, care făcea imposibilă localizarea lui. Dacă indivizii încercau să afle unde se găsea – şi era convins că încercau – atunci se confruntau cu douăsprezece locaţii diferite de unde ar fi putut fi lansat apelul telefonic, nici unul în apropierea casei în care se afla. Dispozitivul costase zece mii de dolari. Dar banii nu contau. Bătrânul zâmbi din nou. Putea să vorbească oricât.

– Nu m-am simţit de mult aşa de bine.

– Walter, vorbeşti fără noimă! Cine a fost ucis?

– Să ştii că n-am fost surprins când Christy n-a vrut să vină în Barbados. Sincer vorbind, mi-am închipuit că vrea să rămână singură, ca să-şi facă de cap cu unii dintre tinerii pe care pusese ochii în timpul verii. A fost chiar amuzant când mi-a spus că nu se simte bine. Îmi amintesc că stăteam în limuzină şi mă întrebam ce scuză va găsi. Biata fată nu avea deloc imaginaţie... Tuşea într-un mod atât de evident fals... Presupun că la şcoală folosea cu o regularitate alarmantă scuza cu „mi-a-mâncat-câinele-tema..."

– Walt...

– Atunci când m-a întrebat poliţia de ce n-a venit cu mine, mi-am dat seama brusc că nu puteam să le spun poliţiştilor că a pretins că-i bolnavă. Îţi aminteşti că, în perioada aceea, ziarele au difuzat tot felul de zvonuri despre posibilele legături amoroase ale lui Christy. Ştiam că, de-aş fi spus că nu se simţise bine şi de aceea nu mersese împreună cu mine pe insulă, ziarele de scandal ar fi afirmat că rămăsese gravidă cu un alt bărbat, chiar dacă autopsia a confirmat că nu era însărcinată. Oamenilor le place să presupună ce-i mai rău şi mai scandalos, Alan, iar tu ştii asta. Când vei fi pus sub acuzare, vor gândi cele mai rele lucruri despre tine. Şi meriţi asta.

– Walter, vrei să-mi spui unde eşti? Se vede că nu te simţi bine.

– Alan, vrei să asculţi o casetă? Cea de la conferinţa de presă în care ai spus fraza aceea mişcătoare despre lucrurile

care n-au nici un înţeles. A fost ceva frumos. O discuţie particulară între prieteni vechi, care a fost înregistrată de mai multe posturi de televiziune şi de radio din zonă, dar care n-a fost difuzată. Cred că faptul că n-a remarcat nimeni nimic reprezintă un omagiu adus popularităţii tale. Erai atât de încântător, atât de dornic să-ţi oferi sprijinul, încât nimănui nu i-a păsat că ai spus că soţia mea fusese bolnavă. Dar *tu* ai spus asta, Alan. Mi-ai spus că, dacă soţia mea n-ar fi fost bolnavă, n-ar fi fost ucisă. Ar fi mers împreună cu mine pe insulă şi ar fi trăit şi azi. Christy mi-a spus *numai mie* că-i bolnavă. Şi, după cum ţi-am explicat, n-am spus asta poliţiştilor. Aşadar, de unde ştiai tu?

– Propabil că mi-ai spus tu.

– Nu te-am întâlnit, nici n-am discutat cu tine înainte de conferinţa de presă. Lucrul ăsta se poate verifica uşor. Programul meu este urmărit minut cu minut. În calitate de preşedinte, îţi sunt cunoscute, în general, deplasările şi legăturile telefonice. Am spus „în general", pentru că în noaptea în care a fost ucisă Christy nu te aflai într-un loc pe care-l frecventezi de obicei. Te aflai în casa mea şi, ca să fiu mai precis, în dormitorul meu. La conferinţa de presă am fost înconjuraţi de zeci de oameni. Tot ce ne-am spus unul altuia a fost înregistrat de cineva. N-ai nevoie să-ţi explic eu asta.

– Walter, te rog să-mi spui unde eşti. Vreau să te ajut!

– Christy nu se pricepea să ascundă ceva. Probabil că era mândră de găselniţa ei. Şi probabil că s-a lăudat faţă de tine cum l-a dus de nas pe bătrân. Iar tu, fără să-ţi pese, mi-ai spus mie cuvintele zise de ea. Nu-mi dau seama de ce a am avut nevoie de atât de mult timp ca să descopăr adevărul. Presupun că am fost prea obsedat de găsirea ucigaşului lui Christy şi am acceptat teoria cu spărgătorul fără să-mi pun întrebări. Poate că subconştientul meu refuza să vadă realitatea... N-am ignorat complet faptul că soţia mea te dorea. Dar cred că n-am vrut să-mi închipui că poţi să-mi faci aşa ceva. Ar fi trebuit să accept ce-i mai rău în firea omului şi n-aş fi suferit nici o dezamăgire. Dar, cum se zice, mai bine mai târziu decât niciodată.

– Walter, de ce m-ai sunat?

Vocea lui Sullivan deveni mult mai calmă, dar nu-şi pierdu nici forţa, nici intensitatea:

– Pentru că, ticălosule, voiam să-ţi spun chiar eu ce viitor te aşteaptă. Acest viitor va implica avocaţi, tribunale şi dezvăluiri în public, mai mult decât ai visat că-i posibil, ca preşedinte. Nu vreau să fii luat prin surprindere, când poliţia se va prezenta la uşa ta. Şi vreau, mai mult decât orice, să ştii cui trebuie să-i mulţumeşti pentru asta.

Vocea preşedintelui deveni încordată:

– Walter, dacă vrei să te ajut, o să te ajut. Dar sunt preşedintele Statelor Unite. Şi, cu toate că eşti unul dintre vechii mei prieteni, nu voi tolera asemenea acuzaţii nici de la tine, nici de la altcineva.

– Bine, Alan. Foarte bine. Ţi-ai dat seama că înregistrez convorbirea. Nu contează, zise Sullivan, care făcu o pauză, apoi continuă. Ai fost protejatul meu, Alan! Te-am învăţat tot ce ştiu, iar tu ai fost un elev bun. Suficient de bun ca să ajungi în cea mai înaltă funcţie din ţară. Din fericire, căderea ta va fi tot de foarte sus...

– Walter, ai trecut prin multe. Te rog pentru ultima oară, solicită ajutorul cuiva!

– Ce amuzant, Alan! Exact sfatul ăsta voiam să ţi-l dau eu!

Sullivan închise telefonul şi opri casetofonul. Inima îi bătea anormal de iute. Îşi puse mâna pe piept şi se strădui să se relaxeze. Nu-şi putea permite un atac de cord. Trebuia să aibă grijă de problema asta.

Se uită pe fereastră, apoi privi interiorul încăperii. Micul său cămin. Tatăl lui murise chiar în camera aceea. Într-un fel, gândul acela îi dădea tărie.

Se lăsă pe speteaza scaunului şi închise ochii. Când se va face dimineaţă, va anunţa poliţia. Va povesti totul şi le va da caseta. Apoi va aştepta. Chiar dacă Richmond nu va fi condamnat, cariera acestuia va fi terminată. Ceea ce însemna că individul era ca şi mort, din punct de vedere profesional, spiritual şi

intelectual. Cui îi va păsa dacă trupul lui fizic va mai zăbovi în această lume? Cu atât mai bine! Sullivan zâmbi. Jurase că o să se răzbune pe asasinul soţiei sale. Şi se răzbunase.

Simţi brusc că mâna îi e ridicată de lângă trup. Deschise ochii. Apoi mâna îi fu strânsă în jurul unui obiect rece, greu. Abia când ţeava îi atinse tâmpla reacţionă. Dar atunci fu prea târziu.

*

Preşedintele închise telefonul, apoi se uită la ceas. Ar fi trebuit să se fi terminat. Sullivan îl instruise bine. Prea bine chiar, după cum se dovedise. Şi spre răul profesorului. Fusese aproape sigur că Sullivan va lua legătura cu el, înainte să spună întregii lumi despre vinovăţia preşedintelui. Asta simplificase mult lucrurile. Richmond se ridică şi se îndreptă spre apartamentul său. Aproape că uitase de răposatul Walter Sullivan. Nu era eficient, nici rentabil, să-ţi pierzi vremea gândindu-te la un duşman dispărut. Asta te împiedică să lupţi împotriva următorului obstacol. Tot Sullivan îl învăţase şi asta.

*

Bărbatul mai tânăr privea casa, în ciuda luminii slabe. Auzise împuşcătura, dar nu-şi putea dezlipi privirea de la fereastra luminată.

Bill Burton ajunse lângă Collin în câteva secunde. Nu fu în stare să se uite la coechipierul său. Doi agenţi ai Serviciului Secret, bine pregătiţi şi dedicaţi muncii lor, asasini de femei tinere şi de bărbaţi în vârstă.

Pe drumul de înapoiere, Burton se cufundă în scaunul său. În sfârşit, se terminase totul. Trei morţi, dacă o socotea şi pe Christine Sullivan. Şi de ce să n-o socotească? Doar cu ea începuse coşmarul.

Burton îşi privi mâna, abia reuşind să priceapă că mâna aceea tocmai se strânsese în jurul unui pistol, apăsase pe un trăgaci şi pusese capăt vieţii unui om. Cu cealaltă mână, luase casetofonul şi caseta. Se aflau în buzunarul său şi urmau să ajungă la crematoriu.

Când verificase apratura de ascultare a telefonului lui Seth Frank şi auzise conversaţia acestuia cu Sullivan, Burton nu ştia unde voia să ajungă bătrânul cu „boala" lui Christine Sullivan. Dar când îi raportase preşedintelui, Richmond se uitase pe fereastră un timp, ceva mai palid la faţă decât fusese atunci când intrase agentul. După aceea sunase la Departamentul pentru Relaţii cu Presa al Casei Albe. După câteva minute, ascultaseră amândoi o casetă înregistrată în timpul primei conferinţe de presă ţinute pe treptele tribunalului din Middleton. Preşedintele discuta cu vechiul său prieten despre bizareria vieţii: Christine Sullivan ar fi fost vie, dacă nu s-ar fi îmbolnăvit. Uitase că asta îi povestise Christine Sullivan, în ziua morţii ei. Un fapt ce putea fi dovedit. Un fapt ce putea să le vină de hac tuturor.

Burton se prăbuşise pe scaun, se uitase la şeful său, iar acesta privise în tăcere caseta, de parcă încerca să-i şteargă conţinutul prin puterea gândurilor sale. Burton clătinase din cap, fără să-i vină să creadă. Preşedintele fusese prins în capcana propriei retorici găunoase, ca orice politician.

– Acu' ce facem, şefu'? Facem un drum cu Air Force One?

Burton glumise doar pe jumătate, în timp ce se uitase la covor. Nu mai era în stare să gândească.

Ridicase privirea şi văzuse că preşedintele se uita la el.

– Walter Sullivan este singura persoană în viaţă, în afară de noi, care cunoaşte semnificaţia acestei informaţii.

Burton se ridicase şi-l privise, la rândul lui, pe preşedinte. Replicase:

– Munca mea nu implică împuşcarea oamenilor, doar pentru că-mi spuneţi dumneavoastră să fac asta.

Preşedintele nu-şi plecase privirea.

– Walter Sullivan reprezintă o ameninţare directă pentru noi. Îşi bate joc de noi, iar mie nu-mi plac oamenii care-şi bat joc de mine. Ţie îţi plac?

– Nu credeţi că are un motiv al naibii de bun ca să facă ceea ce face?

Richmond luă un pix de pe birou şi-l răsuci între degete.

– Dacă Sullivan vorbeşte, pierdem totul. *Totul!*

Preşedintele pocni din degete şi continuă:

– Uite aşa! Şi o să fac tot ce-i posibil ca să evit să se întâmple asta!

Burton se prăbuşi pe scaun, simţindu-şi pântecele cuprins de flăcări.

– De unde ştiţi că n-a vorbit deja?

– Pentru că-l cunosc pe Walter, răspunse preşedintele. O să facă lucrurile în felul său. Vrea ceva spectaculos. Dar bine chibzuit. Nu-i un om care se repede să facă ceva. Dar, când acţionează, rezultatul este zdrobitor.

– Grozav!

Burton îşi rezemă capul în mâini. Mintea îi funcţiona mai repede decât ar fi crezut că-i posibil. Anii de pregătire îi dezvoltaseră abilitatea de a prelucra informaţii instantaneu, de a acţiona cu o fracţiune de secundă mai iute decât ar fi reuşit altcineva. Dar acum creierul îi era ca un terci, ca o cafea veche, deasă şi groasă. Nu mai gândea limpede. Se uită spre preşedinte:

– Chiar aşa, să-l ucidem pe tip?

– Îţi garantez că în clipa asta Walter Sullivan plănuieşte cum să ne distrugă. O asemenea acţiune nu-mi provoacă nici o simpatie. Omul ăsta vrea, pur şi simplu, să se lupte cu noi. Şi trebuie să suporte consecinţele. Walter Sullivan cunoaşte lucrul ăsta mai bine decât oricine.

Privirea preşedintelui îl străpunse pe Burton, ca un laser.

– Întrebarea este: suntem noi pregătiţi să ripostăm?

*

Collin şi Burton petrecuseră ultimele trei zile urmărindu-l pe Walter Sullivan. Când maşina îl lăsase pe acesta în mijlocul pustietăţii, lui Burton nu-i venise să creadă cât de mult noroc aveau şi-i păruse rău pentru ţinta sa, care nu mai avea nici o şansă.

Soţul şi soţia lichidaţi! În timp ce maşina se întorcea spre capitală, Burton îşi frecă mâinile, fără să-şi dea seama, încercând să înlăture murdăria pe care o simţea în fiecare por. Îl îngrozea ideea că nu va uita niciodată ceea ce simţise, nici ceea ce făcuse. Barometrul lui emoţional va rămâne la treapta cea mai de jos pentru tot restul zilelor sale. Luase o viaţă, în schimbul vieţii sale. Apoi făcuse lucrul acela din nou. Şira spinării – care fusese un stâlp din oţel – se transformase în cauciuc moale. Viaţa îi oferise suprema provocare, iar el dăduse greş.

Îşi înfipse degetele în braţele scaunului şi privi pe fereastră, în beznă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Aparenta sinucidere a lui Walter Sullivan a agitat nu numai comunitatea financiară. La ceremonia funerară au participat cei mari şi cei puternici din toată lumea. O ceremonie potrivit de solemnă şi de luxoasă, la Catedrala St. Mary din Washington, unde răposatul a fost elogiat de şase demnitari. Cel mai faimos dintre ei a vorbit douăzeci de minute, povestind ce mare om fusese Walter Sullivan şi în ce stare de încordare trăise, şi cum o asemenea tensiune te face să săvârşeşti lucruri la care nu te-ai fi gândit în alte condiţii. Când Alan Richmond a terminat de vorbit, toată lumea plângea, iar lacrimile care şiroiseră pe figura lui păruseră sincere. Preşedintele impresionase întotdeauna cu talentul său de orator...

Lungul convoi funerar pornise din loc şi ajunsese, după trei ore şi jumătate, la căsuţa în care Walter Sullivan îşi începuse şi îşi încheiase viaţa. În timp ce limuzinele se înghesuiau pe drumul îngust, acoperit cu zăpadă, Walter Sullivan fu coborât din maşină şi înmormântat lângă părinţii săi, pe un deal de unde se vedea cel mai bine valea.

În vreme ce coşciugul era acoperit de pământ, iar prietenii lui Walter Sullivan se întorceau pe tărâmul celor vii, Seth Frank privea atent fiecare figură. Se uită la preşedinte, care se întorcea la limuzina sa. Bill Burton îl zări, fu surprins o clipă, apoi îl salută, dând din cap. Frank îi răspunse, făcând acelaşi gest.

După ce toţi cei veniţi la înmormântare plecară, Frank îşi îndreptă atenţia către căsuţă. Benzile galbene ale poliţiei erau încă întinse, iar doi poliţişti în uniformă stăteau de pază.

Frank se duse spre ei, le arătă insigna şi intră.

I se părea o ironie a sorţii ca unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume să aleagă un asemenea loc ca să moară. Walter Sullivan fusese reclama vie a basmelor lui Horatio Alger. Şi Frank admira un om care se ridicase în lume prin merit propriu, curaj şi hotărâre. Cine nu l-ar fi admirat?

Se uită din nou la fotoliul în care fusese găsit cadavrul, cu pistolul alături. Ţeava fusese apăsată pe tâmpla stângă a lui Sullivan. Rana în formă de stea, mare şi cu margini zdrenţuite, precedase fractura masivă, care pusese capăt zilelor omului de afaceri. Pistolul căzuse în partea stângă, pe podea. Prezenţa rănii de contact şi arsurile de pulbere de pe palma decedatului îi îndemnaseră pe poliţiştii locali să catalogheze cazul drept sinucidere, motivele fiind simple şi făţişe. Walter Sullivan, îndurerat de moartea soţiei, se răzbunase pe ucigaşul acesteia, apoi îşi luase viaţa. Asociaţii săi confirmaseră că nu putuseră lua legătura cu el de câteva zile, un lucru neobişnuit pentru Sullivan. Bogătaşul venea rareori în locul acela şi, de fiecare dată când făcea acest lucru, cineva ştia unde se află. Ziarul găsit lângă cadavru anunţa moartea individului suspectat de uciderea soţiei lui Sullivan. Toate semnele indicau că-i vorba de un om care intenţionase să-şi curme viaţa.

Pe Frank îl îngrijora un lucru mărunt, pe care nu-l împărtăşise nimănui. Îl întâlnise pe Walter Sullivan în ziua în care acesta venise la morgă. În timpul acestei întâlniri, Sullivan semnase mai multe formulare legate de autopsie şi un inventar al puţinelor obiecte aflate în posesia soţiei sale.

Iar Sullivan semnase actele cu mâna *dreaptă.*

În sine, amănuntul nu însemna nimic, Sullivan putuse să ţină pistolul cu mâna stângă din nenumărate motive. Amprentele lui se vedeau clar pe armă, poate chiar prea clar, îşi spuse Frank.

Cât despre armă: nu i se putea lua urma. Numărul seriei fusese şters atât de profesionist, încât nici cu microscopul nu se putuse obţine ceva. O armă complet curată. De soiul celor pe care te aştepţi să le găseşti într-un loc în care s-a săvârşit o

crimă. Dar de ce i-ar fi păsat lui Walter Sullivan dacă se lua urma pistolului cu care urma să se sinucidă? Nu găsise încă un răspuns. Dar nici acest fapt nu însemna mare lucru, din moment ce se putea ca persoana care-i făcuse rost de armă lui Sullivan să fi şters seria, cu toate că Virginia era un stat în care puteai cumpăra foare uşor o armă de mână, spre disperarea departamentelor de poliţie din partea de nord-est a ţării.

Frank termină cu interiorul casei şi ieşi. Pe pământ se aşternuse un strat gros de zăpadă. Sullivan murise înainte să înceapă să ningă, fapt confirmat de autopsie. Din fericire, oamenii săi cunoscuseră locul în care se aflase magnatul. Veniseră să-l caute şi-i descoperiseră trupul, la vreo douăsprezece ore după deces.

Cel care-l însoţea din partea şerifului districtului coborî din maşină şi se grăbi să vină lângă el. Omul adusese un dosar cu nişte hârtii. Discută un timp cu Frank, apoi detectivul îi mulţumi, se urcă în automobilul său şi plecă.

Autopsia arătase că Walter Sullivan murise între ora unsprezece seara şi unu noaptea. Iar la ora douăsprezece şi zece minute, Walter Sullivan sunase pe cineva.

*

Holurile firmei PS & L erau neobişnuit de liniştite. Vasele capilare ale practicii juridice sunt telefoanele care sună, faxurile care zăngăne, mouse-urile care se mişcă şi tastaturile care păcăne. Lucinda, care lucra la firmă de pe vremea când formai numărul direct, pentru fiecare linie, primea de obicei câte opt telefoane pe minut. Numai că astăzi citea liniştită *Vogue*. Majoritatea birourilor aveau uşile închise, ascunzând discuţiile intense şi, uneori, pasionate care aveau loc între toţi, cu excepţia unui grup restrâns de avocaţi ai firmei.

Uşa biroului lui Sandy Lord nu era numai închisă, ci şi încuiată. Puţinii parteneri care avuseseră curajul să bată la uşa aceea se aleseseră cu ocări obscene din partea singurului şi prost-dispusului ocupant al acelei încăperi.

Sandy stătea în fotoliu, cu picioarele descălţate pe biroul lustruit, fără cravată, descheiat la guler, având la îndemână o sticlă aproape goală din cel mai tare whisky. Ochii lui Sandy Lord arătau ca nişte pete roşii. Îşi folosise ochii aceia ca să se uite, în biserică, la sicriul greu din bronz ce conţinea trupul lui Sullivan. De fapt, acolo se afla şi cadavrul său.

De ani de zile, Lord anticipase moartea lui Sullivan şi stabilise, împreună cu vreo zece specialişi de la PS & L, o serie de măsuri de siguranţă, care includeau dezvoltarea unui grup loial în echipa de directori ai companiei din care făcea parte Sullivan Enterprises, care să asigure conducerea în continuare a reţelei uriaşe de firme ale lui Sullivan de către PS & L, în general, şi de către Lord, în particular. Viaţa trebuia să meargă mai departe. Trenul PS & L va lucra cu motorul său principal intact, ba chiar cu rezervorul plin. Dar apăruse ceva neaşteptat.

Moartea lui Sullivan era ceva inevitabil, piaţa financiară înţelegea acest lucru. Dar ceea ce comunitatea afacerilor şi a investiţiilor nu putea accepta era modul în care murise individul, de propria mână, la care se adăugau zvonurile tot mai numeroase că Sullivan ar fi pus să fie împuşcat presupusul asasin al soţiei sale, iar după ce săvârşise un asemenea lucru, fapta sa îl determinase să-şi tragă un glonţ în cap. Bursa nu era pregătită pentru asemenea revelaţii. Iar unii economişti preziceau că o bursă surprinsă reacţionează deseori aiurea, precipitat. Economiştii aceia nu fuseseră dezamăgiţi. Acţiunile de la Sullivan Enterprises pierduseră şaizeci şi unu de procente la bursa din New York, în dimineaţa ce urmase descoperirii cadavrului, în timpul celei mai furtunoase vânzări de acţiuni de la aceeaşi firmă, din ultimii zece ani.

Când bursa vindea o acţiune cu şase dolari sub valoarea nominală, era de aşteptat ca vulturii să înceapă să dea târcoale.

Oferta corporaţiei Centrus fusese refuzată de echipa de directori, la sfatul lui Lord. Totuşi, existau indicii care arătau că această ofertă fusese acceptată de către majoritatea covârşitoare a deţinătorilor de acţiuni, care descoperiseră, supăraţi,

că li se evaporase peste noapte o bună parte din banii investiţi. Era posibil ca următoarea bătălie să fie dusă până la capăt, iar preluarea firmei să ia sfârşit peste două luni. Rhoads, Director & Minor, avocaţii corporaţiei Centrus, erau una dintre cele mai mari firme din ţară, pricepuţi în toate domeniile expertizei juridice.

Se întrevedea deja finalul poveştii: n-o să mai fie nevoie de PS & L. Cel mai mare client al lor, cu o avere de peste douăzeci de miliarde de dolari, adică o treime din afacerile lor, avea să dispară. Lumea începuse deja să plece din firmă. Grupuri de indivizi cu picioarele pe pământ încercau să trateze cu Rhoads, în baza faptului că erau familiarizaţi cu afacerile lui Sullivan. Douăzeci la sută dintre juriştii loiali până atunci firmei PS & L îşi dăduseră demisia şi nu existau semne că valul se va potoli curând.

Mâna lui Lord bâjbâi pe birou, până când descoperi sticla de whisky. După ce goli sticla, Lord se întoarse, se uită afară, la cerul senin al dimineţii de iarnă, apoi zâmbi.

Pe el nu-l aştepta nici o înţelegere cu Rhoads, Director & Minor. Se întâmplase, în cele din urmă, un lucru de necrezut: devenise vulnerabil. Văzuse clienţi muşcând pământul cu o viteză alarmantă, mai ales în ultimul deceniu, când erai miliardar pe hârtie la un moment dat, iar peste un minut erai un delincvent sărac. Dar nu-şi imaginase că prăbuşirea sa – dacă s-ar fi întâmplat vreodată un asemenea lucru – putea să aibă loc cu o iuţeală îngrozitoare şi să fie atât de dureroasă.

Asta e problema când ai drept client un mamut cu o avere de opt cifre. Îţi ocupă tot timpul şi toată atenţia. Clienţii vechi dispar, nu mai faci rost de clienţi noi... Se complăcuse în situaţia aceea, iar acum suporta consecinţele.

Făcu repede un calcul. În ultimii douăzeci de ani avusese un câştig net de vreo treizeci de milioane de dolari. Din nefericire, reuşise să cheltuie cele treizeci de milioane, şi încă o mulţime de bani pe deasupra. De-a lungul anilor deţinuse un şir de case luxoase, o locuinţă de vacanţă pe insula Hilton Head, un cuibuşor de nebunii în Big Apple, unde îşi ducea amantele măritate.

Maşini luxoase, diferite colecţii, aşa cum trebuia să strângă un om cu gust şi cu bani, o pivniţă mică, dar cu vinuri selecte, elicopter propriu... Da, avusese toate lucrurile alea, dar cele trei divorţuri, nici unul amiabil, îi epuizaseră serios activul.

Locuinţa care-i rămăsese părea desprinsă din *Architectural Digest*, dar ipoteca era pe potriva opulenţei ei. De fapt, nu prea îi rămăseseră bani gheaţă. La PS & L mâncai ceea ce vânai, iar partenerilor de aici nu le plăcea să vâneze în haită. De aceea venitul lunar al lui Lord era cu mult mai mare decât al celorlalţi. Dar salariul recalculat, ce-i revenea de acum încolo, va reuşi cu greu să acopere datoriile de pe cartea de credit. Datoria sa lunară la Am Ex ajungea, de obicei, la un număr cu cinci cifre.

Îşi puse celulele cenuşii să analizeze situaţia clienţilor care nu ţineau de trustul Sullivan. O estimare generală arăta că putea să aibă, în cazul cel mai bun, afaceri de o jumătate de milion, dacă trăgea tare, lucru pe care nu voia şi nu avea chef să-l facă. Nu mai era în stare de aşa ceva. Fusese în stare, până când vechiul său prieten Walter decisese că viaţa nu mai merita trăită, în ciuda miliardelor pe care le avea. „Isuse! Şi toate astea din cauza unei curvuliţe tâmpite!"

Cinci sute de mii! Mai puţin decât amărâtul de Kirksen! Lord se cutremură când îşi dădu seama.

Se răsuci şi privi tabloul de pe zidul din faţa lui. Uitându-se la trăsăturile de penel ale artistului minor din secolul al XIX-lea, Lord găsi un motiv ca să mai zâmbească o dată. Îi rămăsese o opţiune. Cu toate că viaţa îi fusese distrusă de cel mai mare client al său, rotofeiului avocat îi rămăsese un bun pe care-l putea exploata. Puse mâna pe telefon.

*

Fred Martin împingea repede căruciorul pe coridor. Era abia în a treia zi de muncă şi împărţea pentru prima oară corespondenţa avocaţilor firmei. Martin dorea să-şi îndeplinească sarcina iute şi corect. Fiind unul dintre cei zece curieri ai firmei, avea impresia că şeful lui voia ca el să fie mai expeditiv. După ce bă-

tuse străzile timp de patru luni, înarmat cu licenţa în istorie, obţinută la Georgetown, Martin ajunsese la concluzia că singura lui salvare era să urmeze Dreptul. Şi care ar fi fost locul cel mai potrivit ca să exploateze posibilităţile unei asemenea cariere, dacă nu una dintre cele mai prestigioase firme din Washington? Şirul nesfârşit de interviuri la care participase îl convinsese că nu era niciodată prea devreme să pătrundă în reţea.

Consultă harta cu numele avocaţilor scris în fiecare pătrăţel ce reprezenta un birou. Martin luase harta de pe masa din cămăruţa sa, fără să bage de seamă că o versiune actualizată fusese îngropată sub un bibliorаft cu o tranzacţie multinaţională, de vreo cinci mii de pagini, de legarea şi indexarea căreia trebuia să se ocupe în după-amiaza aceea.

Se opri după colţ şi se uită la uşa închisă. În ziua aceea, uşile tuturor erau închise. Luă pachetul expediat prin Federal Express şi verifică numele pe hartă, apoi îl compară cu scrisul de mână de pe eticheta pachetului. Se potriveau. Se uită la suportul pentru plăcuţa cu numele ocupantului încăperii. Era gol. Se încruntă, zăpăcit, apoi bătu la uşă. Aşteptă un moment, bătu din nou, după care deschise uşa.

Se uită înăuntru. Un balamuc întreg: cutii împrăştiate pe podea, mobilă răsturnată. Pe birou erau risipite nişte hârtii. Instinctul îi spuse să discute cu şeful său. Poate era o greşeală. Se uită la telefon. Întârziase deja zece minute. Luă telefonul şi formă numărul şefului său. Nici un răspuns. Apoi văzu pe birou fotografia unei femei. Înaltă, cu păr roşu, îmbrăcată foarte scump. Trebuia să fie biroul individului, probabil că abia se instala. Cine ar fi abandonat o asemenea fotografie? Liniştit, Fred aşeză cu grijă pachetul pe scaunul de lângă birou, ca să fie sigur că va fi găsit. Apoi plecă şi închise uşa în urma sa.

*

– Sandy, îmi pare rău pentru Walter! Regret sincer.

Jack privi panorama oraşului. Un apartament la mansardă, în Upper Northwest. O locuinţă enorm de scumpă, iar dolarii

se scurseseră în continuare, pentru amenajarea interiorului. Orinde s-ar fi uitat, vedea picturi de preţ, piele de calitate şi piatră sculptată. Se gândi că în lume nu existau mulţi Sandy Lord, iar aceştia aveau nevoie de locuinţe potrivite.

Lord stătea lângă focul care ardea în cămin. Avea trupul mătăhălos acoperit cu un halat larg, iar picioarele goale i se răsfăţau în papuci de casă din piele. Pe ferestrele largi se scurgea o ploaie rece. Jack se trase mai aproape de foc, iar gândurile sale se jucau asemenea flăcărilor. O scânteie lovi bordura din marmură, se aprinse, apoi dispăru. Jack sorbi din băutură şi se uită la partenerul său.

Nu-l surprinsese telefonul primit.

– Jack, trebuie să vorbim. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Nu la birou.

Când venise, valetul lui Lord îi luase pardesiul şi mănuşile, după care îl condusese discret într-o parte mai retrasă a locuinţei.

Cei doi stăteau în salonul cu lambriuri din mahon al lui Lord, un loc luxos pentru discuţii între bărbaţi. Jack se trezi că-l invidia pe Lord pentru că avea aşa ceva. Îşi aminti de casa aceea mare, din piatră. Avea o bibliotecă asemănătoare... Făcu un efort şi se concentră asupra lui Lord.

– Jack, am încurcat-o!

Primele cuvinte scoase de Lord îl făcuseră pe Jack să zâmbească. Aprecia candoarea individului. Dar se stăpâni. Tonul lui Lord impunea un anumit respect:

– Firma se va descurca, Sandy! Nu vom pierde şi altceva. O să subînchiriem o parte din spaţiu. Nu-i mare lucru.

Lord se ridică şi se duse la barul bine aprovizionat, din colţul încăperii. Umplu paharul până la margine, apoi îl dădu peste cap cu un gest ce dovedea mult antrenament.

– Scuză-mă, Jack, poate nu am fost destul de clar. Firma a suferit o lovitură, dar nu una care să o dea la fund. Ai dreptate, Patton şi Shaw va depăşi acest moment. Eu mă întreb dacă Patton, Shaw *şi Lord* va supravieţui, să mai lupte şi altă dată.

Lord se duse în cealaltă parte a încăperii şi se lăsă să cadă pe o canapea de piele, de culoarea vinului de Burgundia. Jack remarcă şirul de ţinte de bronz, care marcau conturul mobilei grele. Sorbi din băutură şi privi faţa lată a bărbatului din faţa sa. Avea ochii înguşti, ca nişte crăpături.

– Eşti conducătorul firmei, Sandy! Acest lucru nu se poate schimba, chiar dacă portofoliul tău de clienţi a suferit o lovitură.

Lord gemu din locul unde se afla.

– O lovitură? O lovitură? Jack, o bombă atomică m-a lovit drept în fund! Campionul lumii la categoria grea n-ar fi fost în stare să mă lovească mai tare! M-am prăbuşit. Vulturii dau târcoale, iar prada lor este Lord. Sunt ca un purcel copt, cu un măr în gură şi cu o ţintă pictată pe fund!

– Kirksen?

– Kirksen, Packard, Mullins, Townsend. Lista continuă până la capătul şirului de parteneri. Recunosc că am avut o relaţie neobişnuită, plină de ură, cu partenerii mei.

– Nu şi cu Graham, Sandy!

Lord se ridică încet, sprijinindu-se pe braţu-i flasc, şi se uită la Jack.

Iar Jack se întrebă de ce ţinea atât de mult la omul ăla. Probabil că răspunsul se afla undeva, în prânzul luat împreună la Fillmore. Fără ocolişuri. Fusese un botez, o iniţiere în lumea reală, prin vorbe care-i făcuseră stomacul să se crispeze, iar creierul să pregătească răspunsuri pe care, altminteri, nu ar fi avut curajul să le dea. Acum, individul avea necazuri, iar Jack avea mijloacele cu care să-l apere. Sau, mai bine zis, avusese, pentru că relaţiile sale cu familia Baldwin nu erau prea solide.

– Sandy, dacă vor să-ţi facă rău, vor trebui să treacă mai întâi peste mine.

Spusese ceea ce gândise. Era adevărat că Lord îi oferise şansa să strălucească printre cei mari, că-l aruncase direct în foc. Dar cum altfel ar fi ştiut dacă Jack s-ar fi descurcat sau nu? Oricum, experienţa aceea fusese valoroasă.

– Jack, s-ar putea să navigăm prin ape pline de stânci...

– Sunt un înotător bun, Sandy! Şi nu considera că acţionez din altruism. Eşti o investiţie a firmei în care sunt partener. Eşti un om de afaceri de prima mână. Acum te-ai dat la fund, dar n-o să rămâi acolo. Cele cinci sute de mii îmi spun că în douăsprezece luni vei fi iarăşi pe primul loc. Nu intenţionez să las să se piardă un bun de-o asemenea valoare.

– N-o să uit asta, Jack!

– Nici n-o să te las să uiţi.

După plecarea lui Jack, Lord vru să-şi toarne altă băutură, dar se opri. Îşi privi mâinile care-i tremurau şi puse jos sticla şi paharul. Se duse la canapea, înainte să-l lase genunchii. Îşi văzu imaginea în oglinda veche de lângă cămin. Trecuseră douăzeci de ani de când plânsese ultima oară. La moartea mamei sale. Dar acum începuseră să-l năpădească lacrimile. Plânsese pentru prietenul său, Walter Sullivan. Ani de zile, Lord se amăgise, spunându-şi că omul ăla însemna doar un cec lunar, cu acoperire în aur. Preţul pentru acea autoamăgire fusese plătit la biserică, în timpul slujbei, când Lord plânsese atât de tare, că fusese silit să se ducă în maşina sa şi să stea acolo până când venise vremea să meargă la cimitir.

Acum îşi frecă obrajii umflaţi, ştergând lichidul sărat. Al naibii puştan! Lord plănuise totul, până-n cel mai mic amănunt. Prevăzuse orice răspuns posibil, cu excepţia celui pe care-l primise. Se înşelase în privinţa tânărului. Lord presupusese că Jack va face ceea ce ar fi făcut el însuşi, dac-ar fi fost în locul lui: ar fi încercat să obţină cât mai multe avantaje, în schimbul enormului serviciu ce-i fusese cerut.

Nu se simţea doar vinovat, ci şi ruşinat. Simţi că i se face rău şi se ghemui pe covorul gros şi moale. Ruşine! Nu mai simţise aşa ceva de foarte mult timp. Când greaţa se mai potoli şi-şi privi încă o dată faţa în oglindă, Lord îşi promise că n-o să-l dezamăgească pe Jack. Că va ajunge din nou în frunte. Şi că nu va uita.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Frank nu visase niciodată să ajungă acolo. Se uită în jur şi-şi dădu seama că încăperea avea, cu adevărat, o formă ovală. Mobilierul era solid, conservator, dar cu o pată de culoare ici, cu o dungă dincolo, cu o pereche de pantofi scumpi, de sport, plasaţi pe un raft de jos, care dovedeau că ocupantul încăperii nu se pregătea totuşi de pensionare. Frank înghiţi în sec şi se chinui să respire normal. Era un poliţist veteran, iar aceasta era doar o altă anchetă dintr-o serie nesfârşită. Urmase o pistă, nimic mai mult. După câteva minute va termina şi va pleca.

Apoi îşi aminti că persoana pe care o ancheta era preşedintele Statelor Unite. Îl cuprinse un nou val de nervozitate în momentul în care uşa se deschise. Se ridică iute, se întoarse şi privi un timp mâna ce-i fusese întinsă, până când mintea sa înregistră în cele din urmă gestul şi detectivul întinse, la rândul său, mâna.

– Mulţumesc că aţi venit aici, în „inima pădurii", domnule locotenent.

– Nici o problemă, domnule. Cred că aveţi lucruri mai bune de făcut, decât să pierdeţi vremea blocat în trafic. Deşi cred că n-aţi fost niciodată blocat în trafic, nu-i aşa, domnule preşedinte?

Richmond se aşeză în spatele biroului şi-i făcu semn lui Frank să ia loc. Impasibil, Bill Burton, pe care Frank nu-l văzuse până în clipa aceea, închise uşa şi dădu din cap spre detectiv.

– Cred că rutele mele sunt eliberate din timp. E adevărat că nu nimeresc în blocaje de trafic, dar se şi alege praful de momentele de spontaneitate!

Preşedintele rânji, iar Frank simţi că şi gura lui schiţează automat un zâmbet. Apoi preşedintele se înclină spre el şi-l privi drept în ochi. Îşi lipi mâinile, îşi încruntă sprâncenele şi trecu de la expresia jovială la una de seriozitate, într-o singură clipă.

– Vreau să-ţi mulţumesc, Seth. Bill mi-a spus cât de cooperant ai fost, în ancheta privind moartea lui Christine Sullivan. Apreciez acest lucru, Seth. Alţi funcţionari ar fi fost mai puţin amabili sau ar fi încercat să transforme totul într-un circ pentru presă, în propriul folos. M-am aşteptat să dai ce ai mai bun în tine, iar speranţele mi-au fost depăşite. Încă o dată, mulţumesc!

Frank strălucea, de parcă ar fi primit un premiu la şcoala primară.

– A fost ceva groaznic! Spune-mi, ai găsit vreo legătură între sinuciderea lui Walter şi împuşcarea acelui criminal?

Frank dădu doar din cap şi privi trăsăturile cizelate ale preşedintelui.

– Domnule locotenent, pot să-ţi spun că tot Washington-ul discută chiar în minutul ăsta, oficial şi neoficial, despre faptul că Walter Sullivan a angajat un asasin, ca să răzbune moartea soţiei sale, iar după asta s-a sinucis. Nu poţi împiedica oamenii să bârfească. Voiam doar să ştiu dacă ancheta ta a descoperit vreun fapt care să susţină ideea că Walter a ordonat uciderea asasinului soţiei sale.

– Mi-e teamă că nu pot să vă spun nimic, domnule. Sper că mă înţelegeţi, este vorba de o anchetă în desfăşurare.

– Nu-ţi fie teamă, domnule locotenent, nu vreau să mă amestec unde nu-mi fierbe oala. Pot să-ţi spun doar că am trecut prin momente deprimante. Cine şi-ar fi închipuit că Walter Sullivan se va sinucide! Unul dintre cei mai străluciţi şi mai inteligenţi oameni din vremurile noatre, din toate vremurile!

– Am auzit uimitor de mulţi oameni spunând acelaşi lucru.

– Între noi fie vorba, l-am cunoscut pe Walter foarte bine şi nu mi s-a părut imposibil să fi făcut ceva concret pentru a-i veni de hac ucigaşului soţiei sale.

– *Presupusul* ucigaş, domnule preşedinte. Este nevinovat, până i se va dovedi vinovăţia.

Preşedintele se uită la Burton şi zise:

– Am crezut că-i vorba de un caz tare ca oţelul...

Seth Frank se scărpină la ureche şi zise:

– Unor avocaţi ai apărării le plac cazurile de felul ăsta, domnule. Vedeţi dumneavoastră, dacă torni suficientă apă peste oţel, acesta începe să rugineasca şi apar găuri peste tot...

– Iar avocatul respectiv este o asemenea persoană?

– Aşa cred. Nu pariez de obicei, dar cred că nu avem şanse mai mari de patruzeci la sută ca să obţinem o condamnare. O să avem de luptat.

Preşedintele se gândi la cele aflate, apoi îl privi pe Frank. Detectivul remarcă expresia de aşteptare de pe figura sa şi deschise carneţelul. Bătăile inimii sale deveniră normale, în timp ce parcurgea notiţele cunoscute.

– V-aţi dat seama că Walter Sullivan v-a sunat aici, chiar înainte de moarte?

– Ştiu că am discutat cu el. Nu mi-am dat seama că discuţia a precedat cu puţin moartea sa.

– Mărturisesc că am fost un pic surprins că nu ne-aţi furnizat această informaţie mai devreme.

Preşedintele se schimbă la faţă.

– Ştiu. Şi eu sunt surprins. Cred că mi-am închipuit că o să-l apăr pe Walter – sau măcar amintirea lui – de alte necazuri. Cu toate că ştiam că poliţia va descoperi cui a fost dat telefonul... Îmi pare rău, domnule locotenent.

– Trebuie să ştiu ce aţi discutat, în cele mai mici amănunte.

– Vrei să bei ceva, Seth?

– Mulţumesc. O ceaşcă de cafea ar fi numai bună.

Burton ridică telefonul, iar după un minut fu adusă o tavă, cu un serviciu pentru cafea, din argint.

Băură cafeaua fierbinte. Preşedintele se uită la ceas, apoi observă că Frank îl privea.

– Îmi pare rău, Seth! Acord vizitei tale importanţa pe care o merită. Dar peste câteva minute trebuie să mă întâlnesc la prânz cu o delegaţie a Congresului. Sincer vorbind, nu mă încântă chestia asta. Oricât ar părea de ciudat, nu-mi plac politicienii.

– Înţeleg. Vă mai reţin doar câteva minute. Cu ce scop v-a sunat domnul Sullivan?

Preşedintele se lăsă pe speteaza scaunului, ca şi cum ar fi încercat să-şi pună ordine în gânduri:

– Aş caracteriza convorbirea drept una disperată. Se vedea clar că nu era el însuşi. Walter părea dezechilibrat, aveam impresia că-şi pierduse stăpânirea de sine. Mult timp, n-a spus nimic. Nu semăna cu Walter Sullivan, cel pe care-l cunoşteam.

– Despre ce a vorbit?

– Despre toate şi despre nimic. Uneori spunea cuvinte fără sens. A vorbit despre moartea lui Christine. Apoi despre omul pe care l-ai arestat. Că-l urăşte, pentru că i-a distrus viaţa. M-am îngrozit, auzindu-l.

– Ce i-aţi zis?

– L-am întrebat unde este. Voiam să-l găsesc, să-l ajut. Dar n-a vrut să-mi spună. Nu cred că a auzit ce i-am spus, părea neatent.

– Aşadar, credeţi voia să se sinucidă?

– Domnule locotenent, nu sunt psiholog, dar dacă ar fi să-mi spun părerea referitor la starea sa mentală, aş zice că, într-adevăr, Walter Sullivan părea un om gata să se sinucidă. A fost unul dintre puţinele momente din timpul preşedinţiei mele când m-am simţit neajutorat. Nu m-a mirat să aflu, după discuţia aceea, că murise.

Richmond privi figura impasibilă a lui Burton, apoi i se adresă detectivului:

– De aceea te-am întrebat dacă ai aflat că zvonurile privitoare la faptul că Walter e amestecat în împuşcarea omului aceluia sunt adevărate. După convorbirea cu Walter, mi-a trecut prin minte că s-ar putea să nu fie simple zvonuri.

Frank se uită spre Burton şi întrebă:

– Aveţi o înregistrare a discuţiei? Ştiu că unele convorbiri de aici sunt înregistrate...

– Sullivan m-a sunat la numărul meu particular, domnule locotenent. E o legătură securizată şi nu se permite înregistrarea convorbirilor.

– Înţeleg. V-a declarat în mod direct că ar fi implicat în moartea lui Luther Whitney?

– Nu în mod direct. Se vedea că nu gândea limpede. Dar am citit printre rânduri şi am ţinut seama de furia pe care o manifesta... Nu-mi place să declar aşa ceva despre un om mort, dar era clar că pusese să fie omorât omul acela. N-am nici o dovadă, dar aşa am avut impresia.

– Aţi avut o conversaţie foarte neplăcută, comentă Frank.

– Da, da, a fost foarte neplăcută. Domnule locotenent, îmi pare rău, dar mă cheamă datoria...

Frank nu se clinti şi întrebă:

– De ce credeţi că v-a sunat, la o asemenea oră?

Preşedintele se aşează şi aruncă din nou o privire către Burton.

– Walter a fost unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai mei. A trecut prin momente dificile, dar am trecut şi eu prin asemenea clipe. Nu era nimic neobişnuit să mă sune la ora aceea. Nu am prea discutat cu el, în ultimele luni. După cum ştii, a trecut printr-o perioadă deosebit de tensionată. Walter era genul de om care suferă în tăcere. Seth, te rog să mă scuzi...

– Mi se pare ciudat că v-a sunat tocmai pe dumneavoastră, dintre toţi cei pe care ar fi putut să-i sune. Era foarte posibil ca dumneavoastră să nu fi fost aici. Programul de lucru al preşedinţilor este foarte neregulat. Mă întreb ce-o fi fost în capul lui...

Preşedintele se rezemă de spetează, îşi împreună mâinile şi se uită în tavan. „Poliţaiul ăsta vrea să-mi arate cât de deştept este." Se uită la Frank şi zâmbi.

– Dacă aş putea să citesc minţile oamenilor, n-aş mai avea nevoie de sondaje de opinie!

– Nu cred că trebuie să fiţi telepat ca să ştiţi că o să ocupaţi scaunul ăsta încă patru ani, domnule, replică detectivul, zâmbind.

– Mulţumesc, domnule locotenent. Pot să-ţi spun doar că m-a sunat. Dacă plănuise să se sinucidă, pe cine să fi sunat? Se înstrăinase de familie, de când s-a însurat cu Christine. Avea multe cunoştinţe cu care făcea afaceri, dar prea puţini erau cei pe care-i considera prieteni. Noi ne cunoşteam de mulţi ani şi l-am considerat un fel de tată. Am fost foarte interesat de ancheta legată de moartea soţiei sale, după cum ştii foarte bine. Toate astea pot explica de ce a vrut să discute cu mine, mai ales în situaţia în care se gândea să-şi ia viaţa. Asta-i tot ce ştiu. Îmi pare rău că nu te pot ajuta mai mult.

Uşa biroului se deschise. Frank nu avea de unde să ştie că acest lucru se întâmplase ca răspuns la apăsarea preşedintelui pe un buton minuscul.

Preşedintele se uită la secretară şi-i zise:

– Vin imediat, Lois! Domnule locotenent, dacă te mai pot ajuta cu ceva, spune-i lui Bill.

Frank îşi închise carneţelul şi-i mulţumi.

Richmond rămase privind spre uşă, după plecarea lui Frank.

– Burton, cum îl cheamă pe avocatul lui Whithey?

Burton se gândi un moment, apoi răspunse:

– Graham. Jack Graham.

– Numele îmi pare cunoscut.

– Lucrează la Patton şi Shaw. E partener acolo.

Preşedintele îl aţinti cu privirea.

– Ce s-a întâmplat? se interesă agentul.

– Nu-s sigur...

Richmond descuie un sertar al biroului şi scoase un carnet, în care-şi nota probleme extraprofesionale.

– Nu uita un lucru, Burton! O dovadă foarte importantă, pentru care am plătit cinci milioane de dolari, n-a fost încă recuperată.

Preşedintele răsfoi paginile carnetului. În povestea aceea fuseseră implicaţi numeroşi indivizi, în măsură mai mare sau

mai mică. Dacă Whitney i-ar fi dat avocatului său cuţitul pentru deschis scrisori, împreună cu o relatare a celor întâmplate, ar fi aflat deja întreaga lume. Richmond îşi aminti de ceremonia premierii lui Ransome Baldwin, la Casa Albă. Graham nu păruse să fie atunci deosebit de încordat. Aşadar, nu avea obiectul. Atunci cui i-l dăduse Whitney?

În timp ce mintea lui analiza şi elabora scenarii posibile, preşedintelui îi sări în ochi un nume, dintre cele scrise cu mâna lui. O persoană pe care n-o luase deloc în calcul.

*

Jack ţinu punga sub braţ şi servietă în mână, reuşind să-şi scoată cheia din buzunar, dar, înainte să apuce s-o vâre în broască, uşa se deschise. Exclamă, surprins:

– Nu mă aşteptam să fii acasă!

– Nu trebuia să faci cumpărături. Mă descurcam eu, într-un fel.

Jack intră, lăsă servieta pe măsuţa pentru cafea şi se duse la bucătărie. Kate se uită după el.

– Munceşti toată ziua. De ce să mai trebuiască să şi găteşti?

– Jack, femeile fac asta în fiecare zi. Uită-te şi tu în jur.

Bărbatul ieşi din bucătărie şi replică:

– Nu te contrazic. Ce fel de mâncare chinezească vrei din ce-am cumpărat?

– Ce nu vrei tu. Nu prea mi-e foame.

Jack se duse înapoi în bucătărie şi reveni cu două farfurii încărcate.

– Ştii că o să clachezi, dacă nu mănânci. Cred că ar trebui să-ţi pun pietre în buzunare, să nu te ia vântul.

Jack se aşează pe podea, cu picioarele încrucişate. Kate ciuguli câte ceva din farfurie, în timp ce el devoră totul.

– Cum merge treaba? Probabil că ar fi trebuit să-ţi iei mai multe zile libere. Munceşti prea mult.

– Uite cine vorbeşte!

Kate luă o ruladă, apoi o aşează la loc pe farfurie. Jack îşi puse jos furculiţa şi se uită la ea.

– Spune, te ascult.

Kate se aşează pe canapea şi rămase acolo, jucându-se cu lănţişorul de la gât. Era îmbrăcată cu hainele pe care le purtase la serviciu şi arăta epuizată, ca o floare doborâtă de vânt.

– M-am gândit mult la ce i-am făcut lui Luther.

– Kate...

– Jack, lasă-mă să termin!

Vocea ei pocni, ca un bici. Apoi trăsăturile ei se relaxară.

– Am hotărât că n-o să uit asta, aşa că trebuie să accept faptele. Poate că tot ce am făcut n-a fost greşit, din mai multe motive. Dar a fost greşit din cel puţin un motiv. Luther era tatăl meu. Un motiv nu prea temeinic, dar un motiv suficient de bun.

Îşi răsuci şi mai mult lănţişorul, până când acesta se transformă într-un şir de noduri.

– Cred că fiind procuror, un procuror aşa cum sunt eu, m-a făcut să devin o persoană care nu-mi prea place. Nu-i măgulitor să descoperi aşa ceva, când împlineşti treizeci de ani.

Jack o prinse de mână, ca să nu-i mai tremure. Kate nu şi-o trase. Bărbatul simţea sângele pulsând în venele ei.

– Acestea fiind zise, cred că-i cazul să fac o schimbare radicală. Să-mi schimb viaţa, cariera, totul.

– Ce tot spui tu acolo?

Jack se ridică şi se aşează lângă ea. Pulsul îi crescuse, anticipând ceea ce avea să spună Kate.

– N-o să mai fiu procuror, Jack! De fapt, n-o să mai fiu jurist. Mi-am înaintat demisia în dimineaţa asta. Recunosc că au fost şocaţi cu toţii. Mi-au spus să mă mai gândesc. Iar eu le-am zis că m-am gândit destul. Şi că plec.

Jack o întrebă, neîncrezător:

– Ţi-ai părăsit slujba? Kate, ai trudit mult pentru cariera ta. Nu poţi să renunţi la ea în felul ăsta.

Kate se ridică şi se duse lângă fereastră, uitându-se afară.

– Asta e. N-am renunţat la nimic. Amintirea a ceea ce am făcut în ultimii patru ani se potriveşte cu ororile de-o viaţă. Nu la aşa ceva m-am gândit pe vremea când eram studentă în primul an şi dezbăteam marile principii ale justiţiei.

– Nu te desconsidera! Străzile sunt mult mai sigure în urma a ceea ce ai făcut.

Kate se întoarse şi se uită la el, apoi zise:

– Nu mai lupt împotriva curentului. Acesta m-a dus de mult timp până-n ocean...

– Ce-ai să faci? Eşti jurist...

– Greşeşti. *Am fost* jurist o mică bucată din viaţa mea. Mi-a plăcut mai mult viaţa pe care am dus-o înainte.

Kate tăcu un timp, privindu-l, cu braţele încrucişate la piept. Apoi continuă:

– Jack, mi-ai explicat foarte clar că am devenit procuror ca să mă răzbun pe tatăl meu. Am plătit scump pentru asta, cu trei ani de facultate şi patru ani prin tribunale.

Oftă din rărunchi, iar trupul i se cutremură, apoi îşi recăpătă stăpânirea de sine.

– Şi cred că m-am răzbunat cu adevărat.

– Kate, n-a fost vina ta...

Jack tăcu, văzând că-i întoarce spatele. Iar cuvintele pe care i le spuse Kate îl zguduiră.

– O să plec, Jack! Încă nu ştiu unde. Am economisit ceva bani. Cred că mi-ar plăcea în sud-vest. Sau în Colorado. Vreau ceva diferit de ce-am avut aici. Poate asta va însemna un nou început.

– Să pleci, zise Jack, mai mult pentru sine. Să pleci...

Repetă cuvintele, de parcă ar fi încercat atât să le izgonească, dar şi să le disece, să le interpreteze într-o manieră care să nu fie atât de dureroasă ca în clipa aceea. Kate spuse, uitându-se în jos:

– Jack, nu mă reţine nimic aici.

Bărbatul se uită la ea şi mai degrabă simţi, decât auzi răspunsul furios ce ţîşni de pe buzele sale:

– Cum îndrăzneşti să spui asta?

Kate îl privi şi-i spuse, iar Jack avu impresia că vede cum i se schimba vocea.

– Cred că ar fi mai bine să pleci!

*

Jack stătea la birou, neavând nici un chef să înfrunte maldărul de lucrări şi muntele de mesaje, întrebându-se dacă în viaţa lui se putea întâmpla ceva şi mai rău. În momentul acela în încăpere intră Dan Kirksen. Jack gemu în sinea lui.

– Dan, cred că...

– N-ai fost la întâlnirea partenerilor, din dimineaţa asta.

– Nu m-a anunţat nimeni că avem şedinţă.

– A fost trimisă o notă tuturor partenerilor, dar se pare că ai ore de lucru cam ciudate.

Kirksen se uită dezaprobator la dezordinea de pe biroul lui. Al lui era întotdeauna în cea mai deplină curăţenie, lucru care era mai curând o dovadă a cât de puţină activitate juridică desfăşura de fapt.

– Acum sunt aici.

– Am înţeles că te-ai întâlnit cu Sandy, la el acasă.

Jack se uită la el cu asprime şi-i replică:

– Se pare că nu mai există intimitate...

Kirksen se înroşi de furie.

– Problemele care privesc parteneriatul trebuie discutate de faţă cu toţi partenerii. Nu avem nevoie de conflicte care să decimeze firma şi mai mult decât a fost!

Jack fu gata să izbucnească în râs. Cine vorbea! Dan Kirksen, regele încoronat al conflictelor!

– Cred că am trecut de ce-i mai rău.

– Aşa crezi, Jack? Nu ştiam că te pricepi la asemenea lucruri.

– Dacă situaţia te îngrijorează atât de mult, de ce nu te transferi la altă firmă?

Rânjetul dispăru de pe figura omuleţului.

– Sunt în firmă de aproape douăzeci de ani!

– Atunci a venit momentul pentru o schimbare. S-ar putea să-ţi folosească.

Kirksen se aşeză şi-şi şterse ochelarii.

– Vreau să-ţi dau un sfat amical, Jack. Nu miza pe cartea lui Sandy. Dacă faci asta, greşeşti. Individul e terminat.

– Mulţumesc pentru sfat.

– Vorbesc serios, Jack. Nu-ţi pune poziţia în pericol într-o încercare inutilă, chiar dacă bine intenţionată, de a-l salva.

– Să-mi pun poziţia în pericol? Adică poziţia familiei Baldwin?

– Sunt clienţii tăi... deocamdată...

– Ai în vedere o schimbare a conducerii? Dacă da, atunci mult noroc! Nu ar dura decât o clipă.

Kirksen se ridică şi încheie:

– Jack, nimic nu-i veşnic. Sandy Lord ştie asta la fel de bine ca noi toţi. Toate-s trecătoare. Poţi să-ţi tai punţile în urma ta, dar e bine să te asiguri că n-a rămas nimeni pe ele.

Jack se ridică şi veni spre omuleţ.

– Aşa ai fost de mic copil, Dan, sau te-ai molipsit după ce-ai crescut?

Kirksen zâmbi şi se pregăti să plece.

– După cum ţi-am spus, nu se ştie niciodată. Relaţiile cu clienţii sunt întotdeauna fragile. Să luăm cazul clienţilor tăi. Aceste relaţii se bazează, în primul rând, pe viitoarea ta căsătorie cu Jennifer Ryce Baldwin. Bunăoară, dacă domnişoara Baldwin ar afla că nu te duci noaptea acasă şi că locuieşti împreună cu o anumită tânără, s-ar putea să nu mai fie dispusă să-ţi încredinţeze afacerile legale, cu atât mai puţin să-ţi devină soţie...

Dură doar o secundă ca Dan Kirksen să ajungă cu spatele lipit de perete, iar figura lui Jack ajunse atât de aproape de a individului, încât lui Kirksen i se aburiră ochelarii.

– Nu face vreo prostie, Jack! Indiferent de statutul tău, partenerii nu vor accepta ca un partener nou să-l atace pe unul mai vechi. Avem reguli aici, la Patton şi Shaw!

– Să nu mă mai scoţi din sărite, Kirksen! se răsti Jack, apoi îl aruncă spre uşă, după care se întoarse la birou.

Kirksen îşi netezi cămaşa şi zâmbi în sinea lui. Puştiul era uşor de manipulat. Ca toţi indivizii solizi şi înalţi. Puternici ca nişte catâri şi cu nimic mai deştepţi. Inteligenţi ca o cărămidă.

– Jack, ar trebui să-ţi dai seama în ce te-ai vârât. Din nu ştiu ce motiv, pari să ai deosebită încredere în Sandy Lord. Ţi-a spus vreodată adevărul despre Barry Alvis? A făcut asta?

Jack se întoarse încet şi se uită prosteşte la individ.

– A folosit povestea cu asociatul care nu mai e în stare să aducă afaceri noi sau ţi-a povestit că Alvis a irosit un proiect important?

Jack continuă să se uite la el.

Kirksen zâmbi, triumfător.

– Jack, a fost vorba de un telefon. Fiica s-a plâns că domnul Alvis a supărat-o pe ea şi pe tatăl ei. Iar Barry Alvis a dispărut. Aşa merg lucrurile, Jack. Poate nu vrei să respecţi regulile. Dacă nu vrei, nu te împiedică nimeni să pleci.

Kirksen plănuise chestia asta de câtva timp. După dispariţia lui Sullivan, îi promisese lui Baldwin că afacerile sale vor fi o prioritate pentru firmă. Kirksen mai avea încă un grup alcătuit din cei mai buni jurişti din oraş. Patru milioane de dolari din afaceri juridice, împreună cu afacerile de care se ocupa deja, vor face din el cel mai important partener al firmei. Iar numele Kirksen va fi afişat pe această uşă, în locul celui care va fi luat de acolo, fără nici o ceremonie.

Directorul executiv îi zâmbi lui Jack.

– Văd că nu mă placi, dar îţi spun adevărul. Eşti băiat mare, ar trebui să te descurci singur.

Şi închise uşa în urma lui.

Jack rămase în picioare încă o secundă, apoi se prăbuşi pe scaun. Se întinse în faţă, aruncă totul de pe birou, cu un gest violent, apoi puse încet capul pe suprafaţa netedă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

Seth Frank se uita la bătrân. Bărbatul – scund, cu o pălărie moale, pleoştită, care-i acoperea capul, îmbrăcat cu pantaloni din catifea reiată, cu un pulover gros şi cu cizme de iarnă – părea atât stânjenit cât şi emoţionat de faptul că se află într-o secţie de poliţie. Ţinea în mână un obiect dreptunghiular, învelit în hârtie cafenie.

– Nu înţeleg despre ce-i vorba, domnule Flanders.

– Am fost acolo, la tribunal, în ziua aia. Ştiţi, atunci când a fost omorât omul ăla. M-am dus să văd şi eu despre ce-i vorba. Am trăit aici toată viaţa mea şi nu s-a întâmplat niciodată nimic care să semene cu spectacolul ăla.

– Înţeleg, zise Frank, sec.

– Pentru orice eventualitate, mi-am luat camera de luat vederi, am reglat-o şi toate celelalte... Doar o scoţi, te uiţi şi înregistrezi. Marfă de calitate! Aşa că nevastă-mea mi-a zis că ar trebui să mă duc şi eu.

– Grozav, domnule Flanders! Dar de ce aţi venit aici?

Flanders reuşi în sfârşit să-şi dea seama ce voia poliţistul de la el.

– Oh! Îmi cer scuze, domnule locotenent. Stau aici şi pălăvrăgesc, am tendinţa să fac asta, întrebaţi-o şi pe doamna mea. Sunt pensionar de un an. Nu prea am vorbit la serviciu. Lucram la o linie de asamblare într-o uzină de prelucrare. Acum îmi place să vorbesc. Şi să ascult. Petrec o grămadă de vreme la o

cafenea de lângă bancă. Cafea bună, iar brioşele sunt adevărate, nu de-alea dietetice.

Frank arăta exasperat.

Flanders se grăbi să termine:

– Am venit să vă arăt asta. De fapt, să v-o dau. Am păstrat o copie şi pentru mine.

Şi bătrânul îi întinse pachetul. Frank îl deschise şi văzu o videocasetă.

Flanders îşi scoase pălăria, lăsând să se vadă un cap chel, cu nişte smocuri de păr ca bumbacul, în jurul urechilor. Adăugă emoţionat:

– Am scos nişte imagini bune, după cum am spus. Îl arată pe preşedinte şi momentul exact când tipul a fost împuşcat. Am totul. Doamne, chiar aşa! Îl filmam pe preşedinte. M-a condus exact la împuşcături.

Frank se uită la bătrân.

– E totul acolo, domnule locotenent. Tot ce merita filmat. Gata, trebuie să plec, adăugă el, uitându-se la ceas. Am întârziat la prânz. Neveste-mii nu-i place să întârzii.

Bătrânul se pregăti să plece. Frank se uita la casetă.

– Oh, domnule locotenent. Încă o întrebare.

– Vă rog!

– Dacă pe casetă veţi găsi ceva util, credeţi că-mi vor da numele când vor scrie despre asta?

– Cine să scrie despre asta? întrebă nedumerit Frank.

Bătrânul explică, agitat:

– Ei... Istoricii. Îi vor spuse Caseta Flanders sau aşa ceva. Sau Videocaseta Flanders. Cum au mai făcut.

Frank simţea că îl apucă durerile de cap.

– Ce au mai făcut?

– Da, domnule locotenent. Cum a fost cu Zapruder, în cazul asasinatului lui Kennedy.

În cele din urmă, Frank înţelese.

– Fiţi sigur că le voi spune, domnule Flanders. Ca să ştie. Să spună posterităţii.

– Bine aţi zis! exclamă Flanders, arătând cu degetul spre el. „Posterităţii"... îmi place asta! O zi bună, domnule locotenent!

*

– Alan...

Richmond îi făcu un semn Gloriei Russell, invitând-o să intre, apoi se uită din nou în carnetul din faţa sa. După ce termină, îl închise şi se uită la şefa de cabinet, cu o figură inexpresivă.

Gloria rămase în aşteptare, uitându-se la covor, cu mâinile încleştate nervos. Apoi traversă iute camera şi se prăbuşi pe un scaun.

– Nu ştiu ce să-ţi spun, Alan. Comportarea mea nu poate fi scuzată, a fost complet nepotrivită. Cred că, pentru un timp, mi-am pierdut minţile...

– Aşadar, n-ai de gând să-mi spui că a fost în interesul meu? întrebă Richmond, rămânând cu ochii aţintiţi asupra Gloriei.

– Nu. Am venit ca să demisionez.

Preşedintele zâmbi şi zise:

– Poate că te-am subestimat, Gloria.

După care se ridică, veni în faţa biroului şi se rezemă de acesta. Apoi continuă:

– Dimpotrivă, comportarea ta a fost foarte potrivită. Dacă aş fi fost în locul tău, aş fi procedat la fel.

Femeia se uită la el, uluită.

– Nu mă înţelege greşit. Ca orice conducător mă aştept ca subordonaţii să-mi fie loiali. Dar nu-mi închipui că oamenii sunt mai mult decât ceea ce sunt, adică oameni, cu toate slăbi-.ciunile lor şi cu instinct de supravieţuire. La urma urmei, suntem cu toţii nişte animale. Am ajuns la această poziţie pentru că n-am uitat niciodată că *eu* sunt cea mai importantă persoană din lume. Indiferent de situaţie, indiferent de obstacole, n-am uitat acest banal truism. Ceea ce ai făcut în noaptea aceea dovedeşte că şi tu împărtăşeşti acelaşi crez.

– Ştii ce-am intenţionat?

– Sigur că da. Nu te condamn că ai profitat de situaţie şi ai încercat să obţii beneficii maxime. Ce Dumnezeu, ţara asta şi, mai ales, oraşul ăsta sunt construite pe acest principiu.

– Dar când Burton ţi-a spus că...

Richmond ridică mâna, întrerupând-o:

– Recunosc că am simţit anumite lucruri. În principal, că am fost trădat. Dar, de atunci, am ajuns la concluzia că ai dat dovadă de tărie de caracter, nu de slăbiciune.

Gloria încerca să-şi dea seama unde vrea să ajungă. Întrebă:

– Să înţeleg că nu vrei să-mi dau demisia?

Preşedintele se aplecă spre ea şi o prinse de mână.

– Nu-mi amintesc să-ţi fi spus ceva despre demisie. Nu-mi pot imagina că vom întrerupe relaţia noastră, după ce am ajuns să ne cunoaştem reciproc atât de bine. Lăsăm lucrurile aşa?

Gloria Russell se ridică să plece. Preşedintele se întoarse în spatele biroului său.

– Oh, Gloria! Avem de revăzut o serie de dosare în seara asta. Familia mea e plecată din oraş. Aşadar, am putea să lucrăm în apartamentul meu.

Gloria îi înfruntă privirea.

– S-ar putea să dureze. Ar fi bine să-ţi aduci haine de schimb.

Preşedintele nu zâmbi. O privi pătrunzător, apoi se apucă de lucru.

În timp ce închidea uşa, Gloria Russell îşi dădu seama că-i tremura mâna.

*

Jack bătu la uşă atât de tare, că simţi cum îi pătrunde lemnul lustruit în încheieturile degetelor.

Menajera îi deschise, iar Jack trecu pe lângă ea, înainte ca femeia să apuce să spună un cuvânt.

Jennifer Baldwin coborî pe scara interioară şi pătrunse în holul de la intrare, pardosit cu marmură. Era îmbrăcată într-o rochie scumpă de seară. Părul, care-i cădea pe umeri, mărginea un decolteu impresionant. Nu zâmbi când îl văzu.

– Jack, ce cauţi aici?

– Vreau să discut cu tine.

– Jack, am altceva de făcut. Discuţia asta poate să mai aştepte.

– Nu!

Jack o apucă de mână, se uită în jur, împinse o uşă sculptată şi o împinse pe Jennifer în bibliotecă, după care închise uşa în urma lor.

Femeia îşi smuci mâna, eliberând-o.

– Eşti nebun?

Jack se uită în jur, la camera imensă, cu dulapuri uriaşe, cu rafturi înţesate de ediţii princeps. Toate de faţadă, probabil că nici una dintre cărţi nu fusese deschisă vreodată. Totul era doar faţadă.

– Am o întrebare simplă. După aceea plec.

– Jack...

– *O întrebare.* Apoi plec.

Jennifer îl privi bănuitoare, apoi îşi încrucişă braţele.

– Ce întrebare?

– Ai sunat la firmă şi ai cerut să-l concedieze pe Barry Alvis, pentru că m-a pus să lucrez în noaptea în care am fost la Casa Albă?

– Cine ţi-a spus?

– Răspunde la întrebare, Jenn!

– Jack, de ce-i lucrul ăsta atât de important pentru tine?

– Aşadar, ai pus să fie concediat?

– Jack, nu te mai gândi la asta şi dă-ţi seama ce fel de viitor vom avea împreună. Dacă noi...

– Răspunde la nenorocita aia de întrebare!

Jennifer izbucni:

– Da! Da, am pus să fie dat afară rahatul ăla! Şi ce dacă? Merita. Te-a tratat ca pe un inferior. A greşit cumplit. Era un nimic. S-a jucat cu focul şi s-a ars. Nu-mi pare rău pentru el!

Jennifer se uita la el, fără urmă de remuşcare.

Auzind ceea ce aşteptase să audă, Jack se aşează pe un scaun şi se uită la biroul masiv din celălalt capăt al încăperii. La scaunul cu spătar înalt, acoperit cu piele, de lângă birou, aşezat cu

spatele spre cei doi tineri. Privi picturile în ulei atârnate pe pereţi, ferestrele uriaşe, cu draperii cu falduri aranjate perfect, care costau – în mod sigur – mai mult decât îşi putea închipui, se uită la lemnăria sculptată, la sculpturile din marmură sau din bronz, răspândite peste tot. La tavanul cu o altă legiune de personaje medievale. Lumea familiei Baldwin. Ei se simţeau bine aici... Jack închise încet ochii.

Jennifer îşi aruncă părul pe spate, se uită la el, oarecum temătoare. Ezită un moment, apoi se duse lângă el, îngenunche şi-l bătu pe umăr. Mirosul trupului ei parfumat se revărsă asupra lui. Jennifer spuse încet, lângă faţa lui, iar răsuflarea ei îi gâdilă urechea:

– Jack, ţi-am mai spus, nu trebuie să te comporţi aşa. Acum, când cazul ăla ridicol de crimă a fost închis, putem să ne vedem de vieţile noatre. Casa noastră este aproape gata. E minunată. Trebuie să punem la punct planurile pentru nuntă. Scumpule, lucrurile vor reveni la normal.

Îi atinse faţa, o trase spre ea. Se uită la el cu ochi plini de dorinţă, îl sărută, îndelung şi profund, apoi îşi deprinse lent buzele. Îi căută privirea, dar nu găsi în ochii lui ceea ce căuta.

– Ai dreptate, Jenn. Cazul ăla ridicol de crimă a fost închis. Un om pe care l-am respectat şi la care am ţinut a fost omorât. Cazul a fost închis, e timpul să mergem mai departe. Trebuie să facem avere.

– Ştii ce-am vrut să spun, N-ar fi trebuit să fii implicat în povestea aceea. Nu era problema ta. Dacă ai fi deschis ochii, ai fi văzut şi singur că era o treabă sub nivelul tău.

– Şi că ţie nu-ţi convenea să fac aşa ceva.

Jack se ridică. Se simţea foarte obosit.

– Să ai parte de-o viaţă frumoasă, Jenn! Ţi-aş spune la revedere, dar nu cred că o să ne revedem.

Jennifer îl prinse de mânecă.

– Jack, vrei să-mi spui ce lucru groaznic am făcut?

Bărbatul ezită un moment, apoi o înfruntă:

– Faptul că trebuie să mă întrebi ce-ai făcut. Ai distrus viaţa unui om pe care nu-l cunoşteai. De ce? Pentru că mi-a făcut ceva care te-a deranjat. Aşa că ai aruncat la gunoi zece ani de muncă. Cu un singur telefon. Fără să te gândeşti ce înseamnă asta pentru el, pentru familia lui. Omul ăla putea să se sinucidă, nevasta lui putea să divorţeze, dar ţie nu ţi-a păsat. Probabil că nici nu te-ai gândit la lucrurile astea. Ca să concluzionăm: nu pot să iubesc, nu pot să-mi petrec viaţa alături de cineva care poate face un asemenea lucru. Dacă nu poţi să înţelegi, dacă îţi închipui că n-ai greşit, atunci avem un motiv în plus ca să ne spunem adio chiar acum. Putem să înlăturăm diferenţele ireconciliabile dintre noi înainte de căsătorie. Ca să nu pierdem degeaba timp şi să scăpăm de o serie de necazuri.

Se întoarse spre uşă, zâmbind, şi zise:

– Toţi cei pe care-i cunosc îmi vor spune că-s nebun. Îmi vor spune că eşti femeia perfectă, deşteaptă, bogată, frumoasă – şi eşti cu adevărat, Jenn! Îmi vor spune că am fi avut împreună o viaţă perfectă. Că am fi avut totul. Cum să nu fim fericiţi? Adevărul este că nu te-aş fi făcut fericită, pentru că nu-mi pasă de lucrurile pe care le faci. Nu-mi pasă de afacerile juridice în valoare de milioane de dolari, de casele cât un bloc, de maşinile care costă cât salariul meu pe un an. Nu-mi place casa asta, nu-mi place felul tău de viaţă, nu-mi plac prietenii tăi. Şi, în concluzie, cred că nici tu nu-mi placi. Probabil că sunt singurul bărbat de pe planetă care ar spune aşa ceva. Dar sunt un om simplu şi n-o să te mint niciodată. Hai să spunem lucrurilor pe nume: în două zile îţi vor bate la uşă vreo zece indivizi, mult mai potriviţi pentru tine decât Jack Graham. N-o să rămâi singură.

Jack se uită la ea şi se simţi îndurerat, văzând uluirea totală de pe chipul ei.

– Poţi să le spui tuturor că mi-ai dat papucii. Nu corespundeam standardelor familiei Baldwin. Nu te meritam. La revedere, Jenn!

Jennifer rămase locului câteva minute, după plecarea lui. O încercară diferite sentimente, nici unul neieşind învingător.

În cele din urmă, Jennifer fugi din încăpere. Sunetul tocurilor înalte pe podeaua din marmură încetă, atunci când ajunse la treptele acoperite de covor.

Pentru câteva secunde, în bibliotecă se aşternu liniştea. Apoi scaunul de lângă birou se roti, iar Ransome Baldwin privi spre uşa lângă care stătuse fiica lui.

*

Jack se uită prin vizor, aşteptându-se, într-un fel, s-o vadă pe Jennifer Baldwin, înarmată cu o puşcă. Ridică din sprâncene, văzând cine-l vizita.

Seth Frank intră în casă, îşi scoase pardesiul şi se uită în jur, la harababura din micul apartament al lui Jack. Îi plăcea.

– Omule, îmi aduce aminte de alte vremuri din viaţa mea.

– Lasă-mă se ghicesc! Căminul studenţesc al Frăţiei Delta din 1975. Erai vicepreşedintele care răspundea de băutură.

Frank rânji.

– Destul de aproape de adevăr! Bucură-te de asta cât poţi, amice! Fără să mă amestec unde nu-mi fierbe oala, o nevastă bună n-o să-ţi permită să duci în continuare o asemenea existenţă.

– Atunci s-ar putea să fiu un om norocos.

Jack se duse în bucătărie şi se întoarse cu nişte cutii de bere. Cei doi se aşezară, cu băutura la îndemână.

– Ai necazuri cu viitoarea soţie, domnule avocat?

– Pe o scală de la unu la zece, necazuri de nota unu sau zece, în funcţie de perspectiva din care priveşti.

– Nu ştiu de ce cred că domnişoara Baldwin nu-i prea încântată de ceea ce faci...

– De ce nu încetezi să te porţi ca un detectiv?

– Pentru că aş putea să te ajut. Vrei să discutăm despre subiectul ăsta?

Jack clătină din cap şi-l refuză:

– Aş putea să-ţi fac capul mare o noapte întreagă, dar nu acum.

Frank dădu din umeri şi zise:

– Să mă anunţi din timp. O să aduc eu berea.

Jack remarcă pachetul din poala lui Frank şi întrebă:

– Mi-ai adus un cadou?

Frank scoase caseta şi zise:

– Presupun că în învălmăşeala asta de lucruri se găseşte şi un aparat video.

*

Când Jack aduse videocasetofonul, Frank zise:

– Jack, nu-i ceva oficial. Pe caseta asta se vede totul, inclusiv ce i s-a întâmplat lui Luther.

Jack se gândi o clipă, apoi întrebă:

– Crezi că o să vedem ceva care o să ne ajute să-l prindem pe făptaş?

– Aşa sper. Tu l-ai cunoscut pe Luther mult mai bine decât l-am cunoscut eu. Poate o să vezi ceva ce eu n-aş putea să observ.

– Să-i dăm drumul.

Cu toate că fusese avertizat, Jack nu era pregătit să vadă ce se afla pe casetă. Frank îl privea cu atât mai atent, cu cât se apropia momentul tragic. Când se auzi împuşcătura, Jack se trase înapoi, involuntar, cu ochii holbaţi, din cauza ororii.

Frank închise videocasetofonul.

– Te-am avertizat!

Jack stătea ghemuit pe scaun, respirând neregulat. Trupul i se zgudui un moment, apoi se potoli. Jack îşi reveni şi-şi şterse fruntea.

– Isuse Hristoase!

Remarca lui Flanders, cea în legătură cu asasinarea lui Kennedy, nu fusese greşită.

– Jack, vrei să ne oprim?

– Nici gând!

*

Jack apăsă butonul aparatului încă o dată. Văzuseră caseta de vreo zece ori. Nu-i fusese uşor să vadă capul prietenului său explodând. Durerea îi fusese însă atenuată de faptul că furia lui creştea cu fiecare vizionare a înregistrării.

– Păcat că individul n-a filmat din cealaltă parte a străzii. Atunci l-am fi putut zări pe ţintaş. N-ar fi fost foarte uşor... Ai nişte cafea? Mi-e greu să gândesc fără cafeină.

– Am nişte cafea proaspătă în cafetieră. Adu-mi şi mie! Cănile sunt în dulapul de deasupra chiuvetei.

Când Frank se întoarse cu cănile din care ieşea abur, Jack revedea caseta, începând cu imaginile în care Alan Richmond îşi ţinea discursul pe scena improvizată de lângă tribunal.

– Tipul e plin de energie.

Frank se uită la ecran şi zise:

– L-am întâlnit ieri.

– Da? Şi eu. Pe vremea când mă pregăteam să mă însor cu o tipă bogată şi celebră.

– Ce crezi despre individ?

Jack sorbi din cafea, se întinse după o pungă cu biscuiţi cu unt de arahide, îi oferi unul lui Frank, care îl luă, apoi îşi puse picioarele pe măsuţa pentru cafea. Detectivul acceptă fără fiţe obiceiurile vieţii de burlac.

Jack dădu din umeri şi răspunse:

– Nu ştiu ce să zic. E, totuşi, preşedintele. Întotdeauna mi s-a părut că se poartă ca un preşedinte. Tu ce crezi?

– E deştept. Cu adevărat deştept. Genul ăla de om deştept cu care nu trebuie să te pui, dacă nu eşti sigur că poţi să-i faci faţă.

– Presupun că-i bine că e de partea Americii.

– Mda, mormăi Frank, uitându-se din nou la ecran. Nu ţi-a sărit nimic în ochi?

Jack apăsă un buton al telecomenzii.

– Un singur lucru. Uită-te şi tu.

Banda se derulă iute, iar siluetele se mişcau pe ecran ca actorii într-un film mut.

– Priveşte!

Pe ecran se vedea Luther, care ieşea din dubă. Privea în jos, pentru că lanţul îl împiedica la mers. Deodată, în imagine apăru o coloană de oameni, cu preşedintele în frunte. Luther se vedea doar parţial. Jack opri imaginea.

– Uită-te!

Frank privi ecranul, mestecând preocupat biscuitul şi bând cafea. Apoi clătină din cap.

– Uită-te la chipul lui Luther. Poţi să-l vezi, între poliţişti. Uită-te la faţa lui!

Frank se aplecă, aproape atingând ecranul cu faţa. Apoi se trase înapoi, uimit.

– Pare că spune ceva.

– Nu, pare că spune ceva *cuiva.*

Frank se uită la Jack.

– Vrei să spui că a recunoscut pe cineva? Poate chiar pe individul care l-a împuşcat?

– Ţinând seama de circumstanţe, nu cred că discuta cu un străin.

Frank privi atent ecranul, apoi clătină din cap.

– Va trebui să cerem ajutorul cuiva care se pricepe la chestii de-astea. Hai să mergem, zise el, ridicându-se.

– Unde? întrebă Jack, luându-şi pardesiul.

Frank zâmbi, scoase caseta şi îşi puse pălăria pe cap.

– Mai întâi, fac cinste cu o cină. Sunt om însurat, mai în vârstă şi mai gras decât tine. Ca urmare, nu mă satur cu biscuiţi. Apoi o să ne ducem la secţia de poliţie. Vreau să cunoşti pe cineva.

*

Peste două ore, Seth Frank şi Jack intrară în secţia de poliţie din Middleton, cu burţile pline. Laura Simon se afla în laborator. Pregătise deja echipamentul.

După ce Frank le-a făcut cunoştinţă, Laura a băgat caseta în aparat. Imaginile prinseră viaţă pe un ecran cu diagonala de un metru, aflat într-un colţ al laboratorului. Frank derulă caseta până la momentul care-l interesa.

– Aici, zise Jack. Chiar aici.

Frank opri caseta.

Laura se aşează la tastatură şi introduse o serie de comenzi. Pe ecran, partea imaginii în care se afla Luther fu mărită treptat, ca un balon care se umflă. Procesul continuă, până când figura lui Luther ocupă tot ecranul.

– Atât se poate, zise Laura, întorcându-şi scaunul şi făcându-i semn lui Frank.

Acesta apăsă un buton al telecomenzii, iar ecranul prinse din nou viaţă.

Sunetul era neclar. Ţipete, urlete, zgomot de maşini, precum şi cel scos de sutele de oameni, făceau de neînţeles vorbele rostite de Luther. Cei trei priviră buzele care se deschideau şi se închideau.

– E nervos, nu-i face plăcere ce spune, comentă Frank, după care îşi scoase o ţigară, se uită urât spre Laura, apoi vârî ţigara înapoi în buzunar.

– Ştie cineva să citească pe buze? întrebă Laura.

Jack se uita la ecran. Ce naiba spunea Luther? Expresia de pe figura lui... O mai văzuse o dată, dar nu-şi amintea în ce împrejurări. Se întâmplase recent, de asta era sigur.

– Vezi ceva ce noi nu vedem? întrebă Frank.

Jack se întoarse, îl văzu pe Frank privindu-l atent, apoi clătină din cap.

– Nu ştiu... E ceva acolo, dar nu-mi dau seama...

Frank îi făcu semn Laurei Simon, iar aceasta opri aparatul.

– Atunci, gândeşte-te! Anunţă-mă dacă-ţi vine vreo idee! Laura, mulţumesc pentru ajutor.

Cei doi bărbaţi plecară împreună. Frank se uită la Jack, apoi se întinse şi-i masă ceafa.

– Omule, eşti ca o grenadă gata să explodeze!

– N-am nici un motiv. Nu mă însor cu femeia cu care trebuia să mă însor, iar femeia pe care aş fi vrut-o de nevastă mi-a spus să ies din viaţa ei. Sunt convins că mâine-dimineaţă nu voi mai avea slujbă. Fără să mai amintesc de faptul că o persoană la care ţineam a fost ucisă şi se pare că nu vom afla niciodată cine-i făptaşul. Am o viaţă cum nu se poate mai bună, nu-i aşa?

– Poate că o să ai noroc de acum încolo.

Jack descuie uşa Lexus-ului.

– Dacă ştii pe cineva care vrea să cumpere o maşină deosebită, aproape nouă, dă-mi de ştire!

Detectivul îi răspunse, zâmbind:

– Îmi pare rău, cunoştinţele mele nu-şi permit aşa ceva...

– Nici ale mele, răspunse Jack, zâmbind, la rândul său.

*

În timp ce se îndrepta spre casă, Jack se uită la ceas. Era aproape miezul nopţii. Trecu pe lângă sediul firmei Patton şi Shaw, se uită la birourile întunecate şi coti, ca să intre în garaj. Vârî în fantă cartela care-i permitea accesul, făcu un semn cu mâna spre camera de luat vederi plasată lângă uşa garajului, iar după câteva minute se afla în ascensor.

Nu ştia foarte bine de ce venise. Zilele lui la Patton şi Shaw erau numărate. Kirksen o să-l dea afară, din moment ce nu-l mai avea pe Baldwin de client. Îi părea rău pentru Lord. Îi făgăduise ajutorul lui. Dar nu avea de gând să se însoare cu Jennifer Baldwin doar ca să-i asigure venituri uriaşe lui Lord. Iar individul îl minţise în legătură cu concedierea lui Barry Alvis. Lord o să cadă în picioare. Jack nu glumise când spusese că e convins că o să-şi revină. Multe firme erau dispuse să-l angajeze imediat. Viitorul lui Lord era mai sigur decât al lui Jack.

Uşile liftului se deschiseră, iar Jack pătrunse în holul firmei. Luminile de pe pereţi aveau o intensitate redusă, iar umbrele l-ar fi enervat, dacă n-ar fi fost cufundat în gânduri. Merse pe coridor către biroul său şi se opri la bucătărie, să-şi ia un pahar cu sifon. De obicei, în firmă se aflau chiar şi la miez de noapte câţiva oameni care-şi băteau capul să rezolve lucruri imposibile. Dar, de data asta, tăcerea se aşternuse peste tot.

Jack aprinse lumina şi închise uşa biroului în urma sa. Îşi privi domeniul său personal, de partener al firmei. Regatul său. Chiar dacă mai era al său doar pentru o zi. O încăpere impresionantă. Cu mobilă aleasă cu gust, scumpă, cu covor şi dra-

perii luxoase. Se uită la şirul de diplome. Unele fuseseră câştigate cu greu, altele îi fuseseră date doar pentru că ajunsese avocat. Observă că hârtiile împrăştiate fuseseră strânse. Rezultatul muncii unei echipe de făcut curăţenie, meticuloase şi exagerat de zeloase, care îi enerva uneori pe jurişti.

Se aşează pe scaun şi se lăsă pe speteaza acestuia. Pielea moale era mult mai confortabilă decât patul său. Şi-o închipui pe Jennifer discutând cu tatăl ei. Ransome Baldwin se va înroşi la faţă, aflând de insulta de neiertat adusă scumpei lui fetiţe. Va ridica telefonul, dis-de-dimineaţă, iar cariera lui Jack se va încheia.

Iar lui Jack n-o să-i pese. Regreta că nu făcuse lucrul ăsta mai devreme. Spera că o să fie reprimit în Biroul Apărătorilor din Oficiu. Acolo îi era locul. Nimeni nu-l putea opri să facă asta. Necazurile lui începuseră atunci când încercase să fie altceva decât era. N-o să mai facă niciodată o asemenea greşeală.

Apoi se gândi la Kate. Unde o să se ducă? Chiar îşi părăsise slujba? Jack îşi aminti expresia plină de fatalism de pe chipul ei şi trase concluzia că spusese adevărul. Se certase cu ea încă o dată. Aşa cum făcuse cu patru ani înainte. Se rugase de ea să nu plece, să nu iasă iarăşi din viaţa lui. Dar exista ceva dincolo de care nu reuşise să treacă. Poate vina enormă pe care şi-o asumase... Poate faptul că nu-l mai iubea... Se gândise, oare, cu adevărat la această posibilitate? Nu. Nu în mod conştient. Îl îngrozea posibilul răspuns. Dar ce mai conta acum?

Luther murise. Kate pleca. Viaţa lui nu se schimbase prea mult, în ciuda evenimentelor recente. În cele din urmă, familia Whitney dispăruse din viaţa lui, pentru totdeauna.

Se uită la teancul de mesaje roz de pe birou. Toate se refereau la chestii de rutină. Apăsă butonul telefonului, să-şi verifice mesageria vocală. Nu mai făcuse chestia asta de două zile. Patton şi Shaw le permitea clienţilor să aleagă între anticele mesaje scrise, conform celor transmise prin telefon, sau mesageria vocală, mai avansată tehnologic. Clienţii mai insistenţi preferau a doua metodă. Nu trebuiau să aştepte ca să ţipe la tine.

Avea două mesaje de la Tarr Crimson. O să-i găsească lui Tarr alt jurist. Patton şi Shaw erau o firmă prea scumpă pentru el. Mai multe mesaje legate de afacerile familiei Baldwin. Bine. Să aştepte până când Jennifer Baldwin o să pună ochii ei ca nişte lasere pe alt individ. Ultimul mesaj îl făcu să tresară. O voce de femeie. Slabă, ezitantă, bătrânească, stânjenită de ideea de a folosi mesageria vocală. Jack ascultă mesajul din nou:

„Domnule Graham, nu mă cunoaşteţi. Mă numesc Edwina Broome. Am fost prietenă cu Luther Whitney".

Broome? Numele îi suna familiar. Mesajul continuă:

„Luther mi-a spus că, în cazul în care i se întâmplă ceva, să aştept un pic, apoi să vă trimit pachetul. Mi-a spus să nu-l deschid şi aşa am făcut. A zis că-i o cutie a Pandorei. Dacă umbli la ea, poţi s-o păţeşti. Dumnezeu să-l odihnească, a fost un om bun. N-am primit nici un mesaj de la dumneavoastră. Nu că m-aş fi aşteptat să primesc, dar mi-a trecut prin minte că ar trebui să sun, ca să fiu sigură că aţi primit pachetul. N-am mai expediat aşa ceva. Livrare urgentă, aşa se numeşte. Dacă n-aţi primit coletul, vă rog să mă sunaţi. Luther a spus că-i foarte important. Iar Luther nu m-a minţit niciodată".

Jack îşi notă numărul de telefon al femeii, apoi verifică momentul în care fusese înregistrat mesajul. Ieri-dimineaţă. Căută iute prin birou. Nici un pachet. Ieşi pe hol şi se duse la biroul secretarei. Nici acolo nu era vreun pachet. Se întoarse în biroul său. „Doamne, un pachet de la Luther! Edwina Broome?" Îşi trecu mâna prin păr, îşi masă capul şi se sili să gândească. Apoi îşi aminti de unde cunoştea numele. Mama femeii care se sinucisese. Frank îi povestise despre ea. Presupusul partener al lui Luther.

Jack ridică receptorul. Avu impresia că durează o veşnicie până-i răspunse cineva:

– Alo?

O voce somnoroasă, rezervată.

– Doamna Broome? Sunt Jack Graham. Îmi pare rău că vă sun atât de târziu.

– Domnul Graham?

Vocea nu mai era somnoroasă. Devenise tăioasă, alertă. Jack îşi închipuia femeia, stând în pat, în cămaşă de noapte, privind îngrijorată spre receptor.

– Îmi pare rău. Abia acum am primit mesajul dumneavoastră. Nu mi-a fost livrat pachetul. Când l-aţi expediat?

– Staţi un pic, să mă gândesc... zise femeia, iar Jack îi auzi respiraţia greoaie. Acum cinci zile, socotind şi ziua de azi.

– Aveţi chitanţa, cu numărul expedierii?

– Individul mi-a dat o bucată de hârtie. Trebuie s-o mai am.

– Vă aştept.

Bătu darabana cu degetele în tăblia biroului, încercând să-şi împiedice gândurile s-o ia razna. „Stăpâneşte-te, Jack! Stăpâneşte-te!"

– L-am găsit, domnule Graham.

– Vă rog să-mi spuneţi Jack. L-aţi expediat prin Federal Express?

– Exact.

– Bine, care-i AWB-ul?

– Ce anume?

– Îmi pare rău. Numărul din colţul din dreapta, sus, al bucăţii de hârtie. Un şir lung de cifre.

– Oh, da!

Femeia i-l dictă. Jack îl notă, îl citi, ca să-l verifice, apoi îi citi şi adresa firmei.

– Jack, e vorba de ceva important? Mă refer la modul în care a murit Jack şi la toată povestea...

– V-a sunat cineva? Cineva pe care nu-l cunoaşteţi? În afară de mine.

– Nu.

– Dacă vă sună cineva, anunţaţi-l pe Seth Frank, de la departamentul de poliţie din Middleton.

– Îl cunosc.

– E unul dintre băieţii buni, doamnă Broome. Puteţi să aveţi încredere în el.

– Bine, Jack!

Jack închise şi telefonă la Federal Express. Auzi tastatura zăngănind, la celălalt capăt al liniei.

Vocea feminină îl informă, profesionist şi concis:

– Da, domnule Graham. A fost livrat la sediul firmei Patton, Shaw şi Lord, joi la ora două fără zece minute, dimineaţa. A semnat de primire domnişoara Lucinda Alvarez.

– Mulţumesc. Presupun că-i undeva, pe aici.

Se pregătea să închidă, când operatoarea întrebă:

– Există probleme speciale, legate de livrarea acestui colet, domnule Graham?

Jack exclamă, uluit:

– Probleme speciale? Nu. De ce?

– Când am verificat istoricul livrării, am descoperit că astăzi, ceva mai devreme, s-a mai interesat cineva de livrarea asta.

Jack se încordă.

– Astăzi, mai devreme? Pe la ce oră?

– La şase şi jumătate, după-amiază.

– Individul şi-a spus numele?

– Aici este problema. Conform înregistrărilor noastre, persoana s-a identificat ca fiind Jack Graham.

Tonul femeii arăta limpede că nu era sigură care-i identitatea adevărată a lui Jack.

Iar Jack simţi că-l trec fiorii.

Închise încet telefonul. Cineva se interesa de pachetul acela, indiferent ce se găsea în el. Cineva ştia că-i fusese expediat lui. Mâna îi tremura, în timp ce ridica telefonul. Formă numărul lui Seth Frank, dar detectivul se dusese acasă. Cel care-i răspunsese nu binevoi să-i dea telefonul de acasă al lui Frank, iar Jack îi lăsă numărul din apartamentul său. La rugămintea lui, persoana respectivă sună acasă la detectiv, dar nu-i răspunse nimeni. Jack înjură în şoaptă. Sună la informaţii. Degeaba, numărul nu era public.

Jack se rezemă de speteaza scaunului, respirând mai repede ca de obicei. Simţea că inima îi e pe cale să-i sară din piept. Se

considerase întotdeauna un om cu un curaj superior mediei. Acum nu mai era sigur de asta.

Încercă să se concentreze. Coletul fusese livrat. Lucinda semnase de primire. La Patton şi Shaw totul era bine pus la punct, poşta fiind de-o importanţă vitală pentru firmă. Coletele sosite peste noapte erau date echipei de curieri ai firmei, ca să fie distribuite împreună cu restul corespondenţei din ziua aceea. Curierii aveau un cărucior şi ştiau unde-i biroul lui Jack. Şi chiar dacă nu ştiau, firma tipărise o hartă, care se actualiza periodic. Aşadar, dacă foloseai harta corectă...

Jack fugi la uşă, o deschise şi sprintă pe coridor. Fără ca el să ştie de acest lucru, dincolo de colţ, în direcţia opusă, în biroul lui Sandy Lord se aprinsese becul.

Jack apăsă pe comutatorul din fostul său birou, iar încăperea se lumină de îndată. Se uită pe birou, apoi trase scaunul, ca să se aşeze, şi zări coletul. Îl ridică imediat. Se uită instinctiv în jur, văzu jaluzelele ridicate şi se grăbi să le coboare.

Citi eticheta de pe pachet: „De la Edwina Broome, pentru Jack Graham". Îl găsise. Coletul avea forma unei cutii, dar era uşor. O cutie într-o cutie, aşa îi spusese Edwina. Se apucă să-l desfacă, apoi se opri. Ei ştiau că pachetul fusese livrat la adresa asta. *Ei?* Nu ştia cum să le zică altfel. Dacă *ei* ştiau că pachetul se afla aici – de fapt, verificaseră chiar în ziua aceea – ce aveau de gând să facă? Dacă în colet se afla ceva important, iar coletul fusese deja deschis, ei aveau să afle. Dar dacă acest lucru nu se întâmplase încă, ce aveau să facă?

Jack fugi înapoi în biroul lui, cu coletul sub braţ. Îşi luă pardesiul, luă cheile maşinii de pe birou, aproape că răsturnă paharul cu sifon, golit doar pe jumătate, apoi se pregăti să plece.

Se opri brusc.

Un zgomot. Nu ştia de unde venea. Sunetul părea să se întindă lent pe coridor, ca o apă ce se scurge printr-un tunel. Nu era ascensorul. Ar fi auzit ascensorul. Oare? Clădirea era mare. Zgomotul de fond produs de acesta devenise atât de banal, că nu l-ar fi băgat în seamă. Şi dacă vorbise la telefon, fiind concentrat asupra discuţiei? Nu putea să fie sigur. Fără a mai po-

meni că putea fi vorba de un avocat din firmă, venit să lucreze sau să ia ceva. Instinctul îi spuse că greşea. Clădirea aceea era una sigură. Dar cât de sigură poate fi o clădire publică? Jack închise încet uşa biroului.

Auzi din nou zgomotul. Se strădui să-şi dea seama din ce direcţie vine, dar nu reuşi. Indiferent cine se afla acolo, se mişca încet, furişându-se. Cineva care ar fi venit să lucreze nu s-ar fi comportat aşa. Jack se aplecă spre perete şi stinse lumina, aşteptă un moment, apoi deschise uşa, cu multă grijă.

Privi afară. Coridorul era gol. Cât timp va rămâne aşa? Îi era clar cu ce problemă tactică se confrunta. Spaţiul pentru birouri avea o asemenea configuraţie, încât, indiferent unde te duceai, trebuia să urmezi o singură cale. Avea să se afle într-un spaţiu liber, pe coridor neexistând mobilier. Dacă se întâlnea cu cineva, nu avea nici o şansă să scape.

Îi trecu prin cap o idee şi se uită în jur, prin bezna din încăpere. În cele din urmă, descoperi un prespapier greu, din granit, pe care-l primise cadou când fusese făcut partener. Dacă avea să-l mânuiască aşa cum se cuvenea, putea să facă prăpăd. Iar Jack era sigur că o să-l folosească bine. N-o să le fie uşor indivizilor, chiar dacă o să-l doboare... Acest mod fatalist de a privi lucrurile îl ajută să se hotărască. Mai aşteptă câteva secunde, înainte să se aventureze pe coridor, închizând uşa în urma sa. Probabil că *ei* erau nevoiţi să caute în fiecare încăpere, ca să-i găsească biroul.

Când ajunse la un colţ, se lăsă în jos. Îşi dorea cu disperare să fi fost întuneric peste tot. Respiră adânc şi se uită după colţ. Drumul era liber – cel puţin până în clipa aceea. Îşi făcu socoteala iute. Dacă erau mai mulţi intruşi, probabil că se despărţiseră, ca să reducă timpul de căutare. Indivizii ştiau că se află în clădire? Poate că-l urmăriseră... Gândul acela îl tulbură. Poate că voiau să-l încercuiască, venind spre el din ambele părţi...

Sunetele se auzeau mai aproape. Zgomot de paşi – cel puţin o persoană. Auzul lui Jack atinsese cel mai înalt nivel de acurateţe. Aproape că auzea persoana respectivă respirând sau, cel pu-

ţin, îşi imagina acest lucru. Trebuia să aleagă. Apoi văzu ceva pe un perete, ceva ce lucea: dispozitivul de alarmă pentru incendiu.

Se pregătea să alerge către dispozitiv, când după colţul de la celălalt capăt al coridorului apăru un picior. Jack se trase înapoi, fără să aştepte să apară şi restul trupului. Merse, cât putu de repede, în direcţia opusă. Coti, se îndreptă spre hol şi ajunse la uşa ce dădea spre scări. O deschise şi o auzi scârţîind puternic. Apoi răsună un zgomot scos de picioare care alergau.

– Rahat! exclamă Jack şi trânti uşa în urma lui, apoi coborî scările în cea mai mare viteză.

De după colţ apăru un bărbat, cu figura acoperită de o mască neagră, pentru schi. Avea în mâna dreaptă un pistol.

Uşa unui birou se deschise, iar Sandy Lord, îmbrăcat doar în maiou şi cu pantalonii descheiaţi, se împletici şi căzu peste bărbatul mascat. Căzură amândoi, iar Lord, dând din mâini instinctiv, prinse masca şi o trase de pe figura individului.

Lord se ridică în genunchi. Din nasul lovit îi curgea sânge.

– Ce naiba se întâmplă? Cine dracu' eşti? se răsti Lord, furios, privindu-l pe individ drept în ochi.

Apoi Lord văzu arma şi înlemni.

Tim Collin îi susţinu privirea, clătinând din cap, scârbit. Nu avea de ales. Ridică pistolul.

– Isuse! Te rog, nu! se văită Lord şi căzu pe spate.

Glonţul porni din armă, iar sângele ţîşni chiar din centrul maioului. Lord gemu o dată, ochii i se holbară, iar trupul îi fu împins spre uşă. Uşa se deschise, dezvăluind silueta aproape goală a tinerei care asigura legătura cu legislativul. Femeia se uită, şocată, la avocatul mort. Collin înjură. Se uită la femeie. Aceasta ştia ce-o aşteaptă, agentul îşi dădu seama văzându-i ochii plini de groază.

„Ai nimerit într-un loc nepotrivit, într-un moment nepotrivit. Îmi pare rău, doamnă."

Pistolul lui bubui pentru a doua oară, iar impactul glonţului aruncă trupul zvelt al femeii înapoi, în încăpere. Aceasta căzu cu picioarele desfăcute, cu pumnii încleştaţi, cu privirea

aţintită spre tavan. Noaptea ei de plăcere se transformase, brusc, în ultima ei noapte pe pământ.

Bill Burton alergă către coechipierul său, care rămăsese îngenuncheat. Privi măcelul, fără să-i vină să creadă, apoi se înfurie.

– Ai înnebunit?

– Mi-au văzut faţa, ce naiba trebuia să fac? Să-i fac să-mi promită că nu vor spune nimic? La dracu'!

Nervii amândurora erau încordaţi la maximum. Collin îşi strângea pistolul cu putere.

– Unde e? Unde-i Graham?

– Cred că a fugit pe scara de incendiu.

– Aşadar, a plecat.

Collin se uită la el, apoi se ridică.

– Încă nu. N-am lichidat doi oameni doar ca să-l las să se care!

Se pregăti să plece, dar Burton îl înhăţă şi-i zise:

– Tim, dă-mi pistolul!

– Bill, ai înnebunit?

Burton clătină din cap, îşi scoase arma şi i-o întinse. Apoi îi luă pistolul lui Collin.

– Acum du-te şi prinde-l! O să încerc să acopăr prăpădul de aici.

Collin alergă spre uşă şi dispăru pe scări.

Burton se uită la cele două cadavre. Îl recunoscu pe Sandy Lord şi înjură. Apoi se întoarse şi se duse în biroul lui Jack. Găsise biroul exact în clipa în care răsunase prima împuşcătură. Deschise uşa şi aprinse lumina. Privi iute prin interiorul camerei. Individul luase coletul cu el. Asta era limpede. Richmond avusese dreptate în privinţa implicării Edwinei Broome. Whitney îi încredinţase pachetul. Păcat, fuseseră atât de aproape! Cine şi-ar fi închipuit că Graham sau altcineva va fi în clădire la o oră atât de târzie?

Privi din nou cu atenţie încăperea. Apoi se uită la birou. Îşi întocmi planul în câteva secunde. În sfârşit, se părea că le reuşea şi lor ceva. Se apropie de birou.

*

Jack ajunse la primul etaj şi prinse mânerul uşii. Acesta nu se mişcă. Simţi că îi îngheaţă sângele în vine. Mai avuseseră necazuri şi altă dată cu uşa aceea. Un exerciţiu de rutină, o simulare de incendiu, avusese ca urmare faptul că uşile fuseseră blocate. Administraţia clădirii susţinea că rezolvase problema. Da, numai că greşeala lor putea să-l coste viaţa. Şi nu din cauza unui incendiu.

Se uită în sus, pe scări. Indivizii veneau iute, nu-i folosea la nimic să tacă din gură. Jack alergă înapoi pe scări, până la al doilea etaj, se rugă în gând, înainte de a apuca mânerul uşii, apoi îl copleşi un val de uşurare, când mânerul se răsuci în mâna lui umedă. Coti după colţ, ajunse la lift, şi apăsă butonul. Se uită în spate, alergă către colţul îndepărtat şi se ascunse.

Hai! Auzi ascensorul urcând. Apoi, prin minte îi trecu un gând groaznic. Cel care îl urmărea putea fi în lift. Îşi închipuise ce avea de gând Jack şi încerca să-l facă mat.

Liftul se opri la etajul la care se afla Jack. În clipa în care uşile ascensorului se deschiseră, Jack auzi uşa de la scara de incendiu izbindu-se de perete. Sări în lift şi se lovi de peretele din spate al cabinei. Se ridică şi apăsă pe butonul pentru garaj.

Jack simţi imediat o prezenţă, o răsuflare un pic agitată. Văzu mişcându-se ceva negru, apoi zări pistolul. Aruncă prespapierul în direcţia aceea, apoi se trânti într-un colţ.

Auzi un geamăt, iar uşile se închiseră, în cele din urmă.

Jack alergă prin garajul subteran, care era cufundat în beznă, îşi găsi maşina, iar după un moment intră şi apăsă pe acceleraţie. Maşina ţîşni pe stradă. Jack se uită în urmă. Nimic. Se privi în oglindă. Avea faţa scăldată de sudoare. Tot trupul îi

era încordat. Îşi masă umărul, în locul în care se izbise de peretele cabinei ascensorului. Doamne, fusese gata s-o încurce!

În timp ce şofa, se întrebă unde putea să se ducă. Indivizii îl cunoşteau, se părea că ştiau totul despre el. Era evident că nu putea să se ducă acasă. Atunci unde? La poliţie? Nu. Nu până nu afla cine-l urmărea. Îl urmărea cineva care părea că ştie tot ce ştiau poliţiştii. În noaptea asta avea să stea undeva, în oraş. Avea la el cărţile de credit. Iar dimineaţa, primul lucru pe care avea să-l facă va fi să ia legătura cu Frank. Atunci totul va fi în regulă. Se uită la cutie. În noaptea asta avea să vadă lucrul care fusese pe cale să-l coste viaţa.

*

Gloria Russell zăcea sub cearşaf. Richmond abia terminase. Apoi se ridicase şi, fără să scoată o vorbă, părăsise încăperea, după ce-şi îndeplinise brutal singurul ţel. Femeia îşi frecă încheieturile, pe care Richmond i le strânsese puternic. Simţea juliturile. O dureau sânii, pe care-i strivise preşedintele. Îşi aminti de avertismentul lui Burton. Şi Christine Sullivan fusese mutilată. Şi nu numai de gloanţele agenţilor.

Îşi clătină încet capul, străduindu-se să-şi reţină lacrimile. Îşi dorise foarte mult lucrul ăsta. Dorise ca Alan Richmond să facă dragoste cu ea. Îşi imaginase că va fi ceva romantic, idilic. Doi oameni inteligenţi, puternici, dinamici. Un cuplu perfect. Ce minunat ar fi fost! O trezi la realitate imaginea bărbatului. O posedase, fără ca pe chipul lui să se citească vreo emoţie, de parcă s-ar fi masturbat singur la toaletă, având în faţă ultimul număr din *Penthouse.* N-o sărutase nici măcar o dată. Nici nu-i vorbise. O dezbrăcase de îndată ce intrase în dormitor, îşi vârâse carnea întărită în carnea ei, apoi plecase. Totul durase mai puţin de zece minute. Iar acum rămăsese singură. „Şefă de cabinet! Şefa curvelor, mai degrabă!"

Îi venea să ţipe: „Te-am regulat, ticălosule! Te-am regulat în camera aia, în noaptea aia, şi nu poţi să faci nimic în legătură cu asta, jigodie!"

Lacrimile ei udară perna, iar ea îşi reproşă că plângea. Fusese atât de sigură de priceperea ei, atât de convinsă că poate să-l controleze! Doamne, cât de mult greşise! Individul ăla pusese să fie ucişi oameni. Walter Sullivan. Walter Sullivan fusese omorât, ucis, cu ştirea, chiar cu binecuvântarea preşedintelui Statelor Unite. Nu-i venise să creadă, când îi povestise Richmond. Spusese că vrea să fie informată complet. Mai degrabă îngrozită complet. Gloria nu avea idee ce urmărea acum preşedintele. Nu mai reprezenta un element central al campaniei lui şi-i mulţumea lui Dumnezeu că nu mai era.

Se ridică şi-şi trase cămaşa de noapte sfâşiată pe trupu-i care tremura. Pentru moment, o cuprinse din nou ruşinea. Sigur, acum era curva lui personală. Acest lucru însemna o promisiune nerostită că n-o s-o zdrobească. Dar oare asta era totul? Era cu adevărat totul?

Gloria trase pătura în jurul ei şi se uită în întunericul din cameră. Îi era complice. Dar şi altceva. Era *martor.* Şi Luther Whitney fusese martor. Iar acum era mort. Richmond ordonase, calm, execuţia unuia dintre cei mai vechi şi mai dragi prieteni. Dacă Richmond fusese în stare de aşa ceva, mai valora viaţa ei ceva? Răspunsul la această întrebare era izbitor de evident.

Gloria îşi muşcă mâna, până o duru. Se uită la uşa prin care ieşise Richmond. Preşedintele era acolo, în întuneric, ascultând, gândindu-se ce va face cu ea? O cuprinse un fior de groază care n-o mai lăsă. Fusese prinsă în capcană. Pentru prima oară în viaţa ei, nu avea nici o opţiune. Nu era sigură că o să supravieţuiască.

*

Jack lăsă cutia pe pat, îşi scoase pardesiul, se uită pe fereastra camerei de hotel, apoi se aşeză. Era convins că nu-l urmărise nimeni. Plecase atât de repede din clădire! Îşi amintise, în ultima clipă, să renunţe la maşină. Nu ştia cine erau cei care-l hăituiau, dar presupusese că aveau destule mijloace ca să-i găsească automobilul, indiferent unde s-ar fi aflat.

Se uită la ceas. Taxiul îl adusese la hotel în urmă cu cincisprezece minute. Un hotel banal pentru turiştii cu bani puţini care colindau oraşul, ca să-şi ia raţia de istorie, înainte să se întoarcă acasă. Hotelul se afla într-un loc pe care nu-l băgai în seamă, dar asta voia şi el: să nu fie băgat în seamă.

Jack se uită la cutie, apoi decise că aşteptase destul. O deschise şi se uită la obiectul din interiorul pungii de plastic.

Un cuţit? Se uită mai atent. Nu, un cuţit pentru deschis scrisori, unul de modă veche. Ridică punga, ţinând-o de un colţ, şi examină obiectul cu atenţie. Nu avea pregătire în domeniul analizelor de laborator judiciare, de aceea nu remarcă faptul că petele negre de pe mâner şi de pe lamă erau, de fapt, de sânge vechi, uscat. Nici nu-şi dădu seama că pe mânerul de piele puteau exista amprente.

Aşeză punga pe pat, cu grijă, şi se lăsă pe speteaza scaunului. Obiectul avea legătură cu uciderea femeii. De asta era sigur. Dar ce legătură? Se uită din nou la el. Reprezenta, probabil, o dovadă. Nu fusese arma crimei. Christine Sullivan fusese împuşcată. Dar Luther considerase că obiectul avea o importanţă crucială.

Jack se ridică în picioare. Îl putea identifica pe cel care o omorâse pe Christine Sullivan! Luă punga şi o ridică spre lumină, uitându-se cu atenţie la ea. Acum văzu un şir de pete negre. Amprente! Obiectul avea pe el amprentele persoanei respective. Jack se uită la lamă. Sânge. Şi pe mâner. Trebuia să fie sânge şi acolo. Ce spusese Frank? Se strădui să-şi amintească. Era posibil ca doamna Sullivan să-l fi înjunghiat pe agresor. În braţ sau în picior. Îl înjunghiae cu cuţitul pentru deschis scrisori, cel care se vedea în fotografia din dormitor. Cel puţin aşa afirma una dintre teoriile sale, pe care i-o împărtăşise lui Jack. Iar obiectul din mâna lui Jack părea a susţine teoria detectivului.

Puse punga în cutie, iar pe aceasta o împinse sub pat.

Se duse la fereastră şi se uită din nou afară. Se pornise vântul. Fereastra ieftină se mişca şi zăngănea.

Dacă Luther i-ar fi spus totul, dacă i s-ar fi destăinuit... Dar îi fusese teamă pentru Kate. Cum reuşiseră indivizii să-l convingă pe Luther că fiica lui e în pericol?

Încercă să-şi amintească. Era sigur că Luther nu primise nici un mesaj, în timpul în care se găsise în închisoare. Atunci? Atunci însemna că venise cineva şi-i spusese direct: „Dacă vorbeşti, fiica ta moare". De unde ştiuseră oamenii ăia că prietenul lui avea o fiică? Cei doi nu se întâlniseră de ani de zile.

Jack se întinse pe pat şi închise ochii. Nu, greşise. Exista doar un singur moment în care Luther putuse să fie ameninţat. În ziua în care fusese arestat. Atunci fusese singurul moment în care tatăl şi fiica se aflaseră în acelaşi loc. Era posibil ca un individ să-i fi explicat totul lui Luther cu o singură privire, fără să scoată un cuvânt. Jack avusese de-a face cu unele cazuri la care procuratura îşi retrăsese acuzaţiile, doar pentru că martorii fuseseră prea speriaţi ca să depună mărturie. Nu vorbiseră cu nimeni. Fuseseră intimidaţi prin cuvinte nerostite. O teroare tăcută. Nimic nou, mai auzise de aşa ceva.

Dar cine putuse să facă asta, cine fusese în stare să transmită un mesaj care să-i închidă gura lui Luther? Din câte ştia Jack, de faţă fuseseră numai poliţişti. Dacă nu cumva fusese chiar persoana care trăsese apoi în Luther. Dar de ce rămăsese acolo individul ăla? Şi cum putuse să pătrundă în încăpere, să se ducă lângă Luther şi să-l privească în ochi, fără să devină nimeni bănuitor?

Jack rămase cu ochii holbaţi.

Putuse, dacă persoana respectivă era tot un poliţist. Gândul următor îl lovi ca o măciucă, drept în moalele capului.

Seth Frank.

Îndepărtă iute un asemenea gând. Nu avea nici un motiv, nici cel mai mic motiv. Nu-şi putea imagina o relaţie amoroasă între detectiv şi Christine Sullivan, pentru că tocmai o asemenea relaţie declanşase totul, nu-i aşa? Doamna Sullivan fusese ucisă de amantul ei, iar Luther văzuse totul. Nu putea fi vorba de Seth Frank. Jack dorea din tot sufletul să nu fi fost Seth Frank, pentru că spera ca acesta să-l scoată din belea. Şi dacă mâine-dimineaţă

îi va oferi chiar obiectul pe care Frank îl căuta cu disperare? Probabil că-l scăpase pe jos, Luther ieşise din ascunzătoare, îl luase şi fugise. Era posibil. Locul crimei fusese curăţat cum numai un profesionist ar fi ştiut s-o facă. Un profesionist. Un detectiv cu experienţă care ştia cum să curăţe scena crimei.

Jack clătină din cap. Nu! La naiba! Trebuia să creadă în ceva, în cineva. Vinovatul era altă persoană. Altcineva. Trebuia să fie altcineva. Era obosit. Tentativele lui de a-şi da seama cine era făptaşul o luaseră razna. Seth Frank nu era un asasin.

Închise iarăşi ochii. Credea că, pentru moment, se afla în siguranţă. După câteva minute, se cufundă într-un somn zbuciumat.

*

Dimineaţa era înviorător de răcoroasă, după furtuna din timpul nopţii.

Jack se trezise. Dormise îmbrăcat, iar hainele i se mototoliseră. Se spălă pe faţă în baie, îşi netezi părul, stinse lumina şi se înapoie în dormitor. Se aşeză pe pat şi se uită la ceas. Frank nu ajunsese încă la birou, dar nu va dura mult până va ajunge. Trase cutia de sub pat, o aşeză lângă el. Arăta ca o bombă cu ceas.

Porni micul televizor color din colţul încăperii. Începuseră ştirile de dimineaţă. Blonda spilcuită, fără îndoială ajutată de mari cantităţi de cafea în timp ce aşteptase să apară pe ecran, prezenta din nou evenimentele mai importante.

Jack se aştepta să vadă un şir de imagini, legate de diferite tulburări din lume. Orientul Mijlociu putea să ofere cel puţin un minut emisiunilor de ştiri din fiecare dimineaţă. Poate că în California de Sud avusese loc un alt cutremur. Iar preşedintele se lupta din nou cu Congresul.

Dar în dimineaţa aceea era doar un reportaj important. Jack se aplecă spre televizor în momentul în care pe ecran apăru un loc pe care-l cunoştea foarte bine.

Patton, Shaw & Lord. Holul de la PS & L. Ce spunea femeia aia? Muriseră oameni? *Sandy Lord fusese ucis?* Fusese împuşcat în biroul său? Jack traversă încăperea şi dădu sonorul mai tare. Privi uluit cele două targi care erau scoase din clădire. În colţul de sus, din dreapta, al ecranului, apăru o poză a lui Lord. Crainica vorbi pe scurt despre cariera strălucită a acestuia. Era mort, nu se făcuse nici o greşeală. Îl împuşcase cineva, în biroul lui.

Jack se prăbuşi pe pat. Sandy fusese la sediul firmei, în noaptea trecută? Cine era cealaltă persoană? Cea de pe a doua targă acoperită cu cearşaf. Nu ştia. N-avea de unde. Dar presupunea ce se întâmplase. Individul care-l urmărise, individul cu pistolul, dăduse peste Lord. Individul alerga după Jack, iar Lord îi ieşise în cale.

Închise televizorul şi se înapoie în baie, să-şi dea cu apă rece pe faţă. Mâinile îi tremurau. I se uscase gâtul. Nu-i venea să creadă că se întâmplaseră toate lucrurile acelea. Atât de repede. Nu fusese vina lui, dar Jack se simţea teribil de vinovat pentru moartea partenerului său. Vinovat, aşa cum se simţise şi Kate. O emoţie care te zdrobea.

Luă telefonul şi formă un număr.

*

Seth Frank venise la birou de o oră. O cunoştinţă din poliţia Departamentului Columbia îl informase despre crima dublă de la sediul firmei de avocatură. Frank nu avea idee dacă acestea aveau vreo legătură cu Sullivan. Dar exista un numitor comun. Un numitor care-i dădu subit o durere puternică de cap, deşi era doar ora şapte dimineaţa.

Sună telefonul care făcea legătura cu exteriorul. Îl ridică şi ridică din sprâncene, neîncrezător.

– Jack, unde naiba eşti?

În vocea detectivului se simţea o duritate la care Jack nu se aşteptase.

– Bună dimineaţa şi ţie.

– Jack, ştii ce s-a întâmplat?

– Am văzut la ştiri. Seth, am fost acolo, noaptea trecută. Pe mine mă urmăreau. Nu ştiu cum, dar Sandy a dat peste ei, iar ei l-au omorât.

– Cine l-a omorât?

– Nu ştiu. Am fost la birou, am auzit un zgomot... Iar apoi am fost vânat prin clădire de cineva înarmat cu un pistol şi abia am reuşit să fug de acolo, cu capul întreg. Poliţia are vreo pistă?

Frank răsuflă adânc. Povestea părea fantastică. Credea în Jack, avea încredere în el, dar puteai să fii sigur de cineva, în zilele astea?

– Seth? Seth?

Frank îşi muşcă o unghie, furios. În funcţie de ceea ce avea să facă, urma să se petreacă unul din două evenimente complet diferite. Pentru moment, se gândi la Kate Whitney. Capcana fusese întinsă pentru ea şi pentru tatăl ei. Nu uitase asta. Era poliţist, dar, înainte de asta, era om. Şi credea că-i rămăseseră unele calităţi omeneşti.

– Jack, poliţia are o pistă, una foarte bună.

– Bine. Despre ce-i vorba?

Frank tăcu un timp, apoi spuse:

– E vorba de tine, Jack. Eşti individul pe care-l caută prin oraş toată poliţia districtuală, începând cu secunda asta.

Telefonul alunecă încet din mâna lui Jack. Acesta avu impresia că sângele încetase să-i circule prin trup.

– Jack? Jack, spune ceva!

Cuvintele detectivului nu primiră răspuns.

Jack se uită pe fereastră. Afară erau oameni care voiau să-l ucidă şi oameni care voiau să-l aresteze pentru asasinat.

– Jack!

În cele din urmă, Jack făcu un efort şi spuse:

– Seth, n-am omorât pe nimeni.

Rostise cuvintele ca şi cum acestea s-ar fi scurs în canalizare şi ar fi fost duse de apă la vale.

Frank auzise ceea ce dorise cu disperare să audă. Nu contaseră cuvintele – oamenii vinovaţi mint aproape întotdeauna –

ci tonul cu care fuseseră spuse. Disperare, oroare, tonul cuiva căruia nu-i venea să creadă ceea ce auzea, toate la un loc.

– Te cred, răspunse calm Frank.

– Seth, ce naiba se întâmplă?

– Din câte ştiu, poliţiştii te-au văzut pe casetă. Ai intrat în garaj pe la miezul nopţii. Se pare că Lord şi prietena lui veniseră înaintea ta.

– Nu i-am văzut.

– Nici nu cred că puteai să-i vezi. Se pare că au fost găsiţi fără prea multe haine pe ei, îndeosebi femeia. Cred că abia terminaseră ceea ce veniseră să facă.

– Oh, Doamne!

– Şi mai apari pe casetă fugind din garaj, imediat după ce au fost ucişi.

– Dar pistolul? Au găsit pistolul?

– L-au găsit. Într-un coş de gunoi, din garaj.

– Şi?

– Pe armă sunt amprentele tale. Singurele amprente de pe pistol. După ce te-au văzut pe casetă, poliţiştii au căutat amprentele tale, în dosarul baroului statului Virginia. Mi s-a spus că s-au potrivit perfect.

Jack se prăbuşi pe un scaun.

– Seth, dar nu m-am atins de nici o armă! Cineva a încercat să mă omoare, iar eu am fugit. L-am pocnit pe individ, cu un prespapier, pe care l-am luat de pe biroul meu. Asta-i tot ce ştiu.

Tăcu un moment, apoi întrebă:

– Ce să fac?

Frank ştia că o să-i pună o asemenea întrebare. Sincer vorbind, nu ştia ce să-i răspundă. Legal vorbind, omul cu care discuta era căutat pentru asasinat. Ca om al legii, ar fi trebuit să-i fie clar ce are de făcut. Numai că nu-i era deloc clar...

– Indiferent unde eşti, rămâi acolo! O să mă duc să verific. Indiferent de circumstanţe, nu te duce nicăieri. Sună-mă peste trei ore. Bine?

Jack închise şi analiză situaţia. Poliţia îl căuta, acuzându-l că omorâse doi oameni. Amprentele sale se aflau pe o armă de care nu se atinsese. El era un fugar, urmărit de poliţie. Zâmbi fără vlagă, apoi îşi reveni. Un fugar! Şi abia terminase de discutat cu un poliţist. Frank nu-l întrebase unde este. Dar poliţia putuse descoperi de unde telefonase. Un lucru care se făcea uşor. Numai că Frank n-ar fi făcut aşa ceva. Apoi Jack se gândi la Kate.

Poliţiştii nu spun niciodată tot adevărul. Detectivul o fraierise pe Kate. Apoi îi păruse rău sau, cel puţin, aşa spusese.

Afară se auzi o sirenă, iar inima lui Jack încetă să bată, pentru o clipă. Se repezi la fereastră şi văzu o maşină de patrulă, care se îndepărtă, cu girofarurile aprinse.

Dar indivizii puteau să vină. Puteau să apară, căutându-l, chiar în clipa aceea. Îşi luă pardesiul şi-l îmbrăcă. Apoi se uită spre pat.

Cutia!

Nu-i spusese lui Frank despre obiectul ăla blestemat. Despre cel mai important lucru din noaptea trecută.

*

– N-ai destulă treabă la tine acasă?

Craig Miller era detectiv la Brigada Omucideri din Washington de multă vreme. Înalt, cu păr negru, ondulat şi cu o figură care-i trăda dragostea pentru whisky. Frank îl cunoştea de ani de zile. Relaţia lor se baza pe prietenie şi pe credinţa că asasinatele trebuie întotdeauna pedepsite.

– Nu-s niciodată atât de ocupat, ca să nu pot veni aici, să văd dacă mai eşti bun de ceva, replică Frank, rânjind cu gura până la urechi.

Miller zâmbi. Se aflau în biroul lui Jack. Echipa de criminalistică abia terminase.

Frank privi încăperea spaţioasă. Se gândi că Jack se afla în momentul acela departe de un asemenea mod de viaţă.

Miller se uită la el şi spuse ceea ce gândea:

– Individul ăsta, Graham, a fost implicat în cazul Sullivan, de care te-ai ocupat, nu-i aşa?

Frank dădu din cap şi-i explică:

– A fost avocatul suspectului.

– Exact! Ce schimbare de situaţie! De la avocat la viitor acuzat!

– Cine a găsit cadavrele?

– Femeia de serviciu. A venit pe la patru dimineaţa.

– În capul ăla mare al tău a apărut ideea „mobilul crimei"?

Miller se uită la prietenul său şi-i răspunse:

– Fii serios! E opt dimineaţa. Ai venit de la dracu-n praznic ca să mă baţi la cap? Care-i treaba?

Frank dădu din umeri.

– Nu ştiu. L-am cunoscut pe tip, în timp ce mă ocupam de caz. Am fost surprins să-i văd mutra la ştirile de dimineaţă. Sincer vorbind, chestia m-a şocat.

Miller îl privi şi mai atent, apoi decise că nu-i cazul să exagereze.

– Motivul mi se pare evident. Walter Sullivan a fost cel mai mare client al decedatului. Graham, fără să discute cu nimeni din firmă, s-a repezit să-l apere pe individul acuzat că a omorât-o pe nevasta lui Sullivan. Evident că asta nu i-a plăcut lui Lord. Se pare că cei doi s-au întâlnit acasă la Lord. Poate că au încercat să lămurească lucrurile, dar se pare că au reuşit doar să le înrăutăţească.

– Cum de-ai obţinut informaţiile astea din interiorul firmei?

– De la partenerul care este directorul firmei, explică Miller şi răsfoi prin carneţelul său. Daniel J. Kirksen. Mi-a fost de mare ajutor în aflarea rahaturilor din spatele evenimentelor.

– Şi cum te-au condus informaţiile astea la concluzia că Graham a venit aici ca să omoare doi oameni?

– N-am spus că a fost ceva premeditat. Timpul de pe casetele video arată limpede că decedatul se afla aici de câteva ore, când şi-a făcut apariţia Graham.

– Deci?

– Deci, cei doi nu ştiau că celălalt era prezent. Sau poate că Graham a văzut lumină la fereastra biroului lui Lord, în timp

ce se apropia cu maşina de clădire. Biroul dă spre stradă, e uşor să vezi dacă-i cineva acolo.

– Da, numai că nu cred că bărbatul şi femeia care se aflau în birou voiau să ştie tot oraşul că se află acolo. Probabil că trăseseră jaluzelele.

– Ai dreptate, dar Lord nu mai era în formă, deci mă îndoiesc că au făcut-o tot timpul. De fapt, lumina din birou era stinsă, când au fost găsiţi, iar jaluzelele trase parţial. Oricum, accidental sau nu, cei doi au dat unul peste celălalt. Au reluat discuţia, spiritele s-au încins, probabil că au făcut schimb de ameninţări. Şi bum! O chestie datorată unui moment de încordare. Se poate să fi fost arma lui Lord. S-au luptat, Graham a luat pistolul de la bătrân, a tras un foc... Femeia a văzut totul, aşa că s-a ales şi ea cu un glonţ... Totul în câteva secunde.

Frank clătină din cap.

– Scuză-mă, Craig, dar povestea ta pare cusută cu aţă albă...

– Da? Avem înregistrarea cu Graham, care aleargă, alb ca varul. Avem o imagine foarte clară. Am văzut-o, Seth, îi dispăruse tot sângele de pe faţă!

– De ce n-a venit serviciul de pază, să verifice despre ce-i vorba?

Miller izbucni în râs.

– Serviciul de pază? Rahat! Tipii nu se uită nici jumătate din timp la monitoare. Fac o înregistrare pe bandă şi poţi să te consideri norocos dacă o examinează. Vreau să-ţi spun că nu-i deloc greu să intri în clădirea asta, după orele de program.

– Aşadar, se poate să fi intrat cineva.

Miller rânji şi dădu din cap.

– Nici să nu te gândeşti la aşa ceva, Seth! Necazul tău e că te sileşti întotdeauna să găseşti răspunsuri complicate, când ai unul simplu chiar în faţa ta.

– De unde a apărut pistolul ăla misterios?

– O grămadă de oameni ţin pistoale la birou.

– O grămadă? Câţi înseamnă o grămadă, Craig?

– Ai fi surprins, dacă ai şti.

– Poate că o să fiu, replică Frank.

Miller întrebă, uimit:

– De ce te ambalezi în halul ăsta?

Frank nu se uită la prietenul său. Rămase cu privirea aţintită asupra biroului.

– Nu ştiu. După cum ţi-am spus, l-am cunoscut pe individ. Nu pare tipul care să omoare pe cineva. Deci, amprentele lui se aflau pe armă?

– Două se potriveau perfect. Degetul mare de la mâna dreaptă şi arătătorul. N-am văzut niciodată unele mai clare.

Ceva, ascuns în cuvintele prietenului său, îl zgudui pe Frank. Se uita la birou. Suprafaţa bine lustruită era pătată. O urmă în formă de cerc rămăsese perfect vizibilă.

– Unde-i paharul?

– Ce pahar?

Frank îi arătă urma.

– Paharul care a lăsat urma asta. L-ai găsit?

Miller dădu din umeri şi chicoti:

– N-am verificat chiuveta din bucătărie. Caută tu paharul, dacă vrei.

Miller se întoarse, să semneze un raport. Frank profită de ocazie ca să verifice mai bine biroul. În mijlocul tăbliei se vedea o urmă în praf. Acolo stătuse ceva. Ceva pătrat, cu latură de vreo zece centimetri. Prespapierul. Frank zâmbi.

După câteva minute, detectivul coborî în hol. Pistolul avea amprente perfecte pe el. Exagerat de bune. Frank văzuse şi arma, şi raportul poliţiei. Un pistol de calibrul 44, cu seria ştearsă, deci neidentificabil. Ca şi cel găsit lângă Walter Sullivan.

Frank îşi permise să zâmbească. Avusese dreptate în ceea ce făcuse sau, mai corect spus, în ceea ce nu făcuse.

Jack Graham îi spusese adevărul. Nu omorâse pe nimeni.

*

– Ştii, Burton, am început să mă plictisesc de faptul că sunt obligat să dedic atât de mult timp şi atâta atenţie acestei

probleme. În caz că ai uitat, amintește-ți că *trebuie* să conduc totuși o țară.

Richmond stătea pe un scaun din Biroul Oval, în fața focului care ardea. Ținea ochii închiși, iar degetele lui alcătuiau o piramidă compactă.

Înainte ca Burton să apuce să-i răspundă, președintele continuă:

– În loc să recuperăm obiectul, ați reușit doar să contribuiți la creșterea numărului de cazuri nerezolvate ale Departamentului Omucideri din poliția orășenească. Iar avocatul lui Whitney se află undeva, cu o dovadă care ne poate înmormânta pe toți. Sunt îngrozit de rezultatele obținute!

– Graham nu se va duce la poliție. Dacă nu cumva îi place mâncarea de la închisoare și-și dorește o iubire de-o viață cu un tip solid și păros.

Burton se uită la președinte, care rămăsese nemișcat. Trecuse prin atâtea porcării ca să le salveze fundurile tuturor, în timp ce individul stătuse în spatele liniilor, în siguranță. Iar acum îl critica. Sigur, lui, ca agent veteran al Serviciului Secret, îi făcuse plăcere să vadă murind doi nevinovați!

– Pentru partea asta, meriți felicitări. Ai dovedit că ești ager la minte. Dar nu cred că-i o soluție de durată. Dacă poliția îl prinde pe Graham, acesta va scoate la iveală cuțitul pentru deschis scrisori. Dacă îl are.

– Da, dar am câștigat ceva timp.

Președintele se ridică și-l prinse pe Burton de umerii puternici.

– Iar în acest timp îl vei localiza pe Jack Graham și-l vei convinge că orice acțiune care dăunează intereselor noastre nu va fi nici în interesul lui.

– Vreți să-i spun asta înainte sau după ce-o să-i trag un glonț în cap?

Președintele zâmbi.

– Las asta în seama judecății tale de profesionist.

Apoi se întoarse la biroul său.

Burton privi spatele preşedintelui. Pentru o clipă, se imaginã trăgându-i un glonţ în ceafă. Ca să termine odată pentru totdeauna cu tot rahatul. Individul merita aşa ceva, mai mult decât oricine.

– Ai idee unde ar putea fi?

Burton clătină din cap, apoi răspunse:

– Nu, dar am o sursă foarte bună de informaţii.

Burton nu pomenise de telefonul pe care Jack i-l dăduse lui Seth Frank în dimineaţa aceea. Jack o să-i spună detectivului unde se afla, mai devreme sau mai târziu. Iar atunci Burton va interveni...

Agentul inspiră adânc şi se duse spre uşă. Într-un fel, dorea să dea greş.

*

Seth Frank aştepta la birou, uitându-se la ceas. Când limba ajunse la douăsprezece, telefonul începu să sune.

Jack stătea într-o cabină telefonică. Îi mulţumea lui Dumnezeu că acolo era la fel de frig ca şi afară. Canadiana groasă, cu glugă, pe care o cumpărase în dimineaţa aceea nu-l deosebea cu nimic de mulţimea de oameni încotoşmănaţi. Avea totuşi impresia că toţi se uitau la el.

Frank sesiză zgomotul de fond.

– Unde naiba eşti? Ţi-am spus să rămâi unde erai.

Jack nu răspunse imediat.

– Jack?

– Seth, n-am de gând să stau pe post de ţintă. Şi nu-s în situaţia de a-mi permite să am încredere totală în cineva. Ai înţeles?

Frank vru să protesteze, dar se opri. Tipul avea dreptate, perfectă dreptate.

– Bine. Vrei să afli cum ţi-au aranjat totul?

– Ascult.

– Aveai un pahar pe birou. Se pare că ai băut ceva. Îţi aminteşti?

– Da. Şi ce-i cu asta?

– Cel care te urmărea a dat peste Lord şi peste femeie, aşa cum ai spus, şi i-a omorât. Tu ai fugit. Indivizii ştiau că instalaţia video din garaj te va înregistra plecând, exact în momentul crimei. Au luat amprentele tale de pe pahar şi le-au transferat pe pistol.

– Se poate face aşa ceva?

– Dacă ştii ce să faci şi dacă ai materialele necesare. Probabil că le-au găsit prin firmă, pe undeva. Dacă am avea paharul, am putea dovedi că a fost o înscenare. Aşa cum amprentele unei persoane sunt unice şi deosebite de ale altei persoane, tot aşa amprentele tale de pe pistol n-ar trebui să se potrivească în fiecare detaliu cu cele de pe pahar. Din cauza presiunii aplicate etc...

– Poliţia din Washington ar accepta această explicaţie?

Frank râse.

– Nu m-aş baza pe asta. Ei vor doar să te prindă. Îi vor lăsa pe alţii să-şi bată capul cu asemenea chestii.

– Grozav! Şi acum ce facem?

– Să luăm lucrurile în ordine. De ce te urmăreau?

Lui Jack îi venea să-şi dea palme. Se uită la cutie.

– Am primit un pachet de la cineva. De la Edwina Broome. E ceva care o să-ţi provoace un şoc, când o să-l vezi.

Seth se ridică în picioare, dorindu-şi să poată să se întindă prin telefon şi să apuce obiectul.

– Ce ţi-a trimis?

Jack îi povesti totul.

Sânge şi amprente! Laura Simon va avea de lucru.

– Hai să ne întâlnim! Oriunde, oricând.

Jack se gândi. Ca o ironie a sorţii, locurile publice păreau mai periculoase decât cele retrase.

– Ce zici de staţia de metrou Farragut West, ieşirea din Strada 18, la ora unsprezece noaptea?

Frank îşi notă datele şi răspunse:

– Voi fi acolo.

Jack puse receptorul în furcă. Avea să fie în staţie înainte de timpul stabilit. Pentru orice eventualitate. Dacă vedea ceva cât de cât suspect, se dădea la fund. Îşi verifică banii. Dolarii se împuţinaseră, iar cărţile de credit deveniseră inutilizabile. O să rişte şi o să folosească nişte bancomate. Asta o să-i permită să strângă câteva sute de dolari. O să-i ajungă, pentru un timp...

Ieşi din cabină şi cercetă atent mulţimea. Obişnuitul du-te-vino din Union Station. Nimeni nu părea interesat de el. Jack tresări. În direcţia lui veneau doi poliţişti. Jack intră din nou în cabină, până când poliţiştii trecură de el.

Îşi cumpără nişte burgeri şi cartofi prăjiţi de la o tarabă, apoi luă un taxi. Mâncă în timp ce maşina îl ducea prin oraş. Jack se gândi un moment la opţiunile pe care le avea. Necazurile lui se vor sfârşi oare după ce îi va da cuţitul pentru deschis scrisori lui Frank? Probabil că amprentele şi sângele se vor potrivi cu cele ale persoanei care fusese în casa familiei Sullivan în noaptea aceea. Dar mentalitatea de avocat a lui Jack fu mai puternică. Mintea lui, bine pregătită în domeniu, îi spuse că avea de depăşit obstacole aproape insurmontabile până când va fi declarat nevinovat.

În primul rând, se putea ca dovada să nu ducă la nimic. Era posibil ca amprentele şi ADN-ul persoanei să nu se afle în nici un dosar disponibil. Jack îşi reaminti expresia de pe chipul lui Luther, în noaptea aceea, la Mall. Era vorba de cineva important, de cineva pe care-l cunoşteau oamenii. Asta însemna alt obstacol. Dacă acuzi o astfel de persoană, trebuie să ai dovezi clare, altfel nu mai vezi lumina zilei.

Pe urmă, avea de înfruntat o serie imensă de probleme legate de custodie. Putea dovedi că acel cuţit provenea din casa familiei Sullivan? Sullivan murise, iar servitorii nu puteau fi siguri. Se presupunea că fusese folosit de Christine Sullivan. Poate că ucigaşul ei îl avusese în posesie pentru o perioadă scurtă de timp. Luther îl avea de două luni. Acum, cuţitul ajunsese la Jack, iar dacă avea noroc, i-l dădea lui Seth Frank.

Abia atunci Jack îşi dădu seama de realitate.

Valoarea ca dovadă a cuţitului era egală cu zero. Chiar dacă persoana al cărei sânge se afla pe cuţit ar fi fost găsită, un avocat competent ar fi respins recunoaşterea ca dovadă a obiectului. Probabil că nu se va putea emite un act de acuzare în baza lui. O dovadă care nu era complet în regulă nu era deloc dovadă.

Jack renunţă să mai mănânce şi se rezemă de bancheta soioasă, din vinilin.

Totuşi, indivizii încercaseră să-l recupereze. Omorâseră ca să-l recupereze. Fuseseră pregătiţi să-l omoare pe Jack, ca să ia ceea ce avea el. Trebuia să fie ceva important pentru ei, ucigător de important. Aşadar, indiferent de eficienţa sa juridică, obiectul avea o anumită valoare. Iar ceva valoros putea fi exploatat. Poate că mai avea o şansă...

*

La ora zece, Jack păşi pe scara rulantă care cobora în staţia Farragut West. Farragut West făcea parte din traseele marcate cu albastru şi portocaliu pe hărţile metroului din Washington şi era foarte aglomerată în timpul zilei, pentru că se afla în vecinătatea zonei de afaceri a cartierului comercial, zonă în care se aflau miliarde de firme de contabilitate sau de avocatură, asociaţii comerciale şi birouri ale corporaţiilor. Dar, la zece seara, era destul de pustie.

Jack coborî de pe scara rulantă şi privi în jur. Staţiile de metrou ale sistemului erau, în realitate, nişte tuneluri uriaşe, cu tavanele şi podeaua acoperite cu plăci hexagonale, ceea ce le făcea să semene cu nişte faguri. Coridorul larg, cu reclame pentru ţigări pe o latură, iar pe cealaltă cu automate pentru bilete, ducea la un pasaj ce avea în centru un chioşc flancat de bariere de trecere. Pe peretele de lângă cabinele telefonice se întindea o hartă uriaşă a metroului, cu liniile sale divers colorate, având alături informaţii despre orele de sosire ale trenurilor şi despre costul biletelor.

Un angajat plictisit al metroului stătea pe scaun în chioşcul cu pereţi din sticlă. Jack se uită în jur şi văzu ceasul din vârful

chioşcului. Apoi se uită spre scara rulantă şi îngheţă. Acolo se afla un poliţist. Jack se sili să se întoarcă spre perete, cu un gest cât mai normal, şi se duse spre o cabină telefonică. Se lipi de peretele din fund al acesteia, ascunzându-se. Îşi ţinu răsuflarea şi îndrăzni să privească afară. Poliţistul se apropie de automatul pentru bilete, dădu din cap către tipul din chioşc, apoi privi spre intrarea în staţie. Jack se trase înapoi. Trebuia să aştepte. Poliţistul avea să plece până la urmă. *Trebuia* să plece.

Timpul trecea... O voce puternică îi întrerupse gândurile lui Jack. Acesta privi afară. Pe scara rulantă cobora un bărbat. Un vagabond. Avea haine zdrenţuite şi ţinea pe umăr o pătură groasă, înfăşurată. Părul şi barba lui îi erau încâlcite şi neîngrijite, iar faţa – murdară, îmbătrânită. Afară se făcuse frig, iar căldura din staţia de metrou reprezentase întotdeauna un rai pentru cei fără adăpost – când nu erau izgoniţi de acolo. Porţile de fier de la capătul scărilor rulante fuseseră făcute tocmai ca să împiedice pătrunderea unor asemenea indivizi.

Jack se uită în jur. Poliţistul dispăruse. Poate se dusese să controleze peronul sau să discute cu tipul de la chioşc. Jack se uită în direcţia aceea, dar şi individul dispăruse.

Jack privi spre vagabond. Acesta se ghemuise într-un colţ, făcându-şi inventarul puţinului său avut, frecându-şi mâinile fără mănuşi ca să-şi pună în circulaţie sângele din membrele îngheţate.

Jack se simţi un pic vinovat. Cartierul comercial era plin de asemenea nenorociţi. Dacă ar da de pomană, un ins generos ar putea să-şi golească buzunarele doar pe o singură străduţă. Jack făcuse de mai multe ori acest lucru.

Supraveghe zona încă o dată. Nimeni. Următorul tren avea să sosească abia peste cincisprezece minute. Jack ieşi din cabină şi se uită la individ. Acesta nu părea să-l vadă pe Jack. Atenţia îi era îndreptată asupra lumii lui mărunte, departe de viaţa obişnuită. Jack îşi spuse că nici viaţa sa nu mai era obişnuită, dacă fusese vreodată aşa. Atât el cât şi nenorocitul din faţa lui aveau problemele lor. Iar moartea putea să-i ia oricând. Cu excepţia faptului că dispariţia lui Jack va fi, probabil, mult

mai violentă. Şi subită. Poate că era mai bine aşa, decât să-ţi aştepţi lent sfârşitul...

Îşi scutură capul, ca să-şi limpezească mintea. Asemenea gânduri nu-i făceau bine. Dacă voia să supravieţuiască, atunci trebuia să fie vigilent şi să creadă că va învinge forţele dezlănţuite împotriva sa.

Jack făcu un pas şi se opri. Îi crescu brusc tensiunea, iar schimbarea metabolică subită îi limpezi mintea.

Vagabondul avea pantofi noi. Uşori, din piele cafenie, costaseră probabil vreo sută cincizeci de dolari. Săreau în ochi, în masa de zdrenţe, ca un diamant albastru pe un strat de nisip alb.

Apoi individul ridică privirea şi se uită la el. Ochii i se lipiră de faţa lui Jack. Acesta avu impresia că mai văzuse ochii aceia. Dacă ignora ridurile, părul murdar şi obrajii arşi de vânt, rămâneau nişte ochi pe care îi mai văzuse. Era sigur. Vagabondul se ridică de pe podea. Părea să aibă mult mai multă energie decât atunci când venise, împleticindu-se.

Jack se uită în jur. Locul era pustiu ca un mormânt. Mormântul său. Se uită iar spre vagabond. Individul pornise spre el. Jack se trase înapoi, strângând cutia la piept. Îşi aminti cum scăpase ca prin urechile acului în lift. Pistolul. O să vadă imediat şi pistolul... Va fi aţintit spre el.

Jack se dădu înapoi prin tunel, către chioşc. Vagabondul vârâse mâna sub haină, o zdreanţă care se rupea şi mai mult, la fiecare pas. Jack se uită în jur. Auzea zgomot de paşi. Se uită din nou la vagabond, întrebându-se dacă trebuia să fugă sau nu spre tren. Apoi îl văzu pe băiatul care se apropia.

Jack fu gata să ţipe de uşurare. De după colţ apăruse poliţistul. Jack fugi spre el, arătând spre vagabondul care rămăsese locului, în mijlocul coridorului.

– Omul ăsta nu-i un vagabond, e un impostor!

Lui Jack îi trecuse prin minte că ar putea fi recunoscut de poliţist, deşi figura acestuia nu trăda că-şi dăduse seama cu cine discuta.

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă poliţistul, uimit.

– Uitaţi-vă la pantofii lui.

Jack îşi dădu seama că vorbele lui păreau fără noimă, dar nu putea să-i spună poliţistului toată povestea.

Poliţistul se uită în tunel, îl văzu pe vagabond stând acolo şi se strâmbă. Nedumerit, puse întrebarea cea mai normală:

– V-a deranjat cu ceva, domnule?

Jack ezită o clipă, apoi răspunse:

– Da.

– Hei! strigă poliţistul către vagabond.

Acesta se întoarse şi fugi. Se îndreptă către scara rulantă, dar aceasta nu funcţiona. Individul se întoarse şi goni spre tunel şi dispăru după un colţ, cu poliţistul după el.

Jack rămăsese singur. Se uită din nou spre chişc. Angajatul metroului nu se înapoiase.

Jack tresări. Auzise ceva. Ca un ţipăt scos de cineva. Un ţipăt de durere. Care venea din direcţia în care dispăruseră cei doi. Se duse în direcţia aceea. Poliţistul apăru de după colţ, gâfâind. Se uită la Jack, îi făcu semn să vină lângă el, cu un gest lent al braţului. Tânărul părea bolnav, de parcă văzuse sau făcuse ceva care-l scârbise.

Jack se grăbi să se ducă la el. Poliţistul gâfâia. Reuşi să zică:

– La naiba! Nu ştiu ce se întâmplă, amice!

Apoi tăcu, încercând să respire normal. Se sprijini cu o mână de zid.

– L-aţi prins?

Poliţistul dădu din cap.

– Aţi avut dreptate.

– Ce s-a întâmplat?

– Duceţi-vă şi uitaţi-vă! Trebuie să anunţ la secţie. Să nu plecaţi! adăugă el, întinzând un deget către Jack. Nu pot să explic toată povestea asta de unul singur, iar dumneavoastră păreţi să ştiţi mult mai multe decât spuneţi. Aţi înţeles?

Jack dădu iute din cap. Poliţistul se grăbi să plece. Jack se duse după colţ. Să aştepte. Poliţistul îi spusese să aştepte. Să aştepte ca să-l aresteze. Trebuia să fugă. Dar nu putea. Trebuia să vadă ce se întâmplase. Era convins că-l cunoştea pe individ. Trebuia să vadă.

Jack se uită în faţa sa şi văzu o cale de acces pentru personalul metroului şi pentru echipament. În beznă, în josul tunelului, se zărea un morman de haine. Jack se strădui să vadă mai limpede, în ciuda luminii slabe. Când se apropie, văzu că era, într-adevăr, vagabondul. Jack rămase nemişcat. Îşi dorea să apară poliţiştii. Era atâta tăcere, atât de întuneric... Mormanul nu se mişca. Jack nu auzea sunetul respiraţiei individului. Murise? Poliţistul fusese obligat să-l ucidă?

În cele din urmă, Jack se apropie. Îngenunche lângă individ. Ce deghizare complicată! Jack puse mâna pe părul murdar. Până şi duhoarea de vagabond era autentică. Apoi Jack văzu şuvoiul de sânge care i se scurgea din cap. Trase părul într-o parte. Acolo se afla o tăietură, una adâncă. Aceasta provocase ţipătul pe care-l auzise. Avusese loc o luptă, iar poliţistul îl lovise. Se terminase. Indivizii încercaseră să-l înşele pe Jack şi căzuseră ei înşişi în capcană. Jack tocmai voia să dea la o parte peruca şi celelalte elemente ale deghizării, ca să-şi dea seama cine-l urmărise, dar îşi spuse că ar fi mai bine să aştepte. Poate că era mai bine că fusese implicată poliţia... O să le dea oamenilor legii cuţitul pentru deschis scrisori. O să-şi încerce norocul.

Se ridică şi îl văzu pe poliţist venind în fugă pe coridor. Jack clătină din cap. Ce surpriză o să aibă tânărul acela! A fost ziua ta norocoasă, amice!

Jack se duse către poliţist şi se opri, văzându-l că scoate pistolul din toc.

– Domnule Graham, zise poliţistul.

Jack dădu din umeri şi zâmbi. În cele din urmă, tipul îl recunoscuse.

– Eu însumi, răspunse el şi ridică pachetul. Am ceva pentru dumneavoastră.

– Ştiu că ai, Jack. Exact asta voiam.

Tim Collin privi cum zâmbetul dispare de pe buzele lui Jack. Puse degetul pe trăgaci şi se apropie.

*

Seth Frank simţea că îi creşte pulsul, pe măsură ce se apropia de staţie. În sfârşit, o să aibă obiectul. Şi-o imagina pe Laura Simon devorând dovada aceea, ca pe o felie de friptură de vită. Detectivul era absolut sigur că vor găsi ceva într-o bază de date. Iar cazul se va lămuri. Va primi răspuns la întrebările sale chinuitoare.

*

Jack se uită la figura din faţa lui, reţinând fiecare trăsătură. Nu că i-ar fi folosit. Se uită la mormanul de haine de pe podea, la pantofii noi din picioarele trupului fără viaţă. Sărmanul om! Probabil că era prima pereche de pantofi noi pe care o avusese de multă vreme. Nu apucase să se bucure de ea.

Jack se uită spre Collin şi zise furios:

– Omul ăsta a murit! Tu l-ai omorât!

– Jack, dă-mi cutia!

– Cine naiba eşti?

– Nu contează!

Collin deschise un compartiment al centurii şi scoase un amortizor de sunet, pe care-l înşurubă iute pe ţeava armei.

Jack se uită la pistolul îndreptat spre pieptul său. Îşi aminti de târgile cu care fuseseră scoşi din clădire Lord şi femeia care-l însoţise. O să apară şi el, în ziarul de a doua zi. Jack Graham şi un vagabond. Două târgi. Sigur, lucrurile vor fi aranjate astfel încât Jack să pară vinovat de moartea sărmanului om. Jack Graham ajunsese din partener la Patton şi Shaw un criminal în serie, decedat.

– Pentru mine contează.

– Şi ce dacă?

Collin înaintă, ţinând arma cu ambele mâini.

– Ţine-o! strigă Jack şi aruncă pachetul în capul lui Collin, exact în clipa în care se auzi zgomotul înăbuşit al împuşcăturii.

Glonţul sfâşie colţul pachetului şi se înfipse în zidul din beton. În aceeaşi clipă, Jack se aruncă înainte şi-l izbi pe agent. Collin era numai oase şi muşchi, dar şi Jack era la fel. Aveau cam aceeaşi înălţime. Jack simţi că adversarul său încetează să respire, în clipa în care îl lovi cu umărul în diafragmă. Instinctiv, membrele sale îşi amintiră mişcările de la luptele libere. Jack îl înhăţă pe agent şi-i trânti trupul de neprietenoasa podea din cărămizi. Când Collin reuşi să se ridice în picioare, Jack cotise deja după colţ.

Collin îşi ridică pistolul, apoi luă pachetul. Se opri o clipă, cuprins de greaţă. Îl durea capul, pentru că se izbise zdravăn de podea. Îngenunche, încercând să-şi păstreze echilibrul. Jack fugise, dar măcar găsise obiectul. În sfârşit! Degetele lui Collin se strânseră în jurul cutiei.

Jack fugi pe lângă chioşc, trecu de bariere, goni pe scările rulante şi pe peron. Nu-i băga în seamă pe oamenii care-l priveau. Gluga îi căzuse de pe cap şi avea figura descoperită. Auzi un strigăt în urma sa. Individul din chioşc! Jack continuă să fugă şi ieşi din staţie în 17th Street. Nu-şi imagina că individul venise singur. Ultimul lucru de care avea nevoie era să-l urmărească cineva. Se îndoia că indivizii supravegheaseră ambele ieşiri. Îşi imaginaseră că nu avea să plece de acolo de capul lui. Îl durea umărul, în urma ciocnirii. Respira greu, iar aerul rece îi ardea plămânii. Abia după ce se îndepărtase vreo două cvartale de staţie se opri din goană. Îşi strânse haina în jurul trupului. Apoi îşi aduse aminte. Se uită la mâinile lui goale. Cutia! Lăsase blestemata aia de cutie acolo! Se împletici prin faţa vitrinei întunecate a unui McDonald's.

În josul străzii se zăriră farurile unei maşini. Jack se ascunse după colţ. După câteva minute, urcă într-un autobuz. Nu ştia unde să se ducă.

*

Maşina părăsi L Street şi pătrunse în 19th Street. Seth Frank se îndreptă spre Street I, apoi coti spre 18th Street. Parcă lângă

trotuarul de vizavi de staţia de metrou, ieşi din maşină şi coborî cu scara rulantă.

Bill Burton pândea de dincolo de stradă, ascuns după o grămadă de cutii de gunoi, moloz şi garduri din metal – rezultatele unei demolări masive. Burton înjură în şoaptă, stinse ţigara, se uită pe stradă şi se duse repede la scara rulantă.

De îndată ce coborî de pe scara rulantă, Frank se uită în jur, apoi la ceas. Nu ajunsese atât de devreme pe cât sperase. Apoi zări o mulţime de vechituri, rezemate de un perete. După aceea se uită la chioşcul părăsit. Nu se vedea nimeni prin preajmă. Linişte. Prea multă linişte. „Semnalizatorul" de pericol al lui Frank intră imediat în funcţiune. Scoase arma, cu un gest instinctiv. Percepu un sunet, care venea din dreapta. Merse iute pe coridor, îndepărtându-se de bariere. Acolo se întindea un coridor întunecat. Privi în jur. La început, nu zări nimic. Apoi ochii i se obişnuiră cu lumina slabă şi zări două siluete. Una se mişca, alta nu.

Frank văzu cum bărbatul se ridică încet în picioare. Nu era Jack. Individul purta uniformă şi ţinea într-o mână un pistol, iar în cealaltă o cutie. Detectivul îşi încleştă mâna pe propriul pistol, ţinând privirea aţintită asupra armei celuilalt. Se apropie de el, fără să ezite. Nu mai făcuse de mult aşa ceva. Imaginea soţiei şi a celor trei fiice îi apăru în minte, dar el o respinse. Trebuia să se concentreze.

Ajunse, în cele din urmă, suficient de aproape. Se rugă ca respiraţia să nu-i trădeze frica. Îndreptă pistolul către spatele lat al bărbatului din faţa sa.

– Stai pe loc! Sunt poliţist!

Bărbatul încetă orice mişcare:

– Mai întâi, lasă arma jos! Nu vreau să ajungi cu degetele în apropierea trăgaciului sau îţi fac o gaură în ceafă. Pune arma jos! Acum!

Individul aşeză încet pistolul pe sol. Frank îi urmări mişcările, centimetru cu centimertru. Apoi vederea i se înceţoşă.

Capul lui Frank se lăsă într-o parte. Detectivul se împletici, iar după aceea se prăbuşi pe pardoseală.

Collin auzi zgomotul şi se întoarse încet. Îl văzu pe Bill Burton, ţinându-şi pistolul de ţeavă. Agentul privi în jos, spre Frank.

– Hai să mergem, Tim!

Collin se ridică greoi în picioare, se uită la poliţistul prăbuşit, apoi îndreptă arma spre capul lui Frank. Mâna uriaşă a lui Burton îl opri:

– E poliţist. Noi nu ucidem poliţişti. N-o să mai ucidem pe *nimeni*, Tim!

Burton se uită la colegul său, gândindu-se cu tristeţe la calmul şi uşurinţa cu care agentul mai tânăr acceptase rolul de asasin lipsit de conştiinţă.

Collin dădu din umeri şi îşi puse pistolul în toc.

Burton luă cutia, aruncă o privire spre detectiv, apoi spre cadavru. Clătină dezaprobator din cap, şi-l privi cu reproş pe coechipierul său.

La câteva minute după plecarea agenţilor, Seth Frank scoase un geamăt, încercă să se ridice, apoi se prăbuşi iarăşi, fără cunoştinţă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Kate stătea în pat, dar nu putea nicicum să adoarmă. Vedea, în locul tavanului, un torent de imagini, fiecare mai îngrozitoare decât cea dinainte. Se uită la ceasul de pe noptieră. Trei dimineaţa. Jaluzelele erau trase suficient ca să se vadă bezna de afară. Auzea stropii de ploaie lovind în geam. Un sunet care, de obicei, o liniştea, dar care acum se adăuga bubuitului neîncetat ce-i răsuna în cap.

Când sună telefonul, nu se mişcă. Picioarele îi păreau prea grele ca să încerce să le clintească, de parcă sângele ar fi încetat să circule prin ele. O clipă, se gândi cu groază că paralizase. În cele din urmă, la al cincilea ţîrâit, reuşi să ridice receptorul.

– Alo?

Avea vocea slabă, gata să se stingă. Şi era cu nervii încordaţi la maximum.

– Kate, am nevoie de ajutor!

*

După patru ore, stăteau în micul restaurant din Founder's Park, locul în care se întâlniseră după atât de mulţi ani. Vremea se înrăutăţise, iar ploaia care se transformase în zăpadă făcea şofatul imposibil şi mersul pe jos, un act de eroism inconştient.

Jack se uită la Kate. Îşi scosese canadiana cu glugă, dar o căciuliţă pentru schi, barba crescută de câteva zile şi o pereche de ochelari de soare îi ascundeau trăsăturile într-un asemenea hal, încât Kate se uitase la el de două ori, înainte să-l recunoască.

– Eşti sigură că nu te-a urmărit nimeni? o întrebă Jack, îngrijorat.

O cană cu cafea fierbinte, din care ieşeau aburi, o împiedica pe Kate să-l vadă foarte bine, dar remarcase încordarea ce i se citea pe faţă. Era clar că Jack putea să clacheze în orice clipă.

– Am făcut exact ce mi-ai spus să fac. Metrou, două taxiuri şi un autobuz. Dacă s-a ţinut cineva după mine pe vremea asta, înseamnă că nu e om.

Jack puse cana cu cafea pe masă şi-i zise:

– Din câte am văzut, s-ar putea să nu fie.

În mod intenţionat, Jack nu menţionase numele locului de întâlnire, când vorbiseră la telefon. Era convins că indivizii ascultau toate convorbirile celor care aveau vreo legătură cu el. Pomenise doar de „locul obişnuit", fiind convins că va fi înţeles. Kate înţelesese. Se uită pe fereastră. Fiecare trecător putea reprezenta o ameninţare. Îi întinse lui Kate un exemplar din *Post*. Prima pagină era edificatoare.

Seth Frank era într-o stare stabilă, la Spitalul Universitar George Washington. Avea doar o contuzie. Vagabondul, care rămăsese neidentificat, nu avusese acelaşi noroc. Iar în mijlocul articolului se afla mutra lui Jack Graham, criminalul care făcea prăpăd. Kate se uită la el, după ce citi articolul.

– Trebuie să ne mişcăm întruna, zise el, apoi îşi termină cafeaua şi se ridică.

Taxiul îi lăsă la motelul în care locuia Jack, undeva, la periferia oraşului Alexandria. Jack privi în dreapta şi-n stânga, apoi în urmă, după care cei doi intrară în cameră. Jack încuie uşa, trase zăvorul şi-şi scoase căciula şi ochelarii.

– Jack, îmi pare rău că ai fost implicat în aşa ceva.

Bărbatul văzu că tremura toată. Se duse şi o luă în braţe. O ţinu aşa până când simţi că trupul ei se relaxează.

– Eu singur m-am implicat. Iar acum tot eu trebuie să ies.

Jack încercă să zâmbească, dar acest lucru nu înlătură teama lui Kate că bărbatul din faţa ei putea să se alăture curând tatălui ei.

– Ţi-am lăsat o duzină de mesaje pe robot.

– Kate, nu m-am gândit să le verific.

În următoarea jumătate de oră îi povesti femeii evenimentele din ultimele zile. Pe chipul ei se citea oroarea provocată de fiecare dezvăluire.

– Dumnezeule!

Tăcură amândoi un timp.

– Jack, ai idee cine-i în spatele întregii poveşti?

Jack clătină din cap şi gemu:

– Am în minte tot felul de idei, dar nu se potrivesc între ele. Sper ca starea asta să se schimbe. Curând.

Hotărârea cu care rostise ultimul cuvânt o izbi pe Kate, ca o palmă. Iar ochii o trădară. Mesajul fusese clar. În ciuda deghizării, a măsurilor de siguranţă luate în timpul drumului, în ciuda priceperii de care dăduse dovadă Jack, indivizii aveau să-l găsească. Fie poliţiştii, fie cei care voiau să-l omoare. Era doar o problemă de timp.

– Măcar au obţinut ceea ce căutau? întrebă Kate, cu o voce lipsită de vlagă.

Jack se prăbuşi pe pat şi îşi întinse picioarele obosite, care păreau că nu-i mai aparţin.

– Nu pot să mă bazez pe asta.

Apoi se ridică şi se uită prin cameră. La pictura ieftină, care-l reprezenta pe Isus. Avea nevoie de o doză de intervenţie divină, chiar în clipa aceea. De un mic miracol.

– Jack, n-ai omorât pe nimeni. Mi-ai spus că Frank a descoperit asta. Vor descoperi şi poliţiştii din Washington.

– Oare? Frank mă cunoaşte, iar la început am simţit că se îndoia de mine. A găsit paharul, dar nu există nici o dovadă că amprentele au fost luate de pe el. Iar împotriva mea există dovezi clare, care arată că am omorât doi oameni. Trei, dacă-l socotim şi pe vagabondul de azi-noapte. Orice avocat m-ar sfătui să negociez, să mă recunosc vinovat, în speranţa că voi fi condamnat de la douăzeci de ani de închisoare la puşcărie pe viaţă, cu posibilitatea eliberării condiţionate. Aşa aş fi sfătuit şi eu pe cineva aflat în situaţia asta. Dacă ajung la tribunal, n-am nici un argument. Doar nişte teorii, care încearcă să stabilească

o legătură între Luther, Walter Sullivan şi ceilalţi, într-un soi de conspiraţie de dimensiuni uriaşe. Judecătorul o să râdă de mine, chiar de la început. N-o să ajung să-mi susţin teoriile în faţa juriului. Pentru că n-am ce să susţin.

Jack se ridică şi se rezemă de perete, cu mâinile vârâte în buzunare. Nu se uită la Kate. Perspectivele lui, atât cele pe termen lung cât şi cele pe termen scurt, erau aceleaşi: sfârşitul.

– O să mor de bătrâneţe în închisoare, Kate! Dacă o să ajung la bătrâneţe, ceea ce nu-i de crezut.

Kate se aşează pe pat, cu mâinile în poală. Se cufundă într-o deznădejde cumplită, ca o piatră cufundată în ape adânci şi tulburi.

*

Seth Frank deschise ochii. La început, nu văzu nimic. Apoi creierul lui înregistră ceva care semăna cu o pânză lată, albă, pe care fuseseră turnaţi litri întregi de vopsea neagră, albă şi cenuşie, alcătuind o mlaştină năucitoare. După ce trecu prin câteva clipe de spaimă, detectivul fu în stare să discearnă conturul camerei de spital, albă, cu instrumente cromate. Totul în unghiuri ascuţite. Încercă să se ridice, dar o mână i se propti pe umăr.

– Nu aşa repede, domnule locotenent.

Frank se uită la Laura Simon. Zâmbetul nu-i ascundea îngrijorarea, iar oftatul de uşurare se auzise foarte clar.

– Soţia ta abia a plecat, să aibă grijă de copii. A stat aici toată noaptea. I-am spus că o să te trezeşti de îndată ce o să plece.

– Unde sunt?

– La spitalul GW. Măcar ţi-ai ales un loc în apropierea unui spital, dacă ai căutat cu dinadinsul să te alegi cu o lovitură în ţeastă.

Laura Simon continua să stea aplecată deasupra patului, pentru ca Frank să nu fie obligat să se întoarcă.

– Seth, îţi aminteşti ce s-a întâmplat?

Frank se gândi la cele întâmplate în noaptea trecută. Fusese, oare, noaptea trecută?

– Ce zi e azi?

– Joi.

– Aşadar, povestea a avut loc azi-noapte?

– Pe la ora unsprezece. Cel puţin, la ora aia v-au găsit. Pe tine şi pe celălalt.

– Celălalt? întrebă Frank, răsucindu-se şi tresărând de durere.

– Încetişor, Seth!

Laura îi puse o pernă sub cap, apoi îi explică:

– Mai era un tip. Un vagabond. Încă nu l-au identificat. A primit o lovitură în ceafă. Probabil că a murit pe loc. Tu ai avut noroc.

Detectivul îşi atinse uşor tâmplele. Nu se considera deloc norocos.

– Altcineva?

– Ce vrei să spui?

– Au mai găsit pe cineva?

– Oh! Nu, dar n-o să-ţi vină să crezi! Îţi aminteşti de avocatul care s-a uitat împreună cu noi la caseta video?

Frank se încordă brusc.

– Da. Jack Graham.

– Exact. Tipul care a ucis doi oameni la firma la care lucra. A fost văzut fugind din staţie, cam la ora la care ai fost lovit în cap. Individul ăsta e un coşmar! Şi arată precum câştigătorul unui concurs de Mister America...

– L-au găsit? Pe Jack? Poliţiştii sunt siguri că a fugit?

Laura se uită la el, cu o expresie ciudată.

– A ieşit din staţia de metrou, dacă asta voiai să ştii. Dar prinderea lui este doar o problemă de timp, zise ea, uitându-se pe fereastră, apoi se întinse după poşetă. Poliţiştii din Washington vor să discute cu tine, de îndată ce o să te simţi în stare.

– Nu cred că pot să-i ajut cu ceva. Nu-mi amintesc mare lucru.

– Amnezie temporară. Probabil că o să-ţi revii, comentă ea, îmbrăcându-şi haina. Trebuie să plec. Cineva trebuie să aibă grijă de siguranţa celor bogaţi şi celebri din districtul Middleton, cât timp o să dormi tu aici. Numai să nu transformi chestia asta

într-un obicei, Seth! Ne îngrijorează ideea că va trebui să angajăm un nou detectiv.

– Unde o să găsiţi unul la fel de drăguţ ca mine?

Laura izbucni în râs şi-i zise:

– Soţia ta o să se întoarcă peste câteva ore. Trebuie să te odihneşti.

Când ajunse lângă uşă, se întoarse şi-l întrebă:

– Apropo. Ce făceai în staţia Farragut West, la ora aia din noapte?

Frank nu-i răspunse imediat. Nu avea nici un fel de amnezie. Îşi amintea foarte limpede evenimentele din noaptea aceea.

– Seth?

– Nu sunt sigur, Laura... Nu-mi amintesc, mormăi el, închizându-şi ochii.

– Nu fi îngrijorat, o să-ţi aminteşti. Între timp, poliţia o să-l prindă pe Graham. Iar lucrurile se vor lămuri.

După plecarea Laurei, Frank nu-şi găsi odihna. Jack scăpase. Probabil că-şi închipuise că detectivul îl trădase, dar, după ce va vedea ziarele, va afla că şi el picase orbeşte în ambuscada pregătită pentru avocat.

Indivizii puseseră mâna pe cuţitul pentru deschis scrisori. Asta se afla în cutie. Era sigur. Iar fără cuţit, ce şanse mai avea să-i prindă?

Frank încercă să se ridice. În braţ avea o perfuzie, iar durerea de cap îl sili să se întindă la loc. Trebuia să iasă de aici. Trebuia să ia legătura cu Jack. Dar, în clipa aceea, nu avea idee cum va îndeplini cele două lucruri pe care şi le propusese.

*

– Ai spus că ai nevoie de ajutorul meu. Ce trebuie să fac?

Kate se uită în ochii lui Jack. Pe chipul ei nu citea nici urmă de ezitare.

Jack stătea pe pat, lângă ea. Era emoţionat.

– Mă întreb de ce te-am amestecat în povestea asta. Nu cred că am făcut bine, dându-ţi telefon.

– Jack, în ultimii patru ani am avut de-a face cu violatori, tâlhari şi ucigaşi.

– Ştiu. Dar măcar ştiai cu cine ai de-a face. De data asta, duşmanul poate fi oricine. Avem de-a face cu oameni care ucid în dreapta şi-n stânga. E vorba de o problemă foarte serioasă.

– N-o să plec până nu mă laşi să te ajut.

Jack ezită să-i răspundă, privind în altă parte.

– Jack, dacă nu mă laşi să te ajut, te denunţ. E mai bine să-ţi încerci norocul cu poliţia.

– N-ai face aşa ceva!

– Ba bine că nu! Am încălcat toate regulile, venind să te întâlnesc. Dacă mă laşi să te ajut, atunci o să uit că te-am întâlnit astăzi. Dacă nu...

Privirea ei îl făcu pe Jack să se simtă norocos că se afla acolo, în ciuda viitorului nebulos care-l aştepta.

– Bine. Vei fi omul meu de legătură cu Seth. În afară de tine, e singura persoană în care am încredere.

– Dar ai pierdut pachetul. Cum să te mai ajute?

Kate nu ascundea faptul că nu-l simpatiza pe detectiv.

Jack se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere. În cele din urmă, se opri şi se uită la Kate.

– Ştii că tatăl tău era un maniac al planurilor? Că avea întotdeauna un plan de rezervă?

– Îmi amintesc, replică sec Kate.

– Mă bazez pe această calitate a sa.

– Despre ce vorbeşti?

– Sper ca Luther să fi avut un plan de rezervă şi pentru această eventualitate.

Kate se holbă la el cu gura căscată.

*

– Doamna Broom?

Uşa se crăpă un pic, iar Edwina Broome se uită afară.

– Da?

– Mă numesc Kate Whitney. Luther Whitney a fost tatăl meu.

Kate se relaxă, văzând că bătrâna o primeşte zâmbind.

– Ştiam eu că te-am mai văzut! Luther îmi tot arăta fotografii cu tine. Eşti mai frumoasă decât în poze.

– Mulţumesc.

Edwina deschise larg uşa.

– Unde mi-o fi capul! Probabil că ai îngheţat! Te rog, pofteşte înăuntru!

Edwina o conduse în salonaş unde un trio de pisici erau căţărate pe diferite piese de mobilier.

– Abia am făcut nişte ceai, nu vrei şi tu?

Kate ezită. Avea puţin timp la dispoziţie. Apoi se uită în jur, la interiorul puţin spaţios. Într-un colţ se afla un pian rablagit, acoperit de praf. Kate privi ochii miopi ai bătrânei. Îi fusese răpită plăcerea de a-şi petrece timpul cântând. Soţul îi decedase, murise şi unica ei fiică... Câţi vizitatori putea să aibă?

– Mulţumesc, vreau.

Cele două femei se aşezară pe fotoliile vechi, dar confortabile. Kate sorbi din ceaiul tare şi începu să devină mai comunicativă. Îşi dădu părul de pe faţă şi se uită la femeia în vârstă. Descoperi că aceasta o privea cu tristeţe.

– Îmi pare rău pentru tatăl tău, Kate! Îmi pare rău cu adevărat. Ştiu că aţi avut opinii diferite. Dar Luther a fost cel mai bun om pe care l-am întâlnit în viaţa mea.

Kate simţi că se înroşeşte şi răspunse:

– Mulţumesc. Noi doi ne-am cam certat...

Edwina se uită spre o măsuţă de lângă fereastră. Kate îi urmări privirea. Numeroase fotografii alcătuiau un mic altar dedicat Wandei Broome. O înfăţişau în clipele ei de fericire. Wanda semăna foarte mult cu mama ei.

„Un altar!“ Kate tresări, amintindu-şi de colecţia de fotografii a tatălui ei, care o surprinsese în toate momentele de triumf ale vieţii sale.

– Mda... zise Edwina, uitându-se din nou la ea.

Kate puse ceaşca de ceai pe masă şi zise:

– Doamnă Broome, îmi cer scuze, dar nu dispun de prea mult timp...

Bătrâna se aplecă spre ea, şi întrebă:

– Are legătură cu moartea lui Luther şi a fiicei mele, nu-i aşa?

– De ce credeţi asta? întrebă Kate, surprinsă.

Edwina se apropie şi mai mult de ea şi zise, aproape şoptind:

– Pentru că ştiu că Luther n-a omorât-o pe doamna Sullivan. Ştiu, de parcă aş fi văzut totul cu ochii mei.

Kate, uimită, întrebă:

– Aveţi idee cine...

Edwina clătină din cap, cu regret.

– Nu. Nu ştiu.

– Atunci de unde ştiţi că n-a omorât-o tatăl meu?

Urmă un moment de ezitare. Edwina se lăsă pe spate în scaun şi închise ochii. Kate nu se clinti, până când bătrâna îi deschise din nou, după un timp:

– Eşti fiica lui Luther şi cred că ar trebui să ştii adevărul.

Bătrâna tăcu, sorbi din ceai, îşi şterse buzele cu un şervet, apoi se lăsă din nou pe speteaza scaunului. O pisică neagră, persană, veni şi se culcă în poala ei.

– Ştiam totul despre tatăl tău. Despre trecutul său. A cunoscut-o pe Wanda. Fiica mea a avut necazuri, cu ani în urmă, iar Luther a ajutat-o, a ajutat-o să stea pe picioarele ei şi să ducă o viaţă respectabilă. Îi voi rămâne veşnic recunoscătoare pentru asta. Era întotdeauna prezent când eu sau Wanda aveam nevoie de ceva. Kate, adevărul este că tatăl tău n-ar fi fost în noaptea aceea în casa familiei Sullivan, dacă n-ar fi făcut acest lucru pentru Wanda.

Edwina vorbi timp de câteva minute. Când termină, Kate se lăsă pe speteaza scaunului, dându-şi seama că-şi ţinuse respiraţia în tot acest timp. Inspiră adânc, gâfâind, un sunet ce păru să se răspândească în toată încăperea.

Edwina nu spuse nimic, dar continuă să se uite cu ochii ei plini de tristeţe la femeia cea tânără. În cele din urmă, se mişcă din loc. O bătu pe Kate pe genunchi, cu mâna ei plină de zbârcituri.

– Luther te-a iubit, copilă! Mai mult decât orice pe lume.

– Îmi dau seama că...

Edwina clătină din cap şi o întrerupse:

– Nu te-a blamat niciodată pentru ce-ai simţit. De fapt, spunea că aveai dreptate să simţi aşa.

– A spus el asta?

– Era mândru de tine, de faptul că ai ajuns procuror şi de toate celelalte. Îmi spunea: „Fiica mea e procuror, unul foarte bun. Pentru ea doar justiţia contează şi are al naibii de multă dreptate".

Pe Kate o cuprinse ameţeala. Simţea emoţii pentru care nu era pregătită. Îşi masă ceafa şi profită de ocazie ca să se uite afară. Un sedan negru trecu pe stradă, apoi dispăru. Kate se uită de îndată la Edwina şi zise:

– Doamnă Broome, vă mulţumesc că mi-aţi spus lucrurile acestea. Dar am venit aici cu un anumit scop. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

– O să fac tot ce pot.

– Tatăl meu v-a trimis un pachet.

– Da. Iar eu l-am expediat domnului Graham, exact aşa cum îmi ceruse Luther.

– Ştiu. Jack a primit pachetul. Dar cineva... cineva i l-a luat. Ne-am întrebat dacă tatăl meu v-a trimis şi altceva, ceva care ar putea să ne ajute.

Ochii Edwinei nu mai erau plini de tristeţe. O priveau cu atenţie pe Kate. Apoi priviră în spatele tinerei.

– În spatele tău, Kate! În cutia pianului. O culegere de imnuri, în stânga.

Kate deschise cutia pianului şi scoase culegerea de imnuri. Între pagini se afla un pacheţel. Se uită la el.

– Luther era omul cel mai precaut pe care l-am întâlnit în viaţa mea. A spus că, dacă se întâmplă ceva rău cu pachetul, să-i trimit asta domnului Graham. După ce am aflat de la televizor ce a păţit, mă gândeam că ar trebui să i-l expediez. Greşesc crezând că n-a făcut nici unul dintre lucrurile de care-i acuzat?

Kate dădu din cap şi zise:

– Aş vrea ca toată lumea să gândească precum dumneavoastră.

Apoi se pregăti să desfacă pachetelul. Edwina o opri, cu voce aspră:

– Nu face asta, Kate! Tatăl tău a zis că numai domnul Jack Graham trebuie să vadă ce-i înăuntru. *Numai el.* Cred că-i mai bine să-i respectăm dorinţa.

Kate ezită, luptând împotriva curiozităţii, apoi lăsă pachetul neatins.

– V-a mai spus ceva? Ştia cine a ucis-o pe Christine Sullivan?

– Ştia.

– Şi v-a spus cine-i asasinul?

Edwina clătină din cap.

– Mi-a spus un singur lucru.

– Care?

– Mi-a spus că, dacă mi-ar zice cine-i făptaşul, nu l-aş crede.

Kate se trase înapoi şi se gândi bine.

– Ce voia să spună?

– Nu ştiu. Oricum, m-au surprins vorbele lui.

– De ce v-au surprins?

– Pentru că Luther a fost omul cel mai onest pe care l-am cunoscut. Aş fi crezut orice mi-ar fi spus. Aş fi acceptat vorbele lui ca pe Sfânta Scriptură.

– Aşadar, a văzut pe cineva a cărui identitate l-a surprins atât de mult, încât a considerat că a-i pomeni numele ar fi ceva de necrezut. Chiar şi pentru dumneavoastră.

– Exact. Aşa m-am gândit şi eu.

– Mulţumesc, doamnă Broome, zise Kate, şi se ridică să plece.

– Spune-mi Edwina. E un nume caraghios, dar e singurul pe care-l am.

Kate zâmbi şi zise:

– Edwina, după ce povestea asta se va termina, aş vrea să revin şi să te vizitez, dacă nu te superi. Să mai discutăm...

– Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere. Bătrâneţea are şi bune, şi rele. Dar să fii bătrân şi singur... e cum nu se poate mai rău.

Kate îşi puse haina şi se duse spre uşă. Puse pacheţelul la loc sigur, în poşetă.

– Asta ar trebui să reducă aria de căutare, nu-i aşa?

Kate se întoarse.

– Ce-aţi spus?

– Cineva de necrezut. Nu pot fi prea mulţi prin preajmă, despre care n-aş gândi că-s în stare de crimă.

*

Paznicul de la spital era înalt, solid şi foarte stânjenit.

– Nu ştiu ce s-a întâmplat. Am lipsit două-trei minute.

– N-ar fi trebuit să lipseşti deloc, Monroe!

Şeful pazei, un tip mărunţel, îl privea pe Monroe drept în ochi, iar uriaşul transpirase tot.

– V-am spus, doamna mi-a cerut s-o ajut să-şi care sacoşa, iar eu am ajutat-o...

– Ce doamnă?

– V-am spus, o doamnă... Tânără, arătoasă, îmbrăcată elegant...

Şeful pazei se întoarse, scârbit. Nu avea de unde să ştie că doamna era Kate Whitney, nici că ea şi Seth Frank se aflau la cinci cvartale de spital, în maşina lui Kate.

*

– Te doare?

Kate se uită la el, fără prea multă simpatie.

Frank îşi atinse uşor bandajul din jurul capului.

– Glumeşti? Fetiţa mea de şase ani mă loveşte mai tare. Ai nişte ţigări? o întrebă el, uitându-se prin maşină. De când naiba nu mai ai voie să fumezi în spitale?

Kate scotoci prin poşetă şi-i aruncă un pachet început.

Detectivul îşi aprinse o ţigară şi se uită la ea, pe deasupra norului de fum.

– Apropo, te joci bine de-a detectivul particular! Ar trebui să joci în filme.

– Grozav! O să-mi schimb cariera.

– Ce mai face prietenul tău?

– E în siguranţă. Pentru moment. Să avem grijă să rămână aşa.

Kate coti la colţ şi se uită urât la detectiv.

– Ştii, n-am plănuit să-l las pe tatăl tău să moară chiar în faţa mea...

– Aşa zice şi Jack.

– Dar nu-l crezi...

– Ce contează ce cred eu?

– Pentru mine contează, Kate!

Femeia opri la semafor.

– Bine. Să spunem aşa: încep să accept ideea că n-ai vrut să se întâmple ce s-a întâmplat. E suficient?

– Nu, dar, pentru moment, mă mulţumesc cu atât.

*

Jack coti după colţ şi încercă să se relaxeze. Ultima furtună se îndepărtase, în sfârşit, de capitală. Nu mai cădea grindină, dar termometrul rămânea constat la minus şapte grade Celsius, iar vântul revenise, dornic de răzbunare. Suflă în degetele îngheţate şi-şi frecă ochii care i se închideau de somn. Pe un petic de cer negru atârna o felie de lună, luminând blând. Jack se uită în jur. Clădirea de vizavi era goală şi întunecată. Construcţia în faţa căreia stătea îşi închisese porţile cu mult timp în urmă. Câţiva trecători înfruntau condiţiile climaterice, dar majoritatea timpului Jack rămase singur. În cele din urmă, pătrunse în holul de la intrare şi aşteptă.

Un taxi ruginit opri la distanţă de două blocuri, uşa din spate se deschise şi o pereche de tocuri joase atinseră trotuarul din ciment. Taxiul plecă imediat, iar după o clipă, strada se cufundă din nou în tăcere. Kate îşi strânse haina în jurul trupului şi plecă în grabă. Când trecu pe lângă blocul următor, de după

colţ apăru o altă maşină, cu farurile stinse, care se îndrepta spre ea. Fiind atentă la treptele din faţa ei, Kate nu se uită înapoi.

Jack o văzu venind de după colţ. Se uită în toate direcţiile, înainte să se pună în mişcare, o obişnuinţă pe care o căpătase repede. Spera să scape de ea la fel de repede. Merse iute în întâmpinarea femeii. Strada era liniştită. Nici Jack, nici Kate nu văzură maşina apărând lângă colţul clădirii. Şoferul din interiorul automobilului văzuse perechea cu un dispozitiv pentru vedere pe timp de noapte, dispozitiv despre care catalogul pentru comenzi prin poştă susţinea că-i ultima realizare a tehnologiei sovietice. Cu toate că foştii comunişti nu aveau habar cum să conducă o societate capitalistă, democratică, construiseră totuşi echipament militar de calitate.

– Isuse, ai îngheţat! De cât timp aştepţi?

Kate atinsese mâna lui Jack şi un val de frig îi străbătu tot trupul.

– Mai mult decât ar fi fost nevoie. Mă sufocam în camera de motel. Trebuia să ies. O să fiu un deţinut jalnic. Ce noutăţi ai?

Kate îşi deschise poşeta. Îl sunase pe Jack de la un telefon public. Nu putuse să-i spună ce avea, îl anunţase doar că avea ceva. Jack fusese de acord cu Edwina Broome. Dacă trebuia să rişte cineva, atunci el trebuia să fie acela. Kate făcuse şi aşa prea mult.

Jack luă pachetul. Nu era greu să-ţi dai seama ce se afla în el. Fotografii.

„Slavă Domnului! Luther, nu m-ai dezamăgit!“

– Te simţi bine? întrebă Jack, privind-o atent.

– Am ajuns până aici.

– Unde-i Seth?

– Prin preajmă. O să mă ducă acasă.

Se uitară unul la celălalt. Jack ştia că ar fi mai bine dacă ar lăsa-o să plece, poate chiar să plece din ţară, pentru un timp, până când povestea va exploda sau el va fi condamnat pentru crimă. Dacă ultima variantă va fi cea adevărată, atunci intenţia ei de a-şi reîncepe viaţa în altă parte ar fi fost cel mai bun lucru posibil.

Dar nu se îndura s-o lase să plece.

– Mulţumesc!

Cuvintele păreau complet nepotrivite, de parcă i-ar fi mulţumit pentru că-i pregătise prânzul sau făcuse curăţenie.

– Jack, ce-o să faci acum?

– Nu m-am gândit încă. Dar o să mă gândesc. N-o să mă las doborât fără să lupt.

– Da, dar nici măcar nu ştii cu cine te lupţi. Nu-i corect!

– Şi cine a zis că ar fi corect?

Jack îi zâmbi, în timp ce vântul purta pe stradă ziare vechi.

– E timpul să pleci. Zona asta nu-i sigură deloc.

– Am cu mine spray-ul cu piper.

– Eşti o fată deşteaptă.

Kate se pregăti să plece. Se opri şi-l prinse de braţ.

– Jack, te rog să fii atent!

– Sunt întotdeauna atent. Ca orice avocat. Lozinca noastră este: acoperă-ţi spatele!

– Jack, nu-mi arde de glumă!

– Ştiu. Promit să fiu cât se poate de atent.

După ce făgădui ceea ce-i ceruse Kate, Jack se apropie de femeie şi-şi dădu gluga jos.

Ochelarii de vedere prin întuneric se aţintiră asupra trăsăturilor expuse ale lui Jack. Apoi mâini tremurătoare apucară telefonul celular al maşinii.

Cei doi tineri se îmbrăţişară. Deşi Jack dorea cu disperare s-o sărute pe Kate, se mulţumi, având în vedere circumstanţele, să-i atingă uşor ceafa cu buzele. Când se desprinseră din îmbrăţişare, Kate era gata să înceapă să plângă. Jack se întoarse şi se îndepărtă iute.

Kate merse pe stradă şi nu observă maşina, decât în momentul în care aceasta coti în mijlocul străzii şi se opri cu botul lângă trotuar. Femeia se dădu înapoi, în clipa în care şoferul deschise uşa. Undeva, în spate, aerul răsuna din cauza sirenelor maşinilor de poliţie. Toate veneau către ea. Către Jack. Kate privi instinctiv în urma ei. Jack nu se mai zărea. Când întoarse

capul, văzu în faţa ei o pereche de ochi ursuzi, umbriţi de sprâncene dese.

– Eram sigur că drumurile noastre se vor încrucişa din nou, domnişoară Whitney.

Kate se uită la bărbat, dar nu-l recunoscu.

Acesta păru dezamăgit şi se prezentă:

– Bob Gavin, de la *Post.*

Femeia se uită la maşină. O mai văzuse trecând pe lângă casa Edwinei Broome. Zise:

– M-ai urmărit.

– Da. Mi-am închipuit că o să mă conduci, în cele din urmă, până la Graham.

– Ai chemat şi poliţia! exclamă Kate, văzând o maşină cu girofaruri venind către ei.

Gavin dădu din cap, zâmbind. Se vedea că-i încântat de sine.

– Cred că putem încheia o înţelegere, înainte să ajungă poliţiştii aici. Îmi dai un interviu în exclusivitate. Punem tot ce-i rău şi dezgustător în seama lui Jack Graham şi scriu articolul în aşa fel încât din complice să fii doar un martor nevinovat al întregii poveşti.

Kate se uită la individ. Furia ce se strânsese în ea într-o lună în care suferise numai tragedii personale era pe punctul de a exploda. Iar Bob Gavin se afla exact în epicentru.

Reporterul se uită la maşina care se apropia de ei. În spate se vedeau încă două automobile, care se îndreptau în aceeaşi direcţie.

– Kate, o zori el, nu avem mult timp la dispoziţie. Scapi de închisoare, iar eu o să primesc Premiul Pulitzer şi cele cincisprezece minute de glorie care mi se cuvin. Ce alegi?

Femeia îşi descleştă dinţii şi răspunse calmă, de parcă ar fi exersat luni de zile un asemenea răspuns:

– Durere, domnule Gavin. Cincisprezece minute de durere.

În timp ce reporterul o privea uimit, Kate scoase spray-ul de mărimea palmei, îl îndreptă spre figura individului şi apăsă pe butonul de pulverizare. Gazul piperat îl lovi pe Gavin în ochi şi în nas, mânjindu-l pe faţă cu vopsea roşie.

Când poliţiştii ieşiră din vehiculul lor, Bob Gavin se tăvălea deja pe caldarâm, cu mâinile pe faţă, încercând fără succes să-şi scoată ochii.

*

Primul sunet de sirenă îl făcuse pe Jack să sprinteze pe o străduţă lăturalnică.

Se lipi de o clădire, gâfâind. Îl dureau plămânii, iar frigul îi sfâşia faţa. Pustietatea zonei în care se afla devenise un imens dezavantaj tactic. Putea să fugă în continuare, dar era ca o furnică neagră pe o foaie albă de hârtie. Sirenele se auzeau atât de puternic, încât nu-şi dădea seama din ce direcţie venea sunetul.

De fapt, venea din toate direcţiile. Şi se apropia. Jack alergă iute spre colţul următor, se opri şi privi în jur. Ceea ce zări nu era deloc încurajator. Poliţia bloca deja capătul străzii, dând dovadă de o strategie uşor de priceput. Poliţiştii cunoşteau zona în care se afla el, aveau de gând s-o înconjoare, apoi să strângă sistematic laţul. Aveau destui oameni, aveau destul timp...

Iar el dispunea de un singur lucru: de o bună cunoaştere a zonei în care se afla. Mulţi dintre clienţii săi din vremea în care fusese avocat din oficiu proveneau de aici. Visele lor nu aveau legătură cu colegiul, Facultatea de Drept, o slujbă bună, o familie iubitoare sau o casă la periferie, ci doar cu banii pe care-i puteau obţine revânzând droguri şi cu supravieţuirea pentru încă o zi. Supravieţuirea... Un imbold omenesc foarte puternic. Jack spera că şi pentru el era destul de puternic.

În timp ce alerga pe alee, nu avea idee pe cine avea să întâlnească, deşi presupunea că vremea aspră îi ţinuse în casă pe mulţi dintre infractorii locali. Îi venea să râdă. Nici unul dintre foştii lui parteneri de la Patton şi Shaw nu s-ar fi apropiat de un asemenea loc, nici măcar însoţit de un batalion de tancuri. Din partea lor, putea la fel de bine să alerge pe suprafaţa Planetei Pluto.

Sări peste gardul de sârmă şi se dezechilibră uşor la aterizare. Când puse mâna pe zidul de cărămidă, ca să se sprijine, auzi două sunete. Zgomotul propriei gâfâieli şi zgomot de picioare care alergau. Zgomot scos de mai mulţi oameni. Fusese

descoperit. Îl înconjurau. Apoi aveau să aducă şi câinii. Nu poţi să fugi de un poliţist cu patru picioare. Jack ieşi de pe alee şi goni către Indiana Avenue.

Mai fugi un timp, apoi auzi scrâşnet de pneuri. Chiar de-ar fi luat-o în altă direcţie, tot ar fi nimerit peste un grup de urmăritori, care i-ar fi ieşit în întâmpinare. Prinderea lui devenise doar o problemă de timp. Căută pachetul, în buzunar. Ce să facă? Nu-l putea încredinţa nimănui. Din punct de vedere juridic, lucrurile unui arestat urmau să fie inventariate şi puse într-un loc sigur, în baza unor semnături. Chestia asta nu însemna nimic. Cineva care putea să ucidă în mijlocul a sute de poliţişti, dispărând apoi fără urmă, putea să pună mâna pe lucrurile unui deţinut, lucruri aflate la Departamentul de Poliţie din Washington, D.C. Iar ceea ce avea în buzunar însemna singura şansă care-i rămăsese. În Departamentul Columbia nu exista pedeapsa cu moartea, dar închisoarea pe viaţă, fără posibilitatea eliberării condiţionate, nu însemna ceva mai bun. Dimpotrivă, i se părea a fi mult mai rău.

Alergă printre două clădiri, alunecă pe gheaţă, plonjă peste nişte lăzi de gunoi şi se izbi zdravăn de pavaj. Se ridică şi se târî spre stradă, frecându-şi cotul. Simţi durerea, apoi ceva nou, o înmuiere a genunchiului... Se opri, reuşi să se ridice, apoi înlemni.

Chiar în faţa lui apăruseră farurile unei maşini. Văzu girofarul poliţiei. Roţile se opriră la cinci centimetri de capul lui. Jack se prăbuşi pe asfalt. Era prea epuizat ca să se poată mişca.

Uşa automobilului se deschise. Jack o privi mirat. Era uşa din dreapta, cea pentru pasager. Apoi se deschise şi uşa şoferului. Mâini puternice îl prinseră de subsuori.

– Jack, mişcă-ţi naibii fundul!

Era glasul lui Seth Frank.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

Bill Burton vârî capul în camera punctului de comandă al Serviciului Secret. Tim Collin stătea la un birou şi şi scria un raport.

– Vino, Tim!

Collin se ridică, mirat.

Burton îi explică liniştit:

– L-au înconjurat lângă tribunal. Vreau să fiu de faţă. Pentru orice eventualitate.

*

Maşina lui Seth Frank ţîşni pe stradă, girofarul impunând imediat respect participanţilor la trafic.

– Unde-i Kate? întrebă Jack, care stătea întins pe bancheta din spate, acoperit cu o pătură.

– Probabil că în clipa asta i se citesc drepturile. Apoi o să fie arestată, fiind acuzată că te-a ajutat.

– Trebuie să ne întoarcem! exclamă Jack, ridicându-se. Mă predau. Atunci îi vor da drumul.

– Da, chiar aşa...

– Nu glumesc!

– Nici eu. Dacă te întorci şi te predai, n-o ajuţi cu nimic pe Kate şi renunţi la cea mai mică speranţă de a te întoarce la viaţa de până acum.

– Dar Kate...

– O să am eu grijă de Kate. Am sunat deja un prieten din Washington. O aşteaptă. E un tip cumsecade.

Jack se lăsă să cadă pe banchetă. Frank deschise fereastra, se întinse, stinse girofarul şi-l aşeză pe scaunul de lângă el.

– Ce naiba s-a întâmplat?

Frank se uită în oglinda retrovizoare.

– Nu ştiu sigur. Îmi imaginez că a urmărit-o cineva pe Kate. Eu mă învârteam prin zonă. Trebuia să ne întâlnim la Convention Center, după ce se despărţea de tine. Am auzit prin staţie că ai fost descoperit. Am auzit coordonatele ce se transmiteau pe frecvenţele poliţiei prin radio şi am încercat să ghicesc încotro te duci. Am avut noroc. Nu-mi venea să cred, când ai ţîşnit din alee. A fost cât pe ce să te calc cu maşina. Apropo, cum te simţi?

– Groaznic! Ar trebui să fac chestia asta o dată, de două ori pe an, ca să mă păstrez în formă. Să fiu pregătit pentru Jocurile Olimpice ale Infractorilor Urmăriţi.

Frank chicoti şi replică:

– Eşti încă în viaţă, amice! Ai avut noroc. Te-ai ales cu un cadou drăguţ?

Jack începu să înjure. Fusese atât de ocupat să fugă de poliţie, încât nu se uitase la pachet. Îl scoase din buzunar:

– Poţi să faci lumină?

Frank aprinse plafoniera. Jack se uită la fotografii.

Detectivul se uită în oglinda retrovizoare şi întrebă:

– Ce avem?

– Fotografii. Ale cuţitului pentru deschis scrisori sau cum naiba îi zice.

– Nu sunt surprins. Poţi să faci ceva cu ele?

Jack se uită atent la poze, în lumina slabă din maşină.

– Nu prea... Poate au tehnicienii tăi vreun aparat care să le folosească...

Frank oftă.

– Sincer vorbind, nu putem scoate mare lucru dintr-o poză. Chiar dacă am obţine nişte amprente, cum am putea să dovedim de unde provin? Şi, din câte ştiu eu, nu poţi să obţii un ADN examinând sângele dintr-o fotografie amărâtă.

– Ştiu şi eu. N-am petrecut patru ani ca avocat fără să învăţ câte ceva.

Seth reduse viteza. Ajunseseră pe Pennsylvania Avenue, iar traficul se înteţise.

– Atunci ce crezi despre pozele astea?

Jack îşi trecu mâinile prin păr, îşi masă piciorul până când durerea din genunchi se potoli, apoi zise:

– Cel care se află în spatele întregii poveşti voia cu tot dinadinsul să recapete cuţitul pentru deschis scrisori. Dorea obiectul suficient de mult ca să ucidă pe oricine i-ar fi stat în cale. Un paranoic în ultimul hal.

– Chestie care se potriveşte cu teoria ta despre cineva important, care are mult de pierdut dacă lucrurile ies la iveală. Bun, au recăpătat obiectul. Nouă ce ne-a rămas?

– Luther n-a făcut fotografiile astea pentru eventualitatea în care s-ar întâmpla ceva cu originalul.

– La ce te gândeşti?

– Seth, îţi aminteşti? Luther s-a reîntors în ţară. A făcut ceva de neimaginat.

Frank opri la semafor şi se întoarse spre Jack.

– Bine. S-a întors. Ştii de ce?

Jack se întinse pe banchetă, având grijă să nu poată fi văzut pe fereastră.

– Cred că ştiu. Îţi aminteşti că ţi-am spus că Luther nu era genul de om care să lase nepedepsită o asemenea faptă, dacă putea să facă ceva?

– Dar a părăsit ţara. La început.

– Ştiu. Poate că ăsta fusese planul său iniţial. Poate că asta plănuise să facă, dacă lucrurile ar fi mers conform intenţiilor sale. Oricum, s-a întors. Ceva l-a făcut să se răzgândească. Şi apoi a făcut aceste fotografii.

Jack le răsfiră, în evantai.

Semaforul îşi schimbă culoarea în verde, iar Frank porni.

– Nu pricep, Jack. Dacă voia ca individul să fie prins, de ce n-a trimis obiectul poliţiei?

– Cred că aşa plănuise. Dar i-a spus Edwinei Broome că nu l-ar crede, dacă i-ar spune ce-a văzut. Dacă ea, o prietenă apropiată, nu i-ar fi crezut povestea, atunci posibilitatea de a convinge un străin se reducea la zero.

– Bine. Avea o problemă de credibilitate. La ce-au folosit fotografiile?

– Să presupunem că vrei să faci un schimb. Bani, în schimbul unui obiect. Care-i partea cea mai grea?

Frank răspunse imediat:

– Plata. Felul în care poţi să iei banii fără să fii omorât sau prins. Poţi să trimiţi ulterior instrucţiuni pentru recuperarea obiectului. Partea cea mai dificilă e luarea banilor. De aceea s-a redus numărul de răpiri.

– Şi ce se putea face?

Frank se gândi o clipă, apoi zise:

– Din moment ce-i vorba de o plată făcută de oameni care n-ar recurge la poliţie, aş alege o metodă rapidă. Riscuri personale minime şi timp suficient ca să fugi.

– Care ar fi metoda asta?

– Transfer electronic de fonduri. Telegrafic. Pe când lucram în New York, am avut de-a face cu un caz de delapidare a unei bănci. Individul a făcut totul prin departamentul de transfer la distanţă al propriei bănci. Nu-ţi vine să crezi câţi dolari trec zilnic printr-un asemenea departament. Şi nu ai crede că se pot pierde o grămadă de bani, în urma acestor transferuri. Un individ deştept poate lua câte un pic de ici, de colo, iar când banca descoperă despre ce-i vorba, individul a dispărut de mult. Trimiţi instrucţiunile telegrafic. Banii sunt expediaţi. Totul durează numai câteva minute. Mult mai plăcut decât să scotoceşti într-un coş de gunoi dintr-un parc, în timp ce deja cineva se pregăteşte să-ţi tragă un glonţ în cap...

– Dar expeditorul poate să descopere unde au fost retransmişi banii.

– Sigur! Trebuie să identifici banca la care au fost expediaţi. Numărul de cont, numărul mandatului telegrafic, toate chestiile respective...

– Aşadar, dacă expeditorul este destul de priceput, poate să descopere mandatul telegrafic. Ce urmează?

– Poate să ia urma banilor. Poate să afle informaţii despre cont. Însă nimeni nu-i atât de prost încât să-şi folosească numele adevărat sau numărul de la Asigurările Sociale. Iar un tip deştept precum Whitney ar fi lăsat din timp instrucţiuni. După ce banii au ajuns în prima bancă, sunt trimişi în altă parte, apoi în altă parte... şi tot aşa... La un moment dat, se poate ca urma să dispară. De fapt, vorbim de bani cu livrare imediată, disponibili pe loc.

– Bine. Pun pariu că Luther a făcut ceva asemănător.

Frank se scărpină cu grijă lângă bandaj. Pălăria îl strângea şi bandajul devenise greu de suportat.

– Nu-mi pot imagina de ce a făcut toată chestia asta. Nu avea nevoie de bani, după cât găsise în seiful lui Sullivan. Ar fi putut să dispară. Să lase lucrurile să se potolească. După un timp, indivizii din spatele poveştii ar fi crezut că s-a retras definitiv. Tu nu mă deranjezi pe mine, eu nu te deranjez pe tine...

– Ai dreptate. Ar fi putut să se retragă, să abandoneze totul. Dar s-a întors. Mai mult, s-a întors şi se pare că l-a şantajat pe cel pe care l-a văzut ucigând-o pe Christine Sullivan. Dacă n-a făcut lucrul ăsta pentru bani, atunci de ce l-a făcut?

Detectivul se gândi un moment, apoi răspunse:

– Ca să-i treacă toate apele. Ca să-i facă să ştie că a fost acolo. Că are dovezi cu care-i poate distruge.

– Dar nu era sigur că are destule dovezi.

– Pentru că făptaşul era respectabil.

– Bine, deci care-i concluzia?

Frank trase maşina lângă trotuar şi o parcă. Apoi se întoarse.

– Eu aş fi încercat să obţin încă o dovadă. Asta aş fi făcut.

– Cum? Şantajând pe cineva?

Frank ridică mâinile.

– Gata, mă predau!

– Ai spus că expeditorul poate descoperi unde au ajuns banii, în urma unui transfer telegrafic.

– Da. Şi ce-i cu asta?

– Dar dacă s-ar acţiona în sens invers? Dacă destinatarul ar dori să afle de unde au fost trimişi banii?

– Prost mai sunt! exclamă detectivul, dându-şi cu palma peste frunte. Whitney a urmărit sursa banilor. Persoana care îi trimisese credea că se joacă de-a pisica şi şoarecele cu Whitney. Că ea era pisica, iar Whithey şoarecele. Că el se ascunde şi vrea să fugă.

– Numai că Luther ştia că inversase rolurile. El era pisica, ceilalţi erau şoarecii.

– Iar dispozitivul de urmărire ducea direct la băieţii răi, indiferent ce măsuri de precauţie ar fi luat, deşi nu cred să fi luat vreuna. Orice mandat telegrafic trebuie să treacă prin Rezerva Federală. Dacă ai numărul de referinţă al Rezervei Federale sau contul din banca expeditoare, atunci ai o dovadă solidă. Chiar dacă Whitney nu reuşea să dea de urma banilor, faptul că primise banii reprezenta un mare pericol. Dacă furnizai poliţiei această informaţie, precum şi numele expeditorului, poliţia putea verifica...

Jack duse până la capăt ideea detectivului:

– Brusc, ceea ce era de necrezut devenea credibil. Mandatele telegrafice nu mint. Banii fuseseră expediaţi. Şi dacă fusese vorba de o sumă mare – după cum cred că a fost în acest caz – transferul nu se putea justifica uşor. Aşadar, exista o dovadă clară. Luther i-a prins prin faptul că au plătit.

– Jack, m-am gândit la altceva. Dacă Whitney încerca să alcătuiască un caz împotriva indivizilor înseamnă că plănuia să se ducă la poliţie. Să se predea şi să depună dovezile.

Jack dădu din cap şi explică:

– De aceea avea nevoie de mine. Numai că indivizii au acţionat rapid şi au folosit-o pe Kate ca să-l facă să tacă. Iar apoi au folosit un glonţ, ca să fie siguri că au închis problema.

– Aşadar, intenţiona să se predea poliţiei.

– Exact.

– Ştii ce cred? întrebă Frank, frecându-şi falca.

Jack răspunse imediat:

– Ştia ce-o să i se întâmple.

Cei doi se priviră, şocaţi de ceea ce descoperiseră. Frank vorbi primul, rostind cuvintele încet, aproape şoptit:

– Ştia că o folosim pe Kate drept momeală. Şi a venit. Iar eu am crezut că am fost tare deştept!

– Probabil că şi-a închipuit că era singura ocazie ca s-o mai vadă o dată.

– Rahat! Ştiu că individul era un hoţ, dar mărturisesc că respectul meu faţă de el creşte cu fiecare secundă.

– Înţeleg ce vrei să spui.

Frank băgă maşina în viteză şi porni.

– Bine, la ce concluzie ajungem?

Jack clătină din cap şi mărturisi:

– Nu ştiu.

– Atât timp cât nu avem o informaţie referitoare la făptaş, nu ştiu ce-ar trebui să facem.

Jack îi replică:

– Ba avem informaţii, numai că nu ştiu ce să înţeleg din ele.

Cei doi tăcură, timp de câteva minute. Apoi detectivul zise:

– Jack, ştiu că e ciudat ca o asemenea idee să vină de la un poliţist, dar ar fi cazul să te gândeşti să fugi de aici. Ai ceva economii? Poate e mai bine dacă măcar tu te-ai retrage mai devreme...

– Şi s-o las pe Kate în plata Domnului? Dacă nu-i prindem pe indivizi, Kate se alege cu o condamnare între zece şi cincisprezece ani, pentru complicitate. N-o să fac asta, Seth!

– Ai dreptate! Îmi pare rău că am adus vorba despre aşa ceva.

În timp ce Seth se uita în oglinda retrovizoare, maşina din faţa lor încercă să întoarcă în mijlocul drumului. Frank apăsă pe frâne, iar automobilul trase într-o parte, izbindu-se puternic

de trotuar. Maşina cu număr de Kansas, care era aproape să intre în ei, dispăru iute.

– Turişti idioţi! bombăni Frank, ţinând bine volanul: se lovise tare la cot şi simţea că-i zvâcneşte capul. Ticăloşi nenorociţi! mai ţipă el, fără să se adreseze cuiva anume, apoi îşi aminti de pasagerul său şi se întoarse spre bancheta din spate. Jack, te simţi bine?

Jack stătea cu faţa apăsată pe geamul portierei. Era conştient. De fapt, se uita foarte atent la ceva.

– Jack? întrebă din nou Frank, apoi îşi desfăcu centura de siguranţă şi-l prinse pe Jack de umăr. Eşti bine? *Jack!*

Jack se uită la Frank, apoi privi din nou pe fereastră. Frank se întreba dacă lovitura îl scosese din minţi pe prietenul său. Se uită la capul acestuia, căutând vreun cucui, dar Jack îi arătă spre fereastră. Frank se uită afară.

Cu toate că avea nervi de oţel, tresări. Vedea partea din spate a Casei Albe.

Mintea lui Jack lucra din plin, în ea apăreau imagini ca într-un montaj video. Imaginea preşedintelui retrăgându-se de lângă Jennifer Baldwin, plângându-se de cotul lovit la tenis. Numai că braţul lui fusese rănit de un cuţit pentru deschis scrisori, obiect care declanşase toată nebunia... Interesul neobişnuit manifestat de preşedinte şi de Serviciul Secret faţă de asasinarea lui Christine Sullivan. Apariţia tocmai la momentul potrivit a lui Alan Richmond la tribunal, înainte ca Luther să fie pus sub acuzare. „M-a condus exact la el." Aşa zisese detectivul că-i explicase cetăţeanul care adusese videocaseta: „M-a condus exact la el". Asta explica felul în care putuse asasinul să omoare în mijlocul unei armate de oameni ai legii şi să scape. Cine ar fi oprit un agent al Serviciului Secret, care-l proteja pe preşedinte? Nimeni. Nu era de mirare că Luther simţise că nu-l va crede nimeni. Era vorba de preşedintele Statelor Unite!

Iar înainte de întoarcerea în ţară a lui Luther avusese loc un eveniment semnificativ. Alan Richmond ţinuse o conferinţă de presă, în care îşi exprima regretul faţă de moartea tragică a lui

Christine Sullivan. Individul se culcase cu soţia prietenului său, aceasta fusese ucisă, iar jigodia voia să câştige sprijin politic arătând ce prieten simţitor era şi cât de mult dorea să pedepsească asasinul. Un adevărat tur de forţă. Difuzat în toată lumea. Ce gândise Luther văzând spectacolul? Jack îşi închipuia. De aceea se întorsese Luther: ca să facă meci egal.

Toate piesele care zăngăniseră în mintea lui Jack, aşteptând un catalizator, se aflau la locul potrivit.

Jack se mai uită o dată la catalizator.

Stând chiar sub plafonieră, Tim Collin privi traficul redus din stradă, dar nu remarcă nici un amănunt în lumina farurilor maşinii. Bill Burton, care stătea lângă el, se uita şi el afară. Collin dădu din umeri, apoi ridică fereastra sedanului negru. Burton puse girofarul pe automobil, porni sirena, conduse maşina spre intrarea din spate a Casei Albe şi ieşi, îndreptându-se spre Curtea Supremă din Washington, în urmărirea lui Jack.

Jack se uită la Seth Frank şi zâmbi, amintindu-şi de izbucnirea detectivului. Aceeaşi expresie fusese rostită de gura lui Luther, chiar înainte să i se sfârşească viaţa. Jack îşi aminti unde mai auzise expresia aceea. În închisoare, când Luther aruncase ziarul. Pe prima pagină se afla figura zâmbitoare a preşedintelui.

Şi în faţa tribunalului, când Luther se uitase la individ. Aceleaşi cuvinte, izbucnind cu toată furia şi veninul strâns în bătrân.

– *Ticălos nenorocit*, zise Jack.

*

Alan Richmond stătea la fereastră şi se întreba dacă destinul lui era să fie înconjurat de incompetenţi. Gloria Russell stătea ţeapănă pe un scaun, în faţa lui. Se culcase cu ea de vreo şase ori şi îşi pierduse orice interes pentru ea. O să-i facă vânt cu prima ocazie. Următoarea sa echipă va fi alcătuită din oameni mult mai capabili. Din subordonaţi care să-i permită să se concentreze asupra concepţiei sale despre viitorul ţării. Nu ajunsese preşedinte ca să se ocupe de fleacuri.

– Văd că n-am câştigat nimic în sondaje.

Nu se uită la femeie, anticipa răspunsul.

– Contează dacă o să câştigi cu şaizeci la sută din voturi sau cu şaptezeci la sută?

Preşedintele se întoarse şi şuieră:

– Da. Da, contează al naibii de mult!

Femeia îşi muşcă buzele şi bătu în retragere:

– Alan, am făcut toate eforturile. Poate că vom câştiga fără nici o împotrivire în Colegiul Electoral.

– Ăsta-i minimum a ceea ce putem face, Gloria!

Femeia se uită în jos. După alegeri, va călători. În toată lumea. În locuri în care nu cunoştea pe nimeni şi unde n-o cunoştea nimeni. Un nou început. Atunci, totul va fi în regulă...

– Bine măcar că am lămurit mica noastră problemă, zise Richmond, uitându-se la ea şi ţinând mâinile la spate.

Un bărbat înalt, zvelt, îmbrăcat impecabil. Arăta ca un comandant al unei invincibile armada. Însă istoria demonstrase că armadele invincibile erau mult mai vulnerabile decât îşi imaginau oamenii.

– L-ai distrus?

– Nu, Gloria, e în sertarul meu. Vrei să-l vezi? Poate vrei să-l mai furi o dată.

O trata cu atâta condescendenţă, încât Gloria simţi nevoia să încheie discuţia. Se ridică şi întrebă:

– Mai avem ceva de rezolvat?

Preşedintele clătină din cap şi se întoarse spre fereastră. Gloria întinse mâna spre clanţă, când uşa se deschise brusc.

– Avem o problemă, zise Bill Burton, uitându-se la fiecare din ei.

*

– Ce vrea? întrebă preşedintele, uitându-se la fotografia pe care i-o înmânase Burton.

Agentul răspunse imediat:

– Biletul nu spune nimic. Presupun că individul vrea nişte bani, având în vedere că-i urmărit de poliţie.

Richmond se uită la Gloria Russell şi zise:

– Mă miră faptul că Jack Graham a ştiut să trimită fotografia aici.

Deşi ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-i ia apărarea Gloriei Russell, Burton consideră că nu dispuneau de suficient timp pentru a-şi permite să interpreteze greşit situaţia. Aşa că răspunse:

– Este posibil ca Whitney să-i fi povestit totul.

– Dacă aşa stau lucrurile, a aşteptat cam mult, replică preşedintele.

– Poate că Whitney nu i-a explicat. Poate că Graham a descoperit totul singur. A pus lucrurile cap la cap.

Preşedintele mototoli fotografia şi o aruncă. Gloria privi în altă parte. Simpla vedere a cuţitului pentru deschis scrisori o paraliza.

– Burton, în ce fel ne poate face rău chestia asta?

Richmond se uită la agent, de parcă ar fi pătruns în interiorul minţii acestuia.

Burton se aşeză şi-şi frecă bărbia cu palma:

– Mă tot gândesc... Graham e în faza în care se agaţă şi de un pai. E într-o situaţie disperată. Iar prietena lui se răcoreşte la puşcărie. Cred că-i înnebunit. A avut inspiraţie, a pus nişte lucruri cap la cap şi-şi încearcă norocul trimiţîndu-ne asta, sperând că are suficientă valoare pentru noi ca să plătim cât ne cere, indiferent de sumă.

Preşedintele se ridică şi luă o ceaşcă de cafea.

– Nu putem să-l găsim? Să-l găsim repede?

– Sigur că putem. Nu ştiu însă cât de repede.

– Şi dacă am ignora biletul lui?

– S-ar putea să nu facă nimic, doar s-o şteargă şi să-şi încerce norocul.

– Mai există posibilitatea să-l găsească poliţia...

– Şi să-i zboare creierii, termină Burton fraza în locul preşedintelui. Da, există această posibilitate.

Preşedintele ridică fotografia:

– De ce se mai osteneşte, dacă-şi poate susţine povestea doar cu asta? întrebă el, neîncrezător.

– Nu valoarea de probă incriminatoare a fotografiei mă îngrijorează...

–... Ci faptul că această acuzaţie poate face poliţia să pună întrebări foarte stânjenitoare.

– Cam aşa ceva. Amintiţi-vă că asemenea acuzaţii vă pot da gata. Vă pregătiţi pentru alegeri. Probabil că Graham a văzut în asta un atu. O campanie de presă rău intenţionată poate fi ucigătoare...

Preşedintele se gândi un moment. Nimeni şi nimic nu trebuia să pericliteze realegerea sa.

– Burton, nu foloseşte la nimic să plătim. Ştii prea bine. Cât timp Graham dă târcoale, e un om periculos.

Richmond se uită la Gloria Russell, care stătuse tot timpul cu mâinile în poală şi cu privirea spre podea. „O tipă atât de slabă..."

Preşedintele se aşează la birou şi începu să răsfoiască nişte hârtii:

– Burton, fă şi treaba asta! Cât mai repede.

*

Frank se uită la ceasul de pe perete, se duse şi închise uşa, apoi ridică telefonul. Îl mai durea capul, dar doctorii prevedeau că îşi va reveni iute.

O voce îi răspunse:

– Motelul Executive.

– Camera 233, vă rog.

– Aşteptaţi o clipă.

Timpul trecea, iar Frank începu să fie îngrijorat. Jack ar fi trebuit să fie în cameră.

– Alo?

– Eu sunt.

– Cum te simţi?

– Pun pariu că mai bine decât tine.

– Ce face Kate?

– A fost eliberată pe cauţiune. Am aranjat s-o iau în custodie.

– Cred că-i încântată.

– Nu-s convins că ai găsit cuvântul potrivit. Se apropie momentul culminant. Ascultă-mi sfatul şi fugi cât de repede poţi.

– Dar Kate...

– Jack, au doar mărturia unui individ care a încercat să obţină de la ea un interviu în exclusivitate. Declaraţia lui împotriva declaraţiei ei. Nimeni nu te-a văzut. O acuzaţie care nu valorează nimic. Am vorbit cu procurorul. Se gândeşte foarte serios să renunţe la acuzare.

– Nu ştiu dacă-i aşa.

– Jack, Kate va ieşi din povestea asta mai bine decât tine, dacă nu începi să te gândeşti şi la viitorul *tău*. Trebuie să pleci de aici. Nu-ţi spun asta doar eu, ci şi ea.

– Kate?

– Am întâlnit-o astăzi. Nu ne înţelegem foarte bine, dar în privinţa asta am fost de acord.

Jack se relaxă, apoi oftă:

– Bine. Unde să mă duc şi cum ajung acolo?

– Plec de la slujbă la ora nouă. La ora zece voi fi în camera ta. Să ai bagajele făcute. Am eu grijă de restul. Până atunci, stai liniştit.

Frank puse receptorul în furcă şi trase aer adânc în piept. Risca mult. Mai bine să nu se gândească la ce-l aştepta...

*

Jack se uită la ceas, apoi la valiza de pe pat. Nu putea să fugă cu multe bagaje. Se uită apoi la televizorul din colţ, dar nu îl interesa nici o emisiune. Apoi i se făcu sete. Scoase nişte mărunţiş din buzunar, deschise uşa şi privi afară. Automatul cu băuturi se afla pe hol. Îşi puse cascheta de baseball şi se strecură afară. Nu auzi deschizându-se uşa de la casa scărilor, din celălalt capăt al holului. Şi uită să încuie uşa în urma lui.

Când se întoarse, îl şocă faptul că lumina era stinsă. O lăsase aprinsă. Când întinse mâna spre comutator, uşa fu trântită în urma lui, iar el fu împins pe pat. Se rostogoli iute, iar când

ochii i se obişnuiră cu lumina, văzu doi bărbaţi. De data asta nu purtau măşti, ceea ce spunea foarte mult.

Jack se pregăti să sară spre ei, dar asupra sa fură îndreptate ţevile a două arme. Se aşeză şi privi cele două feţe.

– Ce coincidenţă! zise el. V-am cunoscut pe fiecare din voi, dar separat. Tu ai încercat să-mi zbori creierii, îi spuse el lui Collin. Iar tu, i se adresă apoi lui Burton, ai încercat să-mi arunci praf în ochi. Şi ai reuşit. Te cheamă Burton, nu-i aşa? Bill Burton. Întotdeauna ţin minte numele. Pe al tău nu l-am aflat, îi spuse el lui Collin.

Collin se uită la Burton, apoi la Jack şi zise:

– Sunt agentul Tim Collin, din Serviciul Secret. Mi-ai tras o lovitură straşnică, Jack! Se pare că ai jucat fotbal, în şcoală.

– Da, iar umărul meu îşi aminteşte încă de tine.

Burton se aşeză pe pat, lângă Jack. Acesta se uită la el.

– Credeam că mi-am ascuns urmele. Mă surprinde că m-aţi găsit.

Burton se uită spre tavan şi zise:

– Jack, ne-a spus o vrăbiuţă unde te găsim...

Jack se uită la Collin, apoi la Burton.

– Uite ce-i, eu plec din oraş şi nu mă mai întorc. Nu cred că-i nevoie să mă treceţi pe lista voastră de cadavre.

Burton se uită la valiza de pe pat, apoi se ridică şi-şi puse pistolul în toc. După aceea îl înhăţă pe Jack şi-l trânti de perete. Când termină, agentul veteran nu lăsase nimic necercetat. Burton petrecu următoarele zece minute examinând fiecare petic din încăpere, căutând aparatură de ascultat şi alte dispozitive de felul acela. Termină treaba examinând bagajul lui Jack. Găsi fotografiile şi le privi atent.

Satisfăcut, agentul le puse în buzunarul interior al hainei şi-i zâmbi lui Jack.

– Scuză-mă, dar în meseria mea, paranoia face parte din descrierea postului. Aş vrea să ştiu de ce i-ai trimis fotografia preşedintelui.

Jack dădu din umeri.

– Din moment ce viaţa mea a fost distrusă, m-am gândit că şeful vostru ar vrea să contribuie la fondurile mele de plecare. Numai că n-aţi virat fondurile, aşa cum aţi făcut în cazul lui Luther.

Collin mormăi, clătină din cap şi rânji:

– Îmi pare rău, Jack, dar lucrurile nu merg aşa în lumea asta. Ar fi trebuit să găseşti o altă rezolvare pentru problema ta.

– Presupun că ar fi trebuit să vă urmez exemplul, îi replică Jack. Ai o problemă? Omoar-o!

Zâmbetul lui Collin dispăru. Agentul îl privi cu ochii scânteind de mânie pe avocat. Burton se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere. Scoase o ţigară, apoi o mototoli şi o vârî în buzunar. Se întoarse către Jack şi-i spuse calm:

– Ar fi trebuit să fugi din oraş. Poate reuşeai să scapi.

– Nu scăpam cu voi doi pe urmele mele.

– Nu se ştie niciodată, replică Burton.

– De unde ştii că nu le-am dat o fotografie şi poliţiştilor?

Burton scoase fotografiile şi se uită la ele.

– Aparat Polaroid OneStep. Filmul are zece poziţii. Whitney i-a trimis două Gloriei Russell. Tu i-ai trimis una preşedintelui. Au rămas şapte. Regret Jack, dar nu m-ai fraierit.

– I-am spus lui Seth Frank tot ce ştiu.

Burton clătină din cap şi-l contrazise:

– Dacă i-ai fi spus, vrăbiuţa m-ar fi informat. Dar dacă insişti, putem aştepta până când apare locotenentul.

Jack se ridică iute de pe pat şi se lansă spre uşă. Când puse mâna pe clanţă, un pumn îl izbi în rinichi, iar el se prăbuşi pe podea. După o clipă, fu ridicat şi aruncat pe pat. Iar Collin îi zise:

– Acum suntem chit.

Jack gemu şi rămase întins, încercând să-şi stăpânească greaţa provocată de lovitură. Apoi se ridică, ţinându-şi răsuflarea. Când, în cele din urmă, reuşi să privească în sus, văzu figura lui Burton. Jack clătină din cap. Pe faţă i se citea clar că nu-i venea să creadă.

Burton se uită atent la el şi întrebă:

– Ce-i?

– Am crezut că voi sunteţi băieţii buni, răspunse calm Jack.

Burton nu răspunse nimic. Collin îşi plecă privirea.

În cele din urmă, Burton răspunse, cu voce slabă, de parcă s-ar fi îmbolnăvit subit de laringită:

– Şi eu am crezut asta, Jack. Şi eu am crezut...

Făcu o pauză, înghiţi în sec, apoi continuă:

– N-am vrut eu să avem probleme. Dacă Richmond şi-ar fi ţinut scula în pantaloni, nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar s-a întâmplat, iar noi am fost obligaţi să aranjăm totul...

Burton se ridică şi se uită la ceas.

– Îmi pare rău, Jack! Cu adevărat îmi pare rău. Crezi, poate, că-i o chestie ridicolă, dar chiar aşa simt...

Agentul se uită la Collin şi dădu din cap. Collin îi făcu semn lui Jack să se întindă pe pat.

– Sper că preşedintele vă este recunoscător pentru ceea ce faceţi, zise Jack, cu amărăciune.

Burton zâmbi cu tristeţe.

– Să zicem că se aşteaptă să facem ceea ce facem. Poate că toţi fac asta, într-un fel sau altul.

Jack se trase încet înapoi şi privi ţeava armei, ce se apropia de capul său. Simţea mirosul de metal. Îşi imagină fumul, proiectilul care zbura prea iute ca să fie zărit de ochi...

Apoi uşa încăperii se zgudui, în urma unei lovituri puternice. Collin se întoarse. A doua lovitură sparse tăblia uşii şi vreo şase poliţişti din Washington năvăliră în încăpere, cu pistoalele în mâini.

– Rămâi nemişcat! Toată lumea să rămână nemişcată! Puneţi pistoalele pe podea! Acum!

Collin şi Burton îşi lăsară repede pistoalele pe podea. Jack rămase întins pe pat, cu ochii închişi. Îşi pipăi pieptul, în care inima părea gata să explodeze.

Burton se uită la oamenii în uniforme albastre şi zise:

– Facem parte din Serviciul Secret al Statelor Unite. Legitimaţiile sunt în buzunarele interioare din dreapta. L-am prins

pe acest individ, care l-a amenințat pe președinte. Tocmai voiam să-l arestăm.

Polițiștii scoaseră legitimațiile și le examinară. Doi polițiști îl ridicară cu brutalitate pe Jack. Unul dintre ei începu să-i citească drepturile. Apoi îi puse cătușe la mâini.

Agenții își primiră legitimațiile înapoi.

– Domnule agent Burton, va trebui să așteptați până vom termina noi cu domnul Graham. Crima are prioritate față de amenințările făcute președintelui. S-ar putea să așteptați mult, dacă individul ăsta are nouă vieți.

Polițistul se uită la Jack, apoi la valiza de pe pat.

– Ar fi trebuit să fugi când ai avut ocazia, Graham. Te prindeam noi, mai devreme sau mai târziu.

Apoi le făcu semn oamenilor săi să-l ia pe Jack de acolo. Se uită la cei doi agenți și le zâmbi, cu gura până la urechi.

– Am primit un telefon că-i aici. Majoritatea telefoanelor sunt simple aiureli. Dar ăsta s-ar putea să-mi aducă avansarea de care am nevoie. O zi bună, domnilor! Salutați-l pe președinte din partea mea.

Polițiștii plecară cu prizonierul lor. Burton se uită la Collin, apoi scoase fotografiile. Graham nu mai avea nimic. Putea să repete tot ce-i spuseseră ei, iar polițiștii aveau să-l bage la casa de nebuni. Sărmanul! Un glonț ar fi însemnat o soartă mai bună decât cea care-l aștepta. Cei doi agenți își luară armele și plecară.

În cameră se așternu tăcerea. După zece minute, ușa ce dădea în camera alăturată se deschise și pe ea se strecură o siluetă. Aceasta întoarse televizorul din colț și-i îndepărtă capacul. Televizorul era doar de formă. Cu calm și îndemânare scoase camera de supraveghere din aparat. Cablul fu împins prin perete și dispăru imediat.

Apoi omul deschise ușa și plecă pe unde venise. Pe o masă, lângă perete, se afla un dispozitiv de înregistrare. Individul strânse cablul și-l puse într-o sacoșă. Apăsă un buton, iar dispozitivul de înregistrare se opri.

După zece minute, un bărbat cu un rucsac mare ieşi pe uşa din faţă a Motelului Executive şi se duse spre parcare, unde se afla o maşină cu motorul pornit. Tarr Crimson trecu pe lângă maşină şi întinse – ca din întâmplare – caseta prin fereastra deschisă, lăsând-o să cadă pe scaunul din faţă. După aceea se duse la Harley-Davidson-ul său, bucuria vieţii lui, se urcă şi porni ca fulgerul. Fusese o joacă de copil să instaleze sistemul video. Cameră activată vocal. Dispozitiv de înregistrare care reţinea pe casetă tot ce se vedea prin cameră. Nu ştia ce se afla pe caseta standard, VHS, dar trebuia să fie ceva foarte preţios. Jack îi promisese un an de servicii juridice gratuite. În timp ce gonea pe şosea, Tarr zâmbi, amintindu-şi de ultima lor întâlnire, când avocatul se arătase sceptic faţă de noile invenţii din domeniul tehnologiei de supraveghere.

Maşina din parcare porni din loc. Seth Frank ţinea o mână pe volan, iar cu cealaltă ţinea caseta. Coti spre drumul principal. Nu-i plăceau filmele prea mult, dar abia aştepta să vadă caseta aceea.

*

Bill Burton stătea în dormitorul mic, dar elegant, pe care-l împărţea cu soţia sa. Aveau patru copii. Douăzeci şi patru de ani petrecuţi împreună. Făcuseră dragoste de nenumărate ori. Bill Burton stătuse deseori în colţul de lângă fereastră, într-un balansoar vechi, şi-şi hrănise cele patru odrasle, înainte să se ducă la slujbă, permiţându-i soţiei sale, epuizate, să se odihnească măcar câteva minute.

Fuseseră ani frumoşi. Nu câştigase mulţi bani, dar asta nu contase. Soţia sa îşi continuase cursurile şi obţinuse diploma de asistentă medicală, după ce copii cei mai mici intraseră la liceu. Venitul suplimentar fusese un lucru bun, dar fusese şi mai bun faptul că ea, o femeie care îşi sacrificase interesele personale pentru nevoile altora reuşise, în cele din urmă, să facă ceva şi pentru sine. Una peste alta, duseseră o viaţă frumoasă. O casă drăguţă, într-un cartier liniştit, pitoresc şi până atunci sigur, spre deosebire de zonele din jur, aflate parcă în război. Întotdeauna

existaseră oameni răi. Şi vor exista întotdeauna oameni ca Bill Burton, care să lupte împotriva lor. Mai bine zis, oameni aşa cum fusese Bill Burton.

Se uită afară prin fereastra dormitorului. Astăzi era ziua lui liberă. Aşa, îmbrăcat în blugi, cu cămaşă de flanelă, de-un roşu aprins, şi cizme de pădurean, putea să fie luat drept un muncitor la un joagăr. Soţia lui descărca maşina. Astăzi făcuseră cumpărături. Aşa cum făceau în aceeaşi zi a săptămânii, de douăzeci de ani. O privi şi-i admiră silueta, în timp ce se apleca să scoată sacoşele. Chris, fiica lor de cincisprezece ani, şi Sidney, cea de nouăsprezece, o adevărată frumuseţe, cu picioare lungi, în primul an la Colegiul „John Hopkins" – pentru că intenţiona să urmeze cursurile Facultăţii de Medicină – îşi ajutau mama. Ceilalţi doi copii se mutaseră în oraş, pe cont propriu, şi se descurcau bine. Uneori îl sunau pe tatăl lor, cerându-i sfatul în privinţa cumpărării unei maşini sau a unei case. Îşi făceau planuri pe termen lung, în privinţa carierei. Iar lui îi plăceau discuţiile acelea. El şi soţia lui simţeau că reuşiseră în viaţă.

Se aşeză la birouaşul din colţ, descuie un sertar şi scoase cutia. O deschise şi scoase cele cinci casete audio. Le aşeză pe birou, lângă scrisoarea pe care o scrisese în dimineaţa aceea. Numele de pe plic fusese completat cu litere mari, uşor de citit: Seth Frank. Îi datora asta locotenentului.

Auzi râsete şi se duse din nou la fereastră. Sidney şi Chris se băteau cu bulgări de zăpadă, iar Sherry, soţia lui, fusese prinsă la mijloc. Râdeau toate trei, iar înfruntarea se termină când aterizară într-un troian de lângă alee.

Plecă de lângă fereastră şi făcu un lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată, cu toate că, în cei opt ani în care lucrase ca poliţist, i se stinseseră în braţe copii, bătuţi de moarte de către cei care ar fi trebuit să-i iubească şi să-i apere, şi văzuse zilnic ce este mai rău în oameni. Lacrimile erau sărate. Nu şi le şterse. Le lăsă să curgă. Familia sa urma să se întoarcă repede. Trebuiau să iasă în oraş, la cină. Ca o ironie a sorţii, în ziua aceea Bill Burton împlinea patruzeci şi cinci de ani.

Se aplecă peste birou şi scoase revolverul din toc, cu un gest iute. Un bulgăre de zăpadă lovi fereastra. Fetele doreau ca tatăl lor să li se alăture la joacă.

„Îmi pare rău. Aş fi vrut să fiu cu voi. Îmi pare rău pentru tot ce am făcut. Vă rog să-l iertaţi pe tatăl vostru." Înainte să-şi piardă curajul, îşi împinse pe gât revolverul 357, cât de adânc putu. Era rece şi greu. Gingia începu să-i sângereze.

Bill Burton făcuse totul ca să fie sigur că nu va afla nimeni adevărul. Comisese delicte, ucisese un om nevinovat şi fusese implicat în alte cinci omucideri. Iar acum, după luni de zile în care dezgustul faţă de ceea ce devenise crescuse zi de zi şi, după o noapte fără somn, petrecută alături de femeia pe care o iubea din tot sufletul, îşi dăduse seama că nu putea accepta ceea ce făcuse şi că nu mai putea trăi ştiind ceea ce ştia.

Viaţa nu mai merita trăită fără respect de sine, fără mândrie. Iar dragostea familiei sale nu-l mai ajuta cu nimic, ba, dimpotrivă, făcea lucrurile şi mai greu de îndurat. Fiindcă obiectul acestei iubiri, al acestui respect, nu le merita.

Burton se uită la teancul de casete. Poliţa lui de asigurare. Acum reprezentau testamentul său, epitaful său bizar. Casetele astea puteau folosi la ceva bun. Slavă Domnului!

Zâmbi, abia perceptibil. Serviciul Secret! Secretele îşi vor lua zborul acum... Se gândi la Alan Richmond şi în ochi îi apăru o luminiţă. „Ce-i aici îţi va aduce condamnarea pe viaţă, fără eliberare condiţionată. Să trăieşti o sută de ani, tâmpitule!"

Degetul lui se încordă pe trăgaci.

Alt bulgăr lovi fereastra. Vocile ajunseră până la el. Când se gândi la ce lăsa în urmă, îi dădură din nou lacrimile. „La naiba!" Cuvântul zbură din gura lui, purtând cu el mai multă vinovăţie şi mai multă suferinţă decât ar fi putut îndura.

„Îmi pare rău. Să nu mă urâţi! Doamne, să nu mă urâţi!"

La auzul bubuiturii, joaca încetă, iar trei perechi de ochi se îndreptară spre casă, în acelaşi timp. Peste un minut, cele trei vor intra în casă. Peste încă un minut se vor auzi ţipetele. Iar cartierul liniştit nu va mai fi liniştit deloc.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Nimeni nu se aştepta să ciocăne cineva la uşă. Preşedintele Alan Richmond avea o discuţie foarte tensionată cu membrii Cabinetului său. În ultimul timp, presa atacase foarte dur politica internă a administrativului, iar preşedintele voia să afle motivele. De fapt, nu-l interesa actuala politică. Îl preocupa mai mult felul în care era percepută. În marea schemă, doar percepţiile contau. Asta însemna să fii om politic adevărat.

– Cine naiba a venit? se răţoi preşedintele, furios, la secretară. Indiferent cine sunt, nu figurează pe lista de audienţe de astăzi!

Se uită la cei care stăteau în jurul mesei. Şefa de cabinet nu se ostenise să vină la slujbă. Poate făcuse, în sfârşit, un lucru deştept şi înghiţise o sticluţă cu pilule. Asta l-ar fi îndurerat, pe termen scurt, dar ar fi reuşit să înlăture impresia creată de sinuciderea ei. Individa avusese dreptate într-o singură privinţă: conducea în sondaje la o asemenea diferenţă, încât nu mai conta cât de mare era diferenţa aceea.

Secretara se strecură cu timiditate în încăpere. Se vedea foarte clar că era uluită:

– Domnule preşedinte, a venit un grup mare de oameni. Domnul Bayliss, de la FBI, mai mulţi poliţişti şi un domn din Virginia, care nu s-a recomandat.

– Poliţia? Să lase o cerere, dacă vor să mă vadă, şi să plece. Spune-i lui Bayliss să mă sune diseară. Ar fi zăcut şi acum în cine ştie ce birou din vreun orăşel uitat de lume, dacă nu forţam lucrurile, ca să fie numit director. Nu tolerez o asemenea lipsă de respect!

– Sunt foarte insistenţi, domnule!

Preşedintele se făcu roşu la faţă şi se ridică în picioare.

– Spune-le să se ducă la dracu'! Idioato, nu vezi că-s ocupat?

Femeia ieşi imediat. Dar, înainte să iasă, uşa se deschisese şi în cameră intraseră patru agenţi ai Serviciului Secret. Printre ei se găseau Johnson şi Varney. Îi urma un grup de poliţişti din Washington, printre care se aflau şeful poliţiei, Nathan Brimmer, şi directorul FBI, Donald Bayliss, un bărbat scund, îndesat, într-un costum la două rânduri şi cu o faţă mai albă decât clădirea în care se afla acum.

În urma tuturor intră Seth Frank, care închise uşa liniştit. Ţinea în mână o servietă cafenie. Richmond se uită la ei, apoi rămase cu privirea aţintită asupra detectivului de la Omucideri.

– Detectivul... Frank, nu-i aşa? Dacă nu v-aţi dat seama, vă atrag atenţia că întrerupeţi o şedinţă confidenţială a Cabinetului şi vă cer să plecaţi imediat.

Preşedintele se uită la cei patru agenţi, ridică din sprânceană şi le făcu semn către uşă. Cei patru se uitară în urma lor, dar nu se mişcară.

Frank păşi în faţă. Scoase liniştit o hârtie din buzunar, o despături şi i-o întinse preşedintelui. Richmond se uită la ea, în timp ce membrii Cabinetului priveau uluiţi. În cele din urmă, Richmond îl întrebă pe detectiv.

– Ce fel de glumă e asta?

– Nu e nici o glumă. E o copie după mandatul de arestare emis pe numele dumneavoastră. Sunteţi acuzat de ucidere şi pentru asta puteţi fi condamnat la moarte în Statul Virginia. Şeful poliţiei, domnul Brimmer, are un mandat similar, pentru complicitate la asasinate, săvârşite în Districtul Columbia. Veţi fi condamnat pentru acestea după ce Statul Virginia va termina cu dumneavoastră.

Preşedintele se uită la Brimmer, care-l privi drept în ochi şi dădu din cap. În privirea omului legii se citea ce gândea despre şeful statului.

– Sunt preşedintele Statelor Unite. Nu mă puteţi acuza de nimic. Ieşiţi afară!

Richmond se întoarse şi se îndreptă spre scaunul său.

– S-ar putea să aveţi dreptate, din punct de vedere juridic. Dar nu-mi pasă de asta. După ce procesul de punere sub acuzare se va încheia, nu veţi mai fi preşedintele Alan Richmond, ci doar Alan Richmond. Iar când se va întâmpla acest lucru, o să mă întorc. Fiţi sigur.

Preşedintele se întoarse, alb la faţă.

– Punere sub acuzare?

Frank înaintă, până când îl privi în ochi pe preşedinte. Cu altă ocazie, un asemenea gest ar fi provocat intervenţia promptă a Serviciului Secret. Acum, agenţii rămaseră nemişcaţi. Fiecare dintre ei regreta pierderea unui coleg respectat. Johnson şi Varney simţeau că fuseseră minţiţi în legătură cu evenimentele din noaptea aceea, evenimente petrecute în conacul familiei Sullivan. Iar omul pe care-l considerau vinovat de toate acestea se afla în faţa lor.

Frank zise:

– Să lăsăm vorbăria! I-am arestat deja pe Tim Collin şi pe Gloria Russell. Ambii au renunţat la dreptul de a avea un avocat şi au făcut declaraţii amănunţite, referitoare la evenimentele ce au dus la uciderea lui Christine Sullivan, a lui Luther Whitney, a lui Walter Sullivan şi a încă două persoane, la sediul firmei Patton şi Shaw. Cred că au încheiat deja înţelegeri cu procuratura care este interesată cu adevărat doar de dumneavoastră. Daţi-mi voie să vă spun că un procuror îşi poate clădi o carieră impresionantă cu un asemenea caz.

Preşedintele făcu un pas înapoi, apoi se îndreptă.

Frank deschise servieta şi scoase din ea o videocasetă şi cinci casete audio.

– Sunt convins că avocatul dumneavoastră va dori să le vadă. Videocaseta arată cum agenţii Burton şi Collin încearcă să-l asasineze pe Jack Graham. Casetele audio conţin înregistrarea mai multor şedinţe la care aţi participat şi în timpul cărora

au fost plănuite diferite delicte. Sunt aici mai mult de şase ore de mărturii, domnule preşedinte. Au fost trimise copii la sediul Congresului, la FBI, la CIA, la Procuratura Generală, la *Post*, la avocatul Casei Albe şi tuturor celor care mi-au venit în minte. Nu lipseşte nimic de pe casete. Este inclusă şi înregistrarea făcută de Walter Sullivan în timpul discuţiei pe care aţi avut-o la telefon, în noaptea în care a fost ucis. Nu coincide cu versiunea pe care mi-aţi prezentat-o. Cu complimente din partea lui Bill Burton. În biletul lăsat spunea că-şi încasează poliţa de asigurare.

– Unde-i Burton? întrebă preşedintele, cuprins de furie.

– Spitalul Fairfax l-a declarat decedat în dimineaţa asta, la ora zece şi jumătate. Plagă prin împuşcare, provocată de el însuşi.

Richmond se împletici până la scaunul său. Nimeni nu se oferi să-l ajute. Se uită la Frank şi întrebă:

– Mai vrei ceva?

– Da. Burton a mai lăsat o hârtie. Împuternicirea pentru următoarele alegeri. Îmi pare rău, dar mă tem că nu aveţi votul său.

Membrii Cabinetului se ridicară şi plecară, unul câte unul. În capitală, teama de sinucidere politică în urma unei asocieri nepotrivite era foarte puternică. Apoi plecară oamenii legii şi agenţii Serviciului Secret. Rămase doar preşedintele, privind în gol.

Seth Frank vârî capul pe uşă şi zise:

– Nu uitaţi, ne vom revedea curând.

Apoi închise, liniştit, uşa.

EPILOG

Anotimpurile erau capricioase în Washington, iar o săptămână de primăvară, cu vreme uscată şi plăcută, era urmată de o scădere bruscă a temperaturii şi de o umiditate ca de saună. În iulie, locuitorii oraşului se adaptau pe cât puteau, dar aerul putea fi respirat cu greu, iar mişcările nu erau niciodată suficient de lente ca să nu-ţi îmbibi hainele de transpiraţie. În tot chinul ăla, mai existau şi seri care nu erau distruse de materializările subite ale unor furtuni cu ploaie torenţială şi cu fulgere care ameninţau să lovească pământul la fiecare bubuitură. Seri în care briza era răcoroasă, aerul, proaspăt, iar cerul, senin. Seara aceea era una dintre acele seri.

Jack stătea pe marginea piscinei de pe acoperişul clădirii. Şortul său kaki lăsa să i se vadă picioarele musculoase, bronzate, cu părul încreţit de soare. Era mai zvelt ca înainte. Lunile de exerciţii fizice îndepărtaseră orice urmă de grăsime. Sub tricoul lui alb jucau noduri de muşchi bine încordaţi. Avea părul scurt, iar faţa i se bronzase la fel de mult ca restul corpului. Apa clipocea între degetele de la picioare.... Jack se uită la cer şi trase aer adânc în piept. Locul fusese înţesat cu trei ore în urmă, când cei care lucrau în birouri îşi oferiseră trupurile buhăite şi nebronzate puterilor revigorificatoare ale apei calde. Acum, Jack rămăsese singur. Nu trebuia să se culce, iar dimineaţa, somnul nu avea să-i fie tulburat de deşteptător.

Uşa care dădea spre piscină se deschise, scârţiind. Jack se întoarse şi văzu costumul de vară bej, mototolit şi incomod. Bărbatul ducea o pungă din hârtie cafenie.

– Administratorul clădirii mi-a spus că te-ai întors, zise Seth Frank, zâmbind. Te deranjează dacă-ţi ţin companie?

– Nu, dacă în pungă ai ceea ce cred că ai.

Detectivul se aşează pe un scaun de pânză şi-i întinse o bere lui Jack. Îşi deschiseră cutiile şi sorbiră cu sete.

– Cum a fost pe unde ai umblat? întrebă Frank.

– N-a fost rău. A fost bine că am plecat. Dar a fost plăcut să mă întorc.

– Locul ăsta pare potrivit pentru meditaţie...

– Pe la şapte e înghesuială. Vreo două ore. Dar cea mai mare parte a timpului e ca acum.

Detectivul se uită cu jind la bazin şi începu să-şi scoată pantofii.

– Te superi?

– Eşti invitatul meu.

Frank îşi suflecă pantalonii, îşi puse şosetele în pantofi şi se aşeză lângă Jack, vârându-şi picioarele albe ca laptele în apă, până la genunchi.

– Doamne, ce bine e! Detectivii de la ţară, cu trei fete şi cu ipotecă, ajung rareori la bazine de înot.

– Aşa am auzit şi eu.

Frank îşi masă călcâiele, apoi se uită la prietenul său.

– Se pare că ţi-a priit viaţa de pierde-vară. Ar trebui să te gândeşti dacă nu-i cazul să rămâi aşa.

– Mă tot gândesc. Ideea mi se pare tot mai atrăgătoare.

Frank se uită la plicul de lângă Jack.

– E ceva important?

– E de la Ransome Baldwin. Îţi aminteşti de el?

Detectivul dădu din cap.

– Da. A decis să te dea în judecată pentru că i-ai părăsit fata?

Jack clătină din cap şi zâmbi. Îşi termină berea, căută în pungă şi scoase alta, încă rece. Îi aruncă una şi lui Frank:

– Nu se ştie niciodată... În mare, individul îmi scrie că sunt prea bun pentru Jennifer. Cel puţin, pentru moment. Jenn trebuie să se maturizeze. O trimite în străinătate pentru un an, să

îndeplinească sarcini de misionariat pentru Fundaţia de Caritate Baldwin. Spune să-l anunţ, dacă am nevoie de ceva. Şi mai zice că mă respectă şi mă admiră.

– Grozav! exclamă detectivul, sorbind din bere. Nu se poate mai bine de atât.

– Ba da! Baldwin l-a făcut pe Barry Alvis şeful juriştilor care se ocupă de afacerile sale. Alvis e individul pe care l-a dat afară Jenn de la Patton şi Shaw. Alvis s-a dus imediat în biroul lui Dan Kirksen şi a scos totul la iveală. Cred că Dan a fost văzut ultima dată pe marginea unei clădiri foarte înalte...

– Am citit că firma şi-a închis porţile.

– Toţi juriştii buni au plecat. Cei slabi trebuie să-şi câştige pâinea făcând altceva. Spaţiul a fost deja închiriat. Întreaga firmă a dispărut, fără urmă.

– Asta s-a întâmplat şi cu dinozaurii. Doar cu avocaţii durează mai mult... mormăi Frank, şi-i dădu un pumn lui Jack care izbucni în râs.

– Mulţumesc că ai venit să mă întâmpini.

– N-aş fi ratat o asemenea ocazie.

Jack se uită la el, devenind brusc serios.

– Ce s-a întâmplat?

– N-ai citit ziarele?

– De luni de zile. După năvala reporterilor, a organizatorilor de talk-show-uri, a echipelor de procurori independenţi, a producătorilor de la Hollywood şi a curioşilor de tot felul, am decis că nu mai vreau să ştiu nimic despre nimeni. Mi-am schimbat numărul de telefon de zece ori, dar ticăloşii continuă să-l afle. De aceea mi-au plăcut atât de mult ultimele două luni. Nu mă cunoştea nimeni.

Frank îşi puse gândurile în ordine şi zise:

– Păi, să vedem... Collin s-a recunoscut vinovat de omor cu premeditare, de ucidere din culpă, de obstrucţionarea justiţiei şi de încă vreo şase delicte mai mici. A fost acuzat de procuratura din Washington. Cred că judecătorului i-a fost milă de el. Collin era din Kansas, a crescut la o fermă, a făcut armata

la infanteria marină, apoi a ajuns agent al Serviciului Secret. A executat ordinele primite. A făcut asta aproape toată viaţa lui. Dacă preşedintele îţi spune să faci ceva, trebuie să faci. A fost condamnat la închisoare, de la douăzeci de ani la închisoare pe viaţă. Mi se pare o sentinţă blândă, dar Collin a colaborat întru totul cu procuratura. Poate că înţelegerea merita făcută... Probabil că Tim Collin îşi va sărbători în libertate cea de-a cincizecea aniversare. Statul Virginia a decis să nu-l acuze, pentru că a cooperat şi a depus mărturie împotriva lui Richmond.

– Ce-i cu Gloria Russell?

Frank fu gata să se înece cu berea.

– Isuse, femeia aia a scos totul din ea! Probabil că procuratura a cheltuit o avere cu plata grefierilor. Individa vorbea fără încetare. A făcut cea mai bună înţelegere. N-a fost condamnată la închisoare, ci doar la o mie de ore de muncă în folosul comunităţii. Va fi sub supraveghere timp de zece ani. Pentru premeditare în vederea săvârşirii unui asasinat. Îţi vine să crezi? Oricum, cred că-i pe cale să-şi piardă minţile. A examinat-o un psihiatru, desemnat de judecător. Cred că Gloria Russell va petrece câţiva ani într-un ospiciu. Să ştii însă că Richmond a brutalizat-o, emoţional şi fizic. Dacă măcar jumătate din ce a povestit e adevărat... Doamne fereşte! Individul o luase razna.

– Ce-i cu Richmond?

– Tu chiar ai fost pe Marte! A avut loc procesul mileniului, iar tu ce-ai făcut? Ai dormit?

– Trebuia să mai doarmă cineva...

– Recunosc că a luptat până la sfârşit. Probabil că a cheltuit tot ce-a avut. Pot să-ţi spun că individul n-a lăsat o impresie bună, când a depus mărturie. A fost foarte arogant şi se vedea că minţea. Procuratura luase urma banilor trimişi prin mandat telegrafic şi ajunsese la Casa Albă. Gloria Russell îi scosese dintr-o mulţime de conturi, dar făcuse greşeala de a strânge cele cinci milioane într-un singur cont, înainte de a-i expedia. Probabil că-i fusese teamă că Luther se va duce la poliţie, dacă banii nu vor intra toţi, deodată, în contul lui. Planul lui

Luther a funcţionat, chiar dacă el n-a mai apucat să vadă acest lucru. Richmond n-a fost în stare să explice transferul banilor. Nici multe alte lucruri. Acuzatorii l-au făcut praf. Preşedintele a încercat să facă pe grozavul, să arate câte a făcut el pentru măreţia Americii. Nu i-a folosit la nimic. După părerea mea, e periculos şi bolnav mintal.

– Şi deţinea codurile pentru atacul nuclear... Foarte frumos! Ce-o să păţească?

Frank privi un timp unduirile apei, apoi răspunse:

– A fost condamnat la moarte.

Jack îl privi neîncrezător, apoi exclamă:

– Cum de-au reuşit?

– Un mic truc, din punct de vedere juridic. L-au acuzat că a folosit asasini plătiţi. E singura situaţie în care nu se aplică regula că vinovatul este cel care a apăsat pe trăgaci.

– Şi cum au susţinut acuzaţia?

– Au motivat că Burton şi Collin erau subordonaţi plătiţi, a căror unică sarcină consta în a face ceea ce le spunea preşedintele să facă. Iar acesta le-a ordonat să ucidă. Cei doi au acţionat ca un asasin plătit de mafie. E o şmecherie, dar juriul a acceptat verdictul şi sentinţa, iar judecătorul nu s-a opus.

– Isuse!

– Fapul că individul era preşedinte nu înseamnă că trebuie tratat altfel decât cetăţenii obişnuiţi. Nu cred că ar trebui să fim surprinşi de cele întâmplate. Ştii ce fel de oameni vor să ajungă preşedinţi? Oameni anormali. Încep prin a fi normali, dar până să ajungă la funcţia aceea şi-au vândut sufletul diavolului de mai multe ori şi au călcat pe atâtea cadavre, încât nu mai sunt ca mine sau ca tine. Nici măcar un pic.

Frank mai privi o vreme apa din piscină, apoi concluzionă:

– Dar nu va fi executat niciodată.

– De ce?

– Avocaţii săi vor face apel, vor interveni asociaţiile care se opun pedepsei cu moartea, vor fi trimise scrisori din toată lumea... Individul a scăzut teribil ca popularitate, dar mai are

încă prieteni puternici. Aceştia vor găsi un punct slab în dosar. Pe de altă parte, ţara poate accepta ca ticălosul ăsta să fie condamnat, dar nu cred că Statele Unite sunt în stare să execute un om pe care l-au ales preşedinte. Nu dă bine, pe plan internaţional. Nici eu nu-s foarte încântat de idee, deşi consider că individul îşi merită soarta.

Jack luă un pumn de apă şi lăsă lichidul cald să-i curgă pe braţe. Rămase tăcut, privind în gol. Frank se uită la el şi zise:

– Nu că din treaba asta n-ar fi ieşit nimic bun... La naiba, districtul Fairfax vrea să mă facă şef de divizie. Am primit oferte din vreo zece oraşe, pentru postul de şef de poliţie. Procurorul care a condus Cazul Richmond va fi ales procuror general, la următoarele alegeri...

Detectivul sorbi din bere, apoi întrebă:

– Cu tine ce se va întâmpla, Jack? Tu eşti cel care l-ai doborât pe individ. Tu ai avut ideea să-i întindem o cursă lui Burton şi preşedintelui. Atunci când am descoperit că-mi ascultau convorbirile telefonice, am simţit că-mi explodează capul. Ai avut dreptate întru totul. Deci, tu cu ce te-ai ales din povestea asta?

Jack se uită la prietenul său şi-i răspunse, fără nici o afectare:

– Am rămas în viaţă. Nu mai lucrez pentru bogătaşi, la Patton şi Shaw, nu mă mai căsătoresc cu Jennifer Baldwin. E mai mult decât suficient.

Frank îşi privi venele de la picioare şi se interesă:

– Ştii ceva despre Kate?

Jack sorbi din bere, înainte de a răspunde:

– E în Atlanta. Cel puţin de acolo mi-a scris.

– Se stabileşte acolo?

– Nu ştiu. Nu mi-a scris nimic clar...

Jack făcu o pauză, apoi adăugă:

– Luther i-a lăsat casa, prin testament.

– Aş fi surprins dacă ar accepta. Bani câştigaţi în mod necinstit şi toate celelalte.

– Luther a moştenit-o de la tatăl său, care o cumpărase cu banii săi. Luther îşi cunoştea fiica. Cred că dorea ca ea să aibă... ceva. O casă nu-i un loc rău ca s-o iei de la capăt.

– Da? După opinia mea, pentru o casă e nevoie de două persoane. Şi de copii, şi de scutece murdare, ca să fie completă. Jack, voi doi aţi fost hărăziţi să fiţi împreună, ascultă-mă pe mine!

– Nu cred că mai contează, Seth, mormăi Jack, ştergându-şi stropii de apă de pe braţe. Kate a trecut prin multe. Poate prea multe. Iar eu am legătură cu toate necazurile ei. Nu pot s-o condamn că a vrut să plece de aici şi să uite totul.

– Nu tu ai fost problema. Din câte am văzut, a fost altcineva.

Jack se uită la un elicopter ce trecea huruind pe deasupra.

– Seth, m-am săturat să fiu cel care face primul pas. Cred că înţelegi ce vreau să spun.

– Înţeleg.

Frank se uită la ceas, iar Jack îi observă gestul şi-l întrebă:

– Trebuie să te duci undeva?

– Mă gândeam că avem nevoie de ceva mai tare decât berea. Ştiu un local, lângă Dulles. Costiţe fripte, lungi cât braţul meu, porumb fiert, în ştiuleţi de-un kilogram bucata, şi tequila până răsare soarele. Şi chelneriţe care nu arată rău deloc, dacă-ţi place genul. Eu, fiind om însurat, o să privesc de la distanţă cum te faci de râs. O să mergem acasă cu taxiul, pentru că o să fim criţă, şi o să dormi la mine. Ce zici?

Jack rânji şi răspunse:

– Putem s-o lăsăm pe altă dată? Cu toate că mi se pare o idee grozavă.

– Eşti sigur?

– Sunt sigur, Seth. Mulţumesc.

– Atunci, aşa să fie.

Frank se ridică, îşi aranjă pantalonii şi se aplecă să-şi încalţe şosetele şi pantofii.

– Vrei să vii duminică la mine acasă? Facem un grătar, burgeri, cartofi prăjiţi şi hot dogs... Fac rost de bilete la Camden Yard...

– Consideră că ne-am înţeles deja.

Frank se ridică şi se îndreptă spre uşă. Se întoarse şi se uită în urmă:

– Jack, nu te gândi *prea* mult. Uneori, nu-i un lucru prea sănătos.

– Mulţumesc pentru bere! îi strigă Jack, ridicând cutia pe care o ţinea în mână.

După plecarea lui Frank, Jack se întinse pe ciment şi se uită la cer, ce părea plin cu mai multe stele decât ar fi putut fi numărate. Cândva se va trezi dintr-un somn adânc şi-şi va da seama că a avut un vis foarte bizar. Dar ceea ce visase i se întâmplase, de fapt, cu adevărat. Acest gând nu-i crea un sentiment prea plăcut. Iar asta se adăuga stării sale de confuzie. Sperase că, la vârsta lui, va fi scăpat de mult de o asemenea stare.

Un zbor de o oră şi jumătate spre sud îi putea da răspunsul cel mai clar cu privire la ce-l aşteaptă. Kate Whitney urma sau nu să se întoarcă. El ştia însă, cu certitudine, că nu putea să se ducă după ea. De data asta ea trebuia să se întoarcă în viaţa lui. Nu amărăciunea îl făcea pe Jack atât de ferm. Kate trebuia să hotărască. Să decidă ce viaţă va duce. Trauma emoţională pe care o suferise din cauza tatălui ei fusese depăşită de sentimentul copleşitor de vinovăţie şi de durere, pe care-l simţise la moartea acestuia. Avea multe lucruri la care trebuia să se gândească. Şi-i explicase foarte limpede că voia să facă acest lucru singură. Probabil că avea dreptate...

Jack îşi scoase cămaşa, se aruncă în apă şi înotă trei lungimi de bazin. Braţele lui tăiau apa. După aceea ieşi pe terasă. Luă prosopul şi şi-l aruncă pe umeri. Noaptea era răcoroasă, iar fiecare strop de apă acţiona pe pielea sa ca un aparat de aer condiţionat. Se uită din nou la cer. Nici urmă de frescă. Nu se vedea însă nici Kate.

Se decise să se întoarcă în apartament, ca să se culce, când auzi din nou scârţîitul uşii. Probabil că Frank uitase ceva. Se întoarse şi, timp de câteva secunde, nu fu în stare să se mişte. Rămase locului, cu prosopul pe umeri, temându-se să scoată

cel mai mic sunet. Poate că tot ce se întâmpla nu va fi adevărat. Poate că era doar un alt vis, care va dispărea la primele raze ale soarelui. În cele din urmă, se ridică şi se duse spre uşă, în timp ce apa se scurgea de pe el.

*

Jos, în stradă, Seth Frank rămase lângă maşină, admirând frumuseţea serii, bucurându-se de mireasma aerului ce semăna mai mult cu aceea a unei primăveri ploioase, decât cu cea a unei veri umede. N-o să fie prea târziu, când va ajunge acasă. Poate doamna Frank va dori să meargă la cofetăria din apropiere. Doar ei doi... I se povestiseră lucruri bune despre îngheţata la cornet, cu bomboane de zahăr cu unt. Ar fi fost un mod perfect de a încheia ziua... Se urcă în maşină.

Ca tată a trei copii, Seth Frank ştia cât de minunată şi de preţioasă este viaţa. Iar ca detectiv din Brigada Omucideri aflase că acest bun preţios putea fi distrus cu brutalitate. Se uită la acoperişul blocului şi zâmbind porni motorul. „E mare lucru să trăieşti", îşi spuse el. Poate că ziua de azi n-a fost prea bună. Dar mâine ai şansa de a îndrepta lucrurile.

NOTA AUTORULUI

Acest roman este o lucrare de ficţiune şi nu intenţionează să fie mai mult de atât. Nu sugerează că membrii Serviciului Secret al Statelor Unite săvârşesc faptele atribuite agenţilor imaginari din acest roman. Agenţii din *Puterea absolută* sunt oameni buni, loiali, puşi într-o situaţie imposibilă. Deciziile luate de ei sunt decizii pe care le-ar fi luat oricare dintre noi, dacă am fi avut de-a face cu ameninţarea distrugerii totale a tot ce am realizat până atunci.

Nu-mi pot imagina o sarcină mai dificilă decât cea pe care o execută zilnic fiecare agent al Serviciului Secret. Săptămâni, luni sau ani de trudă pot fi spulberate în orice clipă de acţiunile celor care vor să facă rău, să ucidă. Agenţii Serviciului Secret îmi par echivalentul liniei ofensive dintr-o echipă de fotbal american. Nimeni nu-i apreciază când lucrurile merg bine, atât timp cât milioanele de amănunte logistice ce alcătuiesc rutina lor zilnică au ca rezultat faptul că nu are loc nici o tentativă de asasinat, că nu se întâmplă nimic demn de a fi menţionat. Auzim de ei în rarele ocazii în care se întâmplă ceva rău. Iar agenţii Serviciului Secret trebuie să îndure această judecată nedreaptă zi de zi, în timp ce protejează oameni a căror supravieţuire politică le cere să facă lucruri care, în esenţă, fac să nu poată fi protejaţi. Din acest motiv – şi din multe altele – bărbaţii şi femeile din Serviciul Secret al Statelor Unite merită respectul şi admiraţia fiecărui american. Admiraţia mea o au oricum.

David Baldacci
Washington, D.C.
ianuarie 1996

NOTA AUTORULUI

Acest roman este o lucrare de ficţiune şi nu intenţionează să fie mai mult de atât. Nu sugerează că membrii Serviciului Secret al Statelor Unite săvârşesc faptele atribuite agenţilor imaginari din acest roman. Agenţii din *Puterea absolută* sunt oameni buni, loiali, puşi într-o situaţie imposibilă. Deciziile luate de ei sunt decizii pe care le-ar fi luat oricare dintre noi, dacă am fi avut de-a face cu ameninţarea distrugerii totale a tot ce am realizat până atunci.

Nu-mi pot imagina o sarcină mai dificilă decât cea pe care o execută zilnic fiecare agent al Serviciului Secret. Săptămâni, luni sau ani de trudă pot fi spulberate în orice clipă de acţiunile celor care vor să facă rău, să ucidă. Agenţii Serviciului Secret îmi par echivalentul liniei ofensive dintr-o echipă de fotbal american. Nimeni nu-i apreciază când lucrurile merg bine, atât timp cât milioanele de amănunte logistice ce alcătuiesc rutina lor zilnică au ca rezultat faptul că nu are loc nici o tentativă de asasinat, că nu se întâmplă nimic demn de a fi menţionat. Auzim de ei în rarele ocazii în care se întâmplă ceva rău. Iar agenţii Serviciului Secret trebuie să îndure această judecată nedreaptă zi de zi, în timp ce protejează oameni a căror supravieţuire politică le cere să facă lucruri care, în esenţă, fac să nu poată fi protejaţi. Din acest motiv – şi din multe altele – bărbaţii şi femeile din Serviciul Secret al Statelor Unite merită respectul şi admiraţia fiecărui american. Admiraţia mea o au oricum.

David Baldacci
Washington, D.C.
ianuarie 1996